MIKE OMER

ÁM ẢNH KINH HOÀNG

Biên dịch: RBOOKS

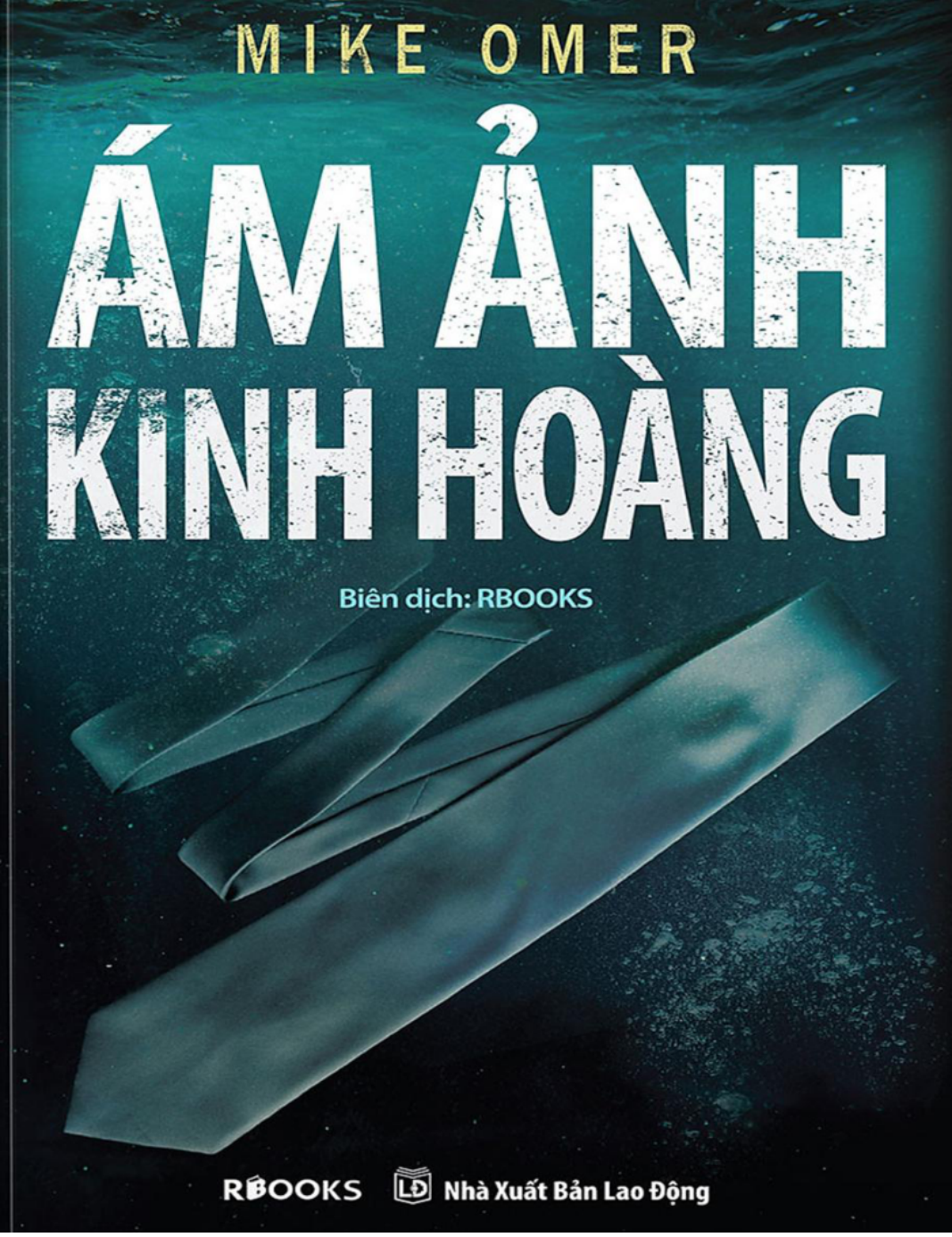

RBOOKS Nhà Xuất Bản Lao Động

THÔNG TIN EBOOK

Kindle Kobo Vietnam
tinyurl.com/downloadebookyeukindle
Keep Calm
and
Read a Book

Ám Ảnh Kinh Hoàng

Mike Omer

R BOOKS Phát hành

Nhà Xuất Bản Lao Động

More Books At

fb.com/groups/yeukindlevietnam

Notion Ebook Member

tinyurl.com/downloadebookyeukindle

THANK YOU FOR YOUR SUPPORT

VỚI MONG MUỐN TRẢI NGHIỆM ĐỌC SÁCH ĐIỆN TỬ PHẢI LÀ THÚ VỊ VÀ TỐT NHẤT, DỰ ÁN SƯU TẦM VÀ CHỈNH SỬA SÁCH EBOOK VỀ ĐỊNH DẠNG CHUẨN, VÀ ĐẸP ĐÃ ĐƯỢC SHIBA BẮT ĐẦU TỪ 2018. HY VỌNG NHỮNG LY CAFE YÊU THƯƠNG CỦA CÁC BẠN CÙNG VỚI SỰ VUI VẺ, ĐAM MÊ CỦA SHIBA SẼ ĐỂ LẠI CHO THẾ HỆ SAU NÀY 1 KHO SÁCH HAY ĐẸP VÀ HỮU ÍCH

Mục Lục

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38
CHƯƠNG 39
CHƯƠNG 40
CHƯƠNG 41
CHƯƠNG 42
CHƯƠNG 43
CHƯƠNG 44
CHƯƠNG 45
CHƯƠNG 46
CHƯƠNG 47
CHƯƠNG 48
CHƯƠNG 49
CHƯƠNG 50
CHƯƠNG 51
CHƯƠNG 52
CHƯƠNG 53
CHƯƠNG 54
CHƯƠNG 55
CHƯƠNG 56
CHƯƠNG 57
CHƯƠNG 58
CHƯƠNG 59
CHƯƠNG 60
CHƯƠNG 61
CHƯƠNG 62

CHƯƠNG 63
CHƯƠNG 64
CHƯƠNG 65
CHƯƠNG 66
CHƯƠNG 67
CHƯƠNG 68
CHƯƠNG 69
CHƯƠNG 70
CHƯƠNG 71
CHƯƠNG 72
CHƯƠNG 73
CHƯƠNG 74
CHƯƠNG 75
CHƯƠNG 76
CHƯƠNG 77
CHƯƠNG 78
LỜI CẢM ƠN
ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ

Gửi tặng Liora vì em luôn thấu hiểu rằng, sát nhân hàng loạt là chủ đề không thể thiếu trong những chuyến du lịch ăn mừng kỷ niệm ngày cưới của chúng ta.

CHƯƠNG 1

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, Chủ nhật, ngày 10 tháng 07 năm 2016.

Cả căn phòng bốc mùi phóc môn nồng nặc khi hắn đổ chất lỏng vào trong hỗn hợp. Dù lúc đầu khá ác cảm với thứ mùi này nhưng hắn đã học cách trân trọng nó. Bởi dẫu sao thì nó cũng đại diện cho một điều: sự vĩnh hằng. Thứ dung dịch này sẽ giữ cho những cái xác được nguyên vẹn. "Chỉ có cái chết mới chia lìa được đôi ta" thật là một quan điểm không thể nào khiêm tốn hơn được nữa. Tình yêu thật sự thì phải lâu dài hơn thế chứ.

Lần này hắn thêm nhiều muối hơn lần trước, hy vọng sẽ cho ra kết quả mỹ mãn hơn. Liều lượng trong hỗn hợp cần được cân đo đong đếm thật cẩn trọng; phải khó khăn lắm hắn mới nhận ra điều này. Chất ướp xác hứa hẹn sự trường tồn. Còn nước muối sẽ làm tăng độ linh hoạt, mềm dẻo cho nó.

Thế đấy, một mối quan hệ lý tưởng thì cần phải có sự linh hoạt.

Và rồi, cót két... kéo theo đó là một loạt âm thanh khác nhau phát ra từ phía sau cánh cửa đã bị khóa kín. Những tiếng kin kít và sột soạt xen lẫn tiếng rên rỉ khó nhọc của cô gái khiến cho thần kinh hắn nhức nhối. Cô ả lại tìm cách cởi trói nữa rồi. Bọn họ ai nấy đều như nhau. Lúc nào cũng cựa quậy, lúc nào cũng tìm cách chạy thoát. Nhưng rồi cô ta sẽ phải thay đổi thôi; hắn đảm bảo là như thế. Cô ấy sẽ không còn giãy dụa liên hồi, không cố gắng thốt ra những lời cầu xin ú ớ, không kêu la đến khản giọng nữa.

Cô ấy sẽ câm nín và tĩnh lặng. Và rồi hắn và cô sẽ học cách yêu thương lẫn nhau.

Một tiếng va chạm đột ngột vang lên khiến hắn mất - tập trung. Hắn bực dọc bỏ thứ muối kia xuống rồi tiến đến cánh cửa ván ghép, mở khóa và đẩy cửa ra. Ánh sáng bắt đầu lan vào bên trong căn

phòng tăm tối.

Trong phòng là một cô gái đang nằm quằn quại trên sàn, cũng chính là người đã lật ngã cái ghế gỗ làm cho nó bị gãy. Không biết bằng cách nào mà cô ta đã nới lỏng được dây trói dưới chân và đang trườn trên mặt sàn bằng tấm lưng trần, nỗ lực để... hả? Thoát thân á? Không có đường nào để thoát đâu. Cơ thể trần trụi của cô liên tục ngọ nguậy khiến hắn không được thoải mái. Cộng thêm tiếng làu bàu chẳng nghe rõ vì bị bịt miệng, nó khiến cô gái trông giống một con thú hơn là con người. Không được rồi, phải chấm dứt tình trạng này thôi.

Hắn bước vào phòng và tóm lấy cánh tay cô kéo dậy, chẳng mảy may để tâm đến tiếng thét của người con gái ấy. Cô bắt đầu quẫy đạp và giãy giụa.

"Im ngay," hắn nói với giọng điệu hằn học.

Nhưng cô không nghe theo. Thiếu chút nữa hắn đã định đánh cô nhưng kịp kìm lại. Hắn ép bản thân thở sâu vài cái, bàn tay đang cuộn thành nắm đấm lại thả lỏng. Vết bầm không dễ gì biến mất trên thi thể người chết, hắn không muốn có tì vết nào trên cơ thể cô.

Tốt hơn hết là kiên nhẫn đợi thêm một lúc. Với cô gái trước đó, họ còn cùng nhau dùng một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến trước khi hắn biến đổi cô. Mọi chuyện diễn ra rất êm đẹp...

Nhưng mà không nhất thiết phải như vậy.

Bỏ lại cô gái trong phòng cũng được, nhưng có thể cô ả sẽ tự làm đau mình. Biết đâu làn da trắng mịn như sữa ấy lại bị trầy xước thì sao, hắn chẳng đành lòng để như thế.

Hắn đẩy cô vào xưởng làm việc và cho cô ngồi lên ghế của hắn. Cô lại quằn quại, dùng chân trái đá vào cẳng chân hắn. Mặc dù cô đi chân trần và cú đá cũng chẳng đau mấy, thế nhưng bấy nhiêu cũng đủ khiến cho hắn khó chịu. Hắn chụp lấy con dao mổ trên bàn và kề lưỡi dao bén ngót ngay dưới đầu vú bên trái của cô.

"Mày mà còn cử động, tao sẽ cắt ngay," hắn lạnh lùng đe dọa.

Cô lập tức ngồi sụp xuống và run lên vì sợ hãi. Thái độ phục tùng của cô khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ kích thích. Mới chút mơn trớn

nhẹ nhàng thôi mà tim hắn đã bắt đầu đập nhanh hơn. Hắn đã yêu cô rồi.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy sợi thòng lọng đã chuẩn bị trước đó ở trên bàn, tự cảm thấy hài lòng với kết cấu của sợi dây. Sợi lần trước hắn dùng chỉ là loại dây thừng bằng vải bông thông thường. Hắn không ưa dấu hằn mà sợi dây đó để lại, vết ma sát của nó đã làm hỏng mất làn da tuyệt mỹ. Lần này hắn sử dụng loại dây thừng đa năng làm bằng sợi tổng hợp. Kết cấu của sợi dây rất trơn mượt và đẹp. Hắn nghĩ cô sẽ thích cảm giác khi nó chạm vào da thịt cô.

Hắn tròng sợi thòng lọng vào cổ cô gái. Khi phát hiện sợi dây trơn mịn đang thắt chặt cổ mình, cô lại tiếp tục ra sức quẫy đạp, nhưng đã quá muộn.

Sợi thòng lọng chỉ là một sợi dây thừng với nút buộc đơn giản. Tuy nhiên có một thay đổi nho nhỏ, hắn đã chèn một thanh kim loại mỏng ngang nút thắt. Tiếp theo, hắn kéo nút thắt cho đến khi sợi thòng lọng quấn chặt lấy cổ cô, chặt đến nỗi sợi dây không thể di chuyển đi đâu được nữa. Hắn chỉ muốn để lại một dấu vết mà thôi, không hơn không kém. Kế đến, hắn nắm lấy thanh kim loại và vặn nó theo chiều kim đồng hồ. Một lần, hai lần, rồi ba lần, sợi thòng lọng càng lúc càng siết chặt. Người con gái quẫy đạp dữ dội hơn và đập mạnh một chân vào cạnh bàn, cú va chạm vừa rồi chắc chắn sẽ để lại vết bầm. Hắn lại vặn thanh kim loại thêm lần cuối... Được rồi, vậy là đủ.

Lúc chuyển động của cô dần yếu đi, hắn bắt đầu xem xét vết hằn mà sợi dây để lại. Ban đầu hắn còn không muốn để lại bất kỳ dấu vết nào nữa kìa. Nhưng giờ hắn sẽ xem nó như món quà đầu tiên dành cho cô. Một sợi vòng cổ tuyệt đẹp minh chứng cho sự gắn kết giữa hai người bọn họ. Người bình thường chỉ sử dụng nhẫn đeo tay thôi, thảo nào tỷ lệ ly hôn lại cao đến thế.

Sau khi cô đã hoàn toàn bất động, hắn phấn khích đến phát run lên. Hắn nên bắt tay vào xử lý cô ngay bây giờ. Cho hỗn hợp ướp xác lên càng sớm, thi thể sẽ càng được giữ nguyên.

Nhưng giờ đây hắn đã bị nỗi khát khao cháy bỏng khuất phục.

Hắn quyết định vui vẻ trước một chút.

CHƯƠNG 2

Thành phố Dale, bang Virginia, thứ Năm, ngày 14 tháng 07 năm 2016.

Zoe Bentley bật dậy trong bóng tối, tiếng thét vẫn còn nghẹn lại nơi cổ họng. Ngón tay cô nắm chặt khăn trải giường, cơ thể khẽ run lên, tim như đang đánh trống trong lồng ngực. Sau một hồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra mình đang trong phòng. *Lại là một cơn ác mộng.* Zoe biết nó sẽ tìm đến khi chìm vào giấc ngủ. Ác mộng luôn xuất hiện mỗi khi cô nhận được những phong bì màu nâu trong thùng thư.

Zoe bỗng hận bản thân mình vì sao lại dễ dàng bị thao túng đến như vậy, rõ thật yếu đuối.

Cô nhặt lấy chiếc điện thoại nằm trên tủ đầu giường và kiểm tra đồng hồ. Ánh sáng chói lòa của màn hình khiến mắt Zoe nheo lại, các đốm sáng cứ như đang thi nhau nhảy múa. Bây giờ là bốn giờ hai mươi mốt phút. *Chết tiệt.* Vừa đủ sớm để bắt đầu ngày mới thay vì có cơ hội được ngủ tiếp. Hôm nay chắc sẽ phải dùng đến bảy tách cà phê đây. Nếu chỉ uống năm tách như bình thường thì không đời nào cô tỉnh táo nổi.

Zoe ngồi dậy và tung chiếc chăn mà suốt cả đêm cô đã cuốn vài lần quanh eo. Cô mở đèn, chớp chớp đôi mắt. Từ khung cửa sổ cô có thể quan sát những tòa nhà đối diện. : Màn đêm vẫn còn đang bao trùm cả thành phố, tất cả các cửa sổ bên ngoài đều tắt đèn tối om. Hôm nay cô là một trong những người đầu tiên thức giấc. Thật là một thành tựu chẳng lấy gì làm thích thú. Cô nhìn sang chiếc giường bừa bộn rồi lại nhìn xuống đống quần áo dưới sàn, kế đến là những cuốn sách để lung tung trên tủ đầu giường. Cả căn phòng lẫn tâm trí của cô hiện giờ đều là một mớ hỗn độn.

Zoe à, mở cửa đi. Đừng có mà trốn mãi trong đó chứ, Zoe. Tiếp theo

là tiếng cười khúc khích của một gã đàn ông bị dục vọng chiếm hữu.

Zoe bất giác rùng mình rồi lắc đầu vài cái. Khốn kiếp, cô đã 33 tuổi rồi, đâu còn là đứa con nít nữa. Khi nào thì những ký ức đó mới thôi ám ảnh cô đây?

Ắt hẳn là không bao giờ. Quá khứ luôn có cách để bám rễ vào sâu bên trong mỗi người và Zoe phải là người hiểu rõ điều này hơn ai hết. Đã có biết bao nhiêu đối tượng nghiên cứu của cô vĩnh viễn thay đổi và bị tổn thương vì quá khứ của họ rồi?

Zoe lê đôi chân nặng nhọc đến phòng tắm. Cô trút bỏ chiếc áo sơ mi và quần lót trên sàn. Nước mát khiến cho đầu óc của Zoe tỉnh táo hơn, giúp cô cuốn trôi chút buồn ngủ cỏn con còn sót lại. Chai dầu gội trống rỗng, cô cho nước vào bên trong chai để tận dụng lớp cặn xà phòng sót lại nhưng chẳng còn tý gì. Cô đã áp dụng mánh này ngày hôm qua và cả ba ngày trước đó, nếu bây giờ muốn dùng dầu gội thì chỉ còn cách đi mua thôi. Zoe để cho dòng nước vuốt ve làn da thêm một lát. Sau khi đã sạch sẽ và tỉnh táo, cô bước ra khỏi phòng tắm và nghĩ thầm: *Nhớ thêm dầu gội vào danh sách đi chợ. Nhớ thêm dầu gội vào danh sách đi chợ.* Zoe lục lọi đống đồ trên sàn nhưng chẳng tìm được thứ gì để mặc. Cô mở cửa tủ, tìm chiếc áo sơ mi cổ gập xanh dương có cài nút và một cái quần đen rồi mặc vào. *Nhớ thêm dầu gội vào danh sách đi chợ.* Cô bực bội chải mái tóc nâu đỏ của mình và dừng lại ngay sau khi gỡ xong chỗ tóc rối nhất. *Nhớ thêm dầu gội vào danh sách đi chợ.*

Cô lê bước đến nhà bếp và bật công tắc mở đèn. Ngay lập tức, đôi mắt cô hướng về phía ông hoàng của nơi đây: chiếc máy pha cà phê. Cô bước đến và cấm lấy lọ bột cà phê Colombia nằm bên cạnh. Zoe không bao giờ hết cà phê để uống, không bao giờ hết kể từ sau thất bại ê chề vào mùa hè năm 2011 cho đến nay. Cô đặt hai miếng giấy lọc vào máy pha cà phê để cho ra hương vị đậm đà hơn. Cần phải có tác dụng kích thích thần kinh mạnh mẽ của caffeine để chống lại cơn buồn ngủ buổi sớm. Cô bỏ một nhúm nhỏ bột cà phê vào máy, rồi lại cho thêm một ít nữa. Tiếp theo cô rót nước lên trên, khởi động máy và ngắm nhìn những giọt cà phê hấp dẫn nhỏ vào tách.

Trong lúc chờ đợi thứ "nước của sự sống" được pha xong, Zoe tiến đến tủ lạnh và nhìn chằm chằm vào danh sách đi chợ dán trên cửa tủ. Hình như cô cần thêm vào đây thứ gì thì phải. Cuối cùng, cô viết thêm chữ *giấy vệ sinh* vào danh sách. Mua thêm thứ này là an toàn nhất; lúc nào trong nhà cũng không còn giấy vệ sinh để dùng. Xong xuôi, cô quay trở lại máy và rót cà phê vào chiếc cốc trắng yêu thích mặc cho nó đã bị mẻ, hoàn toàn chẳng thèm để ý đến một hàng cốc chưa sử dụng nằm trên kệ. Chúng đã bị bỏ mặc vì những chiếc cốc này không quá nhỏ thì cũng quá to, không có miệng cốc quá dày thì tay cầm cũng không được thoải mái. Thật hổ thẹn thay cho chúng.

Zoe nhấm nháp từng ngụm cà phê và hít thở. Cô đứng ngay bên cạnh chiếc máy pha cà phê, vừa uống vừa tận hưởng cảm giác thứ nước ấy chảy khắp cơ thể cho đến khi cái cốc cạn không còn một giọt.

Một. Còn sáu tách nữa.

Phong bì màu nâu vẫn đang nằm trên chiếc bàn ăn bằng gỗ, để lộ ra một mảnh vải màu xám. Đêm qua Zoe đã vứt phong bì ở đó cứ như đang cố chứng tỏ rằng mình chẳng để tâm đến nó, rằng nó chẳng còn quan trọng nữa.

Giờ đây trong không gian tăm tối của buổi sáng sớm và suy nghĩ lại, có vẻ như đó là một hành động thật ngu ngốc. Zoe nhặt phong bì lên và bước đến bàn làm việc trong văn phòng tại nhà. Cô lấy hết toàn bộ dũng khí để mở ngăn kéo dưới cùng, cũng chính là cái ngăn mà trước giờ vẫn được đóng chặt.

Một tập phong bì tương tự đang nằm bên trong. Zoe nhét phong bì mới nhất vào đống phong bì, sau đó vò nát nó rồi đóng sầm ngăn kéo lại. Cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô quay bước trở lại nhà bếp, bước chân có phần nhẹ nhõm hơn.

Sau khi nanh vuốt của những cơn ác mộng dần tan biến, Zoe bắt đầu cảm thấy cực kỳ đói bụng. Cái hay của việc dậy sớm là đây: Cô sẽ có dư dả thời gian để làm chút đồ ăn sáng cho bản thân. Cô đập hai quả trứng vào chảo dầu. Trong lúc miếng trứng kêu xèo xèo, cô

cho một miếng bánh mỳ vào máy nướng bánh và quyết định thưởng cho bản thân thêm cục kem phô mai thật to trên đĩa. Cô vừa mỉm cười vừa xúc miếng trứng ra khỏi chảo và nhẹ nhàng đặt nó vào đĩa. Cả hai lòng đỏ trứng vẫn còn nguyên vẹn. Một chiến thắng dành cho Zoe Bentley. Cô cắt bánh mỳ thành những lát hình tam giác, sau đó cẩn thận chấm một lát vào lòng đỏ trứng tròn trịa và cắn một miếng.

Ngon tuyệt. Chỉ là trứng chiên đơn giản thôi, sao lại ngon đến thế cơ chứ? Món uống phù hợp đi kèm bữa sáng kiểu này chính là cà phê. Zoe tự rót cho mình thêm một cốc nữa.

Hai

Cô lại liếc nhìn điện thoại. Năm giờ ba mươi phút, vẫn còn quá sớm để đi làm. Nhưng nghĩ đến việc ở lại trong căn hộ tĩnh mịch này cùng với đám phong bì đang ẩn nấp ỉ trong ngăn kéo thật không dễ chịu chút nào.

Nếu tao mà phá cửa thì mày sẽ hối tiếc đấy Zoe.

Quái quỷ thật. Thôi thì đến sớm giải quyết đống giấy tờ cũng được. Sếp Mancuso chắc sẽ hài lòng.

Zoe bước xuống cầu thang và bước vào chiếc Ford Fiesta màu anh đào của mình. Cô khởi động xe, bật album *Red* của nữ ca sĩ Taylor Swift rồi tua nhanh đến ca khúc "All Too Well". Giọng hát của Taylor cùng tiếng ghi-ta tràn ngập không gian nhỏ nhắn của chiếc xe, xoa dịu thần kinh căng thẳng của Zoe. Trước giờ cô vẫn trông cậy vào Taylor mỗi khi cần vực dậy tinh thần.

Đường phố tại Dale giờ này hầu như chẳng có một ai. Màu trời vẫn còn tối đen kèm theo sắc xanh đậm cho thấy bình minh sắp lên. Zoe tận hưởng không gian tĩnh lặng trong lúc lái khỏi đại lộ Dale. Hay là kể từ bây giờ cô bắt đầu thức dậy lúc bốn giờ sáng nhỉ? Cảm giác cứ như cả thế giới này là của riêng cô. Chỉ mình cô. Nhưng rồi chiếc xe tải khốn nạn xuất hiện, ngáng đường phía trước, buộc cô phải giảm tốc độ. Zoe cất tiếng chửi rủa khiến cho ca khúc của Taylor giờ đây hòa lẫn với tràng chửi thề và tiếng còi đầy phẫn nộ. Tài xế xe tải bắt đầu tăng tốc độ.

Cô tiến vào Xa lộ Liên Tiểu bang 95 và lái về phía Nam, lúc này

nhạc trong xe đã chuyển sang bài "22" của Taylor Swift. Zoe đạp ga, tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi được tăng tốc. Cô bật âm lượng to hơn và hát theo lời nhạc, đầu cô lắc lư nhẹ nhàng theo giai điệu sôi động của bài hát. Cuộc đời vẫn đẹp sao. Zoe quyết định làm thêm tách cà phê thứ ba khi đến nơi. Ba tách này chắc là đủ để giúp cô tập trung cho đến giờ ăn trưa. Cô rẽ vào đường Fuller và lái theo những tấm biển chỉ đường hướng về Quantico.

Khu vực đỗ xe mà Zoe chọn hầu như khá trống trải, xung quanh chỉ có vài ba chiếc xe khác. Cô đi bộ một đoạn, xuất trình thẻ căn cước tại lối vào rồi leo hai đợt cầu thang là đã đến văn phòng. Không gian tĩnh lặng của cả tầng lầu khiến cô có chút bối rối. Tuy rằng Đơn vị Phân tích Hành vi[1] của FBI hầu như không có tiếng ồn dù là vào ban ngày. Thế nhưng cô vẫn thường nghe tiếng các đặc vụ nói chuyện ngoài hành lang, thi thoảng còn có tiếng bước chân vội vã ngang qua cánh cửa. Vậy mà hôm nay không có lấy một âm thanh nào ngoại trừ tiếng của máy điều hòa. Zoe ngồi xuống trước máy tính, chuẩn bị tinh thần để viết bài báo cáo hằng tuần mà cô biết chắc chắn Mancuso sẽ yêu cầu nộp ngay khi bà ấy đến nơi. Cô có nghĩa vụ phải trình một bản báo cáo hằng tuần vào mỗi thứ Hai để tóm tắt công việc của tuần trước đó. Theo như thường lệ thì Zoe sẽ đợi đến ngày thứ Sáu hôm sau, thời điểm mà Mancuso đe dọa gửi cô về lại Boston mới bắt đầu nộp. Nhưng hôm nay sẽ khác. Đây sẽ là lần đầu tiên Zoe làm xong báo cáo vào thứ Năm, chỉ muộn hơn có ba ngày mà thôi. Và cô sẽ được giải thoát khỏi cơn ác mộng giấy tờ này cho đến tuần sau. Cô vừa mỉm cười vừa gõ phím.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc khiến Zoe choàng tỉnh. Cô bối rối nhìn lên màn hình vi tính, dòng chữ *Báo Cáo Hằng Tuần Ngày 04 - Ngày 08, Tháng 07, Năm 2016* vẫn nằm trơ trọi ở đó nhưng chẳng có lấy một bài báo cáo nào bên dưới. Hẳn là cô đã ngủ quên trong lúc vắt óc suy nghĩ xem nên bắt đầu viết như thế nào. Đồng hồ dưới góc phải màn hình hiển thị chín giờ mười hai phút sáng, đã quá trễ để viết báo cáo như dự định ban đầu. Zoe nghe điện thoại, cố gắng xoay xoay cái cổ để bớt đau. "BAU, Bentley xin nghe."

“Zoe à,” là giọng của Mancuso. “Chào buổi sáng. Cô ghé qua văn phòng tôi được không? Tôi muốn cô xem qua một thứ.”

“Được, tôi đến ngay.”

Văn phòng của Thủ trưởng đơn vị cách bốn phòng dưới dãy hành lang. Tấm biển bằng đồng trước cửa có ghi:

THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ CHRISTINE MANCUSO

Zoe gõ cửa. Mancuso lập tức cho gọi cô vào.

Zoe ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách đặt đối diện bàn làm việc. Mancuso ngồi ở phía bên kia và xoay ghế sang một bên. Bà ấy đang cực kỳ tập trung ngắm nhìn bể cá kê sát bức tường phía sau. Đây là một người phụ nữ có vẻ ngoài rất ấn tượng. Làn da vàng mịn màng như thể chưa từng bị thời gian tàn phá, mái tóc đen xen lẫn vài lọn tóc bạc được vuốt ra phía sau. Bà ấy đang xoay mặt sang một bên, vì vậy nốt ruồi trên môi chĩa thẳng vào mặt Zoe.

Zoe nhìn sang vật khiến cho vị sếp say mê. Cách bày trí bên trong bể cá được thay đổi liên tục tùy theo sở thích bất chợt của Mancuso. Hiện tại nó được thiết kế trông giống như một khu rừng sum sê. Các cụm cây thủy sinh tạo nên một không gian màu xanh lá và xanh lam cho bể kính. Xung quanh là đàn cá đủ màu cam, vàng, tím đang ung dung bơi qua bơi lại.

“Có chuyện gì với lũ cá sao?” Zoe hỏi.

“Hôm nay Belinda không được vui,” Mancuso khẽ nói. “Tôi nghĩ nó buồn khi thấy Timothy bơi cùng Rebecca và Jasmine.”

“À... chắc Timothy muốn được nghỉ ngơi vài hôm ấy mà.” Zoe đặt ra giả thuyết.

“Timothy đúng là một con cá khốn nạn.”

“À phải, sếp có chuyện muốn tìm tôi sao?”

Mancuso xoay ghế sang và đối mặt với Zoe. “Cô biết chuyên viên phân tích Lionel Goodwin chứ?”

“Kẻ luôn kêu ca là mọi người lấy trộm đồ ăn của anh ta ấy à?”

“Cậu ta là một phần trong Chiến Dịch Những Vụ Giết Người Hàng Loạt Trên Đường Quốc Lộ đấy.”

Zoe phải mất một lúc để nhớ lại. Mười năm về trước có một loạt

các vụ giết người tương tự diễn ra, xác của các nạn nhân nữ bị vứt bỏ trên những con đường Xa lộ Liên Tiểu bang. Các chuyên viên phân tích của FBI đã tìm ra điểm chung của các vụ án này. Nạn nhân chủ yếu là gái mại dâm hoặc con nghiện; những kẻ có khả năng gây án nhất chính là những tài xế lái xe tải đường dài. Để cố gắng đối chiếu những manh mối cụ thể trên nghi phạm, FBI đã phát động Chiến Dịch Những Vụ Giết Người Hàng Loạt Trên Đường Quốc Lộ. Họ tìm kiếm những vụ tương tự thông qua ViCAP[2], kho dữ liệu của FBI về các vụ án có sử dụng bạo lực và đối chiếu với lộ trình cũng như lịch trình của từng nghi phạm.

"Nhớ rồi," Zoe gật đầu.

"Cậu ta nói là mình vừa phát hiện ra manh mối và đã tìm được một nhóm nghi phạm có khả năng gây án."

"Thế thì tốt," Zoe nói. "Vậy sếp gọi tôi đến để..."

"Nhóm nghi phạm này bao gồm hai trăm mười bảy tài xế lái xe tải."

"À!"

Mancuso mở ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ dày cộm và ném lên mặt bàn.

"Đây là thông tin của các nghi phạm sao?" Zoe hỏi.

"Ồ không." Mancuso đáp. "Chỉ là hồ sơ vụ án lấy từ các phòng điều tra có liên quan thôi." Bà lấy ra hai tập hồ sơ khác và đặt lên tập hồ sơ trước đó. "Đây mới là nghi phạm."

"Sếp muốn tôi thu hẹp phạm vi điều tra à?" Zoe hỏi.

"Đúng vậy." Mancuso mỉm cười. "Nếu có thể lọc ra cho tôi một nhóm chỉ còn mười người trước cuối tuần sau thì rất tốt."

Zoe gật đầu, trong lòng tràn ngập sự phấn khích. Đây là lần đầu tiên cô chính thức được yêu cầu khắc họa nghi phạm kể từ khi gia nhập Đơn vị Phân tích Hành vi. Giới hạn số lượng bị tình nghi từ 217 người xuống còn 10 người trong một *tháng* đã khó nhằn rồi. Liệu Zoe có thể làm được trong vòng một tuần không nhỉ?

Được chứ. Đây chính là sở trường của cô mà.

"À, còn báo cáo hằng tuần... đã làm xong chưa?"

Giọng Mancuso khắt khe hơn hẳn. “Cô phải nộp trước...”

“Sắp xong rồi ạ,” Zoe đáp. “Chỉ cần thêm một vài ghi chú nữa thôi.”

“Nhớ gửi cho tôi trước giờ ăn trưa đấy.”

Zoe gật đầu và đứng dậy. Cô cầm ba tập hồ sơ và rời khỏi văn phòng của Mancuso. Trên đường về phòng làm việc, cô tranh thủ giở xem tập hồ sơ nằm trên cùng. Trang đầu tiên là báo cáo của một vụ án, thi thể nạn nhân nữ 19 tuổi được tìm thấy tại một con mương tại Missouri trên Xa lộ Liên Tiểu bang 70. Cơ thể cô gái không mặc quần áo, có nhiều vết bầm khác nhau trên người kèm theo dấu răng trên cổ. Zoe đang định lật sang trang kế thì bất ngờ va phải một người đàn ông, tập hồ sơ của cô đập mạnh vào bụng khiến anh ta bất ngờ kêu *úiii*.

Đây là một người đàn ông khá cao ráo với bờ vai rộng. Anh ta sở hữu một mái tóc dài màu đen bóng và một đôi mắt sâu màu nâu ẩn dưới hàng lông mày dày, rậm. Trông giống hệt phiên bản lớn tuổi của một cậu học sinh cao đẳng đang tự mãn vì nhận được học bổng bóng bầu dục ở trường. Anh ta dùng tay ôm bụng rồi nở một nụ cười nửa miệng. Zoe lập tức cảm thấy khó chịu với anh chàng này, cứ như thể chuyện hai người va vào nhau là lỗi của anh.

“Xin lỗi,” cô vừa nói vừa cúi người nhặt những tập hồ sơ bị rớt dưới sàn.

“Không sao cả,” người đàn ông trả lời và khom xuống giúp đỡ Zoe.

Cô nhanh chóng giật lấy tập hồ sơ cuối cùng trên sàn trước khi anh chàng có cơ hội chạm vào. “Tôi làm được, cảm ơn anh.”

“Tôi thấy mà,” anh vừa nói vừa đứng dậy, nụ cười lại càng toe toét hơn. “Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau thì phải. Tôi là Tatum Gray.”

“Vâng,” Zoe hờ hững đáp, cố gắng sắp xếp lại đống hồ sơ trên tay.

“Cô có tên chứ, hay tôi cần phải có đặc quyền cao hơn mới biết được?” Tatum hỏi.

“Tôi là Zoe,” cô trả lời. “Zoe Bentley!”

CHƯƠNG 3

Tatum nhìn sơ qua Zoe. Ban đầu anh chỉ chú ý đến cái mũi góc cạnh và cách cô chun nó lại lúc bị hỏi tên. Thế nhưng lúc Zoe ngước mặt lên và nhìn thẳng vào anh, người đàn ông suýt nữa đã phải lùi lại một bước. Đôi mắt của cô có màu xanh lá nhạt và tia nhìn rất gay gắt, có cảm giác cô nhìn thấu những gì đang diễn ra trong đầu Tatum và lướt qua những suy nghĩ của anh cứ như đang chọn đồ tại nhà sách. Cái mũi và đôi mắt suýt nữa đã khiến cho ấn tượng ban đầu về cô không khác gì một loài chim săn mồi. Thế nhưng hiệu ứng đó đã lập tức bị phá vỡ bởi khuôn miệng ngọt ngào, nhỏ xinh. Mái tóc cô cắt vừa ngắn khỏi vai. Có một vài sợi đang vướng trước mặt, hậu quả từ cú va chạm giữa họ ban nãy. Hành động hất tóc ra phía sau với thái độ bất cần của cô khiến Tatum cảm thấy khá quyến rũ. Sau khi đã dẹp được những sợi tóc khó chịu ra khỏi tầm mắt, cô mỉm cười lấy lệ với anh.

"Vâng, rất vui được gặp anh, anh Tatum," cô nói và quay người định bước đi.

"Đợi đã," Tatum gọi. "Cô có thể cho tôi biết văn phòng của sếp..." Phải một lúc sau anh mới nhớ ra cái tên "... văn phòng sếp Mancuso ở đâu không?"

Cô liếc nhìn về phía hành lang. "Đi xuống thêm ba căn nữa," Zoe trả lời.

"Cô cũng là nhân viên của BAU à?" Anh hỏi.

"Tôi là cố vấn," cô đáp, anh cảm thấy một sự đề phòng trong giọng nói của Zoe. Đôi mắt cô nheo lại, cứ như đang đợi một lời nhận xét mỉa mai từ anh.

"À, phải ha." Anh nhớ có người đã từng kể cho anh nghe về Zoe. "Cô là nhà tâm lý học đến từ Boston."

"Đúng là tôi đấy," cô nói. "Còn anh là đặc vụ tại L.A."

"Không sai," anh ngạc nhiên. "Cô biết tôi sao?"

“Hôm qua tôi nhận được một e-mail,” Zoe nói. “Xin hãy chào đón Đặc vụ Tatum Gray từ chi nhánh LA được điều đến đây.”

“À, phải!” Tatum mỉm cười. Có gì đó ở người phụ nữ này khiến anh cảm thấy đặc biệt không thoải mái. “Vậy... hẹn gặp lại sau nhé, Zoe.”

Zoe xách những tập hồ sơ trông có vẻ khá nặng và bước đi. Tatum nhìn chằm chằm theo bóng lưng của cô, cảm thấy bị mê hoặc trong chốc lát. Nhưng rồi anh chợt nhận ra mình đang đứng tại hành lang và cơ bản là đang ngắm mông của một người phụ nữ từ phía sau. Anh nhanh chóng quay người, tiến thẳng đến văn phòng của Mancuso và gõ cửa.

“Vâng?”

Tatum mở cửa. Vị Thủ trưởng đơn vị mới nhậm chức, Christine Mancuso, đang ngồi tại bàn làm việc. Xung quanh bàn được bao bọc bởi một bể cá to kê sát tường. Anh đã từng hỏi thăm về Mancuso, bà ấy sở hữu hồ sơ khá khủng tại chi nhánh Boston. Sau khi chịu trách nhiệm chỉ huy lực lượng đặc nhiệm trong một vụ bắt cóc lớn, Mancuso được thăng chức lên làm Thủ trưởng đơn vị của BAU. Có khá nhiều ý kiến phản đối việc này. Vị trợ lý trưởng bộ phận đúng ra muốn đề cử một người trong đơn vị, nhưng có vẻ như đã được yêu cầu phải bổ nhiệm chức vụ ấy cho Mancuso. Ngay sau khi thăng chức, bà ấy liền bắt tay vào thay đổi quy trình làm việc và công tác phân công. Tệ hơn nữa, bà ấy còn cho một thường dân vào làm cố vấn.

“Sếp Mancuso phải không ạ?” Anh nói. “Tôi là Tatum Gray.”

“Mời vào,” bà nói và ra hiệu anh ngồi xuống chiếc ghế trước mặt. Tatum đóng cửa lại và ngồi xuống. Anh phát hiện bản thân liên tục hướng mắt về nốt ruồi trên môi vị sếp.

“Để xem...” Bà nói, tay mở một tập hồ sơ trên bàn.

“Đặc vụ Gray, đến từ chi nhánh Los Angeles.”

“Chính là tôi,” anh mỉm cười.

“Mới được thăng chức sau khi *thành công* trong vụ án triệt phá động mại dâm trẻ em kéo dài suốt cả năm.” Cách bà nhấn mạnh từ

“thành công” khiến cho nó không còn là thành công nữa. Trên thực tế, nghe cứ như là thất bại. Hành động đó khiến Tatum cảm thấy bực tức.

“Tôi chỉ làm việc phải làm thôi.”

“Thật không? Nhưng sếp của cậu thì không nghĩ như vậy đâu. Theo như tôi thấy thì có khả năng công tác điều tra vẫn còn ẩn chứa nội tình gì đó...” Bà lật một trang hồ sơ và vờ như đang đọc nó, nhưng Tatum đoán là bà đã biết rõ trong hồ sơ viết gì. Anh cảm thấy có một tia phẫn nộ trào dâng trong lòng.

Mancuso đặt tập hồ sơ xuống. “Chúng ta nói chuyện thẳng thắn luôn nhé. Cậu được thăng chức chẳng qua vì đây là một vụ án lớn mà thôi.”

“Nghe quen quá nhỉ.”

Vẻ mặt bà trở nên căng thẳng hơn.

Giỏi lắm, Tatum. Chưa đến năm phút mà mày đã khiến cho cấp trên ghét mày rồi.

“Nhưng cũng không thể nói là thăng chức được,” Mancuso nói bằng giọng đanh thép. “Họ chỉ muốn tống cổ cậu đi thôi, đến một nơi nào đó mà cậu không thể gây hại đến họ nữa. Ví dụ như ngồi tại bàn làm việc của BAU, xem xét ảnh chụp tại hiện trường chẳng hạn.”

Tatum im lặng. Mancuso nói đúng. Đây chính xác là những gì họ đã nói khi “thăng chức” cho anh phía sau cánh cửa đóng kín.

“Và thế là cậu được điều đến đây,” bà nói tiếp, “bởi vì tôi là Thủ trưởng đơn vị mới, cho nên việc cậu chống đối tôi sẽ vui hơn nhiều.”

Tatum nhún vai. Anh vốn chẳng màng đến chuyện tranh cử của những thành phần quản lý cấp cao cũng như chẳng bận tâm về vị thế của Mancuso.

“Tôi sẽ không để cậu ngồi sau bàn làm việc và xem vụ án đâu.” Mancuso nói. “Như vậy thì phí lắm.”

Tatum không nói gì, trong lòng chẳng biết mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Mancuso đẩy một tập hồ sơ khác về phía anh. Anh rướn người về phía trước, đón lấy tập hồ sơ và mở ra xem. Tấm hình trên cùng là

ảnh chụp của một cô gái đang đứng trên cây cầu bằng gỗ. Dưới cầu có một dòng nước, đôi mắt trống rỗng của cô ấy đang nhìn chằm chằm xuống dưới. Làn da trông nhợt nhạt đến kỳ lạ.

"Đây là Monique Silva, một cô gái hành nghề mại dâm tại Chicago." Mancuso nói. "Cô ấy được phát hiện đã chết tại khu vực Humboldt Park một tuần trước. Như cậu có thể thấy, tư thế của xác chết được sắp đặt như đang đứng nhìn xuống nước."

"Chết?" Tatum cau mày nhìn vào tấm ảnh. Người trong ảnh giống y như còn sống. "Làm cách nào..."

"Cô ấy đã được ướp xác," Mancuso nói. "Bác sĩ pháp y cho biết cô gái đã chết từ năm đến bảy ngày trước khi được tìm thấy. Theo như lời của một tên ma cô làm chung thì cô gái này đã mất tích hai tuần trước đó. Đây đã là nạn nhân thứ hai rồi. Chính vì thi thể đều được tìm thấy tại những nơi công cộng và bị sắp đặt tư thế như vậy nên nó trở thành một vụ án được đông đảo quần chúng biết đến. Sở Cảnh sát Chicago đang chịu rất nhiều áp lực đối với việc tìm ra danh tính của hung thủ, đến nỗi phải nhờ đến sự trợ giúp của chúng ta."

"Vậy chi nhánh tại Chicago nói sao?"

"Các đặc vụ chịu trách nhiệm làm việc ở vòng ngoài tại Chicago hiện đang rất bận. Họ sắp tiến hành kế hoạch bắt giữ các thành viên trong băng Latin Kings."

Tatum gật đầu. Latin Kings là một băng đảng đường phố có căn cứ tổ chức trên khắp cả nước. Nhóm cầm đầu của bọn chúng hoạt động tại Chicago.

"Dù chi nhánh Chicago rất có hứng thú hỗ trợ vụ án giết người này, nhưng tài nguyên của họ tốt hơn là sử dụng cho việc khác."

Hệ thống mã hóa dở hơi của Tatum có thể giải mã câu nói vừa rồi như sau: "Có một người cấp trên nào đó quyết định không cho họ nhúng mũi vào chuyện này. Và họ đang vô cùng bức xúc."

Anh thở dài và ngước nhìn Mancuso. "Vậy sếp muốn tôi làm gì đây?"

"Tôi muốn cậu đến đó vào ngày mai. Hãy nói chuyện với vị tổ trưởng điều tra xem chính xác là công tác điều tra đã tiến triển đến

đâu và báo lại cho tôi biết. Sau đó chúng ta mới quyết định bước tiếp theo."

"Tôi có cần báo cáo lại cho chi nhánh tại Chicago luôn không hay..."

"Tốt hơn hết cậu cứ để việc đó cho tôi lo."

"Được." Tatum nói. Anh rất vui lòng nhường lại những công việc chính trị cần sự khôn khéo ấy cho người nào có khả năng làm tốt hơn. Tiếp nhận nhiệm vụ này đồng nghĩa với việc anh sẽ phải dành ngày cuối tuần của mình tại Chicago, nhưng cũng chẳng hề gì. Dù sao thì anh cũng chưa từng đặt chân đến đó.

"Đặc vụ Gray, FBI chúng ta đến đó là để *cho ý kiến.* Tôi không muốn nghe cậu có bất kỳ hành động nào ra vẻ như mình là người chịu trách nhiệm phá án và giành lấy quyền kiểm soát vụ án này. Chúng ta đang làm việc chăm chỉ để có được sự tín nhiệm từ phía cảnh sát, như vậy thì họ mới nhờ chúng ta hỗ trợ trong những vụ sau. Hiểu chứ?"

Anh gật đầu. "Đã hiểu, thưa sếp."

"Còn gì nữa không?"

"Thưa không," anh nói rồi đứng dậy. "Cá đẹp đấy!"

"Ừ, cậu muốn một con không?"

Tatum bối rối nhìn bà: "Sếp định cho tôi một con cá sao?"

"Tôi có thể dành ra một con để làm quà tân gia cho cậu." Mancuso nói và liếc nhìn bể cá của bà. "Nhưng tôi cảnh báo trước, nó là một con cá rất khốn nạn."

CHƯƠNG 4

Zoe mở cửa bước vào căn hộ một cách vô thức. Tâm trí cô đang ở nơi nào đó rất xa. Cô cứ nghĩ mãi về các dữ kiện tại hiện trường, dành cả ngày đọc đi đọc lại tám vụ án giết người mà Mancuso đưa. Hai tập hồ sơ về nghi phạm tuyệt nhiên vẫn chưa được động đến. Zoe biết đáng ra mình phải làm nhanh hơn và chăm chỉ hơn thế này. Nhưng vẫn còn thứ gì đó khiến cô bị vướng mắc. Có một số chi tiết trong vụ án không khớp nhau, vì vậy cô phải cố gắng tập trung tìm hiểu và xem xét kỹ các vật chứng để phát hiện ra vấn đề.

Vụ án này đã đeo bám Zoe suốt trên đường về nhà, đến nỗi suýt nữa cô quên rẽ khỏi Xa lộ Liên Tiểu bang 95. Những dữ kiện như đang kêu réo liên hồi trong đầu, cô biết đêm nay mình sẽ khó lòng mà ngủ nổi.

Cô bước vào căn hộ, chợt dừng lại trước âm thanh phát ra từ nhà bếp.

"Zoe, có phải là chị không?" Một âm thanh hỏi vọng ra.

Zoe cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Cô đặt giỏ xách đang đeo trên vai xuống bên cạnh cửa ra vào. "Chào, Andrea!" Cô gọi.

Gương mặt tươi cười của em gái Zoe thò ra tại lối vào của nhà bếp. "Chào!" Cô nói. "Chị có đói không?"

"Đói sắp chết luôn rồi."

"Em có làm mì Ý, hy vọng ăn vào chị cũng trở thành người Ý luôn." Andrea nói và quay trở lại bên trong.

Zoe muốn nói gì đó thật hài hước, kiểu người Ý mà cô thích chẳng hạn. Cô cố nặn ra một câu ứng đối dí dỏm: *: Nếu là một chàng trai người Ý với thân hình quyến rũ thì được.* Nhưng nghe chẳng hài hước tý nào, dù là trong suy nghĩ của Zoe. Cũng như bao câu nói bông đùa khác, câu này cũng sớm bị Zoe khai tử. Sự hóm hỉnh là chuyện bình thường đối với người khác, nhưng với cô thì phải ba tiếng sau mới ứng nghiệm. "Ừ, mì Ý có vẻ ngon đấy," sau một hồi cô

mới thốt ra.

“Tuyệt vời!” Andrea hạnh phúc nói.

Zoe bước vào nhà bếp và đột ngột sững lại. “Trời ạ, nhìn hấp dẫn quá đi thôi.”

Andrea đặt sẵn hai chiếc đĩa trên tấm khăn trải bàn sọc ca rô phủ lấy cái bàn vuông xấu xí. Mỗi đĩa là một phần mì Ý vàng ươm đẹp mắt có rắc thêm một lớp lá húng quế. Phía trên cùng của món mì gây kích thích bao tử này là một miếng cá hồi với lớp da giòn nâu nhạt có rắc tỏi.

“Chị không đáng được thết đãi thịnh soạn như thế này.” Zoe yếu đuối nói.

“Đáng chứ sao không. Thôi, ăn liền đi. Em có mang thêm vài chai bia đến này.”

Zoe ngồi xuống và cắn một miếng cá hồi. Lớp da vừa mỏng vừa giòn, còn phần thịt thì tan chảy trong miệng. Cô nhắm mắt lại và hít thở. Đây là lần đầu tiên trong ngày đầu óc của cô hoàn toàn trống rỗng, cô tiếp tục tận hưởng niềm hạnh phúc thuần túy khi được ăn một bữa ngon tuyệt.

Andrea đặt một chai bia trước mặt. Xung quanh chiếc ly vẫn còn những giọt nước đọng lại, phía trên có thêm một lát chanh.

“Cứ như đang dùng bữa tại nhà hàng ấy.” Zoe nói.

“Chị đang khen em sao.” Andrea mỉm cười và quấn mì quanh nĩa. “Vậy... công việc thế nào rồi?”

Hình ảnh của tám nạn nhân nữ lại xuất hiện trong đầu Zoe.

“Tình hình tệ lắm sao?” Andrea nhìn thấy gương mặt cô và hỏi.

“Không, không có!” Zoe nhanh chóng đáp. “Thật ra thì công việc rất tốt, rất thú vị. Chỉ là... hơi căng thẳng.”

Cô cắm vào ba sợi mì và dùng nĩa quấn lại. Cô để chiếc lá húng quế bên trên, sau đó xắn thêm một miếng cá hồi rồi cho phần ăn đẹp mắt vào miệng. Ngon không tưởng. “Chị chỉ đang xem một vài vụ án thôi. Có tám cô gái bị giết và bị vứt xác tại những con mương khắp các bang, bọn chị cho rằng những vụ này có liên quan. Trên người tất cả các nạn nhân đều có dấu răng. Cả tám đều bị xâm hại ở vùng kín;

có bốn người bị xâm hại ở hậu môn; hai người bị thiếu mất vài cái răng. Nhưng điều lạ là...” Cô dừng lại.

Andrea bỏ nĩa xuống và uống một ngụm bia, gương mặt có hơi tái đi.

“Em ổn chứ?” Zoe hỏi.

“Thì... khi em hỏi chị công việc thế nào, ý em muốn nghe kể những chuyện như sếp cư xử tệ ra sao, máy in không hoạt động thế nào chứ không phải những chuyện như, ừm... bị xâm hại ở hậu môn và mất răng.”

“Chị xin lỗi,” Zoe nói. “Chỉ là... cả ngày hôm nay chị đã xem qua các vụ án đó, chị không nghĩ nó lại...” Zoe thầm trách bản thân. Trước giờ cô vẫn luôn cẩn thận tránh nhắc chuyện công việc với Andrea, cô không muốn lôi kéo em gái vào những chuyện nguy hiểm. Không một lần nào nữa.

“Em chỉ không hiểu tại sao chị có thể xem những thứ này mỗi ngày được.” Andrea nhìn chằm chằm vào cái bàn. “Đặc biệt là sau chuyện xảy ra tại Maynard.”

Zoe im lặng. Nếu nói với em gái rằng đây là phương thức mà cô dùng để đối mặt cũng dễ thôi, rằng “đây là cách mà cô đảm bảo những chuyện xảy ra tại Maynard sẽ không tái diễn lại lần nữa” hay bịa ra vài mẩu chuyện bi kịch nào đó, nhưng đó là chỉ là nói dối. Cô thích công việc này. Đây là sở trường của cô. Cô ý thức được quá khứ đã tác động như thế nào đến bản thân, nhưng cô tin mình đã buông bỏ được nó.

Tốt hơn là không bàn đến công việc. Phải bảo vệ em gái khỏi những vấn đề này như trước giờ cô vẫn làm, như những gì cô đã thực hiện vào đêm đó.

Đừng sợ, Ray-Ray. Hắn không làm hại chúng ta được đâu.

“Không sao đâu.” Andrea lắc đầu “Ý em là, dù gì đó cũng là công việc của chị mà.”

Zoe gật đầu. “Ừ, chị xin lỗi vì đã nhắc đến chuyện đó nhé Ray-Ray.”

Cả hai im lặng trong giây lát.

“Đã nhiều năm rồi chị không gọi em bằng cái tên này.” Andrea nhướng một bên mày.

Zoe ngượng ngùng cười toe toét. “Chắc là do bữa tối em nấu hôm nay khiến cho chị xúc động.”

Andrea khịt mũi và đẩy chiếc đĩa ra chỗ khác. “Sao cũng được, chắc tý nữa em sẽ xử nốt đống này. Em đã nhét đầy một bụng cá hồi trước khi chị về nhà rồi.”

“Ừ!” Zoe nói và cắn tiếp một miếng. “Em có cho nước cốt chanh vào à?”

“Chỉ một chút thôi.” Andrea đứng dậy và trả lời.

“Chị có thể nếm ra được.” Zoe vui vẻ nói. “Hương vị trở nên đậm đà hơn rất nhiều. Chị nghĩ...”

Các mảnh ghép đột nhiên liền lại với nhau.

Tất cả các nạn nhân đều không mặc gì, quần áo của họ bị vứt gần đó. Nhưng có ba vụ không tìm được quần lót và giày dép của nạn nhân. Vấn đề này không có trong bản báo cáo; báo cáo chỉ liệt kê những vật chứng đã tìm thấy mà thôi, không hề nhắc đến những vật dụng vẫn chưa rõ tung tích. Có thể hung thủ đã lấy đi quần lót và giày dép như một chiến lợi phẩm của hắn, nhưng trong năm vụ còn lại thì hắn chẳng lấy đi thứ gì. Hai dấu hiệu khác nhau. Điều này chứng tỏ một khả năng, hung thủ có đến hai kẻ chứ không chỉ một.

“Mọi thứ vẫn ổn chứ?” Cô nghe em gái hỏi. “Chị vừa nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn của mình đấy.”

“Chị mới phát hiện ra một chuyện,” Zoe nói.

“Vậy sao? Chuyện gì thế?”

Cô ngập ngừng đôi chút, sau đó lắc đầu. “Không có gì,” Zoe trả lời. “Chuyện công việc thôi.”

CHƯƠNG 5

Thành phố Dale, bang Virginia, thứ sáu, ngày 15 tháng 07 năm 2016.

Tiếng vang lớn đột ngột đánh thức Tatum. Đập vào tầm nhìn của anh là một cặp mắt to màu xanh lá cách gương mặt chỉ chưa đến vài inch và đang nhìn anh với vẻ đe dọa. Tatum thò tay vào bao súng định rút lấy khẩu Glock[3], nhưng anh đang mặc quần lót nên làm gì có khẩu súng nào. Theo như phản xạ, anh đẩy người về phía sau và ngã nhào xuống sàn, làm đủ mọi cách để tự vệ. Khi Tatum ngã quỵ trên đôi chân, tim đập thình thịch cũng là lúc kẻ tấn công biến mất khỏi tầm nhìn. Anh bật đèn lên và chớp mắt.

Trước mặt anh lúc này là chú mèo đực xấu xí lông vàng của mình. Nó đang nhìn anh chằm chằm với vẻ khinh thường.

“Khốn kiếp, Freckle!” Tatum mắng chú mèo. “Tao đã nói bao nhiêu lần là mày không được leo lên giường mà.”

Freckle chớp chớp đôi mắt của nó và há miệng ngáp, rõ là đang rất chán chường. Tatum đi tìm khẩu súng nước để trả thù Freckle nhưng chẳng thấy đâu. Khỏi phải nói, hẳn là chú mèo đã phá hỏng nó trong lúc Tatum không có mặt rồi. Ba cây súng nước trước đó cũng chịu số phận tương tự.

Lại là tiếng thùm thụp ấy. Có ai đó đang gõ cửa; đây mới chính là âm thanh đã đánh thức Tatum chứ không phải chú mèo mắc chứng phản xã hội của anh. Anh lập tức mặc quần đùi và áo thun, sau đó chụp lấy khẩu súng ngắn trên chiếc tủ đầu giường rồi bước đến cửa chính. Tuy đã quen thuộc với căn hộ tại Thành phố Dale nhưng anh vẫn thấy choáng váng mỗi khi ngủ dậy. Và những lúc tối trời, hành lang có cảm giác thật xa lạ. Anh nhớ căn hộ tại LA, dù căn này to hơn và nằm trong một khu tốt hơn.

“Ai đó?” Anh hỏi.

“Cảnh sát đây,” một giọng nói sắc bén và nghiêm trang cất lên.

Tatum nép người sát tường và mở khóa, anh nhẹ nhàng đẩy cửa và cẩn thận quan sát. Bên ngoài là một người mặc cảnh phục, đứng cạnh anh ta còn có một người đàn ông lớn tuổi trông có vẻ bối rối. Tatum thở dài, anh đặt khẩu súng lên cái bàn nhỏ gần đó và mở cửa.

“Chào buổi chiều, thưa anh!” Viên cảnh sát nói. “Anh có biết người đàn ông này không?” Anh ta liếc sang người đàn ông tóc bạc đang đứng ngẩn ngơ kế bên.

“Vâng,” Tatum thở dài. “Đây là ông nội của tôi. Tên ông ấy là Marvin.”

“Chúng tôi bắt gặp ông ấy lang thang quanh khu công viên Logan.” Viên cảnh sát nói.

“Molly[4] đâu rồi?” Marvin hỏi bằng một giọng yếu ớt.

“Ông ấy cứ hỏi người này mãi,” viên cảnh sát nói.

“Molly là bà tôi. Bà ấy đã qua đời rồi.” Tatum nói. “Chúng tôi chỉ vừa mới dọn đến đây thôi... tôi nghĩ là ông ấy vẫn chưa quen với nơi ở mới.”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” viên cảnh sát nói. “Lúc đó ông ấy đang đứng cùng vài người thanh niên khác, chúng đã bỏ chạy ngay sau khi nhìn thấy chúng tôi. Tôi nghĩ chúng định trấn lột ông ấy.”

“Tôi hiểu rồi,” Tatum nói. “Cảm ơn anh, thưa sĩ quan.”

Viên cảnh sát liếc thấy khẩu súng ngắn nằm trên bàn.

Tatum hắng giọng. “Tôi là đặc vụ Liên bang,” anh nói. “Huy hiệu của tôi để ở trong phòng ngủ, nếu anh muốn...”

“Được rồi.” Viên cảnh sát gật đầu. “Anh nên trông chừng ông ấy,” anh ta nói. “Không nên để ông đi lang thang ngoài đường lúc hai giờ sáng như vậy, nguy hiểm lắm.”

“Sĩ quan nói phải, cảm ơn anh. Ông à, ông nghe thấy rồi chứ?”

“Molly ngủ rồi sao?” Marvin hỏi, giọng ông run rẩy.

“Chúc ngủ ngon, thưa anh!” Viên cảnh sát nói và rời đi khi Tatum đóng cửa.

Tatum và ông của anh im lặng nhìn nhau cho đến khi bước chân của viên cảnh sát nhỏ dần.

“Chết tiệt thật, Marvin.” Tatum nổi khùng ngay sau khi anh chắc rằng viên cảnh sát đã đi xa. “Chuyện quái quỷ gì thế hả?”

“Mày muốn ông phải làm sao chứ?” Marvin hỏi, ông đứng thẳng lên, nét bối rối ban nãy dần biến mất. “Ông đâu có chạy nhanh bằng đám nhóc đó. Bộ mày muốn ông gọi báo cho mày biết là ông bị bắt vì đi mua hàng cấm sao?”

“Cháu muốn ông đừng mua gì cả,” Tatum nói. “Ông mua những thứ thuốc đó để làm cái quái gì chứ? Ông đã 87 tuổi rồi còn gì.”

“Đâu phải là mua cho ông, là cho Jenna.” Marvin vừa nói vừa sải bước vào bên trong căn hộ.

“Jenna là ai?”

“Là một người phụ nữ mà ông quen biết, Tatum.”

“Ông gặp người phụ nữ này ở đâu?”

“Sau một đêm vui vẻ.”

Tatum nhắm mắt lại và hít thở sâu. “Bà ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cô ấy 82 tuổi.” Marvin hét lên từ phía nhà bếp. “Nhưng vẫn còn rất sung.”

“Hẳn rồi.” Tatum bước đi phía sau ông mình và làu bàu. “Vậy, nếu Jenna đã 82 tuổi rồi thì cũng không nên chơi ma túy chứ.”

“Tatum à, đã sống đến từng tuổi này rồi thì bọn ta muốn làm gì chả được.” Marvin nói. “Ông đang định pha một tách trà, muốn uống không?”

“Cháu muốn đi ngủ tiếp.”

“Vài tiếng nữa mày phải lên máy bay rồi còn gì,” Marvin nói.

“Phải ha, à quên nữa, đừng để bị bắt trong lúc cháu vắng nhà đấy. Cháu cần ông giúp trông nom Freckle.”

“Mơ đi!”

“Chỉ vài ngày thôi mà ông!”

“Sao mày không đưa con mèo ấy đến nhà tình thương dành cho chó mèo đi, hay là quẳng nó trên xa lộ cũng được?”

“Cháu nên đưa *ông* đến nhà tình thương mới đúng đấy.” Tatum càu nhàu khi Marvin đưa cho anh chiếc cốc, anh hớp lấy một ngụm. “Ông nghe cháu nói đây, chỉ cần đảm bảo nó được cho ăn và không

quậy tung nơi này lên là được. Chúng ta chỉ vừa mới chuyển đến thôi. Và không được để nó ăn mất con cá."

"Cá nào?"

"Con cá nằm trong cái tô tại phòng khách ấy. Cháu cần ông mua cho nó một cái bể cá. Cháu sẽ để lại ít tiền."

"Nhà ta có nuôi cá nữa à?"

"Phải, tên nó là Timothy và có vẻ như nó là một con cá khốn nạn. Hai người chắc sẽ hợp nhau lắm đây. Đừng để Freckle đến gần nó là được."

"Con quái đó ghét ông lắm."

"Ai nó cũng ghét thôi," Tatum nói. "Nhưng biết đâu nếu ông ngừng ném giày vào người nó..."

"Nếu nó ngừng vồ lấy ông thì thì ông sẽ ngừng ném giày vào người nó."

Freckle lén lút bò vào nhà bếp. Nó liếc nhìn Marvin và rít lên với vẻ đe dọa.

"Thôi ngay," Tatum nói với chú mèo.

"Cháu cần ông và nó cư xử thật ngoan ngoãn khi cháu vắng nhà."

Cả chú mèo lẫn người đàn ông lớn tuổi đều nhìn Tatum bằng đôi mắt tròn trịa vô tội.

Tatum thở dài. "Và nhớ cho con cá quái quỷ kia ăn nữa," anh nói.

*

Khi Tatum gặp Trung úy Samuel Martinez tại Sở Cảnh sát Chicago, anh đã bị thu hút bởi bộ râu quai nón của người đàn ông này. Lúc hai người bắt tay, Tatum tự hỏi không biết trông anh sẽ như thế nào nêu sở hữu bộ râu ấy. Bộ râu của vị Trung úy được nuôi rất kỹ và dày, trông giống như phong cách của diễn viên Tom Selleck. Nó khiến cho vùng miệng của Martinez như tỏa ra vầng hào quang vậy. Cặp kính dày bao lấy đôi mắt lại càng tôn lên vẻ nghiêm nghị của ông. Tatum tin rằng nếu anh cũng thử để râu và đeo kính giống như vậy, trông sẽ chẳng khác gì một ông thầy dạy Ngữ văn biến thái thích ngủ với học sinh của mình. Có những kiểu râu quai nón chỉ phù hợp trên gương mặt của một số người mà thôi. Hiện Tatum vẫn chưa tìm

ra được kiểu nào dành cho anh.

“Đặc vụ Gray, rất mừng khi cậu đến đây.” Vị Trung úy nói. Họ đang đứng tại lối vào của trụ sở chính tại Sở Cảnh sát Chicago, Đơn vị Điều tra chính cũng nằm tại đây. Nơi này rất đông đúc vì có cả cảnh sát lẫn người dân, bầu không khí chứa đựng một thứ âm thanh rì rà rì rầm không rõ của nhiều tiếng trò chuyện hòa lẫn vào nhau. Giọng của Martinez dễ dàng tách khỏi không gian huyên náo ấy, những lời của ông vừa rõ ràng vừa chừng mực. “Mời cậu theo tôi!”

Họ đi thang máy lên hai tầng lầu rồi băng qua hành lang để đến một nơi trông giống như phòng họp. Có sáu người đang ngồi xung quanh cái bàn trắng to nằm ở giữa, trên tường có treo vài tấm bảng trắng với nhiều hình ảnh khác nhau và hình vẽ các mốc thời gian. Một tấm bản đồ lớn của Chicago được dán trên bức tường phía bên trái Tatum, có hai điểm trên đó được khoanh tròn bằng bút dạ Sharpie màu đỏ.

“Đây là phòng tình huống dành cho vụ án Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người.” Martinez giải thích. “Mời vào!”

“Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người?” Tatum nhướng một bên mày.

“Đó là cái tên mà người ta đặt cho hắn trên những tờ báo.” Martinez nói. “Một phóng viên đã nghĩ ra biệt danh này vài ngày trước và giờ nó đã trở nên phổ biến.”

“Tôi thật không thể hiểu nổi,” Tatum làu bàu.

Martinez giới thiệu Tatum với những người trong phòng. Có năm người trong số họ là điều tra viên. Người thứ sáu thì lớn tuổi hơn, ông ấy có một mái tóc xoăn và nhiều đốm đồi mồi trên người. Martinez giới thiệu đó là Tiến sĩ Ruben Bernstein.

“Bernstein đã gia nhập Tổ Trọng án ba hôm trước, ngay sau khi chúng tôi phát hiện ra thi thể thứ hai.” Martinez nói. “Ông ấy là một chuyên gia khắc họa giàu kinh nghiệm và đã giúp đỡ cho chúng tôi rất nhiều.”

“Thế thì tốt quá!” Tatum gật đầu và bắt tay với Tiến sĩ Bernstein. Cái bắt tay của người đàn ông lớn tuổi mềm oặt, Tatum cứ ngỡ anh đang nắm phải một con cá chết. “Tôi cho là các vị đã có chút tiến

triển đúng không? Lúc sếp cử tôi đến, bà ấy bảo rằng đây là một vụ án cực kỳ nghiêm trọng."

"Vâng, tình hình đúng là rất xấu." Gương mặt của Martinez trở nên nghiêm trọng. "Người dân ai nấy đều cảm thấy sợ hãi. Những thi thể này xuất hiện tại những nơi công cộng, có cả gia đình và trẻ em chứng kiến. May là Tiến sĩ Bernstein đã thu hẹp đáng kể những đối tượng tình nghi nên cuối cùng chúng ta cũng có vài bước tiến."

"Tốt!" Tatum nói. "Tôi mừng là các vị đang đi đúng hướng. Có muốn tôi giúp sức không?"

"Cậu đã đọc qua hồ sơ các vụ án chưa?" Martinez hỏi.

"Rồi!" Tatum nói. "Tôi chỉ đến đây để làm cố vấn thôi, nhưng tôi rất vui nếu được nghe một tóm tắt ngắn gọn và đánh giá mới nhất về tình hình vụ án."

"Dĩ nhiên là được, cậu ngồi đi." Martinez nói.

Tatum liếc nhìn cái bàn. Cả năm điều tra viên đều ngồi cùng một phía, Tiến sĩ Bernstein ngồi ở phía còn lại, có vài ghế trống ở cả hai phía bên cạnh ông. Anh quyết định đến ngồi cạnh vị chuyên gia khắc họa lớn tuổi.

"Đây là Susan Warner," Martinez nói và chỉ lên một tấm hình trên bảng trắng. Trong ảnh là một người phụ nữ đang nằm trên bãi cỏ, cả người cô ấy đã cứng lại, miệng há to. Cô ấy mặc chiếc đầm dạ hội màu đen, một bên tay áo bị xé rách, chân váy từ phần bắp đùi trở xuống đều bị nhàu nát. Người phụ nữ đi chân trần, thi thể gần như được bảo quản rất hoàn hảo. Làn da của cô vẫn hồng hào ngoại trừ chân trái, chân trái của cô có màu xanh đen và đã hơi trương phình.

"Nạn nhân 22 tuổi. Được tìm thấy vào ngày 12 tháng 04 năm nay tại bờ biển của Bãi Foster. Cả thi thể đều được ướp xác ngoại trừ chân trái đang trong quá trình phân hủy mạnh. Warner là sinh viên chuyên ngành nghệ thuật và hiện đang sống một mình tại thị trấn Pilsen. Bốn ngày trước khi thi thể được tìm thấy, một người bạn của cô ấy đã đến báo tin mất tích. Không dễ gì xác định được thời gian tử vong bởi vì thi thể đã được ướp xác. Tuy nhiên, dựa trên trạng thái phân hủy của bàn chân thì nạn nhân đã chết ít nhất năm ngày.

Nguyên nhân tử vong là bị siết cổ. Chúng tôi tìm thấy dấu vết của dung dịch ướp xác và máu trong phòng tắm tại căn hộ mà cô ấy sống. Khám nghiệm còn cho biết thi thể đã bị xâm hại tình dục sau khi chết."

Tatum cẩn thận lắng nghe. Tuy đã đọc qua hết những thông tin trên tận hai lần nhưng anh vẫn muốn biết vị Trung úy sẽ tập trung vào vấn đề nào.

"Nạn nhân thứ hai..." Martinez chỉ vào một tấm ảnh khác. "... là Monique Silva."

Tatum nhìn vào tấm ảnh mà anh đã xem lần đầu tiên tại văn phòng của sếp Mancuso. Thi thể của Monique Silva đứng trên một cây cầu bằng gỗ, phía dưới là dòng nước. Người cô ấy dựa vào thành cầu giống như đang ngắm nhìn mặt nước bên dưới. Nạn nhân mở hai mắt, miệng khép lại. Cô mặc váy và áo thun tay dài, chân mang một đôi tất ôm sát. Cả làn da đều xám xịt.

"Nạn nhân Silva năm nay 21 tuổi, hành nghề mại dâm tại khu Logan Square. Cô ấy được tìm thấy vào ngày 07 tháng 07 tuần trước. Có một người đàn ông tự xưng là bà con của nạn nhân, nhưng thực chất là một tên ma cô. Hắn đã đến báo tin mất tích chỉ một ngày trước khi phát hiện ra thi thể. Tuy nhiên, tên ma cô này bảo rằng cô ấy đã mất tích ít nhất là một tuần trước đó. Nguyên nhân tử vong vẫn là bị siết chết. Có những vết bầm cho thấy cô ấy đã bị trói trước khi hung thủ xuống tay. Và cũng tương tự như vụ trước, thi thể bị xâm hại sau khi chết. Chúng tôi đã kiểm tra những nhân chứng có mặt..."

"Đợi đã!" Tatum nói. "Có tìm được chất ướp xác trong nhà cô ấy không?"

"Không có, nhưng mà cô ấy không sống một mình." Martinez nói. "Chúng tôi tin rằng hung thủ đã đột ngột chặn đường nạn nhân và đưa cô ấy đến nơi khác."

"Được rồi." Tatum gật đầu. "Anh có biết vì sao làn da của thi thể lại có màu xám như vậy không? Màu da của thi thể đầu tiên nhìn tươi tắn hơn nhiều." Vấn đề này không thấy nhắc đến trong hồ sơ vụ

án.

“Theo như lời của bác sĩ pháp y, hung thủ chắc hẳn đã sử dụng một hỗn hợp dung dịch ướp xác khác.” Martinez nói. “Màu da hồng hào mà thi thể đầu tiên có được là nhờ một loại thuốc nhuộm đỏ có trong dung dịch ướp xác.”

“Tôi hiểu rồi,” Tatum nói. “Các vị đã tìm được manh mối nào rồi?”

“Hung thủ hành sự rất cẩn trọng.” Martinez nói. “Hầu như không có dấu vết DNA trên cơ thể của Susan Warner. Có một lượng tinh trùng đáng kể được tìm thấy trên người Monique Silva, nhưng cô ấy là gái mại dâm nên chuyện đó cũng không lấy gì làm lạ. Xét nghiệm cho thấy tinh trùng không khớp với bất kỳ mẫu nào trong kho dữ liệu CODIS[5].”

Tatum gật đầu.

“Hoàn toàn không có nhân chứng trong vụ đầu tiên.” Martinez nói. “Nạn nhân thứ hai chắc chắn đã bị bắt khi đang ở ngoài đường. Chúng tôi đã thẩm vấn một số người có quan hệ với nạn nhân, đồng thời nhận được vài mô tả về những khách hàng đã tiếp cận cô ấy vào buổi chiều cuối cùng trước khi nạn nhân mất tích, nhưng tất cả đều rất chung chung. Chúng tôi cũng tìm thấy rất nhiều dấu vân tay trong căn hộ của Susan Warner, có ít nhất bảy người khác nhau. Nhưng nếu lần theo dấu vân tay này chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

“Như vậy nghĩa là các vị vẫn chưa có manh mối nào giá trị.” Tatum nói.

Anh có thể cảm nhận được bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Tatum nhận được cái liếc đểu từ hai trong số năm điều tra viên, Trung úy Martinez bặm môi tỏ vẻ không hài lòng. Anh tự nhủ thầm trong đầu là phải cẩn thận với bất kỳ câu nói nào mang tính chất phê bình. “Ý tôi tức là tên hung thủ đã che đậy dấu vết của mình rất kỹ ấy mà.”

“Ngược lại thì đúng hơn.” Giọng nói khàn khàn của Tiến sĩ Bernstein cắt ngang. “Tôi cho rằng hung thủ đã dọn sẵn đường cho chúng ta đi.”

Tatum khoanh tay lại và nhìn về phía vị Tiến sĩ. “Như vậy nghĩa là Tiến sĩ đây đã có manh mối?”

“Vâng, tôi có thể miêu tả hắn.” Bernstein nói. “Và dựa theo miêu tả, chúng ta có thể tìm ra được hung thủ.”

“Được!” Tatum nói. “Nghe thử nào!”

Vị Tiến sĩ đứng dậy và bước đến tấm bảng trắng. Martinez ngồi xuống và dành toàn bộ sự chú ý cho ông ấy.

“Hung thủ là đàn ông, da trắng, độ tuổi vào khoảng từ 25 đến 35.” Tiến sĩ nói. “Hắn ta...”

“Làm sao ông biết được?” Tatum cắt ngang.

“Sao cơ?”

“Làm sao ông biết được hắn là một người đàn ông da trắng độ tuổi từ 25 đến 35?”

“À, tôi đâu có *biết* chắc điều gì. Nhưng mà khả năng ấy rất cao, và nhiệm vụ của chúng ta là phải thu hẹp số lượng những kẻ bị tình nghi.”

“Được, vậy điều gì khiến ông cho rằng hắn *rất có khả năng* là đàn ông da trắng ở độ tuổi đó?”

“Thì...” Có vẻ vị Tiến sĩ đã bắt đầu nổi nóng. “Hắn ta là đàn ông bởi vì...”

“Tôi biết tại sao ông nghĩ đó là đàn ông, được. Vậy còn da trắng?”

“Gần như toàn bộ những sát nhân hàng loạt đều là người da trắng,” vị Tiến sĩ nói. “Điều đó được thể hiện rõ qua việc nạn nhân bị xâm hại đều là phụ nữ da trắng.”

Gương mặt của Tatum trước sau vẫn không lay động, song trái tim anh trĩu nặng. “Tôi hiểu rồi!” Anh nói. “Sao lại là dưới 35 tuổi hay...”

“Hung thủ đâu thể đột ngột nảy sinh ý định giết người vào lúc nửa đêm được.” Vị Tiến sĩ kiên nhẫn trả lời. “Đó là kết quả của một quá trình hình thành ảo tưởng cực kỳ phức tạp. Chắc chắn quá trình ấy đã diễn ra trong nhiều năm cho đến một thời điểm khiến hắn phải bộc phát, cho nên hung thủ không thể ở độ tuổi quá trẻ. Nếu như hắn lớn tuổi hơn thì trước đó chúng ta đã gặp những vụ tương tự

rồi.”

“Được!” Tatum cảm thấy mệt mỏi. “Nói tiếp đi!”

“Hắn để xác nạn nhân tại những nơi rất đông người, rõ ràng là đang muốn chứng tỏ hắn trên cơ cảnh sát và đang tận hưởng ánh hào quang của hắn. Có khả năng hắn đã từng giả làm nhân chứng có mặt tại hiện trường để nói chuyện với cảnh sát hoặc tham gia vào vụ án bằng cách nào đó, chẳng hạn như tiếp cận gia đình của nạn nhân, đến dự tang lễ của họ... Hắn khá thông minh, đã tốt nghiệp cấp ba hoặc thậm chí là cao đẳng. Có xe riêng. Hung thủ rõ ràng rất quen thuộc với việc ướp xác, điều đó khiến tôi cho rằng hắn từng làm việc tại nhà tang lễ hoặc cũng có thể là vẫn đang làm. Hắn lên kế hoạch mọi thứ rất tỉ mỉ, có lựa chọn đối tượng trước. Việc hắn giữ thi thể bên cạnh ngày càng lâu trước khi đem trưng bày chứng tỏ hắn sở hữu tính nhẫn nại đáng kinh ngạc. Hung thủ độc thân, nhưng cũng có khả năng hắn thường xuyên hẹn hò. Ngoài ra, có thể hắn còn là một người khá quyến rũ và lôi cuốn.”

“Miêu tả rất chi tiết.” Tatum cảm thán.

“Theo như kinh nghiệm của tôi thì những án giết người kiểu này...”

“Kinh nghiệm gì?”

“Sao cơ?” Vị Tiến sĩ cảm thấy bị xúc phạm.

“Ông bảo là dựa trên kinh nghiệm. Vậy kinh nghiệm ấy đến từ đâu?”

Gương mặt của vị Tiến sĩ đỏ bừng vì tức giận. “Này chàng trai trẻ,” ông ấy nói. “Tôi đã dành nhiều năm để nghiên cứu về hành vi của những tên sát nhân hàng loạt, và tôi đã làm chuyên gia cố vấn cho những vụ án kiểu này hơn một thập kỷ rồi đấy. Tôi...”

“Tôi xin lỗi!” Tatum giơ hai tay. “Cũng như ông, công việc của tôi là làm cố vấn cho cảnh sát. Tôi có khuynh hướng nghi ngờ tất cả những gì người khác nói. Đó là bệnh nghề nghiệp rồi. Tôi không hề có ý chất vấn kỹ năng nghiệp vụ ấn tượng của ông.”

Vị Tiến sĩ cau mày, rõ ràng cho rằng mình là đối tượng bị giễu cợt. Nhưng lúc này Tatum đã quay sang Martinez cùng các điều tra

viên khác.

“Vậy hiện giờ các vị đang làm gì?” Anh hỏi.

“Theo như những gì Tiến sĩ đã khắc họa về tâm lý của hung thủ, nghi phạm có khả năng từng làm việc tại nhà tang lễ.” Martinez nói. “Chúng tôi đã bắt đầu rà soát hồ sơ của những nhà tang lễ trong khu vực mà hung thủ lui tới để tìm xem có người nào khớp với miêu tả hay không.”

“Được rồi!” Tatum xoa xoa sống mũi. “Vậy còn việc theo dõi hiện trường vứt xác thì sao?”

Martinez nhún vai. “Đây là những nơi rất công khai.” Ông ấy nói. “Mỗi ngày có hàng ngàn người đến đó.”

“Nhưng vào buổi tối thì những nơi này rất vắng, có đúng không?” Tatum nói. “Tôi cho rằng đó là thời điểm mà hung thủ chọn để vứt xác.”

“Ừ... phải. Nhưng tại sao hắn lại...?”

“Những tên sát nhân hàng loạt đôi khi sẽ quay lại hiện trường gây án.” Tatum nói thêm vào: “Tôi chắc chắn Tiến sĩ Bernstein biết lý do tại sao đấy.”

“Đương nhiên rồi!” Vị Tiến sĩ nói. “Đây là một hiện tượng rất phổ biến. Trong tiềm thức của những sát nhân hàng loạt, chúng thường muốn mình bị bắt. Phần vì cảm giác tội lỗi, phần vì chúng muốn có được danh tiếng mà trước giờ chúng vẫn luôn khao khát.”

Tatum thở dài. “Trung úy, cảm ơn vì đã để tôi gia nhập.” Anh nói. “Có chỗ nào cho tôi ngồi xuống và xem qua các ghi chú gần đây của vụ án không? Tôi cần phải viết một bản báo cáo. Anh biết cách làm việc của bên Cục ra sao rồi đấy.”

Martinez mỉm cười. “Tất nhiên là có chứ. Còn một bàn trống trong phòng làm việc của Tổ Trọng án, để tôi chỉ cho cậu.” Ông quay lại nhìn các điều tra viên. “Dana, hôm nay cô có thể dành ra chút thời gian được không? Tôi muốn xem việc điều tra ở nhà tang lễ tiến triển đến đâu rồi.”

“Dạ được, thưa Trung úy.” Một người phụ nữ có vẻ ngoài nghiêm nghị trả lời.

Martinez dẫn Tatum ra ngoài và đi qua hành lang. Sau khi họ đã đi xa, Tatum dừng lại.

"Nghe này," anh nói. "Chuyên gia khắc họa của anh rất vô dụng. Hãy sa thải ông ấy đi."

"Cậu nói sao cơ?" Martinez hỏi, vẻ mặt bắt đầu căng thẳng hơn.

"Tôi nghi ông ta chẳng có chút kinh nghiệm thực tiễn nào cả. Ông ta ..."

"Đặc vụ à, Tiến sĩ Bernstein rất nổi tiếng trong lĩnh vực này đấy." Martinez lạnh lùng nói. "Ông ấy là chuyên gia truyền thông số một về sát nhân hàng loạt tại Chicago."

Chuyên gia truyền thông. Dĩ nhiên rồi. Tatum lắc đầu. "Nghe tôi nói này, có thể ông ta giỏi về mặt truyền thông, nhưng..."

"Cậu có phải là chuyên gia khắc họa tâm lý không, đặc vụ Gray?"

"Toàn bộ đặc vụ của FBI đều được huấn luyện để trở thành chuyên gia khắc họa tâm lý." Tatum nói.

"Nhưng cậu có kinh nghiệm thực tiễn về khắc họa tâm lý hung thủ chưa?"

"Chưa, nhưng..."

"Tiến sĩ Bernstein thì có đấy. Ông ấy đã nói chuyện riêng với John Wayne Gacy[6] và viết một cuốn sách về hắn ta. Ông ấy thường xuyên được mời đến làm người giám định tư pháp trong những vụ giết người vì mục đích tình dục. Tin tôi đi, ông ấy biết rõ về sát nhân hàng loạt còn nhiều hơn những gì tôi và cậu biết được đấy."

"Chuyên gia khắc họa của anh nghĩ gì thì tùy, nhưng mà những tên sát nhân hàng loạt không quay lại hiện trường vì cảm giác tội lỗi hay vì khát khao có được danh tiếng đâu, thưa Trung úy." Tatum tức tối. "Chúng đến đó là để hồi tưởng lại tội ác của mình và thủ dâm. Có thể hung thủ của anh đêm nay sẽ quay lại hiện trường để tự thỏa mãn hắn ta, và nếu như các anh theo dõi..."

"Chúng tôi không có đủ nhân lực để theo dõi hiện trường." Martinez nói. "Tôi không có ý xúc phạm đâu, nhưng đây cũng chính là lý do tại sao tôi đắn đo mỗi khi dính líu đến bên Cục. Cậu hùng hổ đến đây, ngang nhiên giành quyền phá án bằng thái độ kẻ cả và

giọng điệu xúc phạm. Tiếp theo là gì nữa? Cậu sẽ nói với truyền thông rằng chúng tôi không đủ khả năng để phá án à?"

"Tôi xin lỗi!" Chưa gì Tatum đã phải xin lỗi thêm lần nữa. "Tôi đã trải qua một đêm dài không ngủ. Anh nói đúng. Đúng vậy, tôi đã cư xử không phải phép. Tôi bảo đảm với anh rằng FBI chúng tôi rất muốn công tác phối hợp được diễn ra suôn sẻ."

"Nếu vậy thì đáng ra họ không nên gửi *cậu* đến," Martinez nói.

Tatum hoàn toàn đồng tình.

Tatum dựa vào ghế thở dài, anh cảm thấy gò bó và có chút ngột ngạt. Tổ Trọng án dẫn đầu bởi Trung úy Martinez đã được thành lập riêng dành cho những án giết người hàng loạt gần đây. Các thành viên trong đội là tập hợp những điều tra viên đến từ các đơn vị khác nhau trong Cục Điều tra của Sở Cảnh sát Chicago. Căn phòng mà họ được phân vào trông chắp vá giống hệt như cách thành lập nhóm. Nếu để làm phòng khách thì thích hợp, còn để chứa sáu điều tra viên cộng thêm một bàn cho Tiến sĩ Bernstein thì căn phòng này khá nhỏ. Vậy mà bây giờ họ còn phải kiếm chỗ để nhét Tatum vào. Tuy rằng họ làm theo, nhưng với cung cách không được niềm nở cho lắm. Bàn làm việc của anh được đặt trong góc phòng, phía sau là chiếc tủ đựng hồ sơ, còn ngay bên phải là bình nước lạnh. Mỗi khi di chuyển hơi nhẹ về phía sau, Tatum không tài nào tránh khỏi va vào chiếc tủ, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Cả một ngày trôi qua, các điều tra viên xung quanh trò chuyện và đùa giỡn với nhau. Họ cùng nhau đi ăn trưa, tỏ vẻ không màng đến Tatum.

Đột nhiên anh cảm thấy thèm được là bọn họ. Tại sao anh lại đến đây? Làm việc tại một cơ quan không hề trân trọng anh, một bộ phận mà anh chẳng có hứng thú muốn gia nhập, bạn bè thì không có còn cấp trên thì không tin tưởng anh.

Lại còn phải gạt bỏ cảm giác tủi thân quá đỗi nữa chứ. Thật kinh tởm. Người ta sẵn sàng hiến thận trái để được làm đặc vụ của FBI, và hiến thận phải để được vào Đơn vị Phân tích Hành vi. Mặc dù làm vậy cũng vô dụng. Yêu cầu đối với đặc vụ của FBI là họ phải có ít

nhất một bên thận còn hoạt động, anh khá chắc chắn về vấn đề này.

Tatum lưu bản báo cáo đã làm xong rồi dành cả ngày xem đi xem lại kết quả khám nghiệm tử thi của hai nạn nhân, trò chuyện với bác sĩ pháp y, thảo luận về vụ án với các điều tra viên. Tổ Trọng án đúng ra là đang trên đường đến đích, hay nói cách khác là đã từng đi đúng hướng cho đến thời điểm ba ngày trước đó. Việc đầu tiên anh cần làm là giúp họ quay lại con đường đúng đắn. Nhưng hiện tại anh vẫn chưa rõ phải thực hiện việc này bằng cách nào. Tatum lấy điện thoại ra, định gọi cho vị sếp nhưng lại nhìn thấy thông báo có bốn tin nhắn chưa đọc. Anh mở ra xem, cả bốn tin nhắn đều là của Marvin.

Đồ ăn cho mèo để ở đâu?

Thôi khỏi đi, ông tìm thấy rồi.

Hình như không phải đồ ăn của nó nhưng mà nó thích ăn.

Ông nghĩ con mèo bị bệnh rồi, nó đang nôn mửa trong phòng khách. Con cá vẫn ổn.

Tatum rên rỉ và nhắn lại rằng đồ ăn cho mèo để trong cái tủ chén nằm ở phía bên trái ngoài cùng trong nhà bếp. Anh tự hỏi không biết Marvin đã cho Freckle ăn thứ quỷ quái gì, nhưng anh biết câu trả lời có là gì đi nữa cũng chỉ khiến anh cảm thấy tồi tệ hơn thôi. Tatum kéo xuống danh bạ, tìm tên liên hệ *Christine Mancuso* và ấn nút gọi.

Bà ấy trả lời sau vài giây. “A lô?”

“Tatum đây!” Anh nhìn một lượt xung quanh. Trong phòng tạm thời không có ai; tất cả các điều tra viên đều đã đi đâu đó hoặc về nhà của họ.

“Tôi biết!”

“Ừ, được rồi, nghe tôi nói đây. Những người ở đây cũng tạm được. Vị Trung úy phụ trách khá sắc sảo, họ có một lực lượng rất nghiêm chỉnh chịu trách nhiệm phá những vụ án giết người này. Tất cả đều đang làm rất tốt cho đến gần đây.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Họ đã thuê một chuyên gia khắc họa.”

“À!”

“Kẻ này liên tục phun ra những thứ kiến thức sáo rỗng về sát nhân hàng loạt ở một mức độ đáng báo động. Có vẻ ông ta là một chuyên gia truyền thông về sát nhân hàng loạt tại Chicago, và gương mặt ông ta đủ quen thuộc để khiến các điều tra viên nghe theo răm rắp. Ông ta không chỉ đang làm lãng phí thời gian và tài nguyên của đội điều tra mà còn được trả tiền để làm như vậy nữa.”

“Cậu đã nói với họ chưa?” Mancuso hỏi.

“Rồi!” Tatum vừa nói vừa cầm bút vẽ nguệch ngoạc lên tập giấy trước mặt. “Tôi đã nói với vị Trung úy, nhưng ông ấy chẳng màng đến ý kiến của tôi. Họ rất nhạy cảm đối với chuyện bên Cục can thiệp vào công việc của họ.”

Hai người im lặng trong giây lát. “Vậy cậu định như thế nào?”

Tatum vẽ một gương mặt buồn và dùng ngón tay gõ bút, tùy ý chấm lên trang giấy. “Sếp nhớ cô gái thường dân mà sếp đã tuyển vào không? Cô ấy có một hồ sơ khá ấn tượng, đúng chứ?”

“Zoe Bentley à? Cô ấy đã xử lý vụ của Jovan Stokes,” Mancuso nói. “Nhờ vậy mà gần đây cũng có ít danh tiếng. Cô ấy còn có bằng Tiến sĩ về lĩnh vực tâm lý học lâm sàng và bằng Tiến sĩ Luật tại Harvard nữa.”

Tatum hạ giọng, dù anh là người duy nhất ở trong phòng. “Tôi nghĩ nên cho cô ấy đến đây. Cô ấy sẽ dùng những kiến thức nghiệp vụ của mình để khiến các điều tra viên lóa mắt và thuyết phục họ đuổi cổ tên chuyên gia khắc họa dỏm này đi. Như vậy thì cô ấy có thể giúp tôi đẩy công tác điều tra về đúng hướng.”

“Cô ấy sẽ giúp cậu bằng cách nào?” Giọng Mancuso hòa nhã, thể hiện sự thích thú.

“Sử dụng những ngôn từ chuyên môn hào nhoáng và sự quyến rũ của cô ấy chứ sao. Tôi đã có một vài ý tưởng hay ho về phương pháp tiến hành điều tra rồi.”

“Vậy là cậu muốn cô ấy đến đó và yểm trợ cho cậu?”

“Bởi vì tôi là một đặc vụ bên Cục nên họ sẽ không thèm nghe

những gì tôi nói đâu. Nhưng cô ấy là một chuyên gia khắc họa ở bên ngoài tuyển vào, những lời cô ấy thốt ra biết đâu sẽ có trọng lượng hơn."

"Được," Mancuso nói. "Tôi sẽ điều cô ấy đến."

"Tốt quá!"

"Ngủ ngon, đặc vụ Gray!" Bà gác máy.

Ngạc nhiên trước kết thúc đột ngột của cuộc trò chuyện, Tatum cất điện thoại vào trong túi. Anh nhìn xuống gương mặt buồn bã đã vẽ ban nãy. Sau một hồi suy nghĩ, anh quyết định vẽ thêm vào đó một cặp kính và ba sợi tóc.

CHƯƠNG 6

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, Chủ nhật, ngày 17 tháng 07 năm 2016.

Không được rồi. Hắn cứ ngỡ cô là người con gái dành cho hắn, nhưng chưa gì cảm giác màu nhiệm ấy đã dần phai nhạt, thay vào đó là sự chán chường. Mỗi ngày thức giấc bên cạnh cô, hắn không còn thứ cảm giác rạo rực của dục vọng và hưng phấn như trước đây nữa. Tất cả những gì hắn cảm nhận được chỉ là nỗi thất vọng ê chề.

Hắn biết, một phần cũng do hỗn hợp ướp xác mà ra.

Hắn đã làm chưa đúng cách. Thi thể của cô quá cứng, màu sắc cũng không được như ý. Đáng lẽ hắn phải thêm màu nhuộm để bù với lượng nước muối nhưng lại không biết liều lượng chính xác là bao nhiêu. Những thông tin trong tài liệu mà hắn tìm được trên mạng rất mập mờ.

Hai đêm trước đó, vì chán nản nên hắn đã tát cô. Cô ngã từ trên ghế xuống, nằm dưới sàn trong tư thế gập người như đang ngồi. Hắn tức giận bỏ ra ngoài, đóng sầm cửa và lái xe quanh thành phố. Hắn biết nếu thời cơ xuất hiện, hắn sẽ tiếp tục giết người. Nhưng tất cả những người phụ nữ hắn gặp đều đi theo cặp hoặc đi theo nhóm. Hắn bắt gặp một cô gái điếm trên đường, cô ả cho biết mình không nhận khách nữa, đôi mắt cô toát ra nỗi sợ hãi. Cô đã nhìn thấy thứ gì trên gương mặt hắn mà lại sợ hãi như vậy? Hắn khiếp đảm, nhanh chóng quay lại xe và dò xét gương mặt mình trong gương, đâu có gì khác lạ đâu. Hắn lái xe về nhà rồi tự thủ dâm trong phòng tắm.

Người con gái tiếp theo sẽ lý tưởng hơn. Hắn sẽ tìm cách giúp cho diện mạo của cô có sức sống hơn nữa. Có thể là gắn mắt giả cho cô ấy chẳng hạn, hắn sẽ nghiên cứu thử vấn đề này.

Nhưng trước mắt hắn phải nói lời chia tay với cô gái hiện tại đã.

Hắn bế cô gái đang nằm dưới sàn nhà và đặt lên ghế trở lại. Cô

nhìn chằm chằm vào cái bàn, chắc chắn đã cảm nhận được bầu không khí căng thẳng trong mối quan hệ của họ.

Hắn chạm vào cánh tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

“Chúng ta đã từng rất vui vẻ bên nhau, phải không nào?” Hắn mỉm cười với cô.

Sự im lặng giữa họ cứ thế kéo dài. Cô sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Hắn cố nghĩ lại tất cả những gì hắn được biết, những bộ phim hắn từng xem, những cuốn sách hắn từng đọc.

Cô sẽ khóc.

Hắn cầm tay trái của cô và bẻ cong ngay phần khuỷu tay. Hắn muốn cánh tay vào đúng vị trí nhưng thật khó làm sao. Cuối cùng, hắn cũng thành công ấn gương mặt cô vào lòng bàn tay. Hắn làm tương tự với tay phải để trông cô giống như đang ôm mặt khóc lóc.

Cô thật xinh đẹp. Suýt nữa ý chí của hắn đã lung lay, suýt nữa hắn đã nói với cô rằng họ nên cho nhau thêm một cơ hội. Nhưng hắn biết điều đó sẽ chỉ khiến cho cả hai đau khổ mà thôi. Tốt hơn hết là tiếp tục giữ im lặng.

Hắn rót cho mỗi người một ly rượu vang để hoài niệm về những tháng ngày trước đây. Cô không thèm động đến ly của mình, thế là hắn uống luôn ly của cô. Kế đến, hắn giúp cô đứng dậy và kéo cô lên xe. Hắn để cô ngồi ở ghế phụ lái, tay cô vẫn còn ôm lấy gương mặt, vẫn còn đang khóc.

Cả hai người đều cảm thấy rất đau khổ.

Hắn ngồi bên cạnh cô một lúc, cố gắng suy nghĩ xem cô sẽ đi đâu để khóc than cho mối tình của họ.

Hắn nghĩ ra một nơi cực kỳ thích hợp.

CHƯƠNG 7

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Bảy, ngày 27 tháng 09 năm 1997.

Cha mẹ của Zoe đang nói chuyện với nhau. Họ nói rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy. Bình thường giọng của mẹ cô lớn đến độ đứng cách xa vài dặm vẫn nghe được, thế nên Zoe dễ dàng nhận ra tông giọng của bà hôm nay nhỏ nhẹ hơn bình thường. Ngay khi biết cha mẹ đang nói đến những chuyện mà mình không được phép nghe, cô đứng yên bất động, càng cố gắng nghe bằng được từng chữ một. Zoe đang đứng trong hành lang nên cha mẹ cô không thể nhìn thấy. Ánh sáng từ nhà bếp chiếu sáng sàn nhà ngoài hành lang. Có một cái bóng lướt qua, là cha cô. Ông luôn bước qua bước lại mỗi khi tâm trạng rối bời.

"Họ đã tìm được nghi phạm chưa?" Mẹ cô hỏi.

"Arl kể với anh là cảnh sát trưởng bảo họ đã tìm được rồi." Cha cô trả lời. Ông cũng nói rất nhỏ tiếng, nhưng giọng cha cô trước giờ đã dịu dàng nên không cần phải cố gắng quá nhiều. "Nhưng tất nhiên, anh ấy không nói đó là ai."

"Tội nghiệp cho mẹ của cô gái quá!" Giọng của mẹ Zoe lạc đi. "Anh tưởng tượng được không? Khi nghe rằng..."

"Anh đang cố gắng không nghĩ đến chuyện đó."

"Phải chăng cô gái ấy đã bị... có phải, hắn đã... cưỡng hiếp cô ấy không?"

Zoe chưa từng nghe mẹ cô thốt ra từ đó, âm thanh vừa rồi phát ra từ miệng của bà khiến cô lạnh sống lưng. Cha cô không trả lời. Có phải ông ấy đang suy nghĩ không? Đang gật đầu? Hay là đang lắc đầu? Cô cần phải biết. Zoe rón rén tiến đến cửa ra vào, có thể thoáng thấy gương mặt của cha mẹ cô. Cả hai đang đứng gần nhau, mẹ cô dựa vào kệ bếp. Cô chỉ nhìn được một bên mặt của mẹ chứ không

thể thấy bà đang lo lắng đến phát điên lên, miệng của bà rúm ró ám chỉ khóc thầm.

“Chúng ta cần phải nói chuyện với Zoe,” cha cô nói. “Con bé nên biết chuyện...”

“Hoàn toàn không được.” Mẹ cô rít lên. “Con bé chỉ mới có 14 tuổi.”

“Rồi nó cũng sẽ biết thôi, và tốt hơn hết chúng ta nên là người kể cho con bé.”

Mẹ Zoe đang định trả lời thì em gái cô chạy vụt qua và xông vào nhà bếp, hình dáng mờ mờ của cô bé đang quơ tay qua lại, hàng đống tóc xen lẫn tiếng ồn.

“Hôm nay nhà mình có làm bánh kếp không ạ?” Cô bé la lớn. Tuy chỉ mới 5 tuổi nhưng Andrea đã rất giống mẹ. Cả hai chỉ có duy nhất hai chế độ âm thanh la hét và say ngủ.

Mẹ cô hắng giọng. “Chị con thức chưa?”

Zoe căng thẳng.

“Rồi, chị ấy đang đứng ở...”

“Chào buổi sáng!” Zoe nhanh chóng bước vào nhà bếp. Những ô gạch dưới sàn rất lạnh lẽo, đôi chân trần của cô gần như tê cóng. Mẹ cô dựa vào kệ bếp, cha cô thì đang đứng bên cạnh bàn ăn ở giữa phòng. Thế nhưng điều khiến tất cả bối rối là trên bàn không hề có thức ăn sáng. Mẹ Zoe luôn chuẩn bị sẵn bữa sáng trước khi họ thức giấc vào những ngày cuối tuần, nhưng ngày cuối tuần hôm nay có vẻ rất khác thường. Zoe vươn vai và ngáp dài một cách cực kỳ giả tạo. “Mẹ muốn con phụ nấu bữa sáng không ạ?”

“Mẹ muốn con thay đồ đi đã,” mẹ Zoe nhìn cô qua cái mũi cong quặp của bà. Mũi của Zoe giống mẹ, những lúc không vui cô còn tự gọi nó là mỏ chim. Cũng may là cô sở hữu đôi mắt giống cha. Mẹ cô sụt sịt mũi và nói thêm: “Con sẽ chết cóng cho xem.”

Trên người Zoe là cái áo thun rộng thênh thang và cái quần mỏng mà cô đã mặc trước khi đi ngủ. “Vâng!” Cô nói. Lúc nghe thấy tiếng cha mẹ thì Zoe đang trên đường đến phòng tắm. Bàng quang của cô sắp vỡ đến nơi, sàn nhà lạnh lẽo lại càng khiến cô khổ sở hơn. Cô cứ

bồn chồn không yên. “Có chuyện gì hả mẹ?”

“Không,” mẹ cô trả lời có phần hơi nhanh. “Chỉ là đang chuẩn bị bữa sáng thôi. Em của con muốn ăn bánh kếp, con cũng ăn luôn không?”

“Đương nhiên rồi ạ!” Zoe nói. “Lát nữa con sẽ ghé nhà Heather, và...”

“Con phải ở nhà!” Mẹ cô cắt ngang.

Zoe cau mày. “Nhưng tụi con phải làm bài tập Hoá học nữa. Thứ Hai là đến hạn nộp rồi.”

“Cha sẽ lái xe chở con đến.” Cha cô nói.

“Con thích tự đạp xe đến hơn. Hôm nay trời đẹp và...”

“Cha sẽ lái xe chở con đến.” Ông nhìn cô chăm chú, giọng nói vẫn dịu dàng. “Và cha muốn con gọi điện cho cha khi con cần về nhà. Cha sẽ đến đón.”

“Mẹ ơi, con muốn ăn bánh kếp,” Andrea rên rỉ.

“Có chuyện gì đang xảy ra sao?” Zoe hỏi.

Cha mẹ Zoe đều im lặng.

Cuối cùng, cha cô lên tiếng “Có một...”

“Chẳng có chuyện gì cả.” Mẹ cô cắt ngang và nhìn xuống Andrea, cô bé vẫn đang vòi vĩnh món bánh kếp. “Cha mẹ chỉ không muốn con đi lang thang ngoài đường một mình thôi.”

*

“Họ đã tìm thấy một xác chết đấy!” Heather kể với cô sau khi cả hai đã vào phòng riêng. “Bên cạnh cây cầu trên đường White Pond.”

“Làm sao cậu biết được?” Zoe hỏi.

“Sáng nay mình đã nghe cha và hàng xóm khác nhau về chuyện đó. Người hàng xóm nói nạn nhân là một cô gái và cô ấy không mặc gì cả.”

Một cơn lạnh người chạy dọc đến cổ Zoe. Cả hai đều đang nằm trên giường của Heather. Khăn trải giường xung quanh họ nhàu nhĩ, quần áo của Heather vương vãi khắp nơi. Tủ đồ trong phòng cô bé lúc nào cũng như có một cơn lốc xoáy vừa mới quét qua. Heather nhấm nháp miếng táo mà mẹ đã cắt sẵn cho hai cô. Bài tập thực

hành môn Hóa học vẫn còn nằm trên bàn chưa được động đến, và hẳn là cả ngày hôm nay nó vẫn sẽ nằm yên tại đó.

"Người đó có nói cô gái là ai không? Cô ấy có sống tại Maynard không?" Zoe hỏi.

"Không nói," Heather thì thầm và chạy đến bên Zoe, cánh tay cô bé chạm vào vai cô. Trên người Heather có mùi dầu gội đầu và mùi xà phòng nhè nhẹ khiến Zoe có chút hối hận vì sáng nay đã không đi tắm. Cô cảm thấy không thoải mái khi nằm trên tấm khăn trải giường sạch sẽ. Lòng bàn chân Zoe chắc chắn là rất bẩn vì đã đi chân trần ở nhà, nhưng có vẻ như Heather chẳng hề bận tâm đến chuyện đó. Họ luôn ăn uống trên giường và cô bé luôn đặt giỏ quần áo dơ gần bên để dễ dàng chọn bừa một thứ mặc lên người, ừ thì, nếu mẹ của Zoe cũng thay khăn trải giường ba ngày một lần như mẹ của Heather, chắc cô cũng sẽ chẳng bận tâm nếu như nó bị bẩn.

Heather hơi căng thẳng. "Ôi Chúa ơi, Zoe à. Lỡ như đó là một người mà chúng ta quen biết thì sao?"

Một hình ảnh lập tức xuất hiện trong suy nghĩ của Zoe, thi thể không một mảnh vải của cô bạn Carrie học chung trường. Carrie nằm bên cạnh cây cầu, làn nước vỗ nhẹ vào chân cô bé. Hình ảnh trong đầu sống động đến nỗi khiến Zoe suýt bật khóc. Sao cô lại nghĩ đến Carrie nhỉ? Sao cô lại có thể hình dung ra cảnh tượng như thế chứ? Cô bị gì rồi sao? Zoe nhắm mắt lại, cố gắng tống khứ hình ảnh ấy ra khỏi đầu.

"Mình nghĩ mọi người đều đang rất hoảng sợ," Heather nói. "Người hàng xóm nói với cha mình là ông ấy sẽ không cho con ra khỏi nhà nữa. Mình cá là mẹ mình cũng sẽ làm như thế, bà ấy sẽ nhốt mình trong nhà. Lâu lâu mẹ cũng hay làm quá lên lắm."

"Cha mẹ không cho mình tự đi sang đây," Zoe nói. "Họ đã lái xe đưa mình đến." Cô nhìn chằm chằm ra cửa sổ phòng Heather. Từ vị trí trên giường chỉ có thể nhìn thấy bầu trời xanh và tán lá của một cái cây gần đó. Khung cảnh có vẻ rất yên bình.

Heather lắc đầu. "Hy vọng là chuyện này sẽ nhanh chóng trôi qua." Cô bé nói. "Mình không muốn bị cha mẹ dòm ngó nhất cử nhất

động đâu.”

Zoe vô thức gật đầu. Cô có cảm giác vụ việc sẽ không mau chóng lắng xuống như vậy.

*

Bánh xe đạp kêu rít lên khi Zoe bóp phanh. Cô dừng bên cạnh cây cầu trên đường White Pond, phổi như đang bốc cháy vì dốc sức đạp xe. Lý do duy nhất khiến mẹ Zoe cho phép cô tự đạp xe đến trường là vì sáng nay bà đã bị muộn giờ làm. Hơn nữa, Zoe đã hứa rằng cô sẽ đi cùng Heather và về thẳng nhà sau khi tan trường. Zoe thật sự đã định làm đúng như những gì cô nói.

Nhưng cô lại không làm vậy.

Mỗi lần nhìn thấy Carrie trong hành lang trường học, Zoe cảm thấy cuống họng như nghẹn lại. Cảm giác tội lỗi và xấu hổ tràn ngập trong cô. Zoe cứ có cảm giác là Carrie đã biết chuyện cô từng mường tượng cô bé đang khỏa thân và chết bên dòng nước. Khi Carrie mỉm cười với cô trong giờ học thể dục, gương mặt của Zoe bỗng đỏ bừng. Cô run rẩy và nhanh chóng quay sang chỗ khác. Hình ảnh ấy vẫn nằm đâu đó trong tâm trí của Zoe và đe dọa sẽ xuất hiện trở lại bất cứ lúc nào. Sau cùng, Zoe kết luận rằng nếu như cô đến cây cầu để nhìn qua hiện trường vứt xác, biết đâu cô có thể dẹp bỏ hình ảnh đáng sợ kia.

Cô bước xuống xe đạp và tiến đến mép sông um tùm cỏ mọc nằm bên dòng nước yên ả của con sông Assabet. Tảo lục trôi lềnh bềnh trên mặt nước, lúc nổi lúc chìm theo làn sóng nhẹ đến độ không nhìn thấy được. Phải chăng đây chính là nơi họ phát hiện ra thi thể?

Zoe biết lúc tìm thấy thì nạn nhân đã bị nhấn chìm dưới nước nhưng không quá sâu, hoặc chí ít đó cũng là những gì cô nghe được từ những người trong trường. Không những vậy, người ta còn không ngừng rỉ tai nhau nhiều tin đồn khác. Người thì nói với Zoe là cô gái đã bị cưỡng bức trước khi chết. Người khác lại bảo cô ấy đã bị tra tấn, gương mặt bị bầm và sưng hết cả lên. Rồi nào là tay cô ấy bị trói quặt ra phía sau, bị dao cắt. Mỗi một tin đồn như vậy đều khiến Zoe cảm thấy bủn rủn, sợ hãi và bất lực.

Cô đã biết nạn nhân là ai. Tên của cô ấy là Beth Hartley, làm thư ký cho một kế toán viên trong thị trấn, năm nay 21 tuổi. Zoe đã nhìn thấy ảnh chụp của cô trong tờ báo sáng nay, gương mặt trông rất quen thuộc. Đã bao giờ Zoe gặp cô ấy bước đi trên đường chưa nhỉ? Hay là đang cắt tóc? Đang cầm một miếng pizza? Chắc chắn họ đã từng gặp nhau rồi, Maynard chỉ là một thị trấn nhỏ. Tuy bài báo không cung cấp thêm chi tiết nào về vụ án nhưng có nói rằng cảnh sát đang tiền hành điều tra.

Giờ cô đang ở nơi xảy ra vụ việc. Mặt trời phản chiếu trên dòng sông, những tia nắng khiến cho mặt nước phát sáng, khiến chuyện đó gần như bất khả thi. Zoe không thể nào tưởng tượng ra một thi thể nằm trong nước được nữa dù cô có cố gắng cách mấy. Làm như thế thật kỳ lạ, thật khác người...

Mặc dù vậy, nỗi sợ đó vẫn chưa buông tha cô... và ngoài nỗi sợ ra, còn có sự bất an và cảm giác rùng mình.

Có tiếng xào xạc của những chiếc lá sau lưng, cô xoay người lại, mạch đập nhanh hơn. Nhưng phía sau chẳng có gì cả. Có thể đó là một chú chim chăng? Zoe chợt thấy lạnh người dù hôm nay thời tiết tương đối ấm áp.

Cô cố gắng phá vỡ lời nguyền bằng cách nhặt lấy một hòn đá từ mặt đất lên và ném về phía con sông. Hòn đá rơi xuống mặt nước tạo ra những vòng xoáy đồng tâm rộng dần rồi biến mất. Đám tảo lục bị đẩy ra khỏi vị trí mà hòn đá rơi xuống. Cô quay trở lại chỗ chiếc xe và đạp về nhà.

Rod Glover, người hàng xóm của họ đang chăm sóc khu vườn ở khoảng sân trước nhà. Chiếc áo trắng của anh thấm đẫm mồ hôi. Lúc Zoe vừa bước xuống xe đạp, anh liền đứng dậy và vẫy tay. Rod đang cầm một cây kéo cắt tỉa cành, cũng chính là cây kéo mà anh hay mượn của mẹ cô.

“Này, Zoe à!” Anh mỉm cười và lau mồ hôi trước trán. Mái tóc nâu đỏ cắt theo kiểu của những chàng trai chơi trượt ván trông rối bù, nhưng may là nụ cười tươi sáng rạng rỡ và đôi mắt hạnh phúc của anh đã bù đắp lại. Mặc dù anh lớn hơn cô khoảng 10 tuổi nhưng

tính tình rất thoải mái và nói chuyện với anh cũng rất vui. Óc hài hước của Rod ngớ ngẩn đến buồn cười và sở trường của anh chính là bắt chước điệu bộ của những người nổi tiếng lẫn những người sống trong thị trấn.

"Chào!" Cô mỉm cười lại với anh. "Anh sao rồi?"

"Chẳng có gì phải phàn nàn cả. Em mới đi học về à?"

"Phải..." Cô do dự, cảm thấy muốn trò chuyện cùng một ai đó. "Em đã ghé qua cây cầu trên đường White Pond."

"Hình như chỗ đó đâu có nằm trên đường về nhà, đúng không nhỉ?" Anh dựa vào hàng rào rồi nói.

"Tại em muốn... đó là nơi mà họ tìm thấy cô gái, anh có biết không?"

Anh gật đầu. "Ừ, anh có nghe nói."

"Những gì xảy ra với cô ấy thật kinh khủng." Zoe nói.

Rod gật đầu. "Đúng vậy!" Anh nói. "Vậy... có mong chờ đến tối nay không?"

Cô bối rối nhìn anh. "Tối nay có gì?"

"Này... quên rồi sao? Tối nay có *Buffy* mà, nhớ không?"

Buffy the Vampire Slayer. Cả Rod và Zoe đều yêu thích chương trình này, họ luôn bàn luận sau mỗi tập phim. Nhưng nói đến chủ đề đó vào thời điểm này thật sự không phải lúc, thế là Zoe im lặng.

Rod thay đổi tư thế và bắt chước điệu bộ của Giles, một nhân vật trong phim. Anh còn chuyển sang giọng Anh của Giles. "Thật đó, Zoe, đã chiếu đến mùa hai rồi; em không thể để bị phân tâm được, tập này hết sức quan trọng."

"Em phải đi đây," Zoe tỏ vẻ ái ngại. Cô cảm thấy không thoải mái khi anh cứ cố gắng chọc cười cô, nhất là trong tình cảnh hiện tại. Những ngày này chẳng ai có tâm trạng để đùa giỡn cả. "Gặp lại anh sau nhé!"

"Hẹn gặp lại!" Rod nói.

Zoe quay người sang cánh cửa. Trước khi bước vào bên trong, cô liếc nhìn phía sau. Rod đang cười toe toét với cô và giả vờ tháo cặp kính tưởng tượng ra để lau chùi. Lại là một cử chỉ quen thuộc của

nhân vật Giles.

CHƯƠNG 8

Thứ Hai, ngày 18 tháng 07 năm 2016.

Tiếng động cơ đều đều của máy bay vang bên tai trong lúc Zoe lật tập hồ sơ mỏng trên tay. Cô không tài nào phớt lờ thứ âm thanh dồn dập không ngớt này, nó khiến cô cáu kỉnh. Nhưng Zoe tin rằng vấn đề không chỉ nằm ở động cơ mà còn bởi một thứ khác. Cô vốn rất ghét bị kéo ra khỏi công việc mà mình đang làm dang dở. Việc bắt đầu một dự án rồi nhìn nó kết thúc thật sự có gì đó rất vui. Zoe đã bị thu hút bởi vụ án giết người hàng loạt trên đường xa lộ. Cô liên tục nghĩ về nó ngay cả khi đang ở nhà, tìm kiếm những điểm chung trong các vụ án, cố gắng lần ra danh tính của không chỉ một mà là hai tên hung thủ.

Sau đó Mancuso gọi cho cô vào tối thứ Bảy và thông báo cô đã được chuyển sang vụ án khác. Có một kẻ giết người hàng loạt tại Chicago và người đặc vụ làm việc ở vòng ngoài cần cô giúp đỡ. Những chi tiết mà họ có được về vụ án này rất lý thú, song Zoe chỉ ra rằng tỷ lệ giết người và số lượng nạn nhân bị giết trong vụ xa lộ cao hơn nhiều. Mancuso tuy đồng tình nhưng vẫn một mực yêu cầu cô đến Chicago.

Zoe vẫn để hồ sơ vụ án mà Mancuso đã gửi qua nằm trên chiếc tủ đầu giường, chưa hề xem qua. Cô định nghỉ ngơi một chút trước chuyến bay, nhưng chỉ ba tiếng sau thì đã bị một cơn ác mộng đánh thức và không tài nào ngủ lại được nữa.

Cô đọc báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân đầu tiên, Susan Warner. Thứ thu hút sự chú ý của cô nhất chính là bàn chân trái đang bị phân hủy của nạn nhân. Cô đã có một số dữ kiện chắc chắn dựa trên bàn chân đó. Còn một chi tiết thú vị nữa, chính là phần miệng...

"Làm việc trên máy bay à?" Một giọng nói thân thiện cất lên.

Zoe đóng tập hồ sơ lại và nhìn sang người bên cạnh. Đây là một

người đàn ông trung niên có mái tóc mỏng màu vàng, một làn da rám nắng trông rất giả tạo và một nụ cười kiểu "cô sẽ yêu tôi thôi". Anh ta cầm một ly whiskey nhỏ trên tay, lắc qua lắc lại để viên đá tan ra. Zoe thầm thở dài, lại chuẩn bị cho một nhiệm vụ xã giao đầy cam go.

"Vâng!" Cô nói. "Một cách hay để tiết kiệm thời gian."

"Tôi là Earl Havisham."

"Zoe!"

"Thường tôi không làm việc trong lúc đi nghỉ mát," người đàn ông nói. "Đây là lúc thích hợp để tập trung vào bản thân mình, cô có biết không?"

Zoe gật đầu, không biết bằng cách nào đó đã kìm nén không thốt ra rằng hiện tại anh đâu có đang tập trung vào bản thân. "À, tôi thích làm việc trong lúc đi nghỉ mát." Cô nói và giở tập hồ sơ ra, hy vọng cuộc trò chuyện của họ đến đây là kết thúc.

Thời gian tử vong là vài ngày trước khi thi thể được tìm thấy, nhưng địa điểm vứt xác là một nơi rất đông người qua lại. Hung thủ đã làm gì với thi thể trong suốt khoảng thời gian đó nhỉ? Chiếc đầm bị xé nát và...

"Tôi có hơi sợ bay một chút." Earl nói.

Anh liếc nhìn nội dung trong tập hồ sơ, trên đầu trang có ghi rất rõ là "Báo Cáo Khám Nghiệm Tử Thi". Cô bực dọc đóng tập hồ sơ lại lần nữa.

"Đó là lý do tại sao tôi phải uống rượu," Earl nói tiếp.

"Vâng!" Zoe nói, cô cảm thấy không thể tiếp tục lịch sự được nữa.

"Tôi là người viết nội dung kỹ thuật cho một công ty khởi nghiệp tại thung lũng Silicon."

"Nghe thú vị nhỉ?"

"À... cũng không hẳn như cô nghĩ đâu."

Giọng của người đàn ông cực kỳ nghiêm túc. Đây có phải một lời châm chọc ý nhị không, có vẻ không phải.

"Cô làm nghề gì?"

"Tôi là nhà tâm lý học pháp chứng."

“Ôi chao!” Đôi mắt anh có hơi thay đổi, cơ thể bất giác căng thẳng hơn.

Đây là phản ứng thường tình mỗi khi ai đó nghe qua chuyên môn của cô. Có những người rất cảnh giác với các nhà tâm lý học, họ sợ mình sẽ bị đem ra phân tích bất cứ lúc nào, và hầu như ai cũng thấy thấp thỏm trước cụm từ *pháp chứng* bởi nó khiến họ nghĩ đến xác chết. Sự kết hợp giữa hai yếu tố trên đã đặt dấu chấm hết cho rất nhiều cuộc hội thoại bằng một tiếng la thất thanh, và trong trường hợp này thì đó là chuyện tốt.

Khi mọi người *hỏi* cô công việc đó nghĩa là như thế nào, Zoe giải thích rằng công việc của cô chủ yếu là phân tích các vụ án để khắc họa sơ bộ những đặc điểm của kẻ phạm tội. Việc đó giúp thu hẹp đối tượng tình nghi từ “tất cả những người trên thế giới” xuống còn một nhóm nhỏ và vừa phải. Đó là một lời giải thích rất cẩn trọng nhằm tránh nhắc đến những thuật ngữ như *sát nhân hàng loạt, những vụ án về tình dục, danh tính nạn nhân, hiện trường vụ* án và những cụm từ khiến cho người ta phải đứng ngồi không yên.

“Cô có thích công việc này không?” Cuối cùng anh ta cũng hỏi.

“Cũng có lúc này lúc khác.” Giọng của Zoe cộc lốc và khó chịu, cô nheo mắt nhìn anh. Đã vài người bảo rằng cô có một cái nhìn rất gay gắt, cô hy vọng có thể dùng nó để khiến anh ngậm miệng lại.

Zoe giở tập hồ sơ ra lần thứ ba và lật sang nạn nhân thứ hai. Miệng của nạn nhân đã bị khâu lại bằng chỉ đen. Liệu chi tiết này có mang ý nghĩa gì không? Có thể hắn giết họ để...

“Vậy cô định đi đâu sau khi máy bay hạ cánh?” Anh ngả người sang cô và hạ giọng.

Zoe đóng tập hồ sơ lại, quai hàm nghiến chặt.

Người đàn ông tiếp tục ghé sát người cô. “Tôi phải đến chi nhánh công ty tại Tòa nhà Gogo. Nhưng đến mười giờ mới cần có mặt nên...”

“Vậy thì anh nên dùng khoảng thời gian đó để tìm người phụ nữ nào có hứng thú nghe anh kể về những lần mà mẹ anh thất vọng về anh.” Zoe nói. “Nếu anh gặp may, có thể cô ta sẽ không để ý chiếc

nhẫn cưới đang thò ra trong túi anh... à nhân tiện, vết hằn trên ngón tay rám nắng của anh đẹp đấy. Cũng may là anh còn nhớ phải tháo nhẫn ra trước khi họ tạt nước vào người anh. Và biết đâu sau đó anh sẽ được ngủ với họ, rồi nhờ đó mà củng cố được sự tự tin trong cuộc họp đang khiến anh vô cùng lo lắng kia."

Một vài chi tiết bên trên chỉ là phỏng đoán. Người mẹ nào cũng từng thấy thất vọng về con mình tại một thời điểm nào đó, đây chẳng qua chỉ là một thủ thuật tâm lý dùng để lòe thiên hạ mà thôi. Nhưng dựa vào sự phẫn uất trong đôi mắt anh, có vẻ như Zoe đã nói đúng toàn bộ, thậm chí là về chuyện cuộc họp. Cô bắt đầu thấy thích cuộc hội thoại giữa hai người.

"Con khốn!" Anh làu bàu và quay sang chỗ khác.

"Thôi đi, Earl à!" Cô mỉm cười với anh. "Đó không phải cách để nói chuyện với một người làm việc cho FBI đâu."

CHƯƠNG 9

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Hai, ngày 18 tháng 07 năm 2016.

Ban đầu Tatum dự tính để Zoe tự đến trụ sở cảnh sát. Nhưng vào phút cuối, anh quyết định đón cô và trò chuyện trước khi Zoe gặp Trung úy Martinez và gã chuyên gia khắc họa dỏm kia. Tốt nhất là phải đảm bảo hai người ở cùng một phe. Trong lúc chờ đợi, anh gọi cho Marvin để kiểm tra tình hình sức khỏe của người ông lớn tuổi. "Đương nhiên là ông không khỏe rồi Tatum. Mày để ông ở nhà chăm sóc con vật quái quỷ này của mày, nó đã cào ông hai lần rồi đấy."

"Ý cháu là ngoài chuyện của Freckle ra, ông có khỏe không? Ông có nhớ uống thuốc không?"

"Ông đã uống mấy thứ thuốc đó chín năm nay rồi mà Tatum. Mày nghĩ chỉ vì mày bay đến Chicago mà ông lại đột nhiên ngừng uống thuốc sao? Đương nhiên là ông nhớ rồi."

"Tốt, vậy còn..."

"Ông không uống viên màu xanh dương nữa, ông có kể rồi đó, uống viên đó vào cổ họng ông bị ngứa."

"Hả? Khi nào?"

"Tuần trước đó. Ông kể mày nghe rồi mà Tatum, nhớ không?"

"Ông có nói gì với cháu đâu." Tatum cảm thấy trong lòng trĩu nặng. "Ông đã hỏi qua ý kiến của Bác sĩ Nassar chưa?"

"Thôi, không cần đâu. Ông đã nói chuyện đó với Jenna rồi."

Tatum vẫn chưa nhớ ra Jenna là người bạn gái nghiện ma túy của Marvin. "Bà ấy là bác sĩ à?"

"Không, nhưng một năm trước cô ấy cũng gặp vấn đề tương tự. Bác sĩ của Jenna đã cho cô ấy điều trị bằng loại thuốc khác. Jenna còn thừa lại vài viên nên ông sẽ sử dụng nó thay cho loại kia."

"Marvin, ông không được làm như vậy. Hãy nói chuyện với bác sĩ

Nassar...”

“Nassar rất bận, Tatum à. Với lại những viên thuốc xanh lá này rất tuyệt vời, không hề có tác dụng phụ...”

“Thuốc xanh lá gì?”

“Loại mà Jenna đưa cho ông ấy.”

“Những loại thuốc này có viên nào có tên đàng hoàng không vậy? Ông đang uống thứ gì thế hả?”

“Ông không nhớ nữa Tatum, nhưng mà không sao. Jenna đã nói rồi. Cô ấy cũng gặp phải những tác dụng phụ giống ông và...”

Tatum nhìn thấy Zoe giữa hàng trăm người đang bước ra từ trạm cuối. Cô kéo cái va-li màu xám sau lưng và nhanh chóng sải bước về phía lối ra.

“Ông nghe đây, giờ cháu phải đi rồi. Hãy uống mấy viên thuốc chết tiệt đó của ông, cả loại thuốc màu xanh dương gây ngứa họng kia nữa. Không được uống những viên thuốc mà Jenna đưa. Và hãy gọi cho bác sĩ Nassar, ông ấy sẽ kê cho ông những thứ mà ông cần.”

“Ông đã có thứ ông cần rồi.”

“Nếu ông không gọi cho bác sĩ Nassar, cháu sẽ gọi.”

“Mày đúng là thằng cháu phiền toái mà Tatum!”

“Ông uống thuốc đi, và nhớ cho con cá ăn nữa. Tạm biệt!” Anh cúp máy rồi đuổi theo Zoe, cuối cùng cũng bắt kịp. Anh vỗ nhẹ vào vai cô.

“Tiến sĩ Bentley!” Anh mỉm cười, cố gắng tạm gác Marvin và những viên thuốc xanh lá qua một bên.

“Đặc vụ Gray, tôi tưởng chúng ta sẽ gặp nhau tại đồn cảnh sát chứ.”

“Phải, nhưng tôi mới nhớ ra là mình có thể đến đón cô. Hôm qua tôi có thuê một chiếc xe nên chúng ta không cần phải bắt taxi.”

“Cảm ơn, anh thật là chu đáo!”

Tâm trạng của Zoe có vẻ rất tốt, chắc là cô ấy thấy vui vì lâu lâu được ra khỏi văn phòng. Suy nghĩ ấy khiến Tatum mừng thầm vì đã gọi cô đến.

“Cô muốn ăn sáng trước không?” Anh hỏi. “Có một tiệm tên là

Ngôi Nhà Bánh Kếp của Hillary cách đây không xa, nơi này đã nhận được vài đánh giá tích cực trên diễn đàn Yelp."

"Được đấy!" Đôi mắt cô sáng ngời. "Tôi thèm cà phê đến sắp chết rồi đây."

"Vậy thì đi thôi," anh nói. "Muốn tôi xách hành lý hộ cô không?"

"Tôi làm được mà."

Quãng đường lái xe đến Ngôi Nhà Bánh Kếp của Hillary khá nhanh. Chưa đến giờ cao điểm và người dân Chicago chỉ vừa mới thức dậy. Ngôi nhà bán bánh kếp này có hơi đáng thất vọng, kiến trúc nơi đây trông rất nhem nhuốc với những ô cửa sổ tối màu. Có một tấm bảng hiệu đề tên quán kèm theo hình một người phụ nữ đang cầm đĩa bánh kếp sáng bóng, trên mặt cô là một nụ cười rộng ngoác ghê rợn. Thế nhưng, khi cả hai bước vào bên trong thì khác hẳn. Nội thất nơi đây chủ yếu làm bằng gỗ khiến cho nó toả ra bầu không khí ấm áp như một ngôi nhà. Tatum ngửi thấy mùi thơm của dầu chiên và cà phê hòa quyện vào nhau, khiến cho dạ dày của anh kêu réo. Nơi này không quá đông, khách đến chủ yếu là những người đàn ông và phụ nữ mặc trang phục công sở. Có hai viên cảnh sát với vẻ ngoài ngái ngủ, chắc hẳn họ vừa kết thúc ca trực đêm.

"Chào buổi sáng!" Nhân viên phục vụ rối rít chào hỏi và để thực đơn trước mặt ngay khi họ vừa ngồi xuống. Cô ấy vẫn còn trẻ, mái tóc vàng được buộc kiểu đuôi ngựa. Tatum cố hết sức để tập trung nhìn vào mắt cô thay vì liếc xuống bộ ngực trong thứ đồng phục bó sát kia. Nhưng mắt anh lại liên tục đảo xuống dưới, thành ra cứ nhìn vào mũi của cô.

"Anh chị có muốn dành ra vài phút để..."

"Cho tôi ly cà phê," Tatum nói trước khi nhân viên phục vụ kịp rời đi. "Và còn..." Anh liếc nhìn thực đơn, chọn ra một món nghe có vẻ hấp dẫn, "bánh kếp táo và gia vị."

"Món này có hạt, anh có dùng được không ạ?"

"Hoàn toàn được."

"Cho tôi thịt xông khói và trứng ốp-la," Zoe nói. "Trứng chín một mặt và thịt xông khói làm thật giòn."

“Được, chị có muốn dùng cà phê luôn không?”

“Có, thật đậm nhé. Với lại đừng để thịt xông khói quá giòn đấy.”

Nhân viên phục vụ tươi cười với họ rồi rời đi.

“Chuyến bay của cô thoải mái chứ?” Anh hỏi Zoe.

“Gã đàn ông ngồi cạnh định tán tỉnh tôi, nhưng hắn khá khó chịu khi bị tôi từ chối.” Zoe nói. “Ngoài ra thì mọi thứ vẫn ổn.”

“Xin lỗi vì đã lôi cô đến Chicago như thế này, nhưng thật sự tôi rất cần cô giúp đỡ.”

“Không vấn đề gì đâu. Vụ án nghe rất hấp dẫn.”

“À vâng!” Tatum cảm thấy không thoải mái trước cách dùng từ của cô, “chắc chắn đây là một vụ án rất khác thường rồi.”

“Ý tôi thứ hấp dẫn ở đây chính là lý do gây án. Tên này rõ ràng là mắc chứng ái tử thi[7], và dung dịch ướp xác khiến cho việc quan hệ tình dục trở nên phức tạp hơn nhiều bởi vì...”

“Có lẽ chúng ta nên bàn đến chuyện này sau, tại một nơi riêng tư hơn.” Tatum vội vàng nói vì anh để ý giọng của Zoe trở nên to hơn khi cô thấy phấn khích. Người phụ nữ ngồi ở bàn bên cạnh đặt mạnh chiếc nĩa xuống bàn và nhìn họ như thể vừa thấy thứ gì đó rất ghê tởm.

“Được!” Zoe gật đầu rồi im lặng. Cô trở nên ít nói hơn khi sát nhân hàng loạt không phải là chủ đề của cuộc hò chuyện.

“Tôi tìm được một nhà nghỉ sạch đẹp cách đồn cảnh sát không xa.” Tatum nói. “Tôi đã tự ý đặt một phòng cho cô ở lại tối nay rồi. Như vậy ổn chứ, cô có muốn tìm một nhà nghỉ khác không, hay là...”

“Như vậy thì tốt rồi, cảm ơn anh!” Zoe nói.

Anh gật đầu, cô cũng gật đầu lại. Rồi anh nhăn răng cười, cô cũng cười lại. Đây chính là đặc điểm của một bầu không khí yên lặng đầy khó xử.

“Tôi biết là cô cũng vừa mới gia nhập BAU thôi.” Tatum nói. “Nghe nói cô làm tại Boston trước khi đến đây à?”

Zoe gật đầu. “Tôi làm cố vấn cho FBI được vài năm. Nhưng Mancuso kiên quyết đưa tôi vào BAU, thật lòng mà nói thì đó cũng là mơ ước của biết bao nhà tâm lý học pháp chứng nên tôi không cách

gì từ chối được."

"Tôi hoàn toàn hiểu được chuyện đó," Tatum nói. "Cô có người thân sống tại Boston không?"

"Em gái của tôi từng sống tại đó," Zoe nói. "Nhưng con bé đã chuyển đến Thành phố Dale cùng tôi."

"Thật à?" Tatum nhướng một bên mày. "Hai người thân lắm hả?"

"Ừ!" Zoe nói. "Với lại con bé nói nó muốn thay đổi. Em gái tôi không thích Boston vì nó đã trải qua một chuyện tình không mấy êm đẹp tại đó."

Trông cô không được thoải mái khi bàn đến chuyện đó. Tatum lưỡng lự gật đầu, anh quyết định không đào sâu thêm về chủ đề này.

Cô hắng giọng. "Vậy còn anh thì sao? Sao anh lại từ chi nhánh tại LA chuyển đến BAU?"

"À..." Tatum lầm bầm. "Tôi cũng chẳng biết tại sao nữa. Kiểu như thăng chức thôi, tôi nghĩ vậy."

Nhân viên phục vụ đã quay trở lại, cô đặt thức ăn và cà phê trước mặt họ. Tatum rất mừng vì cuối cùng cũng được cho vài miếng bánh kếp vào mồm và có lý do để ngừng nói về chuyện "thăng chức". Trong lúc nhai thức ăn, anh chú ý cách Zoe dùng bữa. Cô cầm một miếng bánh mỳ, cẩn thận cắt một miếng thịt xông khói và xiên cả hai bằng nĩa. Tiếp theo, cô thận trọng chấm "cặp đôi hoàn hảo" này vào phần trứng và giơ nĩa lên cao, xem xét chiếc nĩa như đang xem xét một mẫu vật quý hiếm. Cuối cùng, cô cho thức ăn vào trong miệng, nhai chậm rãi, nhắm mắt lại và hít thở sâu.

"Món đó... ngon lắm hả?" Anh nói.

Zoe tiếp tục nhai rồi nuốt ực. "Ngon chứ!" Cô nói. "Tôi thích ăn thịt xông khói hơi giòn."

Cô cắt một miếng lòng trắng trứng, đặt một mẩu thịt xông khói khác lên và cẩn thận cho vào miệng. Zoe không phải người ăn nhanh nên chắc họ sẽ phải nán lại đây một lúc. Tatum cố gắng ăn chậm lại, anh đã ăn hết một phần ba đĩa của mình trong khi Zoe chỉ mới cắn được hai miếng.

"Về chuyện vụ án," anh quyết định khơi gợi một chủ đề an toàn

hơn, công việc của họ. “Những người chịu trách nhiệm điều tra đã thuê một chuyên gia khắc họa tại địa phương. Tiến sĩ Bernstein đúng không nhỉ?”

Zoe chun mũi tỏ vẻ ghê tởm, cứ như thể anh vừa nhắc đến một căn bệnh ác tính về da nào đó. “Ôi!” Cô nói.

“Cô biết ông ấy à?”

“Tôi đã nhìn thấy ông ấy trên ti vi vài lần.”

“Tôi nghĩ ông ấy không được giỏi.” Tatum nói. “Tôi đã có vài ý tưởng cho vụ án rồi, nhưng vì ông ta mà những người tham gia phá án không hưởng ứng cho lắm.”

“Ừ!”

“Nếu cô vào đó và khiến họ khâm phục bằng kỹ năng nghiệp vụ của mình thì chắc họ sẽ cư xử nhã nhặn hơn, bởi vì cô không phải là đặc vụ. Sau đó thì cứ yểm trợ cho tôi, như vậy chúng ta có thể giúp cho vụ án có chút tiến triển.”

“Ồ!” Zoe nói. “Anh lên kế hoạch tỉ mỉ thật đấy, vậy là anh có ý tưởng rồi.”

“Cũng có một số.” Tatum nói.

“Rồi anh nhờ tôi giúp anh loại bỏ đối thủ này à?”

“À...” Tatum do dự. “Và tất nhiên là lắng nghe quan điểm của cô nữa.”

“Tất nhiên rồi!”

Tatum biết mình đã lỡ lời, anh cố gắng khắc phục tình huống. “Tôi nghe nói cô góp công rất lớn trong vụ Stokes.” Anh nói.

“Thật à?” Zoe hờ hững đáp, cô làm thêm một miếng thịt xông khói, trứng và bánh mỳ. “Tôi cũng mừng. Ai biết được? Có thể một ngày nào đó tôi sẽ giỏi như một đặc vụ FBI thật sự đấy.”

Tatum thở dài. Có vẻ gần đây anh liên tục gặp xui xẻo khi làm việc cùng người khác.

CHƯƠNG 10

Khoảng thời gian ngoài bãi tắm không tuyệt vời như Dan Finley tưởng tượng. Bởi lẽ, bên cạnh anh ngay lúc này là một đứa bé vắt mũi chưa sạch đang đào một cái hố thật to. Cậu nhóc liên tục hất những muỗng cát ra phía sau mà chẳng để tâm đến những người xung quanh. Chưa gì đã có hai muỗng văng lên khăn tắm của Dan. Đáng ra anh đã định lên tiếng, nhưng anh nghĩ việc giáo huấn con cái người khác và chỉ cho bậc làm cha mẹ cách làm cha làm mẹ như thế nào không phải việc của anh. Ngày nay, người ta chỉ biết sinh con chứ chẳng chịu trách nhiệm trông nom chúng. Thay vào đó, họ chỉ đẩy chúng vào xã hội rồi lại phàn nàn mỗi khi tỷ lệ phạm tội gia tăng hay nạn thất nghiệp ngày càng trầm trọng.

Dan lắc đầu buồn bã và xoay người lại để ánh nắng chiếu vào lưng. Nếu anh không thể tận hưởng chuyến đi chơi ngoài bãi tắm thì ít nhất cũng phải có được một làn da rám nắng đều màu chứ. Anh chỉ hy vọng loại kem chống nắng mình dùng đủ để lọc mất thành phần gây ung thư từ mặt trời và để lại thứ duy nhất là một làn da rám nắng khỏe mạnh. Ngày nay, các công ty sản xuất kem chống nắng thường tự ý cắt giảm chi phí mà chẳng thèm nghĩ đến hậu quả. Có vẻ như thuê luật sư giỏi để né tránh các vụ kiện cáo rẻ hơn so với làm ra kem chống nắng chất lượng cao thì phải.

Ý nghĩ bất chợt về ung thư khiến anh lo sợ. Lúc anh thức dậy vào buổi sáng, ánh mặt trời trông rất mời gọi và quyến rũ. Nhưng bây giờ anh cảm thấy nó giống một quả bóng chứa độc bị cháy đang rải rắc những khối u lên làn da của anh hơn. Dan cảm thấy bất an, anh ngồi dậy và mặc lại áo. Như vậy có đáng không? Trước 40 tuổi đã bị ung thư giết chết chỉ vì muốn có một làn da rám nắng đẹp?

Không đáng. Ngày nay, người ta chỉ tập trung vào hiện tại và sống chẳng màng đến tương lai. Sức khỏe chính là thứ quan trọng nhất mà anh có.

Người phụ nữ ngồi ở phía bên trái vẫn đang khóc. Cô ấy đã ngồi đó cả tiếng đồng hồ và anh đã cố gắng hết sức để cho cô sự riêng tư mà cô cần. Lúc ngồi xuống rồi anh mới để ý là cô ấy đang khóc, bằng không anh đã chọn một vị trí khác trên bãi tắm. Ngồi bên cạnh một người khóc lóc thật là đáng chán. Tất nhiên là anh chẳng thể nào tận hưởng được khi mà có một cô nàng ngồi cách anh mười feet đang khóc hết nước mắt như thế này.

Nhưng biết đâu cô gái không hề khóc thì sao. Cô ấy đang ngồi trên cát, hai bàn tay ôm lấy cả gương mặt. Dù nhìn hoàn toàn giống như đang khóc nhưng cũng có thể là cô ấy chỉ ngủ thôi. Thử nghĩ lại mà xem, cô ấy không hề di chuyển kể từ khi anh ngồi xuống.

Cũng có thể cô ấy đang cần được giúp đỡ. Phải chăng cô ấy khóc nức nở trên biển vì hy vọng một ai đó sẽ đến hỏi thăm cô? Dĩ nhiên là chẳng có ai đâu. Ngày nay người ta có thể leo lên một tòa nhà và dọa sẽ nhảy xuống, nhưng những người đi ngang qua chỉ quay phim lại và đăng lên kênh Youtube của họ mà thôi. Chẳng có chút nhân đạo nào cả. Anh cảm thấy phẫn nộ.

Anh chậm rãi đứng dậy và bước về phía người phụ nữ. Nhìn cô có hơi xanh xao, làn da tái nhợt gần như chuyển sang màu xám. Có thể cô ấy bị bệnh về da. Nếu vậy thì cô ấy không nên phơi mình ngoài nắng như thế chứ. Cô ấy đã thoa kem chống nắng chưa nhỉ? Cô ấy không cầm theo túi xách, khăn tắm cũng không. Cô ấy chỉ ngồi đó, trên người mặc một cái áo tay dài màu vàng và váy ngắn.

“Xin thứ lỗi, ờ... cô à? Cô không sao chứ?” Anh hỏi.

Cô gái không cử động cũng không trả lời. Dan nghĩ cô ấy không muốn bị làm phiền nên đã định bỏ đi. Nhưng anh vẫn cảm thấy ở cô gái này có gì đó... *không được bình thường.* Cô ấy cần được giúp đỡ; anh chắc chắn là như vậy.

“Cô à? Cô không sao chứ? Cô có muốn uống chút gì không?” Dan khom người xuống bên cạnh cô. “Cô à?”

Anh đặt tay lên vai cô.

Vai của cô gái cứng như đá và rất lạnh. Đột nhiên anh nhận ra trên cổ của cô có một vết bầm rất đậm và rõ, làn da cô xám xịt, và cô

không hề cử động. Thậm chí là không thở.

"Trời ạ!" Anh hét lên, người ngã ra sau.

Cô gái này đã chết.

CHƯƠNG 11

Tatum cố gắng để sửa chữa sai lầm của mình. Zoe đáng ra đã tha lỗi cho anh nhưng hiện giờ cô cảm thấy giận dữ và không có chút tâm trạng nào để hòa giải. Cô đang làm việc quan trọng tại Quantico thì anh kéo cô đến đây chỉ để làm người yểm trợ cho anh. Cô cư xử lạnh lùng trong suốt khoảng thời gian còn lại khi họ dùng bữa và lái xe đến trụ sở cảnh sát. Khi đến nơi, Tatum nhanh chóng dẫn cô đến văn phòng của Tổ Trọng án và giới thiệu cô với Trung úy Martinez.

"Rất vui được gặp cô!" Vị Trung úy bắt tay với cô. "Tôi không biết là bên FBI lại gửi thêm đặc vụ đến. Chúng tôi cũng không biết phải để cô ngồi ở đâu nữa. Tôi không hề có ý định này khi yêu cầu bên Cục hỗ trợ..."

"Tôi không phải là đặc vụ Liên bang." Cô nhanh chóng thể hiện vai trò được sắm sẵn cho mình. "Tôi là một nhà tâm lý học pháp chứng. Và tôi chỉ ghé qua đây một lúc thôi; không cần chuẩn bị chỗ ngồi cho tôi. Chỉ là tôi có hứng thú muốn được nghe ý kiến của Tiến sĩ Bernstein về vụ án. Tôi cảm thấy tên hung thủ này rất thú vị."

"Thật sao?" Martinez nói, ông nhìn cô rồi lại nhìn sang Tatum với vẻ ngờ vực. "Cô có biết Tiến sĩ Bernstein không?"

"Đa số những người trong ngành của tôi đều biết ông ấy." Cô mỉm cười ngọt ngào với Martinez. "Ông ấy rất nổi tiếng. Và tôi chắc chắn ông ấy cũng từng nghe kể về tôi rồi, cho nên cuộc thảo luận này sẽ rất lý thú. Có thể chúng ta sẽ có được vài kết luận mới."

"Để tôi hỏi ý ông ấy đã," Martinez nói.

Zoe chờ người đàn ông gọi điện. Rõ ràng ông ấy cho rằng Tatum đem cô đến để loại bỏ chuyên gia khắc họa của họ. Đây chỉ là một mánh khóe rẻ tiền, quá dễ dàng nhận ra. Nhưng dù gì cũng đã đến đây rồi, biết đâu cô cũng giúp ích gì đó cho họ.

"Được rồi, tốt lắm. Gặp nhau ở đó nhé!" Vị Trung úy nói và bỏ điện thoại xuống. Ông quay người về phía Zoe và mỉm cười với cô.

“Cô nói phải, Tiến sĩ Bernstein đã từng nghe nói về cô và rất lấy làm hào hứng với triển vọng của cuộc thảo luận. Ông ấy cũng vừa mới đến nơi thôi. Chúng ta sẽ gặp Tiến sĩ tại phòng họp, để tôi gọi cho các điều tra viên còn lại...”

“Chưa cần lãng phí thời gian của họ làm gì.” Zoe vội vàng nói. “Tôi nghĩ có bốn người chúng ta là đủ để bắt đầu rồi. Có thể tổ chức một buổi họp lớn và trang trọng hơn sau.”

“Hừm, lát nữa họ cũng có việc phải ra ngoài rồi.” Martinez cau mày. “Cũng được, chúng ta hãy tiến về phòng họp và lắng nghe ý kiến của Tiến sĩ nào.”

Hai người đàn ông dẫn cô đến một căn phòng dưới dãy hành lang. Tiến sĩ Bernstein đã ngồi sẵn phía sau cái bàn dài và đọc lại những ghi chú của ông. Zoe rất quen thuộc với người đàn ông này, cô đã từng thấy ông vài lần trên ti vi. Có vẻ ông ấy luôn xuất hiện mỗi khi truyền thông dành sự quan tâm cho một gã sát nhân hàng loạt nào đó. Ông ấy không phải là người duy nhất, có một nhóm người “được gọi” là chuyên gia luôn mừng rỡ quá mức cần thiết mỗi khi được phỏng vấn và được khoe mẽ sự học cao hiểu rộng của họ về chủ đề này. Những kẻ như vậy không hề vô hại đâu. Thực chất họ đang truyền bá những khái niệm sai lệch khiến cho quần chúng bị kích động và khiến cho cuộc điều tra bị chệch hướng, cũng giống như trong vụ án này.

“Tiến sĩ Bernstein!” Zoe mỉm cười, đôi mắt cô mở to thể hiện sự ngưỡng mộ giả tạo. “Thật vinh dự vì cuối cùng cũng được gặp ông.”

“Cảm ơn cô!” Người đàn ông đứng dậy bắt tay cô. Cái bắt tay của ông ấy mềm oặt và lỏng lẻo.

Zoe vẫn giữ nguyên nụ cười, cô ngồi xuống. “Tôi rất muốn được lắng nghe ý kiến của ông về tên... Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người này.”

“Hay là chúng ta thảo luận lại từ đầu luôn nhé?” Vị Tiến sĩ cũng ngồi xuống. “Như vậy để tránh những quan điểm của cô bị ảnh hưởng bởi quan điểm của tôi.”

Zoe thấy buồn cười khi Bernstein nghĩ ông sẽ làm ảnh hưởng đến quan điểm của cô. Cô liếc nhìn Tatum và Martinez đang ngồi xuống

bên bàn. “Tôi không muốn lãng phí thời gian. Ông rõ ràng đã dành rất nhiều tâm huyết cho vụ án nên chúng ta hãy bắt đầu thảo luận những gì sẵn có luôn đi.”

“Tốt lắm!” Tiến sĩ Bernstein đứng dậy lần nữa. “Vâng, đối tượng là nam, ắt hẳn là một người da trắng đang ở độ tuổi từ 25 đến 35…”

“Tôi hoàn toàn đồng ý!” Zoe gật đầu.

Bernstein cười khiêm tốn và ném cho Tatum, người có gương mặt vô cảm và đang nghiến chặt quai hàm, một cái nhìn chiến thắng.

“Thật ra thì,” Zoe nói tiếp. “Tôi còn cho rằng có sáu mươi ba phần trăm khả năng hắn ta là người da trắng và chỉ có mười hai phần trăm khả năng hắn là người Mỹ gốc Phi và mười sáu phần trăm là người Hispanic hoặc Mỹ La-tinh.”

Vị Tiến sĩ chớp mắt bối rối.

“Nghe rất chi là cụ thể,” Trung úy Martinez nói. “Làm sao cô biết…”

“Đó là cơ cấu dân số nước Mỹ,” Zoe giải thích. “Vậy nên nếu anh chọn ngẫu nhiên một người đàn ông thì ai cũng sẽ khớp với những khả năng bên trên. Tôi cho rằng ý của Tiến sĩ là như vậy, bởi vì đâu còn cách nào khác để biết hắn có là người da trắng hay không. Số lượng sát nhân hàng loạt thuộc mọi chủng tộc được phân bố khá đồng đều.”

“Đó không hẳn là ý mà tôi muốn nói,” vị Tiến sĩ mím môi. “Như đã nói trước đó trong hai cuốn sách của tôi…”

“Tôi xin lỗi!” Zoe nói với giọng tiếc nuối. “Tôi chưa đọc qua cuốn sách nào của ông cả.”

Bầu không khí trở nên yên lặng.

Cuối cùng, vị Tiến sĩ hắng giọng và quay sang nói với Martinez. “Vâng, nếu như Tiến sĩ Bentley đây có kinh nghiệm như tôi, cô ấy sẽ đồng ý rằng hung thủ nhắm vào nạn nhân nữ da trắng, điều đó cho thấy…”

“Chúng ta có hai nạn nhân.” Zoe nói. “Chúng ta vẫn chưa biết hắn nhắm vào ai. Có những hung thủ người da trắng từng giết phụ nữ người Mỹ gốc Phi và ngược lại.” Zoe cảm thấy mất kiên nhẫn, lời

khích bác của vị Tiến sĩ về kinh nghiệm của cô đã khiến cô tức giận.

"Nói theo kiểu lý thuyết suông thì dễ rồi." Bernstein nói. "Suy cho cùng thì cô cũng chỉ mới tốt nghiệp gần đây thôi. Cô đã thực hành tâm lý học pháp chứng với tư cách một đặc vụ... tôi xin lỗi, ý tôi là một *cố vấn* được bao lâu rồi?"

Cô đỏ bừng mặt và nhe răng cười. "Được vài năm rồi. Vậy Tiến sĩ đây đã tham gia khắc họa được bao nhiêu vụ án rồi? Ý tôi là ngoài những cuộc phỏng vấn với giới truyền thông của ông ra?"

"Cô có đồng ý với nhận định của Tiến sĩ về tuổi tác hung thủ không?" Martinez hơi lên giọng hỏi.

"Đó là một phép ước tính tương đối chính xác." Zoe nhún vai. "Nhưng tôi sẽ không xem đó là sự thật một trăm phần trăm. Monte Rissell bắt đầu cưỡng bức phụ nữ từ khi hắn mới 14 tuổi, và không lâu sau đó là chuyển sang giết chết họ. Bên cạnh đó, hắn là một ví dụ hay cho thấy sát nhân hàng loạt cũng có thể giết cả phụ nữ da trắng lẫn phụ nữ người Mỹ gốc Phi. Có đúng không, thưa Tiến sĩ?"

"À, vâng... ừ..." Có vẻ ông ấy nhất thời bị mất phương hướng.

"Tôi thật sự nghĩ rằng chúng ta có chút tiến triển rồi đấy." Zoe nói. "Mời ông nói tiếp."

"Vâng... hắn vứt thi thể tại những địa điểm đông người, hắn muốn khẳng định mình giỏi hơn các cơ quan chấp pháp và tận hưởng danh tiếng của hắn. Hắn..."

"Hắn đã viết lá thư nào gửi đến tòa soạn hay cảnh sát chưa?" Zoe hỏi.

"Chưa." Martinez nói.

"Vậy làm sao ông biết là hắn làm vậy không phải vì ảo tưởng của hắn, vì hắn bị kích thích bởi những thứ nguy hiểm? Hoặc cũng có thể những địa điểm này có ý nghĩa gì đó quan trọng đối với hắn. Tôi thấy những vụ giết người này chẳng có gì liên quan đến chuyện tìm kiếm danh vọng hay trò chơi mèo đuổi chuột cả. Những địa điểm hắn chọn rất đông người, đúng vậy, nhưng những nơi đó vào buổi tối thường rất vắng vẻ và không có camera an ninh. Việc sắp đặt tư thế của thi thể có vẻ chứa đựng một ý nghĩa gì đó đối với hắn. Những địa điểm

được chọn cũng có thể có liên quan đến ý nghĩa này."

"Đó là cách nghĩ của *cô* thôi," vị Tiến sĩ nói. "Nhưng..."

"Vậy, nếu chúng ta có hai cách nghĩ đối lập thì không thể khẳng định cách nào là đúng trừ khi tất cả đồng tình là một trong hai không có khả năng xảy ra." Zoe nói một cách dứt khoát.

"Được!" Martinez giơ tay lên như đang cố gắng kiểm soát bầu không khí nóng dần của cuộc thảo luận. "Có lẽ chúng ta nên bắt đầu với những điểm mà chúng tôi hoàn toàn đồng tình. Tiến sĩ Bernstein đã nói vì hung thủ quen thuộc với việc ướp xác nên khả năng cao là hắn từng làm việc tại nhà tang lễ. Tôi hoàn toàn đồng tình, và..."

"Tại sao?" Zoe hỏi.

"Tại sao á?" Martinez bực dọc nhìn cô. "Ý cô nghĩa là sao?"

"Tại sao anh lại đồng tình? Anh đã tìm kiếm những nghi phạm tại nhà tang lễ trước khi Tiến sĩ Bernstein khắc họa hung thủ chưa?"

"À, thì chưa, nhưng nghe khá là hợp lý nên..."

"Đúng vậy!" Zoe cảm thấy bấy nhiêu đây là quá đủ. "Mọi thứ đều nghe hợp lý khi nó được nói ra bởi một người đàn ông có ngoại hình trí thức. Không những vậy, ông ấy còn lớn tuổi, có tóc bạc và thường xuất hiện trên ti vi với dòng giới thiệu *chuyên gia về sát nhân hàng loạt.* Nhưng nếu hung thủ của chúng ta rất thành thục trong việc ướp xác thì tại sao bàn chân của nạn nhân đầu tiên lại ở trong tình trạng phân hủy lúc được tìm thấy? Để tôi nói cho các người biết lý do tại sao. Nó bị phân hủy bởi vì trước giờ hắn ít khi làm việc đó, và hắn vẫn đang trong quá trình học hỏi. Nạn nhân thứ hai thì lại được ướp xác hoàn toàn. Hung thủ của chúng ta chính là đang học ướp xác. Vả lại, đặc vụ Gray nói với tôi là nạn nhân thứ hai được sử dụng một hỗn hợp dung dịch ướp xác khác hẳn. Hắn đang thí nghiệm bởi vì hắn vẫn còn mới lạ đối với chuyện ướp xác. Tôi cho rằng, nếu các anh muốn loại trừ bớt một phần dân số thì tôi sẽ loại trừ tất cả những người đã từng làm việc tại nhà tang lễ trên vài tuần. Họ đều đã thông thạo công việc của mình rồi."

Cả căn phòng im lặng, Zoe nhận ra cô đang la hét theo đúng nghĩa đen. Andrea thường than phiền rằng cô hay nói lớn tiếng mỗi khi hào

hứng hoặc bị kích động. Cô hít thở sâu và quay sang Martinez.

“Có một hiện tượng phổ biến luôn đi kèm với sát nhân hàng loạt. Tôi chính là đang nói đến những chuyên gia giả mạo hay phát biểu trên ti vi về sát nhân hàng loạt. Họ khiến cho việc điều tra bị chệch hướng, góp phần gây hoang mang dư luận và làm bại hoại những người ứng cử cho vị trí bồi thẩm viên. Họ gây ra nhiều thiệt hại không kể xiết. Những người này có tên đấy. Trong ngành của tôi, họ được gọi là *những cái đầu biết nói.”*

Cô nhìn sang vị Tiến sĩ, mặt ông lúc này đã đỏ như gấc. Có phải ông ấy sắp lên cơn đau tim không? Cô vừa nhẩm lại khóa học sơ cứu trong đầu vừa nói: “Tiến sĩ Bernstein chính là một cái đầu biết nói. Các anh có thể nghe theo những lý luận 'được gọi' là khắc họa của ông ấy, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì các anh sẽ chẳng tìm ra được hung thủ đâu.”

Vị Tiến sĩ chớp mắt và nghiên chặt quai hàm. Ông đứng dậy chụp lấy cặp tài liệu của mình và định nói gì đó; nhưng rồi quay người bỏ đi và đóng sầm cánh cửa sau lưng. Mọi người im lặng trong giây lát. Tatum trừng mắt nhìn cô. Zoe bình thản đón nhận cái nhìn chằm chằm của anh. Anh chính là người đã đem cô đến để đối phó với vị chuyên gia khắc họa, không phải sao? Chẳng lẽ anh không mong mọi chuyện được diễn ra như ý à?

“Đâu cần thiết phải làm vậy chứ.” Martinez nói cộc lốc.

“Tôi phản đối,” cô nói. “Tôi xin lỗi đã khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng, nhưng người đàn ông này đã đưa ra cho các anh những lời khuyên tệ hại. Điều đó ẩn chứa những khả năng khiến chúng ta lãng phí thời gian quý báu.”

“Giờ thì sao đây?” Martinez hỏi. “Cô sẽ nói với tôi là bạn cô đã đúng à? Rằng chúng ta nên theo dõi hiện trường những vụ án gần đây để đề phòng tên hung thủ quay trở lại?”

Ánh mắt của Zoe và Tatum bắt gặp nhau. “Đối với tên hung thủ này thì không.” Zoe nói.

“Thứ lỗi?” Tatum nói, giọng của anh trở nên căng thẳng.

“Đúng, sát nhân hàng loạt thường quay lại hiện trường gây án.

Chủ yếu là để hồi tưởng lại hành vi giết người và thủ dâm. Nhưng những nơi mà các anh tìm thấy thi thể không phải là hiện trường gây án. Nạn nhân đầu tiên bị giết tại nhà riêng, tôi không tin hắn sẽ quay trở lại nơi đó. Nạn nhân thứ hai thì biến mất khi đang đi trên đường, khám nghiệm cho thấy cô ấy đã bị trói. Điều này khiến tôi cho rằng cô ấy đã bị đưa đi đâu đó và bị giết ngay tại nơi ấy, nếu không thì tại sao phải trói cô ấy lại? Những địa điểm các anh tìm thấy xác không thể thỏa mãn ảo tưởng của tên hung thủ được; hắn sẽ bị thu hút bởi hiện trường gây án thật sự, nơi mà hắn đã giết những người phụ nữ. Chẳng có nghĩa lý gì khi theo dõi địa điểm vứt xác cả, như vậy chỉ làm hao tổn nhân lực mà thôi."

Bầu không khí yên lặng và căng thẳng lại bao trùm căn phòng khi Zoe ném cho Tatum một cái nhìn thách thức. Mặt anh tối sầm lại, nhưng vẫn không nói một lời.

Martinez hắng giọng. "Vậy cô nghĩ..."

Cánh cửa phòng bật mở. Một người đàn ông đang đứng tại lối ra vào, mắt anh mở to. "Trung úy!" Anh nói. "Chúng ta có một nạn nhân khác."

CHƯƠNG 12

Dọc theo bãi tắm trên đường Ohio là một đám đông những người đang đứng xem, họ cố gắng hết sức để đến gần dải băng vàng ngăn cách hiện trường. Vài người trong số đó còn không ngăn nổi giơ điện thoại lên chụp ảnh. Tatum phát hiện ra hai cánh phóng viên đang phát biểu sôi nổi trước camera ghi hình. Anh đi theo Trung úy Martinez đến chỗ một cảnh sát tại hiện trường, người đang cố ngăn đám đông đến gần hơn. Trên tay anh ấy cầm một cuốn sổ nhỏ.

"Trung úy Martinez!" Vị Trung úy giơ huy hiệu ra. "Hai người này đi cùng tôi."

Họ xác nhận danh tính với viên cảnh sát, anh viết vội tên họ vào nhật ký hiện trường theo thủ tục. Cơn gió thổi ngang làm những trang giấy lật trong lúc anh viết. Một trong số phóng viên chạy về phía họ, liên tục đưa ra câu hỏi. Tatum quay lưng về phía camera và bước đều đến bãi tắm, Zoe đi ngay bên cạnh anh. Anh cố gắng hết sức để phớt lờ cô. Anh giận Zoe vì đã làm suy yếu tầm ảnh hưởng của anh đối với vị Trung úy và đang suy tính cách nào đó để bảo Mancuso cho gọi người phụ nữ này quay về Quantico.

Đôi giày đen của anh lún vào cát để lại những dấu chân sâu hoắm ở phía sau. Tatum biết lúc về hai chiếc giày lẫn đôi vớ sẽ có cả đống cát. Trang phục của anh hôm nay hoàn toàn không phù hợp để đi biển.

Họ đi bộ đến nơi người phụ nữ đang ngồi trên cát, xung quanh cô là một nhóm người đang lê bước. Nếu trước đó Tatum không biết là người phụ nữ đã chết, chắc anh sẽ tưởng cô chỉ đang tận hưởng một ngày nắng đẹp. Lúc đến gần hơn, anh thấy thi thể được sắp đặt giống như cô gái đang dùng hai tay ôm mặt.

Zoe dừng lại cách thi thể năm thước Anh.

"Cô có ổn không đấy?" Tatum hỏi, giọng anh ra vẻ hờn giận. "Cô không nhất thiết phải đến đây."

“Tôi không sao.” Zoe nói ngắn gọn.

“Xem ảnh hiện trường là một chuyện, Bentley à. Nhưng việc thật sự có mặt tại...”

“Tôi đã từng đến hàng tá hiện trường vụ án và đã chứng kiến qua nhiều xác chết rồi.” Zoe chẳng thèm nhìn anh. “Tôi chỉ đang muốn có được bức tranh tổng thể thôi. Và thật lòng mà nói thì đặc vụ Gray, anh đang làm phiền khả năng tập trung của tôi đấy.”

Vị chuyên gia khắc họa này thật là quá quắt. Tatum nghiến răng và tiếp tục bước đi. Khi đến gần thi thể, anh nhìn lướt qua toàn bộ những người đứng xung quanh. Một người đàn ông đang nói chuyện với người sĩ quan mặc cảnh phục của Sở Cảnh sát Chicago. Trông anh ta rõ ràng rất sốc, đây chắc hẳn là người đầu tiên phát hiện ra thi thể. Một người khác đang khoanh tròn vị trí thi thể và chụp ảnh. Bên trái thi thể có một người phụ nữ. Mái tóc đen của cô buộc kiểu đuôi ngựa, cô ấy đang thận trọng nhặt thứ gì đó từ dưới cát lên và cho vào trong túi giấy. Hai người này chắc chắn là ở Phòng Pháp chứng được gọi đến hiện trường. Còn một người nữa đang xem xét bàn chân của nạn nhân, Tatum đoán đây chính là vị bác sĩ pháp y.

Tatum khom xuống bên cạnh người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa. Có một hộp găng tay cao su nằm dưới chân cô.

“Xin chào!” Anh nói. “Đặc vụ Gray đến từ FBI. Phiền cô cho tôi mượn một đôi găng tay được không?”

Cô quay mặt lại, đôi mắt nâu sẫm nhìn anh thật gần. Trong phút chốc anh đã định buột miệng gọi, “Tina?” Gương mặt cô trông giống hệt người con gái anh yêu thời trung học. Nhưng cô ấy không phải Tina, môi anh bỗng trở nên kỳ quặc khi cố gắng kiểm soát lời nói của mình.

“Audrey Jones,” cô nói và nhướng một bên mày nhìn Tatum, người đang há hốc mồm như một con cá. “Được, anh cứ lấy một đôi găng tay đi. Nhớ đưa cho người bạn đi cùng anh nữa.”

Anh gật đầu và đeo găng tay vào. Chúng rất nhỏ, đối với bàn tay mảnh khảnh của Audrey thì rất vừa nhưng với bộ móng vuốt vụng về của anh thì cứ như đang bị đôi găng tay cao su ép hết máu ra. Anh

nhủ thầm không được nắm tay lại, bằng không chiếc găng tay chắc chắn sẽ bị rách làm đôi.

"Cô đến đây lúc nào?" Anh hỏi.

"Khoảng nửa tiếng trước," cô nói. "Thi thể được phát hiện lúc chín giờ rưỡi."

Tatum nhìn xung quanh. "Bãi tắm này không có người à? Sao lâu vậy mới phát hiện được thi thể?"

"Tôi đoán là người ta không chú ý đến cô ấy." Audrey vừa nói vừa gấp chiếc túi giấy lại. Cô lấy một cây bút từ trong túi ra và viết vội lên túi. "Họ tưởng cô ấy đang ngủ hay gì đó."

Tatum lắc đầu tỏ vẻ không tin. Một người phụ nữ chết giữa bãi tắm đông người vào một ngày nắng như thế này. Vậy mà mất tận hai, hay có lẽ là ba tiếng mới có người chú ý đến cô ấy. "Tìm được gì không?"

"Có một vài dấu chân," Audrey nói. "Nhưng cả hiện trường đã bị giẫm nát nên tôi nghi ngờ là chẳng có dấu chân nào ở đây phù hợp. Dù sao thì chúng tôi cũng đã chụp lại vài tấm ảnh. Tôi tìm thấy vài mẩu đầu lọc thuốc lá và một chiếc bao cao su đã qua sử dụng bị chôn vùi trong cát."

Tatum tin rằng nếu Audrey tìm kiếm bất kỳ nơi nào trên bãi tắm này, cô cũng sẽ phát hiện ra những mẫu vật tương tự.

"Cảm ơn Audrey!" Anh đứng dậy.

"Không có gì." Cô liếc nhìn anh mỉm cười rồi nhanh chóng xoay đầu sang một bên. Ngay cả cử chỉ của cô ấy cũng rất giống Tina. Anh tự hỏi không biết có phải Audrey đã được công nghệ sinh học tạo ra để khiến anh cảm thấy phiền não hay không.

Zoe đến gần họ, Tatum đưa cô đôi găng tay và không nói gì. Cô liền đeo vào và chăm chú nhìn thi thể, Tatum cũng cố gắng làm theo để xem cô đang nhìn ngắm thứ gì.

Tay của nạn nhân ôm lấy gương mặt, hoàn hảo mô phỏng một người đang khóc. Nếu không phải vì tư thế bất động thiếu tự nhiên kia kèm theo sắc xám nhẹ trên làn da thì không tài nào đoán ra cô ấy đã chết. Cô gái mặc một cái áo tay dài và váy ngắn màu nâu bó lấy

phần bắp đùi, chân để trần. Có một vết bầm quanh cổ kèm theo những vết khác trên khuỷu tay và mắt cá chân. Không cần bác sĩ pháp y nói Tatum cũng biết là cô gái đã bị trói. Có phải hắn đã giết cô ấy khi cô đang bị trói không? Cái chết của cô ấy có đau đớn không? Cô ấy có la hét, có cầu xin kẻ bắt giữ giải thoát cho mình không? Anh nhìn những con sóng ngoài xa, cảm thấy trong lòng phẫn nộ.

Hôm nay là một ngày gió lộng, những cơn sóng nhỏ trong hồ Michigan ngẫu nhiên va vào nhau tạo ra những xoáy nước nổi bọt trắng. *Một ngày không phù hợp để chơi lướt sóng,* anh tự nghĩ, mặc dù đã hơn mười lăm năm rồi Tatum không còn chơi lướt sóng nữa. Một khi đã bắt đầu lướt sóng, anh không thể nào nhìn vào những cơn sóng mà không nhận định chúng có thuận lợi hay không.

Đây là một bãi tắm khá đẹp. Một bên là nước, bên còn lại là những tòa nhà cao tầng nằm dọc bờ hồ Chicago. Hầu hết các cửa sổ đều nhuốm một màu xanh như đang phản chiếu hình ảnh của dòng nước. Có một công viên cây xanh nhỏ nằm ở phía Nam. Người dân chắc chắn rất thích đến đây để đi dạo, chạy bộ dọc theo bãi tắm hoặc bơi lội. Không biết đến khi nào thì họ mới tiếp tục làm vậy nhỉ? Liệu ngày mai bãi tắm có đông không, dù rằng có một người phụ nữ vừa bị vứt xác tại đó?

“Ông có thể ước tính thời gian tử vong không?” Tatum nghe tiếng Zoe hỏi. Anh quay lại nhìn Zoe và thi thể, cô đang trò chuyện với vị bác sĩ pháp y.

“Có lẽ là sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi, nhưng tôi không chắc lắm. Nếu cô ấy đã bị ướp xác giống như những nạn nhân trước đó thì sẽ rất khó.”

“Có phải ông là người đã kiểm tra hai nạn nhân trước đó không?” Zoe hỏi.

“Đúng!” Ông nói.

“Tôi rất vui mừng nếu được cùng ông trò chuyện và so sánh các kết quả khám nghiệm của ba nạn nhân.”

Vui mừng. Zoe đúng là biết chọn từ để diễn đạt. Dùng từ *vui mừng*

để nói về một người phụ nữ bị siết cổ chết và bị ướp xác. Vui quá là vui. Là lá la.

Vị bác sĩ pháp y gật đầu rồi cẩn thận cầm lấy một bàn tay của nạn nhân, tay kia của ông vững vàng nâng phần bắp tay. Ông kéo cánh tay khỏi gương mặt.

"Cơ thể cô ấy mềm mại hơn hai nạn nhân trước," ông nói với Zoe.

"Cô ấy không mở mắt." Zoe quan sát kỹ rồi nói.

"Miệng cũng vậy," vị bác sĩ pháp y nói. "Miệng của nạn nhân đầu tiên không hề ngậm lại." Ông đẩy chiếc túi giấy về phía lòng bàn tay và buộc chặt bằng một sợi dây thun.

"Cô ấy có đeo nhẫn," Zoe chỉ vào bàn tay còn lại.

"Phải, khi nào đến nhà xác họ sẽ tháo ra," vị bác sĩ pháp y kéo bàn tay thứ hai xuống, để lộ ra toàn bộ gương mặt nạn nhân. Cả hai mắt của cô đều nhắm, gương mặt mang một vẻ bình thản.

"Xin phép?" Zoe hỏi và chỉ vào lòng bàn tay ra hiệu.

"Tôi nghĩ là cô nên..."

"Tôi sẽ cẩn thận." Zoe thận trọng nắm lấy lòng bàn tay nạn nhân và tháo chiếc nhẫn để sang một bên. Cô chăm chú quan sát ngón tay rồi nhìn sang Tatum. "Không có vết hằn," cô nói.

"Biết đâu cô ấy không phơi nắng thì sao." Tatum đưa ra giả thuyết.

Zoe sốt ruột lắc đầu, cô nhẹ nhàng dịch chuyển phần cổ áo. Dễ nhận thấy màu da có chút khác biệt. "Cô ấy có vết rám nắng ở đây," Zoe nói. "Cô ấy từng mặc một loại áo để lộ nhiều da thịt hơn thế này." Cô kéo cổ áo xuống phía dưới, để lộ ra một vết rám nắng tương tự gần phần ngực của thi thể. "Và cổ áo cũng khoét sâu hơn," cô nói thêm.

"Như vậy nghĩa là?" Vị bác sĩ pháp y để túi giấy lên bàn tay thứ hai và hỏi.

"Cô ấy đã quen với việc phơi nắng khi ăn vận trang phục mát mẻ." Zoe cắn môi. "Có khả năng cô ấy hành nghề mại dâm."

"Hoặc là một cô gái đạp xe đi giao hàng." Tatum nói: "Hoặc một

hoạt náo viên của đội Cubs[8]. Hoặc một cô gái thất nghiệp thích mặc áo dây đi bộ buổi sáng. Cô không thể suy diễn...”

“Tôi không hề suy diễn,” Zoe lên giọng. “Một trong những nạn nhân trước đó cũng là gái mại dâm. Những nạn nhân dễ gặp rủi ro chính là mục tiêu chính của những tên sát nhân hàng loạt. Tôi nghĩ khả năng này rất cao.”

Tatum bực dọc và quay người bước đi. Anh tiến đến nhân chứng đang đứng cùng Trung úy Martinez. Người đàn ông này có mái tóc vàng và một bộ râu quai nón mờ nhạt, trái ngược hoàn toàn với râu của Martinez.

“Đây có phải là người tìm ra thi thể không?” Tatum hỏi.

“Phải.” Martinez gật đầu. “Dan Finley.”

“Tôi cần phải đi ngay.” Dan cất cao giọng. “Tôi có việc cần làm và...”

“Việc gì?” Tatum hỏi.

“Tôi là nhà cung cấp diêm mạch. Nhiều cửa hàng và nhà hàng lấy hạt diêm mạch tại cửa hàng tôi. Ngày nay, chỉ cần các anh muộn một đơn hàng thôi, người ta sẽ chuyển sang nhà cung cấp khác ngay. Chẳng có chút lòng trung thành hay tình hữu nghị nào cả. Đúng là thấy ăn tìm đến, thấy đánh...”

“Anh đến bãi tắm lúc mấy giờ?” Tatum hỏi.

“Tôi đã trả lời câu hỏi này hai lần rồi đấy. Các anh định bắt tôi trả lời những câu hỏi tương tự thêm bao nhiêu lần nữa đây?”

“Chúng tôi đang điều tra một vụ án giết người, thưa anh Finley!” Martinez nói. “Chúng tôi không muốn mắc phải một sai lầm nào cả. Tôi chắc là anh cũng hiểu được điều đó.”

“Như đã nói với những người khác, tôi đến bãi tắm vào khoảng tám giờ.”

“Vậy mà anh đợi cho đến tận chín giờ rưỡi mới báo cáo chuyện tìm thấy thi thể sao?” Tatum hỏi.

“Tôi đâu có biết là cô gái đã chết. Tôi cứ tưởng cô ấy đang khóc.”

“Anh để người phụ nữ ngồi khóc trên bãi biển suốt một tiếng rưỡi rồi mới đến xem qua cô ấy sao?”

“Ngoài tôi ra cũng đâu có ai khác đến kiểm tra thử, do tôi không muốn tự ý làm bừa thôi.” Dan nói, miệng anh méo mó cay đắng. “Ngày nay các anh không thể nào ra bãi tắm mà không gặp phải những chuyện như thế này.”

“Anh không thể nào ra bãi tắm mà không tìm thấy một xác chết sao?” Tatum nhìn người đàn ông với vẻ hoài nghi.

Dan mím môi và không nói gì thêm. Tatum lắc đầu bỏ đi, một phút sau Martinez cũng đến bên cạnh anh.

“Nạn nhân thứ ba.” Tatum nói với Martinez.

Martinez gật đầu. “Và chỉ mới có mười một ngày kể từ sau vụ gần nhất.”

Tatum khoanh tay nhìn về phía mặt hồ. Anh cảm thấy chán nản và lo lắng. Hy vọng họ có thể bắt được hung thủ trước khi cái xác thứ tư xuất hiện.

CHƯƠNG 13

Zoe nhìn chằm chằm món salad gà với vẻ ngán ngẩm. Ngoài khu vực đỗ xe mà họ tìm được gần đó ra thì nơi mà cả hai dừng lại để ăn trưa không được ổn cho lắm. Nhân viên phục vụ là một người phụ nữ cộc lốc, khó chịu với vết phát ban trên cổ. Cô ta đã gợi ý món salad gà, bảo rằng đó là món yêu thích của mình. Zoe cảm thấy hoài nghi về chuyện đó. Phần thịt gà rất khô và được nêm nếm bằng một loại thảo dược không rõ nguồn gốc. Phần rau bị làm đông và rã đông nhiều đến nỗi bề mặt trông nhăn nhúm không khác gì cái khăn ăn.

Người bạn đồng hành cũng chẳng giúp cô ăn ngon miệng hơn. Tatum với vẻ mặt cáu kỉnh đang im lặng đắm mình trong cơn giận dữ. Anh gọi một cái bánh hamburger rồi cắn những miếng thật to và nhiều lần nuốt ực mà không thèm nhai. Rõ ràng là đang muốn ăn vội cho qua bữa.

Cuối cùng, anh đặt nửa chiếc hamburger đang ăn dở xuống và nói: "Đáng ra cô có thể hỗ trợ cho tôi. Theo dõi hiện trường vụ án là một cách tiếp cận chắc ăn, vậy mà bây giờ Martinez đã không chịu làm theo."

"Chẳng ích gì đâu," Zoe cố gắng kiên nhẫn hết mức có thể. Lúc ở hiện trường vụ án vừa rồi, Tatum đã khiến cô tự vấn khả năng suy diễn của mình, thế nên cô đã không nói gì với Martinez về chuyện nạn nhân có thể là gái mại dâm. Giờ cô cảm thấy thật hối hận. "Tên hung thủ sẽ không quay lại đó đâu."

"Cô làm sao biết được, cô chỉ đang đoán mò mà thôi."

"Tôi không đoán mò." Zoe cất cao giọng. "Tôi đang đưa ra suy luận từ những vụ án trước đó và những chứng cứ sẵn có. Đó là chuyện tôi đang làm. Đó là công việc của tôi."

"Nói đến công việc, có phải cô nên tế nhị với Bernstein hơn không? Tôi đem cô đến đây để khiến niềm tin của họ dành cho ông ta bị lung lay, chứ không phải là để hủy hoại ông ấy."

“Anh không phải là người đem tôi đến đây, là Mancuso điều tôi đến. Và bà ấy điều tôi đến là để làm cố vấn cho cảnh sát Chicago. Đó là điều tôi đã và vẫn đang làm.”

“Cố vấn sao? Cô cũng như Tiến sĩ Bernstein thôi. Hai người các người không hơn nhà ngoại cảm là mấy. Toàn thêu dệt những câu chuyện rồi đem kể cho điều tra viên, khiến công tác điều tra rối tung lên. Tất cả chỉ để biện hộ cho việc muốn kiếm tiền.”

Mặt Zoe nóng bừng, tim đập nhanh. Cô thật muốn cầm món salad gà ném vào mặt hắn. “Mẹ kiếp. Anh biết không, Tatum? Tôi chẳng biết anh có vấn đề khỉ gió gì với tôi. Lý do tôi không yểm trợ cho anh đó là vì phương án của anh quá ngu ngốc. Bất kỳ ai có ít kinh nghiệm về sát nhân hàng loạt đều có thể nhìn ra được. Nhưng tất nhiên, anh làm gì có kinh nghiệm. Anh được đến BAU chẳng qua vì họ không muốn gửi anh đến nơi nào khác thôi. Nên hãy vượt qua mặc cảm về kích cỡ cậu nhỏ hay tật tè dầm hay bất kỳ thứ gì mà anh đang cố gắng bù đắp và đàn ông lên đi. Nếu muốn tôi yểm trợ cho anh, anh phải theo kịp tôi, và nói cho anh biết là tôi đi rất nhanh đấy.”

Zoe đứng dậy và rời khỏi nhà hàng. Cô biết anh thừa sức trả tiền cho món salad gà vô vị đó..

Cô giậm chân bước đi trên đường, cảm thấy như đang quay trở lại tuổi 14, người cảnh sát nhìn cô với vẻ trịch thượng trên gương mặt.

Nghe này cô bé, hãy để việc điều tra cho người lớn lo, được không?

Cô nguyền rủa Tatum. Nguyền rủa người cảnh sát từ mười chín năm trước mà cô đã cố tình quên tên. Nguyền rủa toàn bộ những đặc vụ FBI đã phẫn uất khi cô được đảm nhiệm công việc của một “đặc vụ thật sự”. Nguyền rủa sự khinh thường luôn bám riết lấy Zoe mặc cho những thành tựu mà cô đã đạt được. Liệu cô có bao giờ nhận được sự trân trọng mà cô xứng đáng có hay không?

Những giọt nước mắt tức tưởi chực trào ra. Zoe nhanh chóng dùng tay quệt nước mắt, nuốt cục tức và cố ép bản thân bình tĩnh lại. Cô đứng yên, tập trung hít thở. Có một tiếng thở dài hắt ra kèm theo tiếng nấc nhỏ; nhưng lần thở tiếp theo đã hoàn toàn êm ái và

đều đặn. Tim cô đập chậm hơn. Cơn giận vẫn còn đó, nhưng Zoe đã bình tĩnh trở lại.

Bỗng có tiếng của Tatum truyền đến từ phía sau. Chết tiệt. Cô bắt đầu bước tiếp.

"Zoe à! Vì Chúa, đợi đã!"

"Để tôi yên!"

"Ừ, sao cũng được," giọng anh lạnh lùng phát ra ở đằng sau. "Nhưng tôi nghĩ cô sẽ muốn biết tin này. Họ đã xác định được danh tính của cô gái. Có báo cáo của một người bị mất tích khớp với đặc điểm của nạn nhân. Tên cô ấy là Krista Barker, là một cô gái làng chơi."

Một cô gái làng chơi. Đó là cách Tatum gọi một cô gái hành nghề mại dâm nhưng tránh nhắc đến từ *mại dâm,* tránh phải thừa nhận là Zoe đã nói đúng. Đáng ra cô nên nói với Martinez suy nghĩ của mình ngay từ đầu. Như vậy sẽ khiến ông ấy dễ dàng tiếp nhận ý kiến của cô hơn.

"Họ đang trên đường đến gặp bạn cùng phòng của cô ấy, tên là Crystal. Martinez hỏi chúng ta có muốn đi cùng ông ấy không. Tôi có nên báo lại là cô không có hứng thú tham gia không nhỉ?"

Cô nổi giận, đột ngột quay sang phía sau. Tatum nhìn cô, gương mặt anh lạnh lùng vô cảm.

"Không!" Cô trả lời dứt khoát, hoàn toàn làm chủ được cảm xúc. "Tôi muốn đến nghe xem *cô gái mại dâm* đó nói gì."

CHƯƠNG 14

Crystal cựa quậy trên giường, thỉnh thoảng liếc nhìn những người lạ mặt vừa đến tìm cô. Đặc vụ Gray bảo anh ta ở FBI, Martinez thì đến từ Sở Cảnh sát Chicago, còn người phụ nữ kia vẫn chưa nói cô ấy từ đâu đến. Phải chăng cô ta là bạn gái của anh chàng đặc vụ FBI? Có vẻ đúng là vậy rồi. Nhìn họ cố tình lẩn tránh ánh mắt nhau lộ liễu chưa kìa. Cả những lúc họ cùng gật đầu khi điều tra viên phát biểu nhưng lại chủ động làm lơ nhau nữa. Đúng, hai người này chắc chắn là đã "lên giường" với nhau, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cô chỉ ước gì họ đi cho nhanh. Sáng nay cô vừa mới tiếp khách, chuyện mà dăm ba ngày mới xảy ra một lần. Bọn đàn ông thường chỉ thích hành sự lén lút trong đêm tối mỗi khi phải trả tiền để được quan hệ. Tờ hai chục đô ban sáng vẫn còn nằm trong túi. Một khi cảnh sát rời khỏi, cô có thể xuống dưới lầu và đến chỗ R.T mua một cục đá để hít, xem như là khởi đầu tốt cho ngày mới.

Dạ dày cô sôi sục. Có lẽ cô nên kiếm gì đó để lót dạ. Lần cuối cùng cô ăn là khi nào ấy nhỉ?

Không, phải mua đá trước. Sau đó cô sẽ cố tìm thêm một khách hàng buổi sớm. Ai biết được? Có thể hôm nay cô sẽ gặp may. Sau đó chắc chắn cô sẽ có ít tiền để mua đồ ăn sáng.

Cô ấy lại không tập trung lắng nghe rồi, điều tra viên và Martinez cảm thấy nản chí.

"Xin lỗi, gì cơ?" Cô hỏi.

"Lần cuối cùng cô gặp Krista là khi nào?"

Krista. Cô nhớ Krista vô cùng. Người bạn này chính là lý do khiến cho cuộc đời của cô bớt khắc nghiệt hơn. Có những lúc Krista đã thật sự khiến cô mỉm cười. Họ luôn đi đôi với nhau, Krista và Crystal. Ai cũng cười mỗi khi hai người giới thiệu tên của mình, cứ như đó là một trò đùa rất dí dỏm. Nhìn hai con nghiện crack[9] Krysta với Crystal kìa. R.T từng nói hai người nên chuyển sang sử dụng meth thay cho

crack. Như vậy thì họ có thể trêu là Krista và Crystal đang chơi crystal[10]. Ha-ha, cuộc sống này vốn dĩ toàn là những trò trêu ngươi, chẳng phải sao.

"Tôi không biết." Cô nói. "Một tuần trước, có lẽ vậy? Hoặc là hơn thế?"

"Cô chỉ mới thông báo chuyện cô ấy mất tích bốn ngày trước." Martinez nói.

"Phải, vậy chắc có lẽ là hơn một tuần trước. Vì tôi nhớ cô ấy đã mất tích được khoảng bốn hay năm ngày gì đó trước khi tôi thông báo."

"Sao cô lại chờ lâu đến như vậy mới thông báo?" Đặc vụ Gray hỏi.

Crystal bắt đầu cảm thấy như có kiến bò dưới cổ. Chỉ một ngày thiếu crack là cảm giác này sẽ xuất hiện. Ngày hôm trước thật là sống dở chết dở. Cô có đúng một khách hàng và hắn ta chỉ muốn được BJ[11]. Hắn không boa cho cô đồng nào, chỉ để lại mười đô la sau khi xong chuyện. R.T đã bảo anh ta sẽ đuổi theo gã ấy để đòi thêm tiền nhưng rốt cuộc chẳng làm gì cả. Có một tên ma cô bên cạnh để làm gì nếu hắn chẳng giúp đỡ mình khi có chuyện chứ?

"Tôi cũng không biết nữa." Cô nhún vai. "Trước đó cô ấy cũng từng bỏ đi mà. Krista lúc nào cũng biến mất như vậy. Có những khách hàng đến đón cô ấy đi suốt một hai ngày, cô ấy luôn gặp được những khách hàng thượng lưu."

Bởi vì Krista xinh đẹp, không giống như cô. Răng của cô ấy vẫn còn tốt, và cô ấy trông đầy đặn hơn.

"Cô có biết những khách hàng đó là ai không?" Người phụ nữ đó bắt đầu hỏi rồi. Tên của cô ta là gì nhỉ? Zoe à. Đôi mắt của cô ta nhìn quái đản quá. Họ đang đào sâu vào Crystal, cố gắng khai quật mọi bí mật của cô. Cô nhìn sang chỗ khác. Chúa ơi, cô cần một cục đá ngay lúc này.

"Không." Cô nói.

"Vậy ai mới biết?"

"Chẳng ai biết cả," chắc chắn là R.T biết, nhưng hắn sẽ giết cô

mất nếu cô nói cho họ biết tên hắn. “Có tiến triển gì không? Vụ án ấy? Các anh có nghĩ sẽ tìm ra cô ấy không?”

Crystal biết quá rõ. Loại con gái mạt hạng như họ mà đã biến mất thì chẳng bao giờ quay trở lại. Chỉ có diễn viên Julia Roberts là có thể mất tích một tuần rồi tái xuất với một tủ quần áo mới cùng người tình tỷ phú bên cạnh mà thôi. Còn một cô gái như Crystal mà biến mất thì chắc chắn là đang nằm trong một con mương tại nơi xó xỉnh nào đó.

Nhưng Krista thì không. Crystal luôn cho rằng người bạn của cô sẽ không chung chịu một số phận như thế. Ở một khía cạnh nào đó, Krista cũng gần như Julia Roberts vậy. Cô ấy có một thứ ánh sáng, một thứ... vầng hào quang. Cứ như cô ấy sinh ra không phải để sống như thế này.

“Tôi e là mình có tin xấu dành cho cô.” Martinez nói. “Krista đã chết!”

Ý nghĩ đầu tiên vụt qua trong tâm trí của Crystal là tám mươi đô la mà Krista đã giấu R.T. Tám mươi đô la mà Crystal đã thề sẽ không bao giờ động vào. Đó là số tiền mà Krista đã dành dụm để rời khỏi Chicago làm lại cuộc đời. Là quỹ khẩn cấp của cô ấy. Và bây giờ nó đã là của Crystal, cô có thể dùng nó để mua bốn cục đá... không, ba cục đá và một bữa sáng ngon lành và...

Nghĩ đến đây, cô bỗng bật khóc. Ba kẻ lạ mặt kia hẳn là tưởng cô đang khóc thương cho cái chết của người bạn, nhưng không. Cô đang khóc cho chính bản thân mình.

Người đặc vụ và điều tra viên đang trở nên bồn chồn, bọn họ đúng là phiền phức. Nhưng người phụ nữ, Zoe, đang khom xuống và nhìn vào mắt của Crystal. Tia nhìn gay gắt của cô ta như có tác dụng thôi miên Crystal, nó khiến cô chuyển dần từ nức nở sang thút thít.

“Tôi rất tiếc về chuyện của bạn cô,” Zoe nói. “Có một người đàn ông đã giết cô ấy.”

Crystal gật đầu. Dĩ nhiên cô biết đó là đàn ông rồi.

“Chúng tôi đang truy tìm hắn ta,” Zoe nói. “Chúng tôi muốn bắt được hắn trước khi hắn làm hại thêm ai khác, và chúng tôi có thể

nhờ đến sự trợ giúp của cô. Nhưng tôi cần cô tập trung. Cô có thể tập trung được không, Crystal?"

Có lẽ người phụ nữ này đến từ bên công tác xã hội. Cô ấy khiến Crystal nhớ đến một nhân viên công tác xã hội mà cô đã gặp qua một lần. Cô ấy cũng có cái nhìn tương tự cái nhìn giống như cô ấy rất muốn giúp đỡ nhưng biết là chẳng có cách nào để giúp những người như Crystal. Chẳng có gì gọi là thương hại, buồn bã hay khinh thường trong ánh mắt đó. Chỉ có sự thấu hiểu mà thôi.

"Được chứ!" Crystal khịt mũi.

"Có phải Krista cũng đập đá không?" Zoe hỏi.

Bùm. Người phụ nữ này không hề vòng vo chút nào. Crystal không hỏi lý do vì sao cô ấy biết chuyện đó. Crack thường để lại dấu vết dù không quá rõ rệt. Một số người rất giỏi che giấu, nhưng chắc chắn là Crystal không nằm trong số đó.

"Cũng đôi lúc," cô nói. "Không nhiều bằng tôi."

"Krista là người như thế nào?"

"Cô ấy... tốt. Cô có biết không? Lũ con gái đứng đường có những đứa tính tình rất xấu. Nhưng Krista không bao giờ như vậy. Cô ấy hòa thuận với hầu hết tất cả mọi người, thậm chí là những đứa xấu tính."

Và R.T không đánh đập cô ấy nhiều bằng những lần hắn đánh đập tôi.

"Krista có đeo nhẫn không?"

"Đeo gì cơ?" Crystal hỏi.

"Chiếc nhẫn bạc, có đính một viên hồng ngọc nhỏ bên trên. Có thể là nhẫn giả."

Crystal khịt khịt mũi. "Nếu có thì chắc cô ấy đã đem đi cầm từ lâu rồi, bằng không thì đã bị ai đó lấy đi."

"Vậy hẳn là cô ấy mới có được chiếc nhẫn này gần đây thôi."

"Thế thì tôi không biết." Crystal nói.

"Bình thường Krista hay ăn mặc như thế nào?" Zoe hỏi.

"Quý cô à, cô hỏi câu lạ thật đấy. Đương nhiên là ăn mặc như một con điếm đập đá rồi."

“Cô ấy có áo tay dài màu vàng hay váy ngắn màu nâu không?”

“Cô ấy không bao giờ mặc áo vàng đâu,” Crystal nói. “Cô ấy luôn nói mình không hợp với màu vàng. Krista cũng không có cái váy nào màu nâu cả.”

“Được rồi!” Zoe gật đầu. “Trung úy Martinez? Anh có muốn hỏi thêm gì nữa không? Còn anh thì sao, *đặc vụ?”* Cô ấy gọi *đặc vụ* mà nghe cứ như là *thằng khốn* vậy. Hai người này xảy ra chuyện gì thế nhỉ?

“Có!” Martinez nói. “Ai bán ma túy cho cô?”

“Tuy rằng tôi rất muốn hỗ trợ các anh, nhưng tôi sẽ không nói cho các anh biết đâu.”

“Thậm chí nếu như đó là người đã giết bạn cô sao?”

“Không phải đâu.”

“Có thể thuật lại cho chúng tôi nghe về cái lần cuối cùng cô gặp cô ấy được không?” Đặc vụ Gray nói.

“Lúc đó chúng tôi đang làm việc ngoài phố, sau đó tôi đi vào con hẻm cùng với một tên khách”, Crystal nói. “Lúc tôi quay lại thì cô ấy đã biến mất rồi.”

“Có ai nhìn thấy người đi cùng cô ấy không?”

“Không.”

“Đêm đó cô có thấy ai khả nghi không?”

Cô ấy khịt khịt mũi. “Chỗ tôi làm ấy à, ai ai trông cũng khả nghi cả.”

“Có ai nổi bật trong số họ không?”

“Có,” cô đột nhiên hồi tưởng lại. “Có một gã trông vô cùng đáng sợ lái một chiếc xe tồi tàn. Hắn làm đủ mọi cách để rủ cả bọn đi cùng, nhưng chẳng đứa nào dám.”

“Trông hắn như thế nào?” Tatum hỏi.

“Hắn xăm trổ khắp người. Từ mặt, tay, cho đến cổ,” Crystal vừa nói vừa nhớ lại đêm đó. “Và hắn ta nói chuyện nghe buồn cười lắm. Kiểu như, giọng hắn rất cao.”

“Cô có biết loại xe mà hắn đi không?” Martinez hỏi.

“Tôi không biết, chỉ nhớ là màu xanh dương, lớp sơn xe đã bị

bong tróc.”

“Hắn có tìm cách rủ rê Krista đi cùng không?” Đặc vụ Gray hỏi.

“Có, nhưng cô ấy sẽ không đời nào đi chung với một gã như thế đâu.”

“Đêm đó cô làm việc ở đâu?” Người đặc vụ tiếp tục.

“Bên cạnh khu Brighton Park. Chúng tôi có một góc phố để đứng bắt khách.”

“Cô có thể cho tôi biết địa điểm chính xác được không?” Martinez hỏi.

Crystal hơi do dự. Góc phố này là địa bàn hoạt động chủ yếu của cô, tại đây cô luôn gặp được những khách hàng tốt nhất. Nếu nói cho Trung úy biết, ông ấy sẽ biết nơi để cử đội chống tệ nạn xã hội đến.

Làm như thể đây là một bí mật quốc gia không bằng. Ai chẳng biết địa điểm hoạt động của những con điếm khu Brighton Park.

“Được,” cô nói. “Tôi sẽ chỉ cho anh biết.”

CHƯƠNG 15

Căn nhà mang một cảm giác thật... trống vắng.

Tính đến thời điểm hiện tại thì đây là cuộc chia ly khó khăn nhất đối với hắn. Hắn biết chia tay là điều đúng đắn nhưng vẫn chưa sẵn sàng cho cảm giác cô quạnh đi kèm với nó. Có điều gì đó, dường như là bình yên, khi thức dậy trên giường cùng với người phụ nữ mà ta yêu, ngắm nhìn cô ấy nằm bên cạnh với một đôi mắt nhắm nghiền, một gương mặt ngây thơ, một cơ thể ấm áp...

À, có lẽ là không ấm áp cho lắm.

Hắn vẫn luôn yên tâm rằng, mỗi khi rời khỏi nhà và quay trở lại, cô ấy sẽ luôn ở đó chờ đợi hắn. Luôn luôn ở đó, ngay vị trí mà hắn đã sắp đặt cho cô. Cực kỳ dễ đoán. Cô đã từng là người con gái mà hắn có thể tin tưởng.

Nhưng thật lòng mà nói, nếu cảm giác màu nhiệm đã biến mất thì có ích gì khi trì hoãn một việc sớm muộn cũng sẽ xảy ra, đúng không?

Người phụ nữ tiếp theo sẽ là hàng cực phẩm. Hắn sẽ cẩn trọng, sẽ lựa chọn kỹ càng hơn. Dù người gần đây nhất cũng vô cùng quyến rũ, tràn đầy nhựa sống nhưng ở cô ấy vẫn có gì đó... rác rưởi. Mối tình của họ đã giúp cô thoát khỏi vũng lầy lạm dụng chất gây nghiện; không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn biết chuyện đó chứ, và cô cũng biết. Và có lẽ *đây* cũng chính là nguyên nhân thật sự khiến họ chia tay. Tất nhiên là cộng với việc ướp xác chưa được như ý nữa.

Không, lần tiếp theo sẽ khá hơn. Hắn sẽ lựa chọn khéo hơn, sẽ làm tốt việc ướp xác hơn nữa. Và cô ấy sẽ trở nên hoàn mỹ.

Hắn có nên tìm một người khác vào tối nay không nhỉ? Mối tình giữa họ chỉ vừa mới kết thúc tối hôm qua thôi. Hắn đã cạn kiệt sức lực sau một đêm không ngủ, phải lái xe chở cô đến bãi tắm và đưa cô đến nơi mà cô muốn đến.

Đêm qua có một khoảnh khắc khiến hắn tưởng mọi thứ đến đây

là kết thúc.

*

Có một cặp đôi khác đang rúc vào nhau trên bãi tắm. Đêm tối khiến hắn không hề chú ý đến họ, bằng không hắn đã tiếp tục đi và chọn một địa điểm khác dành cho cô. Lúc đó hắn đang kéo lê cô, gót giày người con gái thỉnh thoảng cọ xát trên mặt đất phủ đầy cát. Hắn thở nặng nhọc, tự nguyền rủa bản thân vì đã không đỗ xe gần hơn. Đã một hai lần hắn định dừng lại. Nhưng sâu thẳm bên trong, hắn biết cô muốn được đến gần dòng nước, muốn được ngắm nhìn những làn sóng nhỏ vỗ nhẹ vào bờ. Vào giây phút hắn gần đến được địa điểm đã chọn thì cặp đôi kia đứng dậy, có vẻ như họ quyết định đã đến lúc đi về.

Trên mặt nước được ánh trăng soi sáng, hắn phát hiện có hai bóng người cách đó chưa đến hai mươi feet đang tiến về phía hắn. Thời gian bây giờ được tính bằng giây. Hắn nhanh chóng thò tay vào con dao trong túi, tim đập mạnh.

Hắn nhanh chóng vạch ra một kế hoạch. Cắt cổ người đàn ông trước, người phụ nữ sẽ dễ đối phó hơn. Biết đâu hắn có thể đưa cô về nhà và...

Nhưng như vậy quá liều lĩnh, với lại hắn cũng không muốn bỏ cô gái của hắn xuống. Thay vào đó, hắn bế xốc cô dậy, vòng tay ôm lấy eo cô gái và dựa đầu vào vai cô. Cô đứng đó, hai bàn tay vẫn ôm trọn gương mặt. Cặp đôi kia nhìn vào thì sẽ biết họ là ai: Một người đàn ông đang an ủi một người phụ nữ thất tình.

Cặp đôi đi ngang qua, chẳng thèm liếc mắt nhìn họ đến lần thứ hai, chỉ say sưa tình tứ với nhau. Hắn biết cảm giác ấy. Cảm giác được đắm chìm trong tình yêu ấy thật sự rất kỳ diệu.

Hắn kéo cô dậy, đỡ cô ngồi xuống trên nền cát. Hắn thấy tiếc vì đã không mang theo một cái khăn nhỏ để lót cho cô. Hắn cẩn thận chỉnh lại chiếc váy đã bị nhăn đôi chút trên đường đến đây.

Khi mọi thứ đã đâu ra đấy, hắn nói lời từ biệt với cô. Hắn không muốn phải dây dưa thêm nữa. Sau đó thì bỏ đi.

*

Và giờ đây hắn cảm thấy nhớ cô, nhớ sự hiện diện của cô trong căn nhà của hắn.

Hắn cần phải lấp đầy khoảng trống ấy. Lần tiếp theo sẽ khác. Hắn sẽ tìm được người thích hợp.

Hắn sẽ bắt đầu tìm kiếm vào ngày mai.

CHƯƠNG 16

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Năm, ngày 23 tháng 10 năm 1997.

Cha mẹ của Zoe lại đang thì thầm to nhỏ với nhau. Gần đây chuyện này xảy ra như cơm bữa. Trước giờ họ vốn là một gia đình ồn ào quá mức cần thiết, nhưng giờ căn nhà chỉ còn lại những cuộc trò chuyện nhỏ tiếng, sự tĩnh lặng đến gai người và tiếng khóc thầm.

Mẹ của cô quen biết nạn nhân nữ thứ hai, người vừa bị giết năm ngày trước. Jackie Teller là con gái của một người phụ nữ trong hội sách của bà. Hai năm trước, mẹ của Zoe từng tham dự sinh nhật lần thứ mười sáu của cô ấy. Vậy mà giờ đây bà phải đến dự đám tang của cô.

Cha Zoe cố hành động như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng đó gần như là điều không thể. Mẹ cô thì chìm đắm vào suy tư mỗi khi vô thức nhìn chằm chằm vào không trung thật lâu, những lúc ấy dù là ai gọi bà cũng chẳng hề nghe thấy. Bà còn một mực đòi lái xe chở con gái đến trường và rước về nhà. Zoe bắt buộc phải về nhà trước khi trời tối, tức là phải có mặt tại nhà trước năm giờ chiều. Hôm qua, Andrea vừa mở cửa ôm quả bóng chạy ra ngoài thì mẹ cô đã đuổi theo, bà kích động la hét bắt cô bé phải vào nhà khiến Andrea sợ đến bật khóc. Khi mẹ lôi cô bé vào bên trong, Zoe đã đến ôm Andrea và thì thầm vào tai để trấn an cô bé.

Tuần sau là lễ Halloween nhưng ai nấy đều biết năm nay sẽ chẳng có trò cho kẹo hay bị ghẹo nữa.

Hiện giờ cha mẹ cô đang ngồi thì thầm trong phòng khách. Họ lập tức im lặng ngay khi thấy Zoe bước vào phòng.

“Cha ơi, cha vẫn chưa đem bỏ tờ báo đúng không?” Cô nói.

“Chưa,” ông mỉm cười với cô. “Trên bàn ăn kìa.”

“Tốt quá, cảm ơn cha.” Cô nói và nhanh chóng quay đi.

“Con bé cần báo để làm gì thế?” Cô nghe tiếng mẹ hỏi.

“Để làm dự án gì ở trường ấy,” cha cô nói. “Con bé cần giữ lại trang có bản tin dự báo thời tiết hay gì đó. Anh cũng không biết nữa.”

Cô lấy tờ báo rồi quay về phòng đóng cửa lại. Sau đó, cô giở ra đọc tiêu đề của trang thứ hai, tim đập nhanh:

“Báo Cáo Tình Hình Điều Tra Vụ Án Hartley Từ Cảnh Sát”

Cô lập tức liếc nhìn tấm chân dung quen thuộc của Beth Hartley. Họ luôn sử dụng đúng một tấm ảnh duy nhất: Trong hình là Beth đang mỉm cười, trông cô hơi ngây ngô khi nhìn chằm chằm vào một bên của máy ảnh. Liệu Beth có đồng ý cho tấm ảnh được đăng lên báo hết lần này đến lần khác không? Zoe cảm thấy nghi ngờ. Nhưng Beth đã chết rồi. Và so với những gì mà cô ấy đã chịu đựng, Zoe nghĩ có lẽ Beth cũng chẳng mấy quan tâm đến bức ảnh không được đẹp kia.

Mắt cô lướt nhanh qua bài báo. Cũng giống như đa số các bài báo khác về hai vụ giết người, bài báo này sơ sài phát nản. Họ đã thực hiện những quy trình nào? Họ đã tìm được nghi phạm chưa hay là đang tạm giam nghi phạm ấy để chờ xét xử? Họ có biết nguyên nhân Beth bị giết không?

Cảnh sát chỉ nói là họ đã có tiến triển. Khi được hỏi liệu có phải Jackie Teller cũng bị giết bởi cùng một hung thủ, họ bảo họ đang điều tra tất cả những khả năng có thể xảy ra.

Jackie Teller được phát hiện đã chết tại ao Durant. Buổi chiều hôm đó cô ấy dắt chó đi dạo ở bên ngoài. Sau một tiếng không thấy cô trở về, mẹ của Jackie đã ra ngoài tìm cô và gọi cho cảnh sát. Vài tiếng sau thì chú chó quay về, sợi xích vẫn còn gắn trên cổ. Cùng đêm đó, một đội tìm kiếm đã phát hiện ra Jackie. Cô ấy không mặc gì, thi thể nằm trên dòng nước cạn của cái ao, tay bị trói quặt ra phía sau. Zoe biết được những chuyện này là nhờ Roy, người anh trai 19 tuổi của Heather, anh ấy là một trong những người đã tham gia đội tìm kiếm. Lúc về đến nhà, anh ấy run rẩy hết cả người và buột miệng kể ra toàn bộ câu chuyện trước khi cha mẹ của Heather kịp đuổi cô ra

ngoài.

Hai người con gái trẻ tuổi được phát hiện chết trong tình trạng lõa thể. Mọi người ai nấy đều khiếp sợ. Đây là cơn ác mộng tồi tệ nhất đối với một thị trấn nhỏ. Chiều hôm qua cha Zoe đã lái xe đến siêu thị, ông bảo rằng cả đoạn đường không có lấy một bóng người. Maynard vào buổi tối đã trở thành một thị trấn ma, người dân đều trốn hết trong nhà của họ.

Ý nghĩ hung thủ vẫn đang tự do lảng vảng trên đường khiến trái tim của Zoe ớn lạnh. Nhưng đồng thời cũng khiến cô bị mê hoặc. Trước giờ cô rất thích đọc tiểu thuyết ly kỳ, bí ẩn. Bây giờ câu chuyện ly kỳ ấy lại xuất hiện ngoài đời thực và diễn ra ngay bên cô. Zoe không thể ngừng nghĩ về nó, cô cố gắng ráp các sự thật sơ sài mà cô biết cùng những tin đồn mà cô đã nghe lại với nhau.

Cô lấy từ dưới gầm giường lên một cuốn lưu bút và giở ra trang còn trống bên cạnh. Kế đến, cô dựa lưng vào cửa, cẩn thận cắt bài viết khỏi trang báo, chuẩn bị sẵn sàng để nhét tờ báo và cuốn lưu bút xuống gầm giường phòng khi cha mẹ đột ngột đẩy cửa bước vào. Sau khi dán bài báo vào cuốn lưu bút, cô đọc lại lần nữa.

Tiến triển. Tiến triển có nghĩa là gì nhỉ? Nghĩa là họ sắp bắt được hung thủ à? Kẻ đã bắt cóc phụ nữ trong đêm tối, lột đồ và giết chết họ? Tên *quái vật* ấy?

Đó là từ ưa chuộng của các tờ báo mỗi khi nhắc đến hung thủ. Một con quái vật đang nhởn nhơ. Một con quái vật chuyên săn lùng những người phụ nữ yếu đuối. Một con quái vật đang lẩn trốn tại Maynard.

Nhưng Zoe đã nhận ra một sự thật kinh hoàng. Đó không phải là quái vật. Cũng không phải người ngoài hành tinh hay một loài sinh vật có vảy nào đó chui lên từ cống thoát nước. Còn tệ hơn vậy nhiều. Đó là một người đàn ông. Một gã đang sải bước trên đường phố Maynard, ắt hẳn là còn sinh sống tại đó. Biết đâu hắn từng đến học trường của Zoe khi hắn còn nhỏ. Biết đâu cô đã nhìn thấy hắn trên đường đến trường ngày hôm qua. Biết đâu cha của cô đã gặp hắn trong siêu thị. Biết đâu hắn đã từng đến tang lễ của Jackie Teller,

đứng bên cạnh mẹ của cô ấy, những hình ảnh lúc giết chết cô vẫn còn hiện rõ mồn một trong tâm trí hắn.

Mỗi một người lạ mà cô gặp trên đường đều khiến cô đưa ra câu hỏi tương tự. *Có phải hắn không nhỉ?* Cô phát hiện bản thân đang nhìn mọi người chằm chằm, cố gắng tìm cảm giác tội lỗi thoáng qua trong ánh mắt của họ. Hai ngày trước, cô để ý người gác cổng trong trường có một vết xước trên cổ họng. Có thể là vết thương gây ra bởi một người phụ nữ trẻ đang tuyệt vọng đấu tranh cho mạng sống của mình. Quá sợ hãi, cô vào phòng tắm và ở trong đó gần mười phút, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Cô lật xem cuốn lưu bút, dừng lại hết nơi này đến nơi khác rồi lật sang trang cuối, trang mà cô đã dán một tấm bản đồ của thị trấn Maynard vào. Zoe đã đánh dấu hai điểm trên bản đồ: ao Durant và cây cầu trên đường White Pond.

Liệu có xảy ra vụ thứ ba không?

*

Không biết vì lý do gì mà đèn đường không hoạt động. Zoe bước nhanh trên đường, hối hận vì đã không gọi cha đến nhà của Heather đón cô về. Bóng tối của màn đêm bao trùm cô. Nó vừa lạnh lẽo, vừa ngột ngạt đến kỳ lạ. Cơn gió thổi ngang những cái cây, ngoại trừ tiếng bước chân vội vã của cô ra thì chỉ có tiếng lá rơi xào xạc. Zoe ôm người run lẩy bẩy. Ngoài trời khá rét, luồng khí lạnh chui vào cổ áo cô, mặt đất khiến lòng bàn chân cô như bị đóng băng. Cô mong được về nhà ngay bây giờ.

Một bên dây giày của Zoe bị lỏng, nhưng cô không muốn phải dừng lại giữa con đường tăm tối để buộc lại. Cô vội vàng bước nhanh hơn. Đường về nhà không còn quá xa nữa. Sao đèn đường lại không hoạt động nhỉ? Cô cảm thấy rùng mình, bóng đen của hàng cây đã che khuất ánh trăng le lói đêm nay.

Cô nghe thấy tiếng gì đó ở phía sau. Là tiếng bước chân, là một đôi chân khác đang bước nhanh trên đường. Hắn đang đến gần. Tiếng thở mạnh khó nhọc của một người đàn ông hòa lẫn với âm thanh của tiếng bước chân thật nhanh. Cô gần về đến nhà rồi. Nếu

bây giờ la lên chắc mọi người sẽ chạy đến giúp. Chắc là không có gì đâu, chỉ là một người đàn ông đang ra ngoài để tản bộ thôi mà.

Hắn đang đến gần hơn. Cô phát hiện bản thân đang vội vã bước đi, tiếp theo là chạy, tiếp đến nữa là hoảng sợ và nuốt lấy nuốt để những luồng khí lạnh thấu đến phổi. Có tiếng người đang thút thít trong sợ hãi, đó chính là cô. Phía sau cô, người đàn ông cũng đang chạy. Hắn không kêu cô dừng lại, không gọi tên cô. Hắn chỉ chạy theo, hơi thở còn khó nhọc hơn trước. Giống như tiếng gầm gừ, hầm hừ.

Còn bao nhiêu bước chân nữa mới đến nhà? Ba mươi? Năm mươi? Những giọt nước mắt sợ hãi lăn dài trên má, Zoe liếc nhìn phía sau, cô nhìn thấy bóng của hắn ta, một cái bóng cao to, tăm tối. Đôi mắt hắn giống như mắt của thú săn mồi, chúng nheo lại và lóe sáng trong màn đêm đen đặc.

Chẳng còn cách nào khác ngoài việc la hét cầu cứu. “Cứu với! Có ai không?” Giọng cô căng thẳng và vỡ vụn khiến nó không còn lớn được như mong muốn. Chẳng cánh cửa nào mở ra, cửa sổ cũng không, chẳng ai ra khỏi nhà để giúp cô. Người đàn ông đang đuổi theo đã vượt lên phía trước. Hắn nắm lấy áo của Zoe. Cô bị cổ áo siết chặt trong lúc vùng vẫy chạy về phía trước. Hắn kéo cô lại, lôi vào một lùm cây và ném cô xuống đất. Cô nằm trong góc khuất, bất lực. Hắn cầm con dao trên tay, xé quần áo của cô. Ánh mắt đầy hoang dại, dục vọng và oán ghét...

Tay cô loạng choạng cố ngăn kẻ tấn công. Zoe tỉnh dậy, tiếng hét còn nằm trong cổ họng. Cô ngồi trong bóng tối thở dốc, tim đập thình thịch, cảm thấy lồng ngực như thắt lại. Sau một hồi thì nhận thức mới dần trở lại. Cô đang ở trong phòng ngủ cách phòng cha mẹ chỉ một cánh cửa. Đêm tối thật lạnh lẽo, thì ra cô đã tung chiếc chăn xuống dưới nền nhà vài lần. Zoe nhặt nó lên từ dưới sàn, run rẩy. Không biết là vì lạnh hay vì cơn ác mộng ban nãy. Cô lóng ngóng lần mò đến chỗ công tắc và bật đèn lên, mắt leo nheo vì tia sáng chói lòa đột ngột.

Andrea đang nằm ngủ trên sàn, ánh sáng trong phòng khiến cô bé

không được yên giấc. Zoe nhanh chóng tắt đèn. Đây đã là đêm thứ hai cô phát hiện Andrea ngủ trong phòng mình. Có thể thấy cô em gái bé nhỏ của cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cô bé có thể cảm nhận được nỗi sợ của mọi người, và cô bé cũng biết mình không được ra ngoài chơi nữa. Rõ ràng cô bé đã cảm giác được có chuyện gì đó không đúng.

Zoe cuộn mình trong chăn không dám ngủ tiếp. Giấc mộng ban nãy vẫn còn đâu đó trong tâm trí cô. Nó thật quá. Có phải đó là những gì mà Jackie Teller cảm nhận trước khi chết không? Hay là Beth?

Không, trường hợp của họ chắc chắn còn tệ hơn nhiều. Và chẳng có chuyện được thức giấc như cô.

"Zoe à?" Giọng nói ngái ngủ của em gái cô phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong căn phòng.

"Sao?" Zoe cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh.

"Jackie có già không?"

"Hả?"

"Jackie ấy. Người phụ nữ mà mẹ quen ấy. Có phải cô ấy rất già không?"

Zoe tự hỏi Andrea đã nghe lỏm được những gì và cô bé hiểu hết được bao nhiêu. Cô bé chỉ mới có 5 tuổi.

"Không," cô nói. "Cô ấy không có già."

"Nhưng mẹ nói với cha là Jackie đã chết. Chỉ có người già mới chết thôi, đúng không chị? Những người rất già ấy."

Zoe nằm ngửa, nhìn chằm chằm trên trần nhà. Cô vẫn im lặng.

"Jackie có già không vậy?" Em gái cô gặng hỏi. Có vẻ chuyện này sẽ không dễ dàng qua đi.

"Không, nhưng mà... chuyện đó đáng lẽ sẽ không xảy ra."

"Nhưng cô ấy đã chết, đúng không?"

"Phải, cô ấy đã chết."

"Chị có nghĩ là em cũng sẽ chết không? Em không muốn chết đâu." Tiếng khóc sợ hãi cất lên. "Mẹ nói chỉ có những người rất già mới chết thôi. Già hơn cả bà ngoại nữa."

“Ừ, đừng lo lắng Ray-Ray à,” Zoe lắng nghe giọng nói của chính mình. “Chỉ có những người già mới phải chết thôi.”

“Già hơn cả bà ngoại à?”

“Phải, già hơn cả bà ngoại.”

“Vậy là em sẽ không chết?”

“Chỉ khi nào em rất già thôi, Ray-Ray.”

“Vậy chị có chết không?”

“Có, nhưng chỉ khi nào chị rất già thôi. Đi ngủ đi, Ray-Ray.”

“Em ngủ trên giường chị được không?”

“Được chứ,” Zoe cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. “Lên đây nào!”

Em gái cô nhảy lên giường, suýt giết chết Zoe với một cú thúc bằng đầu gối vào bụng cô. Andrea chui vào nằm sát bên Zoe để lấy lại bình tĩnh.

Có vẻ chỉ sau vài giây thì hơi thở của em gái cô đã trở nên đều đặn và nhẹ nhàng trở lại. Zoe vẫn thức trắng, có cảm giác cô sẽ chẳng bao giờ ngủ lại được nữa.

*

Sáng thứ Sáu hôm ấy, thầy dạy Toán của Zoe bị ốm. Cô đột nhiên có hai tiết trống trước khi lớp tiếp theo bắt đầu. Heather đề nghị họ cúp học và đi uống sô cô la nóng. Ban đầu Zoe rất hạnh phúc trước ý tưởng này. Nhưng sau đó, một ý nghĩ ám ảnh khác đã nảy ra trong đầu cô.

Cô có thể đến ao Durant.

Đâu có gì quá nguy hiểm. Bây giờ đang là ban ngày; chắc hẳn sẽ có người đi bộ quanh đó để tập thể dục hoặc là dắt chó đi dạo. Cô chỉ muốn nhìn qua cái ao thôi. Cha mẹ sẽ không bao giờ phát hiện ra được.

Hôm nay Zoe không đi xe đạp vì buổi sáng cha đã lái xe chở cô đến trường. Nhưng nhà cô cách đây không xa lắm. Cô có thể lẻn ra ngoài, lấy chiếc xe đạp và đạp đến ao. Cô sẽ chỉ nhìn lướt qua rồi quay về nhà, để xe đạp tại đó, rồi quay về trường đúng giờ cho tiết học tiếp theo.

Cô biết việc làm đó rất kỳ quặc, nhưng khi ý tưởng này càng nảy

sinh thì cô lại càng *phải* thực hiện. Zoe cũng không biết nguyên nhân vì sao, nhưng cô không tài nào xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu được. Cô nhớ sau lần đến cây cầu ở đường White Pond, cô cảm thấy rất yên tâm. Có lẽ nếu được nhìn thấy ao Durant, cô có thể ngừng nghĩ về hình ảnh lõa thể của Jackie Teller, tay cô ấy bị trói về phía sau, vật lộn để giành lấy sự sống.

Zoe và Heather rời khỏi ngôi trường, cả hai bước nhanh về phía con đường lớn. Dù họ có đến hai tiếng nhưng quán cà phê gần nhất cũng cách đó gần một dặm nên họ phải tranh thủ. Một vài đàn anh lớp trên đang đứng bên kia đường. Khi phát hiện ra các cô gái, họ bắt đầu huýt sáo với Heather. Cả bọn liên tục huýt sáo và trêu ghẹo khiến Heather xấu hổ ôm lấy ngực. Cô bé luôn cảnh giác và chú ý ngực của mình mỗi khi bước đi nhanh.

"Lũ ngốc," Zoe làu bàu khi họ đã đi xa.

Mặt Heather đỏ như gấc. "Phải!"

Họ đã ra được đường lớn, nhưng khi cả hai đến quán cà phê, Zoe bỗng dừng lại.

"Này, mình..." Cô lưỡng lự. "Mình phải đi làm tý việc."

"Cậu đang nói gì vậy?" Heather hỏi.

Qua khung cửa sổ của quán cà phê, Zoe có thể nhìn thấy một vài cô bạn học chung lớp Toán với họ. Suýt nữa cô đã thay đổi ý định. Hôm nay tiết trời se lạnh, được uống ít sô cô la nóng thì tuyệt.

"Mình để quên vở tiếng Anh ở nhà rồi," cô nói dối. "Mình sẽ chạy về lấy."

"Để sau đi, tụi mình chỉ còn hơn một tiếng thôi."

"Mình sẽ đi thật nhanh. Vào trước đi, mình sẽ vào sau."

Heather nhún vai. "Ừ, sao cũng được," cô nói và bước vào quán cà phê. Mùi bánh nướng bay vào mũi Zoe khi cô bạn đóng cánh cửa lại. Cô cảm thấy mình giống như một đứa đần độn.

Chỉ cần ghé nhanh qua cái ao và tống khứ hình ảnh đó ra khỏi đầu, cô vẫn sẽ có thời gian để đi cùng Heather.

Cô nửa đi nửa chạy về nhà, vội vàng chụp lấy chiếc xe đạp. Từ đó đạp xe trên con đường mòn đến ao Durant chỉ mất mười lăm

phút. Zoe đạp lấy đạp để, cơn gió lạnh vỗ vào mặt. Cô nhanh chóng đến được đường Summer, thở dốc, gắng sức đạp lên con đường hơi dốc phía trước.

Một người phụ nữ liếc nhìn khi cô đạp vù qua, Zoe có hơi hoảng sợ. Người phụ nữ đó có nhận ra cô không nhỉ? Liệu bà ấy có kể lại cho mẹ cô nghe không? Cô tự thuyết phục bản thân là mình vẫn chưa bị phát hiện, đó chẳng qua chỉ là một người lạ mặt mà thôi. Nhưng Summer là một trong những con đường đông đúc bậc nhất tại Maynard. Nếu Zoe tiếp tục nán lại đây, chắc chắn sẽ có ai đó phát hiện ra cô.

Cô đột ngột đổi hướng sang đường Brooks, men theo những con đường nhỏ và đại lộ để dẫn đến đường mòn ngang qua ao Durant nhằm trốn tránh những ánh mắt tò mò. Cô chạy trên đường mòn, tim đập nhanh vì dốc sức đạp xe và lo sợ.

Những cái cây xung quanh ao hầu hết đều trơ trụi. Mặt đất phủ đầy lá nâu, chúng trở nên nhăn nhúm mỗi khi bánh xe của cô lăn qua. Tim Zoe đập mạnh vì nỗ lực đạp xe cộng thêm cảm giác hồi hộp, cha mẹ sẽ vô cùng sợ hãi nếu họ biết được nơi mà cô đã đến.

Mới chỉ vài ngày trước đó, Jackie Teller còn bước đi trên con đường mòn này, trên tay cầm sợi xích. Sau đó thì chuyện gì đã xảy ra? Có phải cô ấy đã nghe thấy tiếng động lạ không? Có phải có ai đó đã tiếp cận cô ấy không, biết đâu đó là người mà cô ấy quen biết? Hắn đã tấn công cô ngay lập tức hay là bắt chuyện với cô trước? Hỏi thăm chú chó của cô, nói về thời tiết hôm đó?

Zoe tiến về phía ao và đạp vòng quanh trong một phút. Sau đó cô dừng lại và nhìn chằm chằm vào mặt nước. Nước trong ao hoàn toàn tĩnh lặng, nó phản chiếu khung cảnh đối diện bờ ao: một hàng cây và một bầu trời quang đãng. Rất nhiều lá rụng xuống ao, điểm thêm những chấm nâu vàng trên mặt nước xanh ngắt. Giữa ao là một đàn vịt đang bơi lội. Toàn cảnh nơi này rất đỗi yên bình.

Cả hai thi thể đều được tìm thấy ở chỗ nước cạn. Chi tiết đó có nói lên được điều gì không? Phải chăng hung thủ hay rình rập ở những nguồn nước? Cô bước xuống xe và đi bộ cho đến khi đôi giày

dưới chân lún xuống lớp bùn đất của bờ ao. Cô mường tượng ra cảnh đêm tại đây, đội tìm kiếm bước dọc theo đường mòn, đèn pin của họ chiếu sáng mặt đất. Bỗng có ai đó phát hiện ra một hình hài tái nhợt không chút sức sống nổi trên mặt nước. Một xác chết, tay cô ấy bị trói ra sau.

Heather từng nói cô bé thường nghe tiếng anh trai khóc sau cánh cửa phòng mỗi đêm. Cha mẹ cô bé vẫn đang tìm cách điều trị cho cậu.

Bầu không khí tĩnh lặng xung quanh thật đáng lo ngại. Cô đã mong sẽ gặp được một hai người đang chạy bộ hoặc một bà mẹ đang đẩy con đi dạo, nhưng chẳng có người nào.

Ai lại muốn đi dạo ở một công viên, nơi có một cô gái bị giết cách đây chưa đầy một tuần chứ?

Zoe không muốn ở lại đây nữa. Cô hối hận vì đã không đến quán cà phê và nhanh chóng quay lại chỗ xe đạp, bắt đầu đạp về nhà. Nhưng rồi cô nhìn thấy một người đang đứng giữa hàng cây. Một người đàn ông. Hắn đang quay lưng về phía đường mòn, cô không thể nhìn thấy mặt và tay của hắn. Có phải hắn đang đi tè không? Cô không muốn biết. Có phải là do cô tưởng tượng không, hay hắn đang thở một cách khó nhọc?

Zoe bắt đầu đạp khỏi nơi đó. Khi cô chạy ngang một cành cây khô, nó kêu rắc một cái thật lớn. Cô hoảng sợ liếc nhìn phía sau.

“Zoe?”

Cô dừng xe lại thở phào. Là Rod Glover, hàng xóm của họ. Cô bỗng thấy nhẹ nhõm khi nhận ra mình không hề ở đây một mình. Có một người trưởng thành đáng tin cậy đang ở đây cùng cô.

“Chào anh,” cô mỉm cười.

“Em đang làm gì ở đây?” Anh đút tay vào túi và tiến về phía cô.

Cô nhún vai. “Em được nghỉ học vài tiếng nên định đạp xe một vòng.” Cô cau mày. “Đừng mách với cha mẹ em nhé. Mẹ em sẽ nổi cơn tam bành cho xem.”

Anh đến bên cô và nhe răng cười. “Bí mật của em sẽ được giữ kín tuyệt đối.”

Cô gật đầu, cảm thấy có thể tin tưởng Rod. Trông anh ấy không giống một kẻ ba hoa. “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Cô hỏi. “Không phải anh đang đi làm sao?”

“Chuyện động trời lắm,” anh ấy nói. “Hôm nay văn phòng anh xảy ra hỏa hoạn do bị chập điện hay gì đấy.”

“Thật hả? Mọi người có bị sao không?”

“Thật.” Anh gật đầu. “Thư ký của bọn anh suýt bị lửa đốt nhưng anh đã cứu cô ấy kịp thời. Anh phải cõng người thư ký ra luôn vì cô ấy hít phải quá nhiều khói và không đứng dậy nổi.”

“Ôi trời ơi, họ đã dập tắt được lửa chưa?” Một cơn sợ hãi vụt qua trong tâm trí của Zoe. Văn phòng của cha cô cách công ty tiếp thị qua điện thoại mà Rod đang làm việc chỉ hai tòa nhà.

“Rồi, đã dập tắt hoàn toàn rồi. Nhưng họ cho bọn anh về hết. Ông chủ còn không quên dặn là ngày mai vẫn làm việc bình thường như bao ngày.” Anh cau mày và trề môi dưới ra, một gương mặt quen thuộc mỗi khi bắt chước sếp của mình. “Các cô các cậu, tám giờ ba mươi phải có mặt. Chúng ta cần thực hiện thêm nhiều cuộc gọi và làm phiền thêm nhiều người nữa.”

Zoe nhe răng cười với anh. “Cũng may là anh không sao.”

Anh mỉm cười lại. “Thật sự mà nói thì em không nên lang thang ở nơi này một mình đâu, để anh dắt em ra.”

Ý tưởng của anh khiến cô ái ngại. Vài năm về trước, cô rất thích được ở cùng Rod và thậm chí còn ra ngoài chơi với anh vài lần. Cảm giác mặt đối mặt khi trò chuyện và dành thời gian với một người trưởng thành rất thích.

Nhưng bây giờ thì khá kỳ quặc. Cô bứt rứt khó chịu khi nghĩ đến chuyện Rod cùng cô đi bộ trong công viên. Khoảng cách 10 tuổi giữa họ đột nhiên trở nên rùng rợn thay vì thú vị như trước.

“Không sao,” cô nói. “Em tự đi được rồi, em đạp chừng ba phút là ra khỏi nơi này ngay ấy mà.”

Anh cau mày. “Được rồi,” anh nói. “Gặp em sau nhé.”

Sau khi đạp xe đi khỏi, Zoe mới cảm thấy hối tiếc vì đã xua đuổi anh. Anh ấy chỉ muốn trông chừng cô thôi mà. Dù sao thì họ cũng là

hàng xóm với nhau, và anh ấy cũng là người tốt. Cô tự nhắc bản thân phải cảm ơn anh và giải thích rằng do cô bị muộn giờ học nên mới xử sự như vậy khi họ gặp nhau vào lần sau.

Nhưng Rod đang làm gì ở đó nhỉ? Có phải anh ấy muốn đến nhìn cái ao mà Jackie đã chết giống cô không? Ý nghĩ đó khiến cô an tâm. Xét cho cùng thì có lẽ cô cũng không phải một đứa lập dị. Con người thường hay tò mò mà. Đó là lẽ tự nhiên thôi.

CHƯƠNG 17

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Ba, ngày 19 tháng 07 năm 2016.

Nhà Tang lễ Abramson chỉ cách đồn cảnh sát có vài căn. Zoe kiên nhẫn ngồi trong phòng chờ, cách bày trí tại nơi đây trông vừa xa xỉ vừa vô vị. Một cái đèn chùm lớn thắp sáng căn phòng bằng ánh sáng vàng ảm đạm khiến tấm thảm lót sàn bên dưới mang một sắc màu tái nhợt. Ghế sô pha mà cô ngồi được phủ lớp hoa văn hình bông hồng, chắc chắn giá của nó đã bị đội lên rất cao so với mức phí thật sự. Có vài chiếc ghế và sô pha bọc da được kê sát tường, nhưng cô là người duy nhất đang ngồi đợi. Có bao giờ nơi này chật kín chỗ ngồi không nhỉ? Liệu có lý do gì hay ho để đến nhà tang lễ hay không?

Zoe mệt mỏi dụi mắt. Đêm qua cô đã ngủ không ngon giấc, âu cũng là chuyện thường gặp mỗi khi xa nhà. Đây đã là đêm thứ năm cô ngủ không đủ, Zoe bắt đầu cảm nhận được sự kích động và cáu kỉnh đi kèm việc thiếu ngủ. Cô còn không chắc mình đang làm gì tại Chicago nữa. Đặc vụ Gray rõ ràng không còn muốn cô ở đây, và điều cô muốn nhất chính là được tiếp tục điều tra những vụ án mạng trên đường xa lộ mà cô đang tiên hành dở dang. Nhưng thay vì bắt chuyến bay sớm nhất về Washington, cô lại nói với cô gái tại quầy lễ tân là cô sẽ ở lại thêm ít ngày.

“Xin lỗi vì đã để cô đợi,” một người đàn ông tiến đến cô. Ông ấy đeo một cặp kính dày và nở nụ cười nhẹ như đang toát ra nỗi buồn man mác. Có vẻ như nụ cười ấy đã được hình thành để bộc lộ sự trấn an và thương xót. Đây chính là người thấu hiểu nỗi đau của bạn và sẵn sàng gánh lấy mọi trách nhiệm.

“Không sao cả,” Zoe đứng dậy và bắt tay với ông. “Do tôi đến mà không hẹn trước.”

“Cũng không lấy gì làm khó hiểu,” ông nói. “Tôi không nghĩ là

trong lúc tang thương đau buồn như vậy...”

“Tôi không đau buồn,” cô nhanh chóng cắt ngang. Sau khi thấy lời nói của mình có hơi lạnh lùng, cô liền làm rõ: “Gia đình tôi không có ai qua đời cả.”

Cô nhanh chóng giơ thẻ công vụ ra. Trên đó có chữ FBI, cô hy vọng bấy nhiêu đây là đủ. “Tôi làm việc tại FBI. Hy vọng ông có thể dành ra vài phút.”

“Ồ!” Trông ông ấy khá sửng sốt. “Tôi cũng không rõ mình có thể giúp được gì cho FBI.”

“Thực ra thì tôi có hứng thú nói chuyện với người ướp xác của ông hơn,” Zoe nói. “Về một tên sát nhân mà báo chí gọi là Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người.”

“À phải,” ông vẽu môi tỏ vẻ không hài lòng. “Tôi cảm thấy cái tên ấy khá là xúc phạm.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi cũng cảm thấy như ông. Rõ ràng tên hung thủ này không phải là người hộ tang và cũng không làm việc trong nhà tang lễ.”

Gương mặt người đàn ông trở nên mềm mỏng hơn sau khi nghe cô nói. Đó là một khía cạnh khác về vụ án mà cô vẫn chưa từng cân nhắc qua, cảm giác tổn thương của những người làm công việc khâm liệm.

Cô tiếp tục. “Tôi cần ông giúp đỡ để hiểu được phương thức ướp xác của hung thủ. Tôi đã tìm thấy nhà tang lễ của ông ở trên mạng và có rất nhiều lời khen dành cho nơi này, đặc biệt là về dịch vụ bảo quản xác chết.” Cô không nói thêm rằng ngoài ra còn có một tràng than phiền về chi phí quan tài của nhà tang lễ Abramson. Nhưng chuyện đó không thích hợp để nhắc đến.

“Tôi hiểu!” Ông mỉm cười, lần này mới là một nụ cười đích thực, một nụ cười tràn đầy vẻ tự hào. “Vâng, tên tôi là Vernon Abramson. Tôi là chủ của nhà tang lễ này và cũng là người ướp xác chính. Có hai nhân viên ướp xác nữa đang làm việc cho tôi, nhưng thường những việc khó đều do tôi đảm nhiệm. Tôi rất vui lòng giúp đỡ hết khả năng của mình.”

“Tốt!” Zoe gật đầu hài lòng. “Bây giờ có thích hợp không?”

Ông dắt cô xuống một cầu thang sạch sẽ vô trùng được thắp sáng bởi một bóng đèn duy nhất. Từ căn phòng chờ sang trọng chuyển thành một cái cầu thang nhỏ hẹp, thật kỳ lạ nhưng cũng không quá ngạc nhiên. Cô cho rằng đa số các khách hàng không bao giờ được nhìn thấy không gian ở bên dưới. Cánh cửa mở ra một căn phòng nhỏ, sàn nhà lót vải nhựa trắng, tường sơn màu kem. Trước mặt họ là một cái kệ, bên trong chứa vô số thùng đựng và một hàng tủ trắng đóng kín nằm bên trên. Có một cửa cuốn đóng kín nằm đối diện lối vào, hẳn là được dùng để vận chuyển thi thể đi ướp xác. Giữa phòng có một cái giường kim loại bằng phẳng. Zoe bước vào phòng và nhìn cái giường cứ như bị thôi miên.

“Ướp một cái xác mất bao lâu?”

“Phụ thuộc rất nhiều vào thi thể. Có một số người, thi thể dễ bị thối rữa hơn những người khác. Trung bình mất khoảng hai tiếng đồng hồ.”

Zoe gật đầu ra chiều quan tâm.

“Tôi cho là cô có những câu hỏi cụ thể về những vụ giết người?”

“Phải, tôi có thể cho ông xem vài tấm ảnh được không? Là ảnh của nạn nhân.”

“Tất nhiên là được.”

Zoe lấy một tập hồ sơ từ trong túi xách, sau đó mở nó và lôi ra những tấm ảnh. Cô do dự. Suýt nữa cô đã trải những tấm ảnh lên cái giường kim loại, nơi mà ánh sáng đang tập trung chiếu vào, nhưng rồi cảm thấy như vậy thật quá sai trái. Thay vào đó, cô trải chúng lên kệ. Vernon tiến đến và thích thú ngắm nhìn những tấm ảnh. Zoe xem xét gương mặt của ông. Thật kỳ lạ khi một người bình thường không cảm thấy sốc hay ghê tởm trước những tấm ảnh này. Vernon di chuyển đôi mắt từ tấm này sang tấm khác, ánh nhìn của ông hoàn toàn lạnh lùng và vô cảm. Người đàn ông này quả nhiên rất quen thuộc với cái chết.

“Tôi đồng ý với nhận định của cô,” cuối cùng ông cũng lên tiếng. “Người thực hiện ướp xác không phải là dân chuyên nghiệp, ít nhất

thì trong hai vụ đầu tiên là như vậy.”

“Điều gì khiến ông nghĩ như vậy?” Zoe hỏi. Cô đã có vài ý tưởng cơ bản, nhưng cô chắc chắn người làm việc khâm liệm này vẫn còn nhiều điều để nói.

“Vâng, tôi cho rằng dân trong nghề mà có lòng tự trọng thì sẽ chẳng bao giờ ướp xác hỏng ở bàn chân như vậy. Đến thời điểm này chắc thi thể đã bốc mùi hôi thối nồng nặc rồi.”

“Tại sao bàn chân lại bị phân hủy? Hắn không cho dung dịch ướp xác vào hay sao?”

“Khi cho dung dịch vào thi thể, cô phải xoa bóp tay chân người chết để chất ướp xác tràn vào và thay thế cho máu,” người khâm liệm nói. “Tôi cho là hắn đã bỏ qua bước đó, hoặc là có thực hiện nhưng chưa đủ lâu. Còn nếu không thì chắc là có vấn đề gì đó, ví dụ như bị tắc nghẽn nên chất ướp xác không lưu thông được bên chân trái. Và hung thủ của các cô đã không chú ý đến.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Vả lại,” Vernon nói: “Phần miệng lại càng rõ rệt hơn.”

“Miệng à?”

“Cô thấy miệng của hai nạn nhân này ngậm lại không? Nó đã bị khâu. Nhưng với nạn nhân đầu tiên thì không, miệng cô ấy mở ra.”

“Phải,” Zoe nói. “Tôi phát hiện hung thủ đang muốn tuyên bố điều gì đó. Giống như hắn muốn bắt họ im lặng hay...”

“Cô không hiểu rồi,” Vernon nói. “Cô *cần phải* khâu miệng lại. Bằng không nó sẽ cứ mở ra như vậy, nhìn không được hay. Cô có thể thấy gương mặt của nạn nhân đầu tiên, nhìn cô ấy không hề thanh thản. Cô ấy giống như đang bất ngờ hoặc sợ hãi.”

Zoe nhìn những tấm ảnh. Lần đầu tiên cô mới thấy. Ông ấy nói đúng, phần miệng bị khâu lại khiến hai nạn nhân sau trông có vẻ bình thản hơn nhiều.

“Tôi hiểu rồi. Vậy ông nghĩ sau đó hắn đã phát hiện ra chuyện này à?”

“Ồ, tôi chắc chắn là như vậy luôn ấy chứ. Cô có thể nhìn thấy qua những gì hắn đã làm với hai nạn nhân kia. Rõ ràng hắn đã học

được cách làm đúng đắn. Ý tôi là tôi đã thấy qua nhiều đường chỉ khéo hơn như vậy, nhưng đối với một kẻ nghiệp dư thì làm được như này đã là rất khá."

"Hắn học bằng cách nào? Hắn có cần tìm ai đó để dạy cho hắn không?"

"Tôi nghĩ nếu cô thử tìm thì trên mạng cũng có tài liệu hướng dẫn đấy. Tất nhiên, nếu làm theo những cách trên đó thì chắc chắn sẽ mắc lỗi. Giống như miệng của nạn nhân này đây." Ông ấy chỉ vào một tấm ảnh của nạn nhân thứ hai, Monique Silva. Đó là tấm ảnh phóng gần mặt của cô ấy. "Thấy khóe miệng của cô ấy không? Vết màu đen ở đây này?" Ông chỉ vào một đốm da bị đổi màu. "Đó là dấu vết bị thối rữa. Hung thủ không khử trùng miệng. Phải khử trùng mắt, mũi, miệng trước khi làm bất kỳ thứ gì khác."

"Nạn nhân thứ ba không có dấu vết thối rữa," Zoe xem xét tấm ảnh của Krista. Gương mặt được ánh mặt trời rọi sáng của người phụ nữ đã chết không hề có dấu vết gì, dù làn da có hơi xám.

"Có khả năng là hắn đang học," Vernon nhìn ảnh rồi nói. "Rõ ràng cô ấy đã được ướp xác tốt hơn mặc dù hắn sử dụng ít thuốc nhuộm hơn nạn nhân đầu tiên, điều đó khiến cho thi thể có màu xám."

"Sao hắn lại dùng ít thuốc nhuộm hơn nhỉ?" Zoe hỏi.

"Không biết nữa. Có lẽ là hắn đang thí nghiệm chăng? Cố tìm ra một phương pháp ướp xác tốt hơn? Hoặc cũng có thể hắn đã hết thuốc nhuộm?"

Một phương pháp tốt hơn à? Zoe xem xét thi thể. Người đầu tiên được phát hiện nằm trên cỏ, thẳng thớm như tấm ván; người thứ hai đứng trên cầu, tay cô ấy vịn lên thành cầu. Người thứ ba ngồi trên bãi biển, gập gối, hai tay ôm mặt giống hệt hành động của một người còn sống.

"Một thi thể đã được ướp xác thì sẽ mềm mại cỡ nào?" Cô hỏi.

"Không thể, ít nhất thì đối với phương pháp thông thường là như vậy," Vernon nói. "Thi thể sẽ hoàn toàn cứng lại."

"Vậy nếu thay đổi nồng độ của... những thứ mà ông bỏ vào trong dung dịch ướp xác thì sao?"

“phóc môn à?” Vernon hỏi bằng một giọng hứng thú. “Vậy thì thi thể sẽ mềm mại hơn. Nhưng nó sẽ bị thối rữa với tốc độ nhanh hơn.”

“Nhanh hơn cỡ nào?”

“Phân hủy trong vài tuần hoặc vài tháng thay vì vài năm. Thậm chí là vài ngày. Tùy thuộc vào nồng độ.”

“Phải chăng hắn đang điều chỉnh nồng độ của dung dịch để khiến cơ thể được mềm mại hơn?”

“Ừ, nhưng mà để làm gì chứ?”

“Tôi cũng chưa rõ nữa,” Zoe nói với ông và tự nói với chính mình. “Tôi hoàn toàn không rõ.”

CHƯƠNG 18

Tiến sĩ Bernstein không xuất hiện vào ngày hôm đó và cũng không trả lời điện thoại. Martinez tạm thời để vị trí của Bernstein trong phòng của Tổ Trọng án cho Zoe. Đây là một cái bàn làm việc cũ kỹ, mỏng manh và liên tục bị lung lay, mặc cho Zoe đã chèn dưới chân bàn không biết bao nhiêu là giấy. Dù cái bàn vẫn lung lay không ngừng, cộng thêm mặt bàn còn bị xước và lốm đốm nhưng Zoe vẫn có chút an tâm khi biết mình đã có chỗ để ngồi. Ít nhất là ở thời điểm hiện tại. Cô ngồi tại bàn làm việc và nhìn chăm chú vào trang sổ trước mặt. Cô dùng bút và giấy ghi nhanh những suy nghĩ đầu tiên khi khắc họa. Hiện giờ cô đã viết xuống được những dòng sau: *Hung thủ là một người đàn ông; âm mưu giết người đã được tính toán từ trước, có những dấu hiệu cho thấy hắn là loại sát nhân tìm thấy khoái cảm tình dục đối với việc giết người.* Cô cau mày chán nản. Có lẽ xếp theo một biểu đồ bong bóng sẽ phù hợp hơn. Cô vẽ một bong bóng và viết vào trong đó từ *Ảo Tưởng.*

Ảo tưởng luôn là nền tảng của những tên sát nhân loại này. Chúng thường mộng tưởng và hình dung về việc xâm hại. Ảo tưởng này sẽ ngày một phức tạp và bạo lực. Và khi nó trở nên chi tiết hơn, người này có khuynh hướng hành động theo những gì đã hình dung, cố gắng hoàn thành những ảo tưởng trong đầu.

Cô kẻ một đường thẳng từ bong bóng đó và vẽ một bong bóng khác, viết vào bên trong *Quyền Lực hay Phẫn Nộ?*

Những chuyên gia khắc họa thời xưa thường khẳng định rằng, những sát nhân hàng loạt có động cơ tình dục được chia thành hai loại. Ảo tưởng của những kẻ muốn chứng tỏ quyền lực thường xoay quanh việc xâm hại tình dục, và việc giết người là sản phẩm phụ đi kèm với việc xâm hại. Còn đối với những sát nhân phẫn nộ, động cơ giết người của chúng được thúc đẩy bởi sự căm thù và thói bạo dâm.

Cô nhìn hai loại trên. Chẳng có cái nào thật sự áp dụng được

trong trường hợp này. Việc giết người rõ ràng là một phần trong ảo tưởng, cho thấy hắn có vẻ thuộc loại phẫn nộ. Nhưng động cơ thì rõ ràng có liên quan đến việc khẳng định quyền lực. Cô gạch bỏ cả hai và xóa sạch hai từ trên bằng vô số nét vẽ giận dữ. Vụ này thật sự phức tạp hơn nhiều.

Zoe vẽ thêm một đường thẳng từ bong bóng ở giữa và cố nghĩ ra một thứ khác. Sau cùng, cô lại vẽ vào vài đường thẳng trông giống như ông mặt trời. Vẽ thêm một đám mây và hai chú chim.

Đáng lý ra Zoe phải khắc họa một kẻ sát nhân. Nhưng thay vì vậy, cô lại ngồi đây vẽ những thứ nguệch ngoạc vô nghĩa.

Cô đứng dậy nhìn xung quanh. Phía sau cô, đặc vụ Gray đang ngồi tại bàn của mình và đọc báo cáo khám nghiệm tử thi của Krista Barker.

“Đặc vụ Gray,” cô nói bằng một giọng nghiêm trang nhất có thể. “Phiền anh thảo luận cùng tôi được không? Tôi có chuyện cần nói về hung thủ.”

Anh xoay ghế lại và cau mày nhìn cô. Cuối cùng, anh nói: “Được thôi. Tôi sẽ hỏi xem Martinez có muốn tham gia cùng chúng ta hay không.”

Chưa gì cô đã thấy hối hận vì tìm đến Tatum thay cho Martinez. Cô đâu cần một người đặc vụ lắng nghe giả thuyết của cô xong rồi chỉ ra mọi khả năng là cô đã phân tích sai, thật vô ích. Nhưng đã quá trễ để thay đổi ý định.

Martinez nói ông ấy còn nửa tiếng trước khi đến họp với Đại úy. Ba người họ đi đến phòng họp của Tổ Trọng án và ngồi xuống. Có ai đó đã thêm những tấm ảnh chụp thi thể của Krista Barker lên một tấm bảng trắng trên tường, bên dưới kẻ những mốc thời gian. Cô hy vọng họ sẽ không bị hết bảng trắng. Trên bản đồ giờ có thêm một vòng tròn đánh dấu vị trí bãi tắm đường Ohio. Còn có một chữ X màu đỏ tại khu lân cận Brighton Park, nơi mà Krista đã đi làm lần cuối trước khi được phát hiện. Những dấu được đánh trên bản đồ cho thấy rõ ràng hung thủ không hề tập trung vào một khu vực nhất định tại Chicago.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu thu hẹp phạm vi tìm kiếm,” cô nhìn Martinez rồi nói. Vị Trung úy và đặc vụ Gray ngồi cạnh nhau ở một phía, Zoe ngồi ở phía còn lại.

Martinez gật đầu. “Nghe được đấy!”

“Chúng ta đều đã biết đối tượng là đàn ông. Sáng nay tôi có trò chuyện với một người ướp xác và ông ấy đã xác nhận những giả thuyết trước đó của tôi. Hung thủ không phải người làm việc tại nhà tang lễ, mà nếu có đi chăng nữa thì hắn chỉ mới bắt đầu làm gần đây thôi.”

Cô bặm môi. Giờ mới đến phần khó nhằn đây. Bất kỳ thông tin nào mà cô đưa ra cũng đều thu hẹp được số lượng nghi phạm. Nhưng nếu thêm vào một chi tiết sai, cảnh sát sẽ hoàn toàn bỏ qua hung thủ thật sự và chỉ chăm chăm tìm kiếm người nào phù hợp với miêu tả hơn.

“Hung thủ rất thông minh,” cô nói. “Hắn có vẻ đã học được công đoạn ướp xác rất nhanh chóng, và hầu như là tự học bằng cách rút kinh nghiệm qua những lần mắc lỗi. Ở nạn nhân đầu tiên có rất nhiều lỗi nghiệp dư, nạn nhân thứ hai thì đỡ hơn, và nạn nhân thứ ba được ướp xác đủ tốt để người ướp xác mà tôi trò chuyện sáng nay phải công nhận. Điều đó chỉ ra rằng tay nghề hắn rất cao. Và hắn còn sở hữu tính kỷ luật cao một cách lạ thường.”

“Tại sao lại là tính kỷ luật?” Martinez hỏi.

“Tự mình học được một kỹ năng phức tạp như vậy và kiên trì theo đuổi đòi hỏi người đó sở hữu một tính kỷ luật cao hơn đa số những người khác.”

Martinez nghiêng về phía trước và ghi chép nhanh vào sổ. Tatum dựa về phía sau, khoanh tay, gương mặt anh biểu lộ sự chán chường.

“Giờ nói đến chuyện hiển nhiên nhé. Hắn có một căn hộ hoặc là có nhà lẫn xe riêng. Hắn cần phải có xe để chở những cô gái mại dâm và vứt xác của họ. Vả lại những khu vực tìm thấy xác nằm cách nhau khá xa. Cả Monique và Krista đều không phải được ướp xác tại nhà của họ, điều đó có nghĩa là hắn đã thực hiện hành vi này tại một nơi mà hắn có cảm giác an toàn. Điều này cũng chứng tỏ hắn sống một

mình.”

“Hoặc hắn có một xưởng làm việc.” Tatum nói.

Zoe gật đầu. “Chuyện đó cũng hoàn toàn có khả năng xảy ra. Hung thủ đủ khỏe mạnh để kéo những thi thể được ướp xác của Krista Barker và Monique Silva đến địa điểm mà hắn sắp đặt tư thế cho họ.” Cô nói tiếp: “Nên tôi cho rằng người chúng ta đang tìm là một người đàn ông khỏe mạnh, nhưng ngoại hình của hắn không đáng sợ cho lắm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cả Monique và Krista đều đồng ý lên xe cùng hắn,” Zoe nói. “Crystal kể với chúng ta rằng, Krista đã từng từ chối đi cùng một người đàn ông trông có vẻ khả nghi. Cô ấy là người cẩn trọng hơn hầu hết những cô gái làng chơi khác. Nếu đó là một người có ngoại hình đáng sợ thì cô ấy sẽ trò chuyện với tên ma cô để đảm bảo anh ta canh chừng hắn, còn không thì cô ấy sẽ từ chối. Điều này cũng khiến tôi tin rằng, hắn lái một chiếc xe đẹp hoặc ít nhất là một chiếc xe được bảo quản kỹ.”

“Cô không nghĩ đó là gã mà Crystal đã miêu tả sao? Người có hình xăm ấy?” Martinez hỏi.

“Tôi thật sự nghi ngờ điều đó. Nếu đó là một người có ngoại hình đáng ngờ đến như vậy thì người ta đã chú ý rồi. Tôi đọc trong báo cáo vụ án là các anh đã có vài mô tả chung về khách hàng sau cùng của Monique Silva. Giả sử đó là cùng một người thì các anh hẳn đã có được những mô tả rất cụ thể. Và một lần nữa, tôi cũng không tin cô ấy dám lên xe nếu hắn là gã xăm mình đó.”

“Ừ, nghe có vẻ hợp lý đấy.”

“Còn bây giờ... nạn nhân đầu tiên là một sinh viên ngành nghệ thuật. Hung thủ tấn công cô ấy tại nhà riêng rồi ướp xác cô tại đó. Nhưng nạn nhân thứ hai và thứ ba là gái mại dâm. Hắn hẳn là đã trả tiền để họ đi cùng rồi giết họ tại một nơi kín đáo.”

“Cũng có thể hắn giết họ ở trên đường hay trong một con hẻm,” Martinez nói.

“Vậy tại sao phải trói họ?” Tatum hỏi. “Họ vẫn còn sống trong lúc

bị trói, và việc đó rất khó thực hiện ngoài đường. Hắn có thể dễ dàng dụ dỗ họ đi cùng mà."

Martinez miễn cưỡng gật đầu.

"Nạn nhân thứ hai và nạn nhân thứ ba là mục tiêu kinh điển của những tên sát nhân hàng loạt," Zoe nói. "Hành nghề mang tính rủi ro cao và yếu đuối. Vậy còn Susan Warner, cô sinh viên ngành nghệ thuật thì sao? Nếu hắn đã chọn cô làm mục tiêu thì tại sao lại thực hiện tại nhà cô ấy? Chẳng lẽ hắn không lo là bạn cùng phòng hay bạn trai của cô ấy sẽ xuất hiện hay sao?"

"Hắn biết sẽ không có ai xuất hiện." Tatum nói. "Vì hắn quen nạn nhân."

Zoe gật đầu, trong lòng có chút cảm kích mơ hồ mà cô đã cẩn thận không để lộ ra.

"Rồi, thứ thúc đẩy loại sát nhân tìm thấy khoái cảm khi giết người này chính là ảo tưởng. Tại một thời điểm nhất định, ảo tưởng này sẽ trở nên quá tải, và hắn sẽ phải thực hiện nó. Nhưng đời thực không bao giờ giống như tưởng tượng, nên hắn muốn thử lại để có thể làm tốt hơn vào lần sau. Hung thủ của chúng ta không biết bằng cách nào đó đã quen được Susan Warner và hắn đã tưởng tượng đến việc giết cô ấy. Hắn biết cô ấy sống một mình và là một cô gái yếu đuối. Thế là một đêm nọ, hắn tấn công cô. Nhưng mọi thứ không diễn ra như mong đợi. Kết quả ướp xác không được tốt nên hắn muốn làm lại lần nữa để cải thiện nó."

"Nhưng hắn lại không quen người phụ nữ độc thân nào khác ngoại trừ cô ấy," Tatum nói.

"Đúng vậy." Zoe gật đầu. "Đó là tại sao hắn bắt đầu nhắm đến những cô gái mại dâm."

Tatum không còn vẻ chán trường nữa, đôi mắt anh ánh lên một tia sáng mà Zoe biết rất rõ, tia sáng của một loài thú ăn thịt đã ngửi ra mùi của con mồi.

"Được rồi," Martinez nhìn lướt qua trang sổ tay của ông. "Vậy hãy nói đến chi tiết khó hiểu nhất đi. Vì sao hắn lại ướp xác họ?"

"Hắn không chỉ ướp xác," Zoe nói. "Hắn còn sắp đặt tư thế và

mặc đồ cho thi thể nữa. Thi thể đầu tiên mặc một chiếc đầm dạ hội với một bên tay áo bị rách. Tôi đoán là nó đã bị rách trong lúc hắn mặc vào cho cô ấy bởi vì tay cô quá cứng và khó cử động. Krista Barker mặc những loại quần áo mà bạn cô ấy đã nói là không phải của cô. Cô ấy còn đeo một chiếc nhẫn không phải của mình nữa."

"Ừ!" Martinez nói. "Vì sao vậy?"

"Có thể là một loại ảo tưởng liên quan đến quyền lực," Zoe chậm rãi nói, cảm thấy sự ngờ vực đang giày vò cô. "Chơi đùa với những người con gái đã chết giống như chơi búp bê vậy." Nghe hơi sai. Vậy tại sao lại ướp xác? Hắn đã quan hệ với thi thể sau khi giết chết họ. Rõ ràng có một góc độ liên quan đến ái tử thi trong vụ này. Nhưng sau khi ướp xác họ, cô không nghĩ hắn sẽ lặp lại hành động quan hệ lần nữa. Như vậy khác nào *đánh mất* quyền lực, nghe không hợp lý. "Nhưng mà tôi không nghĩ vậy, tôi cũng không biết vì sao hắn lại ướp xác họ. Tôi vẫn chưa biết."

"Ừ!" Martinez nói. "Còn gì nữa không?"

Zoe nói: "Tôi đã tìm thấy những báo cáo về vật nuôi bị thất lạc. Có một số bị ướp xác và vứt trên đường. Thậm chí tôi còn xem xét những lỗi ướp xác trên thi thể Susan Warner nữa, và đối với lần đầu tiên ướp xác mà nói thì đó thật sự là một công tác tuyệt hảo. Tôi dám cá hung thủ đã từng luyện tập trước vài lần."

CHƯƠNG 19

Hắn lái chậm lại khi phát hiện ra cô ở góc đường. Cô đang đứng cùng một nhóm các cô gái khác, nhưng hắn chẳng thèm liếc nhìn họ đến lần thứ hai. Họ thật dần độn, nhạt nhẽo và xấu xí. Có cố tưởng tượng cách mấy cũng chẳng nhìn ra được điểm gì nổi bật.

Nhưng *cô* thì khác. Cả bề ngoài của cô toát ra vẻ ngây thơ hiếm thấy so với những cô gái làm nghề này. Cách cô nhìn xung quanh với đôi mắt nửa tìm kiếm, nửa sợ hãi về những gì mà mình sẽ tìm được. Quần áo cô mặc đơn giản, không quá hở hang, đủ để kích thích trí tưởng tượng của kẻ khác. Và trí tưởng tượng của hắn bây giờ đã trở nên điên dại.

Đây chính là người mà hắn đang tìm kiếm. Hắn có thể *cảm nhận* được điều đó từ trong xương tủy. Đây chính là người phụ nữ khiến hắn cảm thấy như được sống lại lần nữa. Người sẽ lấp đầy mỗi một ngày của hắn bởi sự phấn khởi và niềm vui.

Lần này sẽ khác.

Khi xe của hắn dừng lại gần họ, một trong số các cô gái lập tức nhảy lên phía trước nhe răng cười và cúi xuống để lộ ra khe hở trước ngực cho hắn nhìn thấy. Cô ta không mặc áo lót và đong đưa cơ thể, tươi cười với hắn. Nhưng phía sau nụ cười ấy, đôi mắt của cô rất mệt mỏi. Những chuyển động của cô máy móc, rập khuôn, một thứ mà cô đã làm qua hàng trăm lần trước đó. Hắn mở cửa sổ xe ở ghế phụ lái.

“Đang muốn vui vẻ à?” Cô hỏi, hắn có thể nghe được tâm hồn của cô đang trống trải như thế nào qua giọng nói. “Có vẻ như anh đây đang vội. Hai chục đô la 'thổi kèn' nhanh được không? Hay là anh thích thứ khác?”

Hắn không ngó ngàng đến cô, chỉ đảo mắt nhìn sang cô gái ngây thơ kia. Chắc hẳn đây là ngày đầu tiên cô ấy làm việc. Hắn sẽ cứu thoát cô trước khi cô bắt đầu công việc này.

“Vậy còn em thì sao?” Hắn nói. “Muốn đi dạo cùng anh không?”

Cô quay sang nhìn hắn, đôi mắt mở to cảnh giác.

“Em á? Ừm... ý em là... anh muốn đi cùng em sao? Hay là anh lên trên lầu với em thôi có được không?” Cô chỉ sang nhà nghỉ phía sau, các ô kính cửa sổ bám đầy bụi đen bẩn thỉu và cả những thứ nhìn còn ghê tởm hơn. “Em có phòng riêng, cũng vừa mới có đây thôi. Em mới chuyển đến vài ngày trước. Chỗ đó trông rất được.”

Hắn biết mà. Cô không thuộc về nơi này. Hắn mỉm cười ấm áp với cô. “Anh thì thích nằm trên giường của mình hơn,” hắn nói. “Em sẽ không hối tiếc đâu.”

Có gì đó thoáng qua trong mắt của cô. Là sự cảnh giác. Tuy cô còn mới nhưng không hề ngây thơ như hắn tưởng. Cô biết cách tự chăm sóc bản thân mình.

“Anh ở có xa không?” Cô hỏi.

“Hai mươi phút lái xe,” hắn nói. Thực chất là ba mươi phút. Cô bước lùi lại một bước. Hắn đang vuột mất cô. Nhưng không giống cô, hắn hiểu quá rõ trò chơi này. Hắn đã có chiêu bài của mình.

“Nhưng mà, ừm, anh có một yêu cầu đặc biệt,” hắn nói.

“Ồ?” Cô lại bước lùi thêm một bước. “Yêu cầu gì cơ?”

“Em có phiền nếu chúng ta đi mua ít quần áo không? Anh muốn mặc cho em giống như bạn gái cũ của anh. Nghe có hơi kỳ lạ, anh biết, em không cần phải làm theo nếu như em không muốn. Nhưng việc ấy rất có ý nghĩa đối với anh, và sau đó em có thể giữ lại quần áo.” Hắn mỉm cười ái ngại, có thể thấy cô đã thư giãn hơn. Đó là đặc điểm của những cô gái này. Họ sống trên đường phố, họ biết cách đề phòng trước những dấu hiệu đe dọa. Dù biết hắn hay không thì họ vẫn nhìn ra được có gì đó không ổn ở hắn. Tất cả những gì hắn cần làm chỉ là nói với họ rằng họ đã đúng, hắn có hơi kỳ lạ. Nhưng việc mặc quần áo của một người phụ nữ khác thì... có gì nguy hiểm đâu.

“Được thôi,” cô nói. “Nhưng anh sẽ phải trả thêm tiền đấy.”

“Được!” Hắn mỉm cười.

“Hai trăm năm chục đô la,” cô nói. “Đường hơi xa, với lại em cần tiền để bắt taxi về lại nhà nghỉ.”

Hắn gật đầu. “Được thôi!”

Cô nghiêng mình về phía trước, mở cửa ở ghế phụ lái và leo vào bên trong. Mùi nước hoa của cô tràn ngập không gian trong xe, một mùi hương ngây thơ và ngọt ngào, giống với mùi mà các cô nữ sinh hay dùng.

Hắn đã yêu.

CHƯƠNG 20

Lily ngắm nhìn người khách trong lúc anh ta đang lái xe. Đây là một người đàn ông ưa nhìn, sạch sẽ, ăn mặc đẹp. Răng của anh ta hơi khấp khểnh, cần phải chải sạch hơn nữa. Nhưng mà ai chẳng thế? Hơi thở bốc mùi chỉ là vấn đề cỏn con so với những gì mà cái nghề này có thể mang lại. Thỉnh thoảng anh liếc nhìn cô rồi mỉm cười bẽn lẽn. Cô vẫn luôn giữ cho mình một vẻ ngoài e ngại.

Họ luôn chọn những con điếm còn trinh.

Đây đã là năm thứ ba vào nghề, và cô thấy rất biết ơn vì vẫn sống tốt. Lily luôn gặp được những khách hàng tuyệt nhất, luôn được cho thêm tiền. Thỉnh thoảng, cô còn gặp những người sẵn lòng boa thêm một hai trăm đô la gì đó để cô "gột rửa bụi trần làm lại cuộc đời". Tất cả những gì Lily cần làm là xây dựng hình ảnh gái ngoan trong chốn sa đọa. Đó chính là cô, một đứa trẻ non nớt rơi vào tay của một cộng đồng xấu xa, cố gắng thoát khỏi cảnh ngộ oan nghiệt.

Nate, bạn trai của cô từng bảo cô là một thần đồng. Là thiên tài thật sự, là phiên bản gái điếm của Einstein. Và nghiêm túc mà nói thì chẳng có gì trở ngại cả. Cô luôn luôn mặc trang phục kín đáo hơn; tất cả chỉ nhằm diễn cảnh e thẹn. Cô không bao giờ phải cố gắng quá nhiều, chỉ việc nhìn sang nơi khác mỗi khi khách hàng xuất hiện, tỏ vẻ sợ sệt như đang thầm mong họ chọn một người khác. Nếu đó là một người đi xe đẹp, cô sẽ run rẩy đôi chút và rươm rướm nước mắt sợ hãi.

Đàn ông đúng là dễ bị thao túng.

Tới thời điểm này Lily gần như không phải chọn khách hàng nữa. Cô đã có ba mối quen thường xuyên tìm đến để cô "không phải đứng đường". Cả ba đều tự cho mình là khách hàng duy nhất của cô. Cô cho họ số điện thoại thứ hai của mình, số này để dành cho công việc. Mỗi khi điện thoại reo, cô biết đêm đó sẽ lại là một đêm bộn tiền.

Lily nhìn quanh không gian sạch đẹp của chiếc xe, hít thở sâu.

Bên trong xe có mùi khá lạ, giống như đã được khử trùng.

"Có mùi gì vậy?" Cô hỏi.

"phóc môn," người khách hàng nói. "Mùi kinh quá, đúng không? Nhưng rồi em sẽ quen dần với nó thôi."

Cô vẫn chưa rõ ý nghĩa của câu nói đó. "Anh là bác sĩ hay gì đó sao?"

"Kiểu vậy." Anh gật đầu. "Em không sao chứ? Hình như em bị lạnh."

Cô không lạnh, nhưng cũng hơi rùng mình. "Không có, em không sao," cô nói. Cô còn định nói với anh rằng đây là lần đầu tiên của mình nhưng rồi lại thôi. Có lúc câu nói đó phát huy tác dụng rất tốt, khách hàng sẽ trở nên hưng phấn. Nhưng có lúc họ lại thấy tội lỗi và chở cô đến trạm xe buýt, đề nghị mua vé xe để cô được trở về quê nhà.

"Vậy, ừm... nơi anh ở có xa lắm không?"

"Không, không xa đâu. Chúng ta chỉ dừng lại để mua quần áo cho em thôi rồi đi thẳng về nhà, được chứ?"

"Dạ được. Ừm... nhưng nếu chúng ta đi lâu, em sẽ phải giải thích với gã đàn ông mà em đang ở cùng. Hắn sẽ nổi giận nếu em đi quá lâu mà không tính tiền thêm. Em không muốn hắn nổi giận đâu." Giọng cô run sợ một cách khôn khéo, còn lại để cho khách hàng tự vận dụng trí tưởng tượng của họ.

"Đừng lo lắng, chúng ta sẽ không đi quá lâu đâu. Anh sẽ trả em thêm năm mươi đô la. Anh không muốn em gặp rắc rối."

"Cảm ơn anh!" Cô chạm vào cổ tay anh tỏ vẻ biết ơn. Gã kỵ sĩ ngốc nghếch với chiếc áo giáp sáng bóng, bảo vệ cô khỏi tên ma cô tàn ác không có thật.

"Em là một cô gái rất đáng yêu," anh nói. "Sao em lại cực nhọc ở ngoài đường như vậy?"

Cô nhún vai tỏ vẻ đau khổ. Cứ như thể gánh nặng cuộc đời đang đè lên bờ vai trẻ trung của cô... "Chỉ tại em không được may mắn cho lắm."

"Ừ!" Anh gật đầu. "Anh cũng đoán vậy."

Cô có thể nghe được qua giọng nói của người khách, anh ta đã yêu cô rồi.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng. Anh ta đã hoàn toàn mắc vào cái lưới mà cô giăng ra.

CHƯƠNG 21

Phòng trọ của Zoe có hai giường. Một giường trải đầy các ghi chú về vụ án và hình ảnh, tất cả được chia làm ba nhóm, tương ứng với ba nạn nhân. Cô nằm trên giường còn lại, nhìn chằm chằm lên trần nhà, hy vọng cặp đôi ở phòng bên cạnh sẽ không đủ sức để gây ra tiếng động đó quá lâu. Trong các bài đánh giá trên mạng, người ta thường nói về mức độ sạch sẽ, về dịch vụ hoặc giá cả của nhà nghỉ. Họ chẳng bao giờ nhắc đến bức tường mỏng manh và một cảm giác rất rõ ràng là cặp đôi ở phòng số 13 đang rên la sung sướng vào lỗ tai của người ở phòng số 12.

Trước giờ cô luôn cảm thấy khó tập trung trong những tình huống bất lợi, nhưng trường hợp này thì quả thật nực cười. Đây đã là lần thứ hai của họ trong suốt buổi chiều rồi, ít ra cũng cho thấy là cả hai vẫn còn sống. Còn nhớ lần đầu tiên người phụ nữ đã la lớn đến nỗi Zoe tưởng cô ấy đang bị ai ám sát.

Cuối cùng, cô cũng nghe một âm thanh khiến cô vừa xấu hổ vừa hạnh phúc: tiếng rên của người đàn ông. Chiếc giường ở phòng số 13 kêu cót két thêm một lát, chắc là do quán tính. Vậy là xong chuyện.

Zoe ngồi dậy và xem tiếp các ghi chú của vụ án.

Ảo tưởng luôn là nền tảng chính yếu. Vậy ảo tưởng của tên hung thủ này là gì? Cô nhìn những tấm ảnh: một cái xác đang nằm trên cỏ, một cái khác đang đứng trên cầu, cái xác thứ ba ngồi khóc trên bãi tắm. Cô đã ghé qua hiện trường của hai vụ gần nhất, cố gắng cảm nhận những gì diễn ra trong đầu hung thủ khi hắn sắp đặt tư thế cho thi thể. Đó là một phần của quá trình điều tra. Zoe luôn luôn ghé thăm hiện trường dù nơi đó chẳng còn chứng cứ nào nữa. Nó giúp cô hình dung tội ác rõ ràng hơn, nhờ đó thấu hiểu tâm lý của hung thủ hơn.

Cô để tấm ảnh của Susan Warner sang một bên. Đây là một nạn nhân quan trọng, thậm chí là cực kỳ quan trọng bởi hung thủ ắt hẳn

có quen biết với cô ấy từ trước. Nhưng nhìn cách hắn vứt thi thể chỉ cho thấy sự thất bại của hắn. Hung thủ đã không ướp xác đúng cách. Chiếc đầm bị rách trong lúc hắn cố mặc cho nạn nhân, chân tay thi thể quá cứng nên không thể cử động, tư thế cũng không giống với người sống, miệng thì mở ra. Đây là một thất bại lớn theo như suy nghĩ của hung thủ. Cô chắc chắn là như vậy.

Cô ấy được tìm thấy vào ngày 12 tháng 04. Như vậy nghĩa là gần ba tháng đã trôi qua. Hung thủ đã làm gì trong suốt khoảng thời gian đó?

Học, thí nghiệm, cố tìm ra phương pháp giúp thi thể mềm mại hơn sau khi ướp xác, học cách khâu miệng.

Kế đến là Monique Silva. Bị bắt ở ngoài đường và được tìm thấy sau một tuần. Hắn đã làm gì với thi thể trong suốt khoảng thời gian này?

Zoe đọc báo cáo khám nghiệm tử thi lần nữa dù cô đã thuộc nằm lòng. Trước đó cô đã đến nhà xác và cùng bác sĩ pháp y xem lại kết quả khám nghiệm sau khi dành thời gian ở hiện trường, vết hằn trên cổ nạn nhân cho thấy một sợi dây thừng mỏng, chắc và trơn láng đã được dùng để siết cổ người phụ nữ. Có một vết bầm hình tròn ở phía sau cổ, vị bác sĩ pháp y nói ắt hẳn là do sợi dây được cột quanh cổ và thắt nút ở phía sau. Vết hằn trên cổ tay và mắt cá chân cho thấy nạn nhân đã bị trói và vùng vẫy để tìm cách cởi trói.

Thi thể bị bạo hành tình dục sau khi chết. Tuy nhiên, theo như lời bác sĩ pháp y, dung dịch ướp xác sẽ khiến cho việc giao hợp sau này gần như là không thể bởi vì cơ thể đã bị cứng. Ông ấy có vẻ rất khiếp đảm khi nghe cô hỏi về chuyện đó.

Cô đã thành công hù dọa một người đàn ông hành nghề khám nghiệm tử thi để kiếm sống. *Đúng là một thành tựu.*

Cô cầm lấy tấm ảnh của Monique Silva từ trên giường. Hắn đã làm gì với cô ấy trong suốt khoảng thời gian đó nhỉ?

Điện thoại cô phát sáng. Cô cầm lên và liếc nhìn màn hình. Là một tin nhắn từ Andrea:

Nhớ chị, chị đang làm gì vậy?

Zoe nhắn lại: Đang đọc báo cáo khám nghiệm.

Tin nhắn trả lời đến ngay lập tức. Chị đúng là biết cách giải trí nha.

Kế đến là một loạt các biểu tượng cảm xúc: mặt buồn, mặt như xác chết, hai cái đầu lâu, một con ma, một ngón cái chĩa xuống. Nhắn tin với Andrea khiến cô thấy mình như một nhà khảo cổ học đang bối rối trước hàng chữ tượng hình thời Ai Cập cổ đại. Chị sẽ ở lại đây thêm vài ngày, cô nhắn.

Tin nhắn trả lời là ảnh GIF của nhân vật Fozzie Bear đang gào thét. Zoe thở dài và để điện thoại xuống. Cô đang định xem tiếp tài liệu thì có tiếng động truyền đến từ phòng số 13.

Là người phụ nữ. Cô ấy đang gọi ai đó là một cậu bé hư hỏng.

Zoe thầm khẩn cầu là cô ấy chỉ đang nói về một cậu bé hư hỏng nào đó trên chương trình ti vi.

Nhưng không, câu trả lời đến rất nhanh chóng. Có vẻ như người đàn ông chính là cậu bé hư hỏng. Zoe đang xem xét đến việc đấm vào tường và nảy ra suy nghĩ hay là đi tắm để cải thiện tình hình.

Có tiếng cười nói, reo hò.

Chiếc giường lại bắt đầu rung lắc dữ dội.

Zoe thu dọn toàn bộ giấy tờ trên giường và rời khỏi phòng, đóng sầm cánh cửa phía sau.

CHƯƠNG 22

Tatum có linh cảm lớn là Marvin đang mở tiệc tại nhà của họ.

"Ông Marvin, tiếng gì ồn quá vậy?" Anh gào thét trong điện thoại. Tiếng nhạc phát ra từ loa buộc Tatum phải để thiết bị cách xa lỗ tai.

"Hả? Ông không nghe được!"

"Tiếng ồn đó, Marvin, là tiếng gì vậy?"

"Đợi tý."

Có tiếng cửa đóng sầm, âm lượng của tiếng nhạc giảm đi phần nào. "Xin lỗi," Marvin nói. "Tiếng nhạc làm ông không nghe được."

"Có chuyện gì vậy?"

"Ông có mời vài người bạn ghé chơi," Marvin giải thích.

"Hàng xóm sẽ báo cảnh sát cho xem," Tatum nói. "Ồn muốn điếc cái lỗ tai luôn."

"Ông đã mời luôn hàng xóm rồi Tatum," Marvin nói. "Họ đang rất vui vẻ."

Tatum thở dài. "Mọi chuyện ở đó vẫn ổn chứ?"

"Ông nghĩ con mèo của mày đang nổi giận vì mày bỏ nó lại với ông đấy."

"Sao lại như vậy?"

"Mày nhớ cái đôi giày nâu mà mày cất trong phòng ngủ không?"

"Nhớ," Tatum nói, trong lòng cảm thấy muốn ngã quỵ.

"Nó đã ị vào trong đôi giày mày đó Tatum!"

"Khốn kiếp, ông đã quăng đôi giày đi chưa?"

"Ông không động vào đâu. Ông đã đóng cửa phòng lại để cái mùi đừng bay ra ngoài rồi, có cả mùi khai nữa."

Tatum ngồi xuống. Cuộc đời anh đúng là đang bị hủy hoại. "Mùi khai gì?"

"Mèo của mày tiểu lên giường, nó còn cào rách luôn cái chăn."

"Có lẽ là ông nên đem nó đến nhà tình thương cho đến khi nào cháu về nhà đi." Tatum nói với một con tim trĩu nặng.

“Phải, ông đã thử rồi Tatum. Nó cào muốn rách mắt ông ra luôn, hai bàn tay ông trông cứ như mới bị một con sư tử nhỏ vồ lấy vậy.”

“Vâng.”

“Nói thật nha, Tatum. Con mèo này là một mối nguy. Dạo này mỗi khi đi ngủ, ông đã bắt đầu để sẵn bên giường một cây súng được nạp đạn.”

“Ông làm gì có súng.”

“Bây giờ thì ông có rồi.”

Tatum cố gắng kiềm chế bản thân. Lúc này có la mắng người ông qua điện thoại cũng chẳng ích gì.

“Nghe đây, Freckle chỉ cần được yêu thương chút xíu thôi. Hãy vuốt ve nó, để nó ngồi lên đùi ông...”

“Con quái đó không được phép đến gần đùi của ông. Mày biết giữa đùi ông có gì không? Là một thứ rất quan trọng đấy.”

“Phải, cháu hiểu, nhưng mà...”

“Là 'thằng nhỏ' đó Tatum à. Là 'thằng nhỏ' nằm ở giữa đùi ông,” Marvin thanh minh. “Ông không để cái thứ đó đến gần 'thằng nhỏ' của ông đâu. Mày lo bắt cái tên sát nhân hàng loạt của mày rồi quay về đây đi, con mèo này sắp bất trị rồi.”

“Cháu đang làm đây, ông đã nói chuyện với bác sĩ Nassar về mấy viên thuốc chưa?”

“Chưa, Tatum à. Ông ấy bận lắm.”

“Sáng ngày mai hãy gọi cho ông ấy trước tiên, bằng không thì thề có Chúa, cháu...”

Có tiếng cửa mở thật mạnh, tiếng nhạc ban nãy lớn trở lại.

“Marvin, anh có tham gia không đây?” Tatum nghe thấy tiếng la của một người phụ nữ xen lẫn tiếng nhạc. “Rượu đến rồi!”

Có tiếng đổ bể đột ngột phía sau và giọng của một người phụ nữ sững sờ hét lên.

“Marvin,” Tatum nói. “Đừng có phá nhà của cháu đó.”

“Là con mèo đó Tatum, mọi chuyện đều là lỗi của con mèo. Ông phải đi đây.” Đường dây điện thoại bị ngắt.

Tay Tatum buông lơi khiến chiếc điện thoại suýt rớt xuống sàn.

Lần sau anh sẽ thuê ai đó chăm sóc Marvin và Freckle. Chuyện ngôi nhà đang trên đà bị tàn phá chỉ là một phần khiến anh lo lắng mà thôi. Marvin dù hành động như thế nào đi chăng nữa cũng không còn ở độ tuổi 17, lỡ như người ông lớn tuổi lên cơn đau tim thì sao? Có Chúa mới biết ông ấy đã uống bao nhiêu rượu và hút bao nhiêu cỏ. Anh không hề làm quá đâu, ông ấy cần một ai đó bên cạnh để trông chừng.

Tatum cần uống gì đó. Có một quán rượu khá ngon tên Kyle's nằm ngay bên kia đường.

Anh nhét ví vào túi và giắt súng bên hông, sau đó rời khỏi nhà nghỉ và băng sang đường để đến quán Kyle's. Trên đường đi, Tatum nhìn quanh và bắt đầu đắm chìm vào bầu không khí nơi đây. Khốn thật, anh nhớ cảm giác của một thành phố đích thực. LA đã là nhà của anh trong mười năm qua. Ban đầu vì lớn lên tại Wickenburg, bang Arizona, một thị trấn mà đi đâu cũng gặp người quen nên anh từng nghĩ LA là nơi ồn ào và ngột ngạt. Các giác quan của anh liên tục bị tấn công, quá nhiều đèn, quá nhiều người, quá nhiều mùi, quá nhiều âm thanh. Nhưng dần dần, nơi đó đã gắn liền với anh, anh bắt đầu tận hưởng nhịp sống diễn ra dồn dập quanh mình. Để rồi sau đó chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ giữa anh và cấp trên kéo theo khoảng năm mươi hiểu lầm tương tự, anh phải chuyển sang sống tại Thành phố Dale, bang Virginia. Một nơi hầu như chẳng còn sự phấn khích kéo dài đến vô tận.

Chicago không giống như LA, nhưng anh có thể một lần nữa cảm nhận sự hào hứng khi được ở một nơi mà mọi chuyện đều có thể xảy ra. Có một nhóm phụ nữ cười nói sảng khoái đi ngang qua Tatum, một người trong số họ gửi anh một nụ hôn gió. Lại thêm ba người đàn ông lướt qua, tất cả đều đang tập trung nhìn vào điện thoại của mình. Một người tài xế lái taxi dừng lại hỏi anh có cần đi đâu không. Sự chuyển động... Sự sống...

Tatum đến quán Kyle's. Sau khi mở cửa, anh được chào đón bằng một bài hát của Leonard Cohen, khiến anh lập tức có cảm tình với nơi này.

“Chào anh!” Cô nhân viên phục vụ mỉm cười với anh. Đây là một cô gái tóc đỏ dễ thương, trông như vừa mới tốt nghiệp trung học. “Anh có bạn ở đây à?”

“Ừm... không. Tôi đi một mình.”

“Vâng, tối nay chúng tôi hơi đông khách,” cô tỏ vẻ ái ngại. “Chúng tôi còn vài chỗ tại quầy, nhưng mà...”

“Ngồi tại quầy cũng được,” anh nói.

Cô do dự dẫn anh đến chỗ quầy pha chế. Ngay lập tức, Tatum phát hiện một thứ rất lạ. Nơi này khá đông khách nhưng tại quầy lại có đến bốn cái ghế đẩu trống không. Có một người phụ nữ đang ngồi quay lưng về phía anh, mỗi bên của cô ấy có hai cái ghế không ai ngồi.

“Tôi xin lỗi,” nhân viên phục vụ nói. “Bọn tôi sẽ bảo cô ấy dọn dẹp những tấm ảnh kia lần nữa. Cô ấy đang khiến cho mọi người xung quanh không được thoải mái.”

“Không sao đâu.” Tatum nhe răng cười với nhân viên phục vụ. “Tôi chịu được mà.”

Anh đến ngồi trên ghế đẩu và liếc nhìn người phụ nữ. Dĩ nhiên là Zoe rồi. Cô đang chăm chú nhìn một dãy ảnh chụp trải trên mặt quầy. Là hiện trường ba vụ án cộng với ảnh chụp cận cảnh trong lúc khám nghiệm tử thi, thảo nào những người xung quanh chạy mất dép. Cùng lúc ấy, nhân viên pha chế tiến về phía anh.

“Làm ơn cho một ly bia Honker's Ale,” Tatum nói.

Nhân viên pha chế gật đầu. “Nếu anh có thể bảo cô ấy dẹp những tấm ảnh đi thì chúng tôi sẽ không tính tiền bia,” anh ta nói.

“Tôi không nghĩ mình có thể khuyên bảo được cô ấy đâu,” Tatum thành thật trả lời.

Nhân viên pha chế rót cho anh một ly bia rồi bước đi, cố gắng tránh nhìn vào những tấm ảnh.

“Cô đang khiến cho mọi người không được thoải mái đấy,” Tatum nói.

“Chịu thôi, ở nhà nghỉ tôi không tài nào tập trung nổi. Có một cặp đôi đang ân ái ở phòng bên cạnh.”

“Rồi bọn họ cũng sẽ dừng lại thôi,” Tatum nói.

“Anh nghĩ thế thật à?”

Tatum hớp một ngụm bia, tận hưởng hương vị của nó. Đôi lúc chẳng có gì thơm ngon bằng bia. “Cô có ý tưởng gì về vụ án chưa?”

Zoe chán nản lắc đầu. “Tôi không hiểu hắn đang làm gì nữa,” cô hùng hồn chỉ vào những tấm ảnh. “Nếu là trước đây, tôi sẽ cho rằng hắn đang chơi đùa với họ như trẻ con chơi với búp bê. Mặc đồ cho họ, sắp đặt tư thế của họ, di chuyển họ từ nơi này sang nơi khác...”

“Chuyện đó không có khả năng sao? Hắn đâu phải người bình thường.”

“Đúng là vậy,” Zoe nói. “Nhưng hắn cũng không hoàn toàn bị hoang tưởng. Hắn chỉ đang hiện thực hóa ảo tưởng của chính mình thôi. Nhưng tôi không tin ảo tưởng của hắn là được chơi đùa với búp bê người.”

“Làm sao cô biết hắn không bị điều khiển bởi một giọng nói nào đó trong đầu?”

“Kẻ gây án là một người lạnh lùng, bình tĩnh, hành sự có tính toán. Những người bị hoang tưởng như anh miêu tả có khuynh hướng bốc đồng, họ thường hành sự bất chợt mỗi khi bị chứng hoang tưởng thôi thúc. Nhưng hắn không hề bốc đồng... ừm, phần lớn là vậy.”

“Phần lớn à?” Tatum hỏi.

“Các thi thể có dấu hiệu bị xâm hại sau khi chết,” Zoe nói. “Việc đó xảy ra trước quá trình ướp xác. Tôi nghĩ đó là do hắn bị cơn thèm muốn từ trong ảo tưởng thôi thúc. Tôi không nghĩ có bất kỳ hành vi tình dục nào của hắn là được tính toán từ trước.”

“Sao cô lại nghĩ vậy?”

“Các thi thể hầu như không có vết bầm nào ngoại trừ việc họ bị siết cổ đến chết và có vài người từng bị trói,” cô nói. “Có lý do cả đấy. Bởi vì những vết bầm sẽ không dễ dàng biến mất sau khi ướp xác. Nhưng quá trình giao hợp thì lại dữ dội và bạo lực. Hắn đã bị mất kiểm soát khi thực hiện hành vi đó.”

Tatum hớp thêm một ngụm bia. Không còn ngon như ngụm đầu

tiên nữa. Zoe đã thành công hủy hoại hương vị của nó.

"Nghe này," anh nói. "Cô đang ở trong quán rượu đấy. Dẹp mấy chuyện đó qua một bên đi, được không? Tôi sẽ mời cô bất kỳ món nào mà cô muốn uống."

Zoe bặm môi.

"Sáng mai tôi sẽ cùng cô bàn chuyện vụ án. Chúng ta sẽ cùng nhau suy nghĩ."

"Ý anh nghĩa là anh sẽ nảy ra một giả thuyết của riêng mình rồi phản bác tính xác thực trong giả thuyết của tôi, và nói rằng tôi chỉ đang thêu dệt ra nó để kiếm tiền ấy à?"

"Lời nói của tôi lúc đó quả thật rất đáng ghét, tôi xin lỗi."

"Anh đã nói tôi cũng giống như Bernstein."

"Cô đã nói tôi có tật tè dầm."

Zoe hơi mỉm cười. Cô bắt đầu chậm rãi và cẩn thận thu dọn những tấm ảnh, cất chúng vào tập hồ sơ rồi bỏ vào túi xách. Nhân viên pha chế nhìn anh với vẻ cảm kích.

"Cho cô ấy thêm một ly... gì đó mà cô ấy đang uống đi."

Zoe lắc đầu và đẩy cái ly đã uống cạn của mình sang một bên. "Đây là soda. Làm ơn cho tôi một ly bia, các anh có bia Guinness không?"

Nhân viên pha chế gật đầu rồi quay sang vòi rót bia.

Tatum kê ly ngay miệng, tận hưởng chiến thắng nho nhỏ của mình. Anh đã từng biết cách xử sự với mọi người cho đến khi... vâng, cho đến khi Paige rời bỏ anh trong sự cay đắng và bỡ ngỡ. Thật tốt khi anh có thể khiến một người phụ nữ khác mỉm cười lần nữa.

"Vậy," anh nói. "Cô sống ở đâu? Ý tôi là nơi nào trong bang Virginia ấy?"

"Thành phố Dale."

"Thật sao? Tôi cũng vừa dọn đến đó."

Cô gật đầu. Trông có vẻ không mấy bất ngờ trước sự trùng hợp này.

"Có ai ở Thành phố Dale đang đợi cô về không?" Tatum hỏi.

"Anh quan tâm làm gì?"

“Chỉ là kiếm chuyện để nói thôi.” Tatum nhún vai. “Cô không nhất thiết phải trả lời. Chúng ta có thể ngồi đây uống trong yên lặng cũng được.”

Zoe có vẻ đang cân nhắc giữa các lựa chọn. “Có em gái tôi,” cuối cùng cô cũng nói.

“Cô đã kể tôi nghe về cô ấy rồi, ý tôi là ngoài em gái cô ra kìa.”

“À, kiểu như bạn trai ấy hả? Không có.”

Nhân viên pha chế đặt một ly bia nâu sủi bọt vừa cao vừa đầy trước mặt Zoe, cô nốc một ngụm đầy thỏa mãn.

“Vậy còn anh?” Cô hỏi.

“Chỉ có ông nội và con mèo tôi nuôi mà thôi. À, và một con cá nữa. Tôi hoàn toàn quên mất là bây giờ tôi đã nuôi thêm cá.”

“Nhưng không có vợ hay bạn gái gì à?”

“Không còn nữa.”

Cô hớp ly bia nhìn anh.

Anh lớn tiếng thở dài. “Có một cô gái. Hồi còn ở LA, chúng tôi suýt nữa đã làm đám cưới.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Cô ấy bỏ đi. Trong lúc đang lên kế hoạch cho đám cưới thì cô ấy dọn đồ bỏ đi.”

“Tôi rất tiếc!”

“Cảm ơn!”

“Ông nội của anh cũng đi cùng khi anh chuyển đến Quantico à?”

“Phải!” Tatum cố gắng tìm cách giải thích về trường hợp của Marvin. “Bà của tôi qua đời năm ngoái, ông tôi rất đau buồn nên lúc ở LA ông ấy đã dọn vào sống cùng tôi chỉ một tuần sau khi Paige rời khỏi. Sau đó, lúc tôi nói với ông là mình sẽ chuyển đến Thành phố Dale, ông ấy bảo là ông cũng sẽ đi theo.”

“Thật tốt khi có một người ông thân thiết với mình như vậy.”

“Chỉ đúng một phần thôi,” Tatum nói. “Ông ấy khó đối phó lắm.”

“Ừ, những người có tuổi thường vậy mà,” Zoe gật đầu. “Thường thì họ đã quen thuộc với lối sinh hoạt riêng nên bất kỳ thay đổi nào cũng đều là một thử thách đối với họ.”

Tatum chớp mắt, cố gắng nghĩ xem Marvin có điểm gì giống với miêu tả vừa rồi. Ngoài từ *thử thách* ra thì mọi thứ còn lại không được giống cho lắm.

“À, phải. Ông và bà đã nuôi nấng tôi kể từ khi còn nhỏ, nên ít nhất tôi cũng phải giúp đỡ ông mình trong vấn đề...” Tatum hắng giọng, “sinh hoạt.”

Nhạc nền chuyển bài. Giọng hát của Nick Cave tràn ngập trong không gian của quán rượu. Tatum thật sự cảm thấy hạnh phúc khi đến nơi này.

CHƯƠNG 23

Hắn lùi lại một bước để chiêm ngưỡng tác phẩm thủ công của mình. Giọt nước mắt đang lăn dài trên má của người phụ nữ. Hắn đã còng tay cô ra phía sau và xích vào một cái móc được khoan vào tường, sẽ không còn cái ghế nào bị đẩy ngã và gãy nữa. Hắn còn để cô ngồi trên một tấm chăn dày vì không muốn sàn xi măng cứng cáp làm xây xước làn da của cô. Cơ thể cô gái run rẩy, chắc là do sự kết hợp giữa lạnh lẽo và sợ hãi. Cô đã cởi áo và váy ngay trước khi hắn kề dao ngay cổ. Hắn tự hỏi có nên cho cô mặc gì không, nhưng rồi lại thôi. Nhiệt độ không thấp đến nỗi khiến cô bị bỏng lạnh, và sự lạnh giá sẽ chỉ khiến cô yếu ớt và dễ ngất đi hơn. Việc đó sẽ có ích cho hắn sau khi chuẩn bị xong mọi thứ.

Hắn đã ném túi xách và quần áo của cô trên sàn. Một khi xử lý cô xong, hắn sẽ đốt hết tất cả như đã làm trước đó. Nhưng giờ hắn đang nhặt túi xách lên, lục lọi nó cho đến khi ngón tay đụng phải chiếc điện thoại. Hắn lấy nó ra và tắt nguồn. Có một lần, điện thoại của nạn nhân đã reo lên khi quá trình ướp xác sắp bắt đầu khiến hắn sợ suýt chết. Hắn cất chiếc điện thoại đã được tắt nguồn vào trong túi rồi ném túi xách bên cạnh đống quần áo trên sàn.

Hắn bước ra ngoài đóng cửa lại, phớt lờ tiếng ú ớ phản kháng của cô. Hắn còn việc phải làm, và làm xong càng sớm thì cô sẽ im lặng càng nhanh.

Hắn thấy mình choáng váng bởi cảm giác phấn khích. Cô cực kỳ hoàn mỹ. Là cô gái trong mộng của hắn, là người mà hắn nghĩ sẽ chẳng bao giờ tìm được trên đường phố. Cứ như định mệnh đã an bài cho họ vậy.

Việc này khiến hắn do dự khi pha trộn hỗn hợp ướp xác. Hắn còn lại rất ít phóc môn kể từ sau lần sử dụng trước đó. Khối lượng đó là đủ so với dự định ban đầu của hắn... nhưng liệu có đủ cho cô hay không?

Liều lượng phải canh sao cho thật chuẩn xác. Quá nhiều phóc môn thì cơ thể sẽ bị cứng, không cách nào sử dụng được. Nhưng quá ít thì cô sẽ bắt đầu bị thối rữa sau vài năm.

Hắn muốn dành cả phần đời còn lại bên cạnh cô. Liệu cho ít phóc môn hơn có ổn hay không? Hắn có nên để cho cái xác bị co cứng thêm một ít để đổi lấy thêm mười năm được ở bên cạnh cô không?

Hắn tự mỉm cười và hình dung cảnh tượng được già đi bên cạnh cô. Dành những mùa đông lạnh giá âu yếm trên ghế sô pha, đắp chăn, cùng nhau xem ti vi. Hai người nằm trên giường, đầu cô dựa vào ngực hắn, tay cô cầm một cuốn sách và hắn ôm lấy vòng eo của cô. Hai người ngồi trên bàn ăn tối, hắn sẽ kể cho cô nghe về một ngày của mình và cô sẽ lắng nghe bằng một tình yêu thương tha thiết. Hắn ngạc nhiên khi phát hiện ra mình đang khóc. Hắn cảm thấy thật hạnh phúc.

Chắc chắn là hắn phải cho thêm phóc môn.

Hắn liếc nhìn đồng hồ. Chiều nay thì không kịp rồi, ngày mai hắn sẽ lấy về thêm một ít.

Cơn sốt ruột khiến hắn thiếu chút nữa đã thay đổi ý định. Hắn liếc nhìn sợi thòng lọng trên bàn và tưởng tượng cảnh nó siết chặt cổ cô. Tưởng tượng cảnh cô co giật lần cuối khi sự sống rời khỏi cơ thể. Hắn cảm thấy đũng quần căng hơn khi nghĩ đến cơ thể bất động của cô hoàn toàn bị hắn kiểm soát. Hắn quay lại bình phóc môn. Bấy nhiêu đây chắc là đủ rồi. Hắn cầm cái bình, tay run lên vì phấn khích.

Không. Đây là người phụ nữ hắn sẽ cùng chung sống trong vài thập kỷ tới. Hắn có thể chờ thêm một ngày nữa. Hắn đặt bình xuống, hít thở sâu. Ngày mai. Hắn sẽ thực hiện vào ngày mai.

Hắn định mở cửa ra, xin lỗi cô vì đã trì hoãn nhưng không chắc rằng cô có thấu hiểu cho hắn hay không. Trước khi quá trình ấy diễn ra, bọn họ chẳng một ai thấu hiểu cho hắn cả.

Thay vào đó, hắn rời khỏi xưởng làm việc và khóa cửa lại. Hắn yên tâm khi thấy tiếng la yếu ớt của cô chẳng thể nào nghe được từ bên ngoài.

CHƯƠNG 24

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, Chủ nhật, ngày 14 tháng 12 năm 1997.

Zoe nhìn chăm chú chiếc quan tài đang mở nắp, cố gắng cảm nhận những gì mà cô đáng ra phải cảm nhận vào lúc này. Đau thương, khiếp vía, sợ hãi.

Nhưng tất cả những gì mà cô cảm nhận được chỉ có sự trống trải và hối hận vì trước đó đã không đi vệ sinh.

Hai ngày trước, hiệu trưởng bước vào lớp và thông báo rằng chị gái của Nora là Clara đã bị giết. Zoe nghe thấy tiếng khóc lóc, tiếng la hét, tiếng thì thầm của những đứa trẻ xung quanh, chúng đã bị sốc. Nhưng cô thì chỉ nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của hiệu trưởng và thầm nghĩ trước đây cô chưa từng thấy ông khóc bao giờ.

Nora bằng tuổi và học chung với cô trong hầu hết các lớp học. Zoe đã đến nhà cô bé ba lần khi cô còn rất nhỏ. Họ đã từng là bạn với nhau thời cả hai lên 6 tuổi. Còn những ký ức của cô về Clara rất mơ hồ, cô chỉ nhớ đó là một cô chị 10 tuổi xinh đẹp mà Nora rất ngưỡng mộ.

Zoe thấy lo ngại trước phản ứng của mình. Gần đây cô đã mượn sách về sát nhân hàng loạt và đọc rất nhiều về những kẻ bị thái nhân cách, những kẻ không hề có chút thương xót nào đối với nhân loại. Số lượng những người bị thái nhân cách cao đến bất ngờ, chiếm một phần trăm trên tổng dân số. Liệu cô có phải một người bị thái nhân cách hay không? Phải chăng đó là lý do khiến cô không có chút cảm xúc gì dành cho Clara? Phải chăng đó là lý do khiến cô không rơi nước mắt được trước mất mát của Nora? Mẹ cô đang khóc ngay bên cạnh, trong khi bà ấy không hề biết rõ về Nora và Clara bằng cô. Trong nhà nguyện có rất nhiều người đang khóc, tiếng khóc vang vọng trong đại sảnh rộng lớn. Zoe cố nặn ra một giọt nước mắt, cố

gắng nghĩ về cảm xúc của Nora lúc đó. Clara, người chị gái độc nhất của cô bé bị tên sát nhân hàng loạt tại Maynard bắt đi. Hắn cưỡng bức và giết chết cô, xác cô bị vứt như người ta vứt rác xuống con sông Assabet.

Chẳng có gì cả.

Nhân viên tư vấn trong trường từng bảo với họ rằng mọi phản ứng đều bình thường, rằng con người thường trải nghiệm nỗi đau theo những cách khác nhau. Nhưng tất nhiên, ý cô ấy không bao gồm trường hợp không có chút phản ứng nào, như vậy thật chẳng bình thường. Và việc ám ảnh về tên sát nhân, sưu tầm những bài báo nhắc đến hắn cũng không bình thường, cô chắc chắn là như vậy.

Khi đã đến lúc, cô tiến đến quan tài và ngắm nhìn gương mặt của Clara. Người lớn hơn cô 4 tuổi đã bị giết hại một cách dã man.

Nhưng Clara trông không giống như một người bị giết hại dã man. Trông cô ấy như đang ngủ.

Zoe quay lại, đối diện với đám đông đang khóc. Cô cố tìm một người giống mình, một người không cảm xúc. Có một vài đứa nhóc trông khá bình thản vì chúng không biết chuyện gì đang diễn ra. Nhưng những người lớn mà Zoe nhìn thấy, gương mặt của tất cả bọn họ nếu không giàn giụa nước mắt thì cũng trông như đang đứng bên bờ vực thẳm.

Zoe bắt đầu bước ra ngoài. Mẹ cô đi theo vuốt ve mái tóc của cô.

Một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy Zoe. Cô nhìn xuống Andrea đang đi bên cạnh, gương mặt cô bé trông rất căng thẳng. Có phải Andrea đã biết chuyện gì đang diễn ra không? Gần đây cô bé luôn ngủ trên giường của Zoe. Cô bé đã biết có gì đó rất không ổn.

Cả khung cảnh bên ngoài là một màu trắng toát. Tuyết rơi đầy trên sân nhà nguyện, bao phủ lấy những cái cây, bãi cỏ. Một lớp tuyết mỏng bám lấy bức tường thấp chắn giữa phần sân và mặt đường. Cô theo cha mẹ ra xe, tất cả đều không nói gì. Mọi người vào trong xe, tiếng động cơ khởi động im lặng một cách lạ kỳ. Cô thấy đầu óc choáng váng, cứ như đang ở một nơi nào khác.

Mắt không khóc. Lòng không đau. Giống hệt như hung thủ.

Andrea dựa đầu vào cánh tay cô khi họ đang trên đường về nhà. Cô bé nghịch những ngón tay của Zoe giống như cách cô bé thỉnh thoảng làm mỗi tối. Cô bé vuốt qua vuốt lại ngón cái của Zoe. Zoe vẫn không nói gì dù cảm thấy khá nhột.

Cũng giống như bất kỳ chuyến xe nào trong thị trấn nhỏ này, khoảng thời gian ngồi xe về nhà trôi qua khá nhanh. Khi họ đến nơi và ra khỏi xe, không hiểu vì sao khung cảnh trước mắt Zoe cứ nghiêng qua nghiêng lại.

Sau đó cô ngã quỵ trên nền đất và nôn ra những gì đã ăn lúc sáng. Tim cô đập nhanh. Mẹ vuốt tóc cô ra phía sau và nói gì đó nhưng Zoe không thể hiểu được những lời của mẹ, cứ như chúng đã bị hòa lẫn vào nhau. Cô bắt đầu ho và khạc. Nhìn chất lỏng vàng vọt lổn nhổn nằm vung vãi trên tuyết, người cô run lên dữ dội.

*

Zoe kiểm tra đồng hồ lần nữa. Là hai giờ mười bảy phút sáng, cô tin rằng mình sẽ không ngủ lại được nữa. Andrea đang nằm co tròn bên cạnh cô, người Zoe được đắp chăn cao đến cổ, một lọn tóc xõa đung đưa trên má. Zoe đã quen nằm ngủ ở nửa bên giường rồi, cô hầu như không còn bận tâm đến chuyện đó nữa.

Zoe đã khóc. Nói đúng hơn là khóc không ngừng. Cô vừa run sợ vừa khóc hơn một tiếng đồng hồ. Mẹ cô ôm lấy cô và vuốt ve, cố gắng tìm ra những lời thích hợp để dỗ dành. Cuối cùng, cô loạng choạng bước vào phòng và ngã phịch lên giường. Cô nhìn lên trần nhà, cố gạt bỏ những hình ảnh khủng khiếp đang liên tục đeo bám. Khoảng thời gian còn lại trong ngày diễn ra thật mơ hồ. Cô chỉ muốn ở một mình và không chịu trò chuyện với bất cứ ai ngoại trừ Andrea. Cô đã im lặng khi thấy Andrea bước vào phòng và nhìn cô bé nằm bẹp xuống sàn, cô cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Và giờ Zoe chỉ ước mình có thể ngủ được, cô đã kiệt sức.

Sau một hồi, cô lại thở dài, bật công tắc đèn ngủ lên. Andrea động đậy và lăn qua bên kia để tránh ánh sáng từ chiếc đèn. Cô nhặt lấy cuốn sách được giấu dưới gầm giường lên, cuốn sách mà cô đã mượn từ thư viện, *Whoever Fights Monsters*[12] được viết bởi Robert K.

Ressler. Đây là cuốn sách thứ năm về sát nhân hàng loạt mà cô đã mượn, nhưng nó lại là cuốn đầu tiên được viết bởi một chuyên gia khắc họa của FBI. Cô còn không biết là có một công việc như vậy tồn tại.

Càng đọc cuốn sách này, mọi thứ càng trở nên sáng tỏ. Maynard chẳng phải là nơi duy nhất xuất hiện một tên sát nhân hàng loạt. Và những tên sát nhân này dù tàn ác như thế nào đi nữa thì vẫn có thể bị giải mã. Ressler liên tục nhấn mạnh rằng, thứ thúc đẩy hầu hết các tội phạm hàng loạt ra tay chính là ảo tưởng của chúng. Nó sẽ phát triển, trở nên mạnh mẽ cũng như chi tiết hơn, dần dần xâm chiếm tâm trí của hung thủ cho đến khi hắn thực hiện nó. Và việc hiện thực hóa ảo tưởng sẽ thỏa mãn tên hung thủ trong một khoảng thời gian nhất định cho đến khi hắn tiếp tục muốn giết người.

Zoe rất ngạc nhiên trước những khắc họa vô cùng chi tiết mà Ressler đưa ra. Không biết ông ấy sẽ nói gì về tên sát nhân hàng loạt Maynard nhỉ?

Cô ước gì vị cảnh sát trưởng tại Maynard sẽ tìm đến sự giúp đỡ của một chuyên gia khắc họa FBI.

Cô bắt đầu đọc qua buổi thẩm vấn mà Ressler từng thực hiện với David Berkowitz, kẻ được mệnh danh là “Con trai của Sam”. Berkowitz đã nổ súng bắn rất nhiều đàn ông và phụ nữ, mặc dù mục tiêu của hắn vốn dĩ là phụ nữ. Zoe đang xem bài tóm tắt của cuộc trò chuyện nói về những ảo tưởng bệnh hoạn của hắn thì đọc phải một đoạn khiến cô lạnh người. Berkowitz nói với Ressler là vào những đêm không có đối tượng để ra tay, hắn sẽ đến một trong các hiện trường gây án đầu tiên để nhìn ngắm nơi đó và thủ dâm. Ressler đã chỉ ra trong cuốn sách rằng, đây là lần đầu tiên họ có chứng cứ xác thực về việc hung thủ có quay lại hiện trường gây án cũng như lý do thích cho hành động đó.

Zoe đọc đi đọc lại đoạn đó vài lần, cảm thấy có thứ gì đó khiến cô bứt rứt. Nó cứ liên tục châm chích trong đầu, một thứ cảm giác bệnh hoạn mà cô không muốn xác định rõ. Thay vào đó, cô gập sách lại, nhét dưới gầm giường rồi cố gắng ngủ tiếp.

Có thể đêm đó Zoe còn bay ra ngoài và ghé thăm những chiếc giường khác tại Maynard trong trạng thái mơ ngủ cũng nên.

Tâm trí của cô liên tục gợi lại cái ngày cách đây một tháng rưỡi.

Rod Glover đã làm gì tại ao Durant? Cô có hỏi anh câu này nhưng chưa bao giờ nhận lại được một câu trả lời thẳng thắn. Thay vào đó, anh lại kể với cô về một vụ hỏa hoạn và cách mà anh đã cứu sống thư ký của họ. Một câu chuyện thật kỳ lạ.

Cô chợt nghĩ mình chưa nghe bất kỳ ai khác kể về vụ hỏa hoạn này. Maynard là một thị trấn nhỏ. Chỉ cần có ai đó bị xẹp bánh xe thôi thì đến cuối ngày một nửa thị trấn đã biết chuyện rồi.

Văn phòng bị cháy á? Lại còn một người phụ nữ được đồng nghiệp anh dũng giải cứu? Tuy vụ án giết người vẫn đang diễn ra nhưng nếu có một trận hỏa hoạn như vậy, người ta hẳn sẽ nhắc đến nó và bàn luận không ngừng.

Và rồi cô nghĩ lại những câu chuyện kỳ lạ khác mà anh từng kể với cô. Chẳng phải anh ấy từng nói mình đã diễn một vai quần chúng trong những tập đầu của *Buffy the Vampire Slayer,* nhưng những cảnh quay ấy lại bị cắt mất vì anh ấy tranh cãi với nhà sản xuất hay sao? Anh ấy còn khẳng định mình từng làm nhân viên tình báo của CIA dù không thể tiết lộ bất cứ thông tin nào với cô.

Zoe không hề ngây thơ. Trước giờ cô vẫn cho rằng anh đang lừa cô hoặc đang thổi phồng sự thật lên một chút. Nhưng giờ nghĩ lại, những câu chuyện đó không giống với những giai thoại dí dỏm nữa mà giống với những lời nói dối vô thưởng vô phạt hơn.

Cô lấy cuốn sổ và lật mãi cho đến khi tìm thấy thứ cần tìm. Zoe đã sao ra một phân đoạn trong bài báo nói về những người bị thái nhân cách, nội dung mô tả Bảng Kiểm tra Thái nhân cách của Hare. Đây là một danh sách liệt kê những đặc điểm tương ứng của bệnh thái nhân cách. Zoe, người yêu thích những danh sách liệt kê bằng đầu mục đã dán danh sách này vào sổ. Mục thứ ba trong danh sách: tật nói dối.

Cô tiếp tục nhìn những mục còn lại. Vẻ ngoài quyến rũ, có. Anh luôn mỉm cười mỗi khi trò chuyện cùng cô, thường hay chạm vào tay

cô với một bộ dạng thân thiện. Còn những lần bắt chước người khác nhiều không đếm xuể và óc hài hước đến nhàm chán của anh mỗi khi cố gắng làm cô cười nữa. Thật sự nó đã có tác dụng, cô rất lấy làm xấu hổ khi thừa nhận điều này. Cô đã thích anh. Đó là tất cả những gì anh cần làm để có được cảm tình từ cô.

Thiếu sự đồng cảm. Cô cố nghĩ xem đặc điểm này có nghĩa là gì. Nghĩa là không thấu hiểu cảm nhận của người khác, đúng không? Nhưng Rod có thấu hiểu mà. Anh luôn lắng nghe mỗi khi cô phàn nàn về cha mẹ hay chuyện ở trường, luôn gật gù đồng tình và cô có thể nhìn ra được sự quan tâm trong đôi mắt của anh. Cô cố gắng hình dung đôi mắt của một người không quan tâm sẽ như thế nào. Chúng sẽ trống rỗng, vô cảm.

Cô đặt danh sách sang một bên. Rod là người tốt mà, tất nhiên là anh ấy thấu hiểu cảm nhận của mọi người; anh ấy...

Anh ấy chẳng có chút hứng thú gì khi nghe cô kể về vụ giết người đầu tiên, lại còn ngay lập tức cố làm trò để cô cười. Zoe so sánh phản ứng của anh với những người khác. Bạn bè của cô, gương mặt họ thể hiện sự buồn bã và sợ sệt. Cô Hernandez, cô ấy đã khóc khi nói với cả lớp về vụ án. Cả những gương mặt giàn giụa nước mắt và đỏ hoe trong hành lang nữa.

Nhưng Rod, anh ấy lại bắt chước một nhân vật trong *Buffy*.

Những kẻ bị thái nhân cách đâu phải thây ma, mắt của họ vẫn hoạt động mà. Cô bước xuống giường và nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Giả vờ quan tâm khó đến cỡ nào nhỉ? Cô hơi cau mày nhìn vào gương. Hình ảnh phản chiếu đang buồn bã nhìn cô. Trông tràn đầy "sự đồng cảm".

Giả vờ quan tâm khó đến cỡ nào ư? Có vẻ là không khó chút nào. Ánh nhìn trong mắt của một người thật chẳng có nghĩa lý gì.

Zoe lại leo lên giường, cẩn thận tránh làm Andrea thức giấc. Cô cầm danh sách lên lần nữa và nhìn qua một lượt.

Phong cách sống dựa dẫm. Cô đột nhiên nhớ lại hàng tá lần Rod ghé qua để mượn dụng cụ làm vườn hoặc những thứ linh tinh như sữa, đường hay bia. Thường xuất hiện khi mọi người đang ăn tối,

thường khen thức ăn trông thật ngon và rồi nhận được lời mời cùng nhau dùng bữa khá trễ từ cha mẹ cô. Zoe đã từng nghe mẹ than phiền về chuyện đó trên một lần, và cô đã từng cho rằng mẹ mình chỉ đang cư xử nhỏ nhen và hẹp hòi.

Dần dần, cô bắt đầu phát hiện những mối liên hệ khác. Những khoảnh khắc trong quá khứ cứ thế tương ứng với các đặc điểm trong danh sách, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều mới khớp hết toàn bộ trong đây. Cô cũng chẳng biết anh là một kẻ sớm có vấn đề về hành vi hay là một kẻ phạm tội ở độ tuổi vị thành niên nữa. Trên thực tế, cô chẳng biết gì về anh ngoại trừ việc anh đã dọn đến Maynard ba năm trước. Trước đó anh ấy ở đâu? Vì sao lại dọn đi? Anh ấy có gia đình ở đâu không? Những điều nhỏ nhặt mà anh từng kể với cô hay cha mẹ cô đều xoay quanh những câu chuyện thật, giả khó phân. Đột nhiên, quá khứ của anh trở nên thật bí hiểm.

Mặc dù vậy, những manh mối về anh bắt đầu được lý giải.

Phải chăng Rod Glover là một người Thái nhân cách?

Có thể. Nhưng điều đó không khiến anh là một kẻ sát nhân hàng loạt. Cứ một trăm người thì sẽ có một người bị thái nhân cách. Và phần lớn họ đều vô hại.

Cô cố tưởng tượng cảnh Rod, một người có nụ cười lộ cả hàm răng và những hành động nực cười đang ẩn nấp, chờ đợi Clara tiến lại gần hơn. Mái tóc của anh rối bù. Có tên sát nhân hàng loạt nào tóc rối bù như vậy không nhỉ? Cảm giác thật sai trái.

Anh ấy làm gì tại ao Durant vào ngày hôm đó? Có phải anh ấy đến vì nơi đó thích hợp để đi dạo không, hay là vì anh ấy đang ghé thăm hiện trường gây án? Anh ấy đang làm gì vào thời điểm bị cô bắt gặp?

Cô cứ tưởng anh đang đi tè.

Cô run rẩy nắm tay lại. Cô nhớ lại hơi thở gấp gáp của anh lúc đó. Có cảm giác nghẹn đắng nơi cổ họng. Đây không thể nào là sự thật được. Không thể nào.

Nhưng cô biết là có thể. Cô phải nói chuyện này với một ai đó thôi.

CHƯƠNG 25

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Tư, ngày 20 tháng 07 năm 2016.

Zoe ngồi tại bàn làm việc tạm thời của mình và đọc bản tin buổi sáng trên máy tính xách tay, cô vẫu môi tỏ vẻ chán ghét. Truyền thông đang làm quá lên về tên sát nhân hàng loạt. Việc FBI tham gia phá án cũng được nhắc đến. Còn có một tấm ảnh phóng to gương mặt được làm mờ của cô, Tatum, và Martinez tại hiện trường để người đọc chiêm ngưỡng. Theo như "Những nguồn tin nội bộ trong Sở cảnh sát", hung thủ có khả năng là một người đàn ông da trắng làm việc tại nhà tang lễ.

Cô thật muốn giết Bernstein. Cái tên vênh váo thích ra vẻ ta đây đã bị tống cổ ấy hẳn đã gọi điện cho tất cả các ký giả và những người viết blog trong thành phố. Hắn ắt hẳn đang xuất hiện mỗi ngày trên các chương trình thời sự và yêu cầu họ chi một khoản kha khá cho cái mác "chuyên gia" của mình. Cô dám cá hắn sẽ không xuất hiện ở đồn cảnh sát thêm lần nào nữa. Hắn được trả lương hậu hĩnh hơn và cái tôi của hắn cũng đỡ bị tổn thương hơn khi làm việc với giới truyền thông.

Một chồng giấy tờ được đặt lên bàn làm việc của Zoe. Cô ngước mắt lên nhìn thấy gương mặt của Martinez.

"Cái gì đây?" Cô hỏi.

"Danh sách các báo cáo từ Bộ Chăm sóc và Quản lý Động vật," ông nói. "Từ tháng 07 năm 2014 cho đến cuối tháng 03 năm 2016. Có tổng cộng hai mươi bảy vụ. Cô đoán xem tất cả các vụ ấy là án gì?"

"Động vật bị ướp xác à?"

"Hừm, sáu vụ đầu tiên là động vật bị nhồi bông. Nhưng cả hai mươi bảy vụ đều đến từ West Pullman. Đó là một khu lân cận tại phía Nam Chicago."

“Đây ắt hẳn là kế hoạch ban đầu của hắn,” Zoe lật nhanh các báo cáo. “Nhồi bông những nạn nhân của mình.”

“Vì sao hắn lại thay đổi ý định?”

“Tôi không biết nữa. Tôi đâu có rành về sự khác biệt giữa nhồi bông và ướp xác,” Zoe nói. “Nhưng không thấy báo cáo nhắc đến việc chúng bị ướp xác.”

“Thường thì tử thi của chó và mèo không phải trải qua khám nghiệm. Nhưng cô có thể thấy khá nhiều thông tin trong đây nói đến việc xác chết bị cứng và tư thế của chúng không được tự nhiên. Tôi đoán lý do là bởi chúng đã bị ướp xác.”

“Ừ!” Zoe lẩm nhẩm đọc một báo cáo về xác một chú chó được tìm thấy trong tư thế nghiêng mình sang một bên, người của nó cứng như đá. “Tất cả những động vật trong đây đều bị bắt đi trong cùng một khu à?”

“Tất cả chủ của chúng đều sống trong cùng một khu.”

“Có ai trong số họ nhìn thấy người đã bắt vật nuôi của mình đi không?”

“Không thấy trong báo cáo, nhưng Scott và Mel đã đi gặp họ để xác minh chuyện đó rồi. Cô nghĩ hắn sống trong khu West Pullman à?”

“Hoặc đã từng sống ở đó,” Zoe nói. “Hắn khá cẩu thả trong chuyện vứt xác động vật so với vứt xác các nạn nhân.”

“Chắc hắn cho rằng Sở Cảnh sát Chicago sẽ không săn lùng ráo riết một kẻ giết vật nuôi hàng loạt, có vẻ là vậy rồi.” Martinez nói.

Zoe không trả lời, tiếp tục lật xem các báo cáo. Martinez quay đi.

Cô mở trình duyệt và tìm nhanh từ khóa nhồi bông. Cô bấm vào trang WikiHow, trang hướng dẫn yêu thích của cô về những thứ linh tinh. Lý do chủ yếu cô thích nó là bởi những hình ảnh minh họa trong đây, thỉnh thoảng trông chúng rất buồn cười và lố bịch. Nhưng trang “Cách Để Nhồi Bông” này không hài hước như những trang khác. Cô nhanh chóng nhận ra rằng việc nhồi bông cực kỳ khác so với ướp xác.

Theo như báo cáo, hắn đã nhồi bông tổng cộng sáu cái xác của cả

chó lẫn mèo trước khi dẹp bỏ ý định này. Ắt hẳn hắn đã kết luận rằng cách này sẽ không áp dụng được trên con người. Zoe viết vội từ *Có phương pháp* nửa bên giấy trên bàn làm việc. Sau đó, cô gạch dưới hai cụm từ *Tự Học* và *Tiếp Thu Nhanh* mà cô đã viết trên đầu trang trước đó hai ngày.

Zoe cắn bút. Có thật hắn đã từ bỏ ý định đó không? Hay hắn từng thử rồi?

Cô đứng dậy và bước đến Martinez. "Nói thử xem Trung úy, anh có phát hiện ra thi thể phụ nữ trẻ nào bị nhồi bông vào khoảng giữa năm 2014 và 2015 không?"

"Ừm... không!"

Biết đâu hắn đã thử nhưng thất bại. "Cũng có thể chỉ là thi thể của phụ nữ trẻ bị thiếu mất vài miếng da lớn? Giống như có người đã lột da cô ấy?"

Sắc mặt Martinez trông rất kém. "Không, tôi nghĩ nếu năm ngoái có vụ nào như vậy tại Chicago thì tôi đã nhớ ra rồi."

"Được rồi, vậy cũng xem như là tin mừng."

"Ừ, chắc chắn tôi sẽ xếp nó vào mục tin mừng."

Zoe quay về chỗ ngồi và bắt đầu sắp xếp lại các báo cáo dựa trên ngày tháng phát hiện. Một số báo cáo về những vụ đầu tiên diễn ra khá rời rạc, có hai vụ vào tháng 07 năm 2014, một vụ vào tháng 08, hai vụ nữa vào tháng 09, một vụ vào tháng 10. Báo cáo tiếp theo là vào tháng 03 năm sau, nhưng Zoe đoán còn có những con vật khác đã bị bắt đi trong khoảng thời gian giữa các vụ. Hiển nhiên là không có bất cứ ai phàn nàn bởi vì người ta chỉ nghĩ chúng bị chết cóng khi tìm thấy xác.

Nhưng trong năm 2015, có hai vụ vào tháng 04, một vụ vào tháng 05, hai vụ vào tháng 07... có một hoặc hai vụ mỗi tháng, thỉnh thoảng có tháng không có vụ nào. Nhưng có đến năm xác chó và mèo được tìm thấy tại West Pullman vào tháng 03 năm 2016. Hắn đã trở nên bồn chồn, trở nên thèm muốn cực độ và bị thôi thúc bởi nhu cầu ngày một cao.

Hắn thấy bất an khi nghĩ đến việc làm thật.

Theo như thời gian tử vong được ước tính thì hung thủ đã giết chết Susan Warner vào ngày 05 tháng 04, có thể sớm hoặc trễ hơn một ngày. Vụ ấy xảy ra chỉ một tuần sau khi cái xác vật nuôi cuối cùng được tìm thấy. Monique Silva bị giết vào khoảng đầu tháng 07, và Krista Barker bị giết vào ngày 10 hoặc 11 tháng 07.

Có phải hắn đang tăng tốc không? Cô không thể nói chắc; không có đủ dữ liệu để khẳng định. Nhưng nếu phải đoán... cô tin rằng đúng là như vậy. Khoảng cách thời gian giữa hai vụ giết người gần đây nhất chỉ có chín ngày.

Lần này thời gian mà họ có sẽ là bao nhiêu? Một tuần? Hay năm ngày?

Có phải đã quá trễ không?

Cô đứng dậy và bước đến bàn làm việc của Martinez lần nữa. "Nghe đây," cô nói. "Có thể hắn sẽ sớm giết người lần nữa. Rất sớm."

Martinez xoay ghế lại và ngước nhìn cô. "Sớm cỡ nào?" Ông hỏi.

"Sớm nhất là vài ngày nữa."

"Cô nghĩ hắn nhắm đến những đối tượng hành nghề mại dâm à?"

"Phải, tôi nghĩ họ là nhóm có rủi ro cao nhất."

"Chúng ta có thể theo dõi vài khu vực có khả năng," Martinez nói sau một hồi cân nhắc. "Nhưng thật lòng chúng tôi cũng chẳng biết phải tìm kiếm ai."

"Một người khỏe mạnh, vẻ ngoài không đáng sợ lắm, lái một chiếc xe tương đối đẹp..." Giọng của Zoe nhỏ dần, đây rõ ràng là một miêu tả rất sơ sài.

Martinez mỉm cười buồn bã. "Hầu hết đàn ông trong sở đều khớp với những gì cô vừa miêu tả đấy," ông nói.

Zoe nhướng một bên mày. "Tôi sẽ không loại trừ khả năng hắn là một nhân viên chấp pháp hay đại loại như vậy đâu," cô nói. "Nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa có đủ thông tin để tiếp tục thu hẹp danh sách tình nghi."

"Mặc dù vậy, cô nghĩ hắn sẽ lại sớm ra tay sao... tôi sẽ gọi cho đội chống tệ nạn xã hội. Tôi có quen vị Trung úy ở bên đó. Cô ấy sẽ giúp chúng ta, cô ấy được việc lắm. Chúng ta có thể hỏi thử xem có người

nào mất tích không và bảo họ cảnh giác. Có khu vực nào cần đặc biệt lưu ý không?"

Zoe do dự. Cô vẫn chưa phân tích kỹ lưỡng về địa điểm gây án, nhưng từ những gì mà Zoe thấy được, hung thủ không giống với kiểu điển hình. Hắn ra tay ở bất kỳ nơi nào thuộc Chicago, không hề tập trung vào một khu vực nhất định. "Tôi không biết nữa," cuối cùng cô thừa nhận.

CHƯƠNG 26

Tatum cọ cọ vào mặt và thở dài. Đầu anh đau như búa bổ. Mỗi khi nhắm mắt, anh có thể nhìn thấy ánh sáng chói lòa từ màn hình vi tính vẫn còn lưu lại trong phạm vi tầm nhìn. Anh đã đọc báo cáo suốt ba tiếng đồng hồ, cần được hít thở ít không khí trong lành.

Tatum đang đọc báo cáo về các vụ mất trộm tại khu West Pullman. Sát nhân hàng loạt thường bắt đầu con đường phạm tội của chúng thông qua việc "trộm cắp những thứ đồ kích dục". Chúng thường đột nhập vào nhà phụ nữ và lấy đi đồ lót, quần áo, hoặc những vật có thể khơi gợi ảo tưởng. Có khả năng tên sát nhân hàng loạt này cũng bắt đầu bằng những việc tương tự. Nếu gặp may, họ sẽ tìm được vài vụ như thế trong báo cáo và có thể tìm được vài manh mối về danh tính của hung thủ.

Vâng... có lẽ là phải rất may. West Pullman khá rộng lớn, trải dài hơn hai khu ở quận 5. Tại nơi này, việc mất cắp xảy ra thường xuyên. Tuy đã quá mệt mỏi khi phải ngồi đọc những vụ lấy trộm máy tính xách tay và nữ trang nhưng anh cũng thành công đánh dấu ba báo cáo đáng ngờ. Có hai vụ mà danh sách những vật bị mất bao gồm đồ lót. Vụ còn lại được báo cáo bởi một người đàn ông góa vợ, vật bị mất chính là nữ trang của người vợ đã chết. Tatum cho rằng nếu hung thủ bị kích thích bởi những thứ chết chóc thì việc lấy cắp nữ trang của một người phụ nữ đã chết có thể nằm trong danh sách phạm tội đầu tiên của hắn.

Họ sẽ thêm những báo cáo này vào một đống những đầu mối tiềm ẩn đang chất cao như núi. Có thể họ sẽ tìm ra mối liên hệ giữa chúng, hoặc cũng có thể đó là những thứ chẳng liên quan đến vụ việc. Tatum bắt đầu cho rằng họ đang giậm chân tại chỗ. Anh muốn được nghỉ ngơi.

Anh chỉnh ghế thẳng lên một chút, bánh xe cọ vào sàn nhà lót gạch kêu rít lên. Anh nhìn quanh phòng. Chỉ có Zoe và Martinez đang

ngồi tại bàn làm việc; những chỗ còn lại đều trống. Có ai mở tiệc mà không mời họ à? Anh nhìn sang gương mặt của "những đứa trẻ bị hắt hủi" trong đội. Gương mặt của Zoe chẳng bộc lộ chút cảm xúc nào, cô đang nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, thỉnh thoảng dùng một ngón tay gõ phím. Martinez vừa lẩm nhẩm một mình vừa viết gì đó lên tập giấy. Tatum đánh giá khoảng cách giữa bàn làm việc của anh và Martinez. Khoảng mười lăm feet, không có vật cản. Anh nắm cạnh bàn và kéo mạnh, chiếc ghế trượt thẳng một đường trong phòng hướng về phía Martinez.

Wheeeeeeeeee.

Tatum đã ngắm sai một chút và suýt tông vào cái bàn làm việc gần đó, khiến thùng đựng rác bị ngã. Anh ngượng ngùng khom xuống nhặt lấy mớ giấy lộn trong lúc Martinez nhìn anh. Một bên mày nghiêm nghị của ông nhướng lên.

"Chào," Tatum đứng dậy.

"Mọi thứ vẫn ổn chứ, đặc vụ Gray?" Martinez hỏi bằng tông giọng thường thấy của một người hiệu trưởng bắt gặp cậu học sinh ngổ ngáo trong sân trường.

"Vâng, vẫn chưa tìm được gì. Chỉ có một vài đầu mối yếu ớt thôi, chưa có gì cụ thể cả," Tatum nói. "Còn anh thì sao? Có tin tức gì từ các điều tra viên chưa?"

Martinez nhấn đúp chuột vào một biểu tượng trên màn hình, mở ra một tệp tài liệu có chứa danh sách tên và các công việc được phân công.

"Để xem," ông nói. "Scott đang nói chuyện với chủ nhân của những con vật bị ướp xác và nhồi bông. Dana và Brooks đang điều tra bạn bè và người thân của Susan Warner, dựa theo suy đoán trước đó của chúng ta là hung thủ có quen biết nạn nhân. Mel đang ở khu Tội phạm có tổ chức và trao đổi với đội chống tệ nạn xã hội. Tommy đang kiểm tra vài camera an ninh trên các con đường gần hiện trường bãi Ohio xem có tìm thấy chiếc xe nào khả nghi không. Cho đến hiện tại vẫn chưa có tin tức gì."

"Các anh tìm được những ai có liên hệ với Susan Warner?"

“Đầu tiên là có cha mẹ của cô ấy, một người chú sống gần đó, một người bạn trai cũ, và vài người bạn trong trường nghệ thuật.”

“Tôi có thể đi nói chuyện với vài người trong số họ,” Tatum tràn trề hy vọng.

Martinez nhướng một bên mày. “Đặc vụ à, tôi nghĩ các điều tra viên có thể lo được việc đó. Không cần phải...”

“Không phải tôi đang cố can thiệp vào việc điều tra đâu Martinez à,” Tatum giơ hai tay. “Tôi chỉ muốn dọn dẹp đầu óc một chút thôi, tôi sẽ phát điên lên mất nếu tiếp tục ngồi đọc báo cáo mất trộm.”

“Thôi được rồi,” Martinez nói, khóe miệng ông vểnh lên, có thể xem đó là một nụ cười. “Cậu có thể nói chuyện với...” Ông liếc nhìn màn hình, “... Daniella Ortiz. Một sinh viên ngành nghệ thuật, cũng là bạn của Susan Warner.”

“Anh thật tử tế!”

“Tôi chỉ muốn cậu ra khỏi phòng làm việc của tôi thôi.” Vị Trung úy tươi cười.

Tatum đẩy chiếc ghế lại bàn làm việc và hướng về lối ra. Sau đó, anh dừng lại và quay ra phía sau, tiến đến Zoe. Anh liếc nhìn màn hình của cô. Zoe cũng đang đọc báo cáo mất trộm nhưng không thấy bất kỳ biểu hiện chán chường hay mệt mỏi nào trên gương mặt cô. Cô gái này ắt hẳn là người máy rồi; điều đó có thể lý giải mọi chuyện.

“Tôi định đi nói chuyện với một người bạn của Susan Warner,” Tatum nói. “Cô muốn đi cùng không?”

“Chẳng phải các điều tra viên đã lo việc ấy rồi sao?”

“Tôi sẽ giúp họ một tay.”

“Chúng ta cần phải xem xét thông tin trong báo cáo.”

“Tốt thôi.” Anh nhún vai. “Tôi sẽ đi một mình.” Anh quay người định rời đi.

“Khoan đã.” Zoe chộp lấy túi xách của cô và nhanh chóng đứng dậy.

“Cô thèm đi cùng tôi muốn chết luôn chứ gì, chẳng qua là đang làm giá thôi,” Tatum tố cáo.

“Không đúng,” Zoe bước đều ra khỏi phòng. “Tôi sẽ lái xe.”

CHƯƠNG 27

Harry Barry ngắm nhìn làn khói bay ra từ điếu thuốc. Nó lan tỏa chậm rãi khi hòa lẫn vào bầu không khí ô nhiễm đang ngụ tại Chicago.

Anh dựa vào bức tường gạch phủ bồ hóng, tự hỏi có nên hút hai điếu thuốc lá không hay chỉ dừng lại ở một điếu rồi tiếp tục làm việc. Anh rướn người sang lấy điếu thuốc thứ hai.

Nhớ lại cách đây vài năm, sếp của Harry, chủ tờ *Chicago Daily Gazzette* rất hài lòng khi để những kẻ nghiện thuốc lá làm việc dưới trướng ông dựa vào cửa sổ hút thuốc, cứ như cả bọn đang suy ngẫm về việc tự tử bằng một điệu bộ rất nửa vời. Nhưng kể từ lúc nhận được một tràng than phiền từ những người trích dẫn Đạo luật Giữ gìn Không khí Nội bộ được trong lành của Chicago, sếp của Harry đã nhượng bộ. Harry và ba đồng minh nghiện thuốc của anh được nhắc khéo rằng hãy giữ cái mùi khó chịu ấy tránh xa văn phòng.

Họ được chuyển đến một con hẻm nhỏ dơ bẩn ở cuối đường. Con hẻm nhanh chóng được gán cho cái tên "Hẻm Ung Thư Phổi". Mỉa mai thay, kể từ khi bị lưu đày, lượng thuốc lá mà Harry tiêu thụ tăng gần như gấp đôi, kéo theo lý do là "ừ thì nếu đã đi xa đến mức này rồi..." Đạo luật Giữ gìn Không khí Nội bộ được trong lành của Chicago đang tàn phá lá phổi của Harry.

Anh buông mẩu thuốc lá xuống, lấy chân giẫm lên rồi đưa điếu thuốc mới lên môi. Anh châm thuốc, nghiền ngẫm bài báo về Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người trong tờ tin tức đã đọc sáng nay.

Harry là một phóng viên có tài, nhưng cái tên của anh là một chướng ngại. Anh luôn ký ở các bài báo của mình là H. Barry. Nó cho anh cảm giác là một công dân Mỹ được tôn trọng thay vì một người đàn ông có cái tên được đặt theo cách gieo vần của Seuss[13]. Mặc dù vậy, anh kiên quyết không đổi tên hay họ của mình vì anh thích được làm Harry, và thích làm một thành viên của dòng họ Barry. Cũng

giống như anh thường nói với bạn bè, nếu cuộc đời đưa chanh cho bạn, hãy lấy nó để pha nước chanh chứ đừng đem chanh đi đổi thành đu đủ.

Anh nghĩ bài báo đúng là vớ vẩn. Anh đã gửi một e-mail cho biên tập viên của mình với tiêu đề "Viết Vớ Vẩn", nội dung e-mail chính là đường dẫn đến bài báo này. Đây có vẻ không phải một hành động khôn ngoan, nhưng hiện giờ tâm trạng của anh đang rất khó chịu. Hơn nữa, nếu mọi người không muốn nghe những thứ vớ vẩn thì có lẽ họ không nên đưa tin về nó.

Có một người đang bước vào Hẻm Ung Thư Phổi. Đó là biên tập viên của anh, Daniel McGrath. Harry nhanh chóng suy luận rằng Daniel, người không thuộc nhóm nghiện thuốc lá, đang đến để tìm anh.

"Cậu có vấn đề gì sao?" Daniel hỏi không chút khách khí.

Harry ngậm điếu thuốc, suy nghĩ về câu hỏi vừa rồi. "Anh để một tên nghiệp dư viết về vụ án nóng nhất mà cả cái thành phố này được chứng kiến kể từ sau vụ tên hề sát nhân."

"Ý cậu là sao? Tôi thấy bài báo đó viết hay mà. Có những chi tiết thuyết phục, có vài trích dẫn từ cảnh sát, có một chuyên gia, có cả..."

"Độc giả của chúng ta không quan tâm đến những thứ chuyên gia nói đâu. Những lời nói của hắn khô khan cứ như vỏ gọt bút chì ấy. Họ cũng chẳng muốn nghe cái gọi là nguồn tin từ cảnh sát nữa. Đặc biệt là khi những gì cảnh sát nói chỉ gói gọn trong câu 'Chúng tôi đang điều tra chuyện đó'."

"Thật sao? Vậy chứ độc giả của chúng ta muốn lắng nghe ý kiến từ ai đây?"

"Oprah!"

Daniel chớp mắt. "Oprah Winfrey?"

"Đây là thành phố của bà ấy mà. *Bà ấy* nghĩ gì về một gã đáng sợ đang điêu khắc phụ nữ như là điêu khắc tượng?"

"Hắn không hề điêu khắc phụ nữ... với lại Oprah sống tại California. Bà ấy cũng không hẳn là chuyên gia về tội ác hay sát nhân hàng loạt."

Harry buông điếu thuốc đã hút một nửa xuống đất và lấy chân giẫm mạnh thật giận dữ. “Có ai yêu cầu bà ấy phải làm chuyên gia đâu; đó là Oprah. Và bà ấy sở hữu một căn hộ tại Chicago cho nên cũng là một phần trong chúng ta. Chà, chúng ta có thể viết một bài báo về những người nổi tiếng tại Chicago và suy nghĩ của họ về tên quái vật đang lảng vảng trong thành phố yêu dấu của mình. Kanye West, Tina Fey, Harrison Ford...”

“Chẳng có ai trong số họ sống ở đây cả.”

Harry gạt bỏ. “Họ từng sống ở đây mà. Đây là thành phố *của họ,* và tên hộ tang loạn trí này đang đe dọa sự an nguy của người dân *họ.”*

“Thật nực cười.”

“Được thôi, vậy thì không viết về Oprah. Anh biết mình nên hỏi ý kiến của ai không? Những người ở bãi tắm.”

“Bãi tắm á?”

“Phải, chủ yếu là phỏng vấn phụ nữ, và một chàng trai nóng bỏng nữa. Tốt nhất là đăng ảnh họ mặc đồ tắm trong bài báo. Hỏi xem họ sẽ phản ứng thế nào nếu đột nhiên gặp phải một trong các tác phẩm của Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người.”

“Bộ bây giờ hắn trở thành nghệ sĩ rồi hay sao?”

“Tất nhiên, tại sao không chứ? Đây là một khía cạnh khá lý thú, người đọc sẽ thích mê cho mà xem. Ý tôi là bài báo sẽ rất hấp dẫn.”

Daniel ném cho Harry một cái nhìn như muốn xuyên thủng anh, nhưng Harry lấy làm tự hào vì anh đã miễn dịch với những thứ đó.

“Harry này, cậu rất giỏi viết ra những câu chuyện mà người ta có hứng thú. Cậu chính là sư phụ về các vụ bê bối tình dục đấy.”

Harry gật đầu cảm kích trước cái danh hiệu không rõ là đang khen hay chê này.

“Nhưng đây là câu chuyện về một tên quái vật. Và cái mà độc giả của chúng ta muốn chính là câu chuyện về quá trình săn lùng hắn. Nỗ lực của cảnh sát để tóm được tên sát nhân khó bắt này trước khi hắn giết thêm một người phụ nữ vô tội khác. Họ muốn đọc về những thứ bạo lực, ghê sợ, và chết chóc. Đó mới là những thứ khiến cho họ

thấy phấn khích khi nhắc đến sát nhân hàng loạt."

"Như vậy là sai rồi, Daniel. Đó là những gì mà *mọi người* đang làm thôi."

"Và đó cũng chính là lý do tại sao chúng ta nên làm giống họ."

Cả hai đều đang đứng đối diện nhau. Trong giây lát, âm thanh xe cộ tại Chicago lấp đầy không gian trống.

"Để tôi làm cho," Harry lên tiếng trước. "Tôi viết được mà."

"Tôi không muốn một bài báo nói về suy nghĩ của Oprah dành cho tên hung thủ," biên tập viên của anh nói với giọng sắc bén và dứt khoát. "Đây không phải là thể loại của cậu, cậu không viết về tội phạm được đâu. Hãy lo việc của mình đi."

"Vậy sao anh không một lần lo việc *của anh* đi?" Harry hỏi.

Sự thay đổi trên sắc mặt của Daniel khiến Harry nghĩ có lẽ câu nói vừa rồi không được khôn ngoan cho lắm.

"Cậu biết không?" Daniel khoanh tay. "Tôi đang có một bài báo rất quan trọng cần cậu viết đây."

CHƯƠNG 28

Daniella Ortiz sống trong một căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ tại Pilsen, một khu lân cận nằm ở phía Tây Chicago. Đây là một khu nổi tiếng về sự phát triển của nghệ thuật. Những sinh viên chuyên ngành nghệ thuật tại Chicago như Daniella và Susan Warner, cô gái đã qua đời, thường hay tụ tập nơi này.

Phòng khách của cô ấy nhỏ không khác gì phòng khách nhà Zoe tại Thành phố Dale. Nhưng nếu như Zoe để tường phòng của mình trống không ngoại trừ hai bức vẽ nho nhỏ mà Andrea đã đem đến cho cô thì tường phòng của Daniella được bao phủ bởi những tấm ảnh được lồng trong khung. Cách bày trí lộn xộn khiến căn phòng trông lại càng nhỏ hơn, thậm chí là ngột ngạt.

"Mời vào," Daniella nói. "Hai anh chị có muốn uống gì không?"

Gu thời trang của cô ấy cũng giống hệt như phong cách thiết kế nội thất. Trông như cô ấy đang cố mặc hết tất cả các màu cùng một lúc vậy. Daniella đeo một cái khăn bandana đỏ, khoác một cái áo sơ mi vàng và mặc áo thun xanh lá bên trong, quần jeans của cô màu xanh dương, chân mang đôi giày thể thao đế mềm màu cam và hồng. Cô còn đeo những chuỗi hạt trên cổ tay phải, gam màu chủ đạo của chúng là tím, nâu và đen. *Nên khuyến cáo những người mắc bệnh động kinh trước khi gặp cô ấy.* Zoe cảm thấy hài lòng trước sự dí dỏm của mình. Cô nhủ thầm mai mốt phải kể cho Andrea nghe.

"Không cần đâu, cảm ơn em." Zoe nói ngay khi Tatum hỏi trong nhà có cà phê không.

"Được," Daniella mỉm cười với Zoe. "Chị chắc là mình không muốn uống gì chứ?"

"Ừm... phải. Nhưng nếu đặc vụ Gray uống cà phê thì cho chị một tách luôn. Cảm ơn em nhé."

Khi Daniella vào bếp, Zoe tiến lại gần bức tường và nhìn những tấm hình. Có vẻ chúng là một bộ sưu tập gồm những tấm ảnh chụp

cận cảnh được phóng gần. Có một tấm ảnh lớn chụp giọt sương vương trên lá. Một tấm chụp hàng nhũ băng đọng lại trên cành cây. Một tấm chụp một loài côn trùng có cánh từ phía trên, cánh của nó trong suốt và có nhiều gân cánh nối với nhau. Còn vài tấm ở đằng xa là ảnh chụp những con đường trong thành phố, có cảm giác là chụp tại Châu Âu. Tất cả đều rất đẹp, nhưng nếu đặt chung thì chúng lại phá nát hết căn phòng bởi những màu sắc và hình dạng khác nhau. Nó khiến Zoe cảm thấy không được thoải mái.

Daniella quay trở lại với hai tách cà phê trên tay. “Chị có thích không?”

“Ừ... có chứ, ảnh chụp rất đẹp.”

“Những tấm ảnh chụp cận cảnh là của em. Còn những tấm chụp đường phố Venice là do bạn trai em thực hiện. Anh ấy là sinh viên trao đổi tại đó vào một năm trước.”

“Cả hai em đều là sinh viên ngành nghệ thuật à?”

“À... chỉ còn lại mình em thôi. Ryan hiện đang làm việc cho một xưởng sửa xe ô tô. Nhưng đúng là chúng em đã gặp nhau trong trường cao đẳng, lúc đó anh ấy cũng là sinh viên.”

“Tuyệt thật đấy,” Zoe nói. Cô chỉ gặp gỡ đúng hai chàng trai cao đẳng, và cả hai đều là những tên bạn trai không ra gì.

“Mời anh chị ngồi,” Daniella chỉ vào chiếc ghế sô pha trong phòng. Sau khi Zoe và Tatum ngồi xuống, cô ấy để hai tách cà phê lên một cái bàn thấp hình tròn đặt cạnh sô pha. Giây phút ấy, Zoe tưởng Daniella sẽ đến ngồi giữa hai người bọn họ, một cách sắp xếp kỳ quặc khi tra hỏi, thậm chí còn kỳ quặc hơn khi ghế sô pha này chỉ dành cho hai người ngồi. Nhưng cô thở phào khi thấy Daniella quay vào nhà bếp và lấy một cái ghế nhỏ ra ngồi đối diện với cả hai.

“Em xem trên tin tức thấy họ nói rằng đã phát hiện thêm một nạn nhân khác,” cô ấy nói. “Thật đáng sợ, giờ em không dám ra đường vào buổi tối nữa. Em còn kiểm tra xem mình đã khóa cửa chưa ít nhất bốn lần một ngày. Các anh chị sắp bắt được hắn chưa?”

“Bọn anh đang có tiến triển,” Tatum nói. “Có thể hỏi em một vài câu về Susan được không?”

“Được chứ, miễn là em có thể giúp được anh chị. Đợi đã; có thể bạn trai của em cũng trả lời được vài câu đấy. Anh ấy có gặp qua Susan vài lần.”

“Được,” Tatum nói.

“Ryan!” Daniella hét lên, Zoe nghiến răng trước âm thanh lanh lảnh của cô ấy. “Anh ra đây một lát được không?”

Một người đàn ông cao lớn với bờ vai rộng và mái tóc đen dày bước ra từ phòng ngủ. “Hả? Ồ, xin chào!” Anh nói khi nhìn thấy Zoe và Tatum. “Xin lỗi nhé, tại tôi đang đeo tai nghe nên không biết có người đến.”

“Ryan, đây là đặc vụ Gray và Bentley. Họ đến hỏi chúng ta về chuyện của Susan. Anh muốn ngồi cùng bọn em không?”

“Được!” Ryan nói. “Miễn là giúp được gì đó cho mọi người.” Ryan nhìn quanh tìm chỗ để ngồi xuống. Sau cùng, anh lấy một cái ghế khác từ nhà bếp và ngồi xuống cùng họ.

Zoe uống ngụm cà phê đầu tiên từ trong tách, hương vị của nó khiến cô giật nảy. Có vẻ Daniella thích *tất cả mọi thứ* đều phải mạnh và đậm thì phải. Cô nhìn Tatum khi anh bắt đầu đặt câu hỏi.

“Em biết Susan bao lâu rồi?”

“Em gặp bạn ấy khoảng một năm trước khi bạn ấy bị sát hại, hoặc có lẽ là lâu hơn một chút,” Daniella nói. “Nhưng Ryan thì mới gặp bạn ấy sau khi chúng em hẹn hò, nên anh ấy chỉ biết Susan được vài tháng thôi.”

“Phải,” Ryan nói. “Bạn ấy là một người tử tế.”

“Hai người có phải là bạn tốt của nhau không?”

“Có,” Daniella nói, giọng cô mềm mỏng hơn. “Bạn ấy là bạn thân của em. Và em nghĩ mình cũng là bạn thân của bạn ấy. Bạn ấy không có nhiều bạn bè lắm đâu.”

“Sao vậy?”

“À, bạn ấy ít nói lắm, anh biết không? Lúc nào cũng ru rú trong nhà để học và vẽ. Bạn ấy không có ra ngoài nhiều đâu.”

“Vậy nghĩa là cô ấy không thường mời nhiều người đến nhà.”

“Không, không hề. Với lại căn hộ của bạn ấy còn nhỏ hơn căn hộ

của em nữa, bạn ấy không thể tổ chức những buổi họp mặt lớn tại nhà được."

"Cô ấy có hẹn hò với ai không?"

"Cũng có, hai năm trước khi Susan... chết, bạn ấy từng trải qua một cuộc chia ly đẫm nước mắt. Thực ra thì bạn " ấy chưa bao giờ quên được người đó."

"Cô ấy có hẹn hò với ai ngay trước khi bị hại không?"

"Không, em nghĩ bạn ấy không có hẹn hò với ai trong vòng sáu tháng trước khi bị hại. Chí ít là vậy, em không nghe bạn ấy nói gì cả."

"Cô ấy có bao giờ cảm thấy lo lắng về chuyện gì hoặc về một người nào đó không? Em có biết người nào quen Susan và có thể đã từng... quấy rầy cô ấy không?"

"Không, em nghĩ bạn ấy còn không có người bạn nào là con trai nữa cơ."

"Có người thân nào là con trai không? Họ hàng? Anh em trai?"

"Có thể, em không biết nữa."

"Không phải chú của bạn ấy sống gần đó sao?" Ryan nói. "Em chắc chắn bạn ấy đã từng một hai lần nhắc đến người này."

"À, phải đó!"

Zoe gật đầu. Susan có một người chú tại Chicago. Ông ấy 70 tuổi và ngồi xe lăn. Nhưng ông ấy cũng có tên trong danh sách nên sẽ sớm có người đến nói chuyện với ông ấy thôi.

"Cô ấy có nhắc đến người hàng xóm nào không?" Tatum tiếp tục.

"Không!"

Quá nhiều câu trả lời không. Zoe thở dài và xen vào.

"Lần cuối cùng em nhìn thấy cô ấy là khi nào?"

"Ừm, một tuần trước khi... trước khi bạn ấy biến mất. Em đã ghé qua thăm bạn ấy."

"Tụi em đã nói những chuyện gì?"

"Chỉ là những chuyện bình thường thôi. Học hành. Nghệ thuật. Con trai. Bạn ấy bảo là muốn dọn đi."

"Có nói tại sao không?"

“À, có chứ. Hàng đống lý do luôn. Vì căn hộ ấy thật thảm hại, cách âm quá tệ, vào mùa đông thì lạnh cóng, em nhớ bạn ấy đã nói như vậy. Còn gì nữa nhỉ?”

“Những bức tường trong căn hộ có vấn đề,” Ryan nói. “Chúng bị ẩm mốc rất nghiêm trọng.”

Daniella gật đầu. “Đúng vậy, có lần còn làm hỏng mất vài bức tranh của bạn ấy nữa. À, và nước thải cứ bị trào ngược lên. Có một lần nó đã khiến cho căn hộ bị ngập. Bọn em phải đến đó cùng với xe van của Ryan và đem đồ nội thất của bạn ấy đến một kho lưu trữ cho đến khi nơi đó khô ráo trở lại.”

“Đúng, bọn em đã phải bỏ tấm thảm đi luôn,” Ryan nói thêm. “Còn nữa, gã chủ nhà khốn nạn lắm...”

“Khốn nạn như thế nào?” Tatum hỏi.

“Hắn ta cứ né tránh mỗi khi bạn ấy cần thứ này thứ nọ,” Daniella nói. “Bạn ấy đã phải tự bỏ tiền để giải quyết chuyện nước thải. Và còn là một kẻ đáng khinh mỗi khi cần tiền, hắn liên tục đe dọa sẽ tăng tiền thuê nhà.”

“Em có biết tên ông ta không?”

“Không!”

Zoe và Tatum nhìn nhau. Có lẽ các điều tra viên đã kiểm tra người chủ nhà rồi, nhưng Zoe vẫn tự nhủ phải xác minh lại lần nữa.

“Em còn nghĩ ra được chuyện gì nữa không?” Tatum hỏi.

Daniella lắc đầu. “Em ước mình có thể giúp gì thêm cho hai người,” cô ấy nói. Có thể nhìn thấy giọt lệ trong đôi mắt cô. “Em thật sự nhớ bạn ấy.”

CHƯƠNG 29

Vào thời điểm Zoe và Tatum quay lại đồn cảnh sát, một cơn mưa đều đặn trút xuống xe họ. Zoe chăm chú nhìn hạt mưa nhỏ xuống ô kính cửa sổ, hòa vào một giọt khác rồi chảy nhanh hơn. Mắt cô dõi theo giọt nước cho đến khi nó chạm vào đáy cửa kính. Cô nghĩ lại những gì Daniella đã miêu tả về Susan, cố gắng khắc họa hung thủ. Một sinh viên ngành nghệ thuật trẻ tuổi, không sống cùng ai khác, dành hầu hết thời gian ở một mình trong căn hộ.

Một nạn nhân hoàn hảo. Hung thủ thật khéo chọn. Hắn đã hành sự rất cẩn trọng.

Nhưng giờ sự cảnh giác của hắn đang dần vơi đi. Hắn săn lùng những cô gái mại dâm ngẫu nhiên trên đường. Mặc dù hung thủ vẫn có vài tiêu chuẩn nhất định nhưng hắn không còn nhắm đến những người phụ nữ cô độc nữa. Krista sống cùng với một người bạn và được miêu tả là người hòa đồng, cô ấy còn có một tên ma cô bên cạnh.

Có phải hung thủ đang trở nên ngạo mạn không, hay ham muốn giết người của hắn đang gia tăng, khiến cho hắn trở nên bất cẩn? Dù là thuộc trường hợp nào đi nữa thì hắn cũng đang hành động nhanh hơn. Hắn sẽ phạm nhiều sai lầm hơn, và như vậy nghĩa là cơ hội tóm được hắn cũng cao hơn... nhưng cái giá phải trả sẽ rất đắt.

Zoe thấy chán nản khi không thể đưa cho Martinez một khắc họa chi tiết. Cô đặc biệt khó chịu vì hung thủ vẫn đủ thận trọng khi tấn công khắp nơi trong thành phố, rõ ràng hắn đã lái xe suốt nhiều giờ đồng hồ để tránh xa nhà hắn ra. Khắc họa địa điểm gây án là một cách rất tốt để thu hẹp số lượng nghi phạm, và việc không vận dụng được nó khiến cô cảm thấy bất lực.

Tatum tắt động cơ khiến Zoe bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ. Họ đã quay về đồn.

Hai người chẳng ai có dù, Zoe khom người chạy đến lối vào của

sở. Đến khi đã được trần nhà tại tiền sảnh che chắn, cô mới quay lại, dùng tay chải tóc và nhìn Tatum đang thong thả bước đi trong mưa như thể nó chẳng làm anh bận tâm. Khóe miệng anh vểnh lên cười nhẹ cứ như thích thú với dáng chạy lưng gù của cô. Zoe thấy hả dạ vì lúc Tatum đến được chỗ cô thì mái tóc anh đã ướt nhẹp và liên tục nhỏ nước, áo anh ướt sũng. Giờ thì ai mới là người cười đây?

Zoe chứ ai.

Họ đi lên phòng của Tổ Trọng án. Căn phòng khá trống trải. Martinez đang ngồi xem tài liệu trên bàn làm việc, tay ông gác lên trán, trông vô cùng mệt mỏi. Đối diện ông ấy là Mel đang nói chuyện trên điện thoại. Cô ấy kẹp nó giữa gò má và vai, tay gõ gõ gì đó lên bàn phím.

Martinez nhìn bọn họ. “Có manh mối gì thú vị từ cô sinh viên nghệ thuật không?”

Zoe nhún vai. “Một miêu tả chung chung về thói quen của nạn nhân, chẳng có gì đặc biệt.”

“Ừ, vậy ai trong hai người sẽ viết báo cáo đây?”

“Báo cáo gì?” Tatum yếu ớt hỏi.

“Cậu đã nói chuyện với một nhân chứng, đúng không? Trong sở cảnh sát của chúng tôi có một thứ gọi là 'Hồ sơ vụ án'. Các miêu tả từ nhân chứng đều được cho vào trong đó. Dưới dạng báo cáo.”

“Phải ha.” Tatum hắng giọng. “Tôi nghĩ là Zoe...”

“Ý tưởng giúp đỡ là của anh mà,” Zoe dịu dàng nói. “Anh không muốn giúp họ nữa hay sao?”

“Tôi sẽ gửi cậu mẫu báo cáo,” Martinez càu nhàu rồi quay sang máy tính của mình.

Mel dập điện thoại vào giá đỡ và lớn tiếng chửi tục. Sau đó, cô mới nhận ra là các đặc vụ lẫn vị Trung úy đang nhìn mình chằm chằm.

“Xin lỗi,” cô thì thầm. “Hôm nay là một ngày dài, và danh sách mà tôi có được cũng dài đến vô tận.”

“Danh sách à?” Zoe hỏi.

“Hôm nay tôi đã ngồi xuống cùng vị Trung úy bên đội chống tệ

nạn xã hội," Mel nói. "Chúng tôi đã gọi cho tất cả các quận và tổng hợp một danh sách báo cáo phụ nữ bị mất tích trong bảy mươi hai giờ đồng hồ vừa qua. Giờ tôi đang xem qua đây, nhưng chắc còn lâu lắm mới xong."

Zoe bước đến và hỏi xem danh sách. Cô lật nhanh các trang giấy được bấm lại. Tổng cộng có bốn trang, mỗi trang bao gồm một danh sách ngắn. Có cả thảy hai mươi chín cái tên, mỗi tên đi kèm một danh sách số điện thoại và địa chỉ của người mất tích lẫn những người có quen biết với họ. Còn có một miêu tả về người bị mất tích và một dòng ngắn về bối cảnh mất tích. Có bảy cái tên đã bị gạch bỏ và một cái được khoanh tròn.

"Cái tên này vì sao lại được khoanh tròn vậy?" Zoe hỏi.

"Đó là người duy nhất tôi đang theo dõi nhưng vẫn chưa được tìm thấy. Những người mà tôi gạch bỏ, vị trí của họ đã được xác định. À, thực ra thì có năm người trong số đó đã trở về."

Zoe lật xem các trang lần nữa và cau mày. "Có phải cô sắp xếp dựa trên ngày tháng không?"

"Phải, tôi nghĩ mình nên bắt đầu với những vụ mà nạn nhân mất tích lâu nhất bởi vì khả năng họ quay về rất cao. Mà nếu họ vẫn chưa quay về thì..."

"Phân chia ưu tiên theo cách ấy thật là tệ hại."

Mel nhìn chằm chằm Zoe và nghiến răng.

"Cô nên tập trung vào những vụ xảy ra trong vòng ba mươi sáu giờ vừa qua, ít nhất là một ngày sau khi chúng ta tìm thấy thi thể của Krista Barker. Hãy gọi cho những người phụ nữ tuổi từ 19 đến 25 trước tiên. Ở đây có năm người có vết bầm trên mặt hoặc cánh tay, có thể để họ ở sau cùng. Những vết bầm sẽ không dễ lành lại sau khi chết, hung thủ của chúng ta thích cái xác được nguyên vẹn..."

"Những người phụ nữ này rất giỏi che giấu vết bầm bằng mỹ phẩm," Mel nói.

"Hắn sẽ rất cảnh giác trước chuyện đó. Đây là một người thận trọng. Tôi đoán rằng hắn tránh những cô gái mại dâm trang điểm đậm cũng chính vì lý do này. Xăm mình và xỏ khuyên cũng vậy.

Chúng ta sẽ cho những người nào có hình xăm và đeo khuyên lộ liễu xuống dưới. Hơn nữa, nên bắt đầu tìm kiếm những người bị mất tích vào buổi chiều tối." Zoe chộp lấy một cây bút từ bàn làm việc của Mel và bắt đầu đánh dấu những cái tên. "Đây, và đây. Cả người ở đây nữa."

Cô đánh dấu thêm bốn cái tên khác. Tiếp theo, Zoe nhìn lướt qua những cái tên đã được đánh dấu và đánh số thứ tự cho chúng từ một đến bảy. "Hãy bắt đầu theo thứ tự này. Tôi sẽ phân chia thứ hạng ưu tiên cho số còn lại."

Mel nhìn cô chằm chằm một lúc lâu rồi chộp lấy điện thoại, bắt đầu ấn nhanh và mạnh vào các phím số.

Zoe hài lòng quay trở lại danh sách.

CHƯƠNG 30

Kể từ khi còn nhỏ, em trai của Lily đã rất sợ bóng tối. Cô thường đem chuyện này ra để chế nhạo em mình. Cô gọi cậu ấy là em bé, là một đứa nhát gan. Mỗi khi mẹ của họ lớn giọng bảo cả hai tắt đèn đi ngủ, Lily sẽ tắt đèn, bắt đầu rít lên và gấm gừ như một con quái vật cho đến khi em cô thét lên vì sợ chết khiếp. Tất cả chỉ để mẹ của họ tức giận và phạt cậu bé.

Cô ước mình có thể quay ngược thời gian và nói với cậu rằng giờ thì cô đã hiểu, rằng cuối cùng cô cũng nhận ra bóng tối rất đáng sợ. Bởi vì nó tối, rất tối, chúng ta bị bỏ lại trong bóng tối cùng với trí tưởng tượng của mình.

Cô di chuyển đôi chân, cố gắng nhìn ra chuyển động của nó, bất kỳ một chuyển động nào nhưng không thể. Cô muốn vẫy tay trước mặt, chắc chắn cô có thể nhìn thấy được. Nhưng hiện giờ tay cô đang bị vặn về phía sau và bị chiếc còng kim loại cứa lên cổ tay. Cô run rẩy trong cơn lạnh giá, những suy nghĩ về điều khủng khiếp sớm xảy ra với mình cứ trôi nổi trong đâu. Tên đó... lúc hai người ngồi trên xe, rõ ràng trông hắn rất bình thường, nhìn khá khẩm hơn đa số các khách hàng của cô. Lúc đầu khi hắn kề dao ngay cổ, cô còn tưởng đó chỉ là một trò đùa, một trò đùa tệ hại, phải, nhưng một người tử tế như vậy sao lại...

Tất nhiên cô đã từng nghe kể về những chuyện như thế. Làm công việc đứng đường thì không thể nào tránh được. Có những cô gái đã biến mất hoàn toàn hoặc xác được tìm thấy trong các con hẻm. Nhưng không biết vì sao, cô vẫn luôn cho rằng do họ bất cẩn nên mới xảy ra chuyện, rằng họ đã chọn không đúng khách hàng, rằng họ không chú ý đến những dấu hiệu cảnh báo.

Mặc dù hơi trễ, nhưng giờ cô đã khám phá ra được có những tên không hề có dấu hiệu. Và với những tên như vậy thì dấu hiệu cảnh báo đầu tiên chính là khi con dao của hắn kề ngay cổ bạn.

Hắn đã để lại cái máy radio trong một căn phòng khác. Cô tin công dụng của nó chủ yếu là để át đi tiếng la của cô, nhưng Lily cũng chẳng còn la to được nữa. Cảm giác lạnh lẽo, đói khát và sợ hãi đã rút cạn sức lực của cô. Điều tốt nhất cô có thể làm lúc này là rên rỉ và khóc lóc. Máy radio phát vài bản nhạc, còn lại chủ yếu là chương trình truyền hình. Âm thanh của người khách mời gọi đến và người hướng dẫn chương trình phát ra từ bên kia cánh cửa tiếng được tiếng mất. Có những khoảnh khắc cô đã bị nhầm lẫn, cứ tưởng có người đang nói chuyện bên ngoài. Cô la lên cầu cứu qua miếng giẻ nhét trong miệng để rồi vài giây sau mới nhớ ra, đó chỉ là âm thanh quái dị của một người trên sóng phát thanh. Cô tức đến phát điên.

Có thứ gì đó rung lên, âm thanh đột ngột đó khiến cô choàng tỉnh. Cô mở mắt, nhận ra mình đã ngất đi một lúc. Có tiếng điện thoại reo đâu đó trong phòng. Một tia sáng kỳ lạ cách chỗ cô không xa lóe lên rồi mờ dần.

Vào thời điểm tiếng rung đã dừng, tia sáng đã biến mất, căn phòng tiếp tục chìm vào bóng tối thì cô mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đó là điện thoại của cô. Chiếc điện thoại *thứ hai* của cô. Cô đã nhìn thấy hắn lấy đi chiếc điện thoại dành cho công việc từ trong túi xách, nhưng chắc hẳn hắn đã bỏ qua chiếc điện thoại dành cho nhu cầu cá nhân. Nó đã được chuyển sang chế độ rung. Vì khách hàng không thích bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy nên cô luôn để chế độ rung mỗi khi làm việc. Tiếng reo ban nãy chính là một cuộc gọi đến.

Cái túi xách bị vứt bên cạnh đống quần áo, không gần chỗ cô ngồi cho lắm, quá xa là đằng khác. Cô lắc chiếc còng một hồi, nhưng nó đã bị xích vào tường nên không cách nào đến gần được túi xách. Cô kéo mạnh hai tay, cố gắng rút cổ tay ra khỏi chiếc còng kim loại, cảm thấy da tay như bị xé rách, nước mắt cô tuôn ra, vai sụp xuống. Không được rồi. Chiếc còng quá chặt.

Tiếng rung lại xuất hiện, tia sáng yếu ớt từ màn hình của thiết bị thắp sáng căn phòng bằng một thứ ánh sáng điện tử dịu nhẹ. Cô có thể thấy rõ cả cơ thể mình lẫn túi xách bị ném trên sàn. Cô điên

cuồng rướn người, cố gắng chạm chân đến chỗ cái túi, biết đâu có thể kéo nó lại bằng cách nào đó...

Tiếng rung dừng, không gian trong phòng một lần nữa tăm tối trở lại. Cơ hội được tự do cách đôi chân trần của cô chỉ vài inch, nó đến rồi lại đi, cứ như đang bỡn cợt, trêu ghẹo cô.

Cô chợt nghĩ, không biết điện thoại còn lại bao nhiêu pin? Tuy đã sạc nó trước khi rời khỏi nhà nhưng cô đã ở nơi này hơn một ngày rồi. Lỡ như hết pin thì thế nào? Tia hy vọng cuối cùng của cô cứ như vậy mà biến mất sao?

Cô lại bắt đầu rướn người trong bóng tối và rên rỉ. Vai cô sắp đứt lìa khi cô rướn người ra xa hơn, càng lúc càng xa, ngón chân cô dò dẫm cái túi, la hét vì chán nản và đau đớn.

Tiếng rung đã quay trở lại. Nhờ ánh sáng từ điện thoại, cô có thể thấy chân mình sắp chạm đến cái túi. Sắp rồi. Cô kêu gào với miếng giẻ trong miệng, cố kéo tay khỏi chiếc còng, da cô bị xé rách, vai như muốn bốc cháy, mồ hôi vã ra khắp người...

Cô chạm được ngón chân vào một bên quai xách rồi kéo một phát.

Cái túi ngã sang một bên, đồ đạc bên trong rơi hết ra sàn. Nhưng nhờ một sự can thiệp nào đó từ Bề Trên mà điện thoại của cô không bị lật ngược. Mắt cô ngay lập tức chú ý đến ký hiệu pin trên màn hình.

Sáu phần trăm.

Cuộc gọi đã ngừng và điện thoại lại tắt, Lily rên rỉ. Cô dò dẫm chiếc điện thoại bằng bàn chân nhưng không thể kẹp chặt nó được. Cô hít thở mạnh qua mũi, cố gắng lại lần nữa. Bàn chân cô chỉ chạm được vừa đủ vào điện thoại nhưng lại vô tình đá nó ra xa hơn. Cô sợ hãi kêu rên. Có phải điện thoại đã bị văng quá xa không?

Màn hình lại sáng; điện thoại tiếp tục rung. Ký hiệu pin là năm phần trăm. Chiếc điện thoại vẫn nằm trong tầm với.

Cô vuốt màn hình bằng ngón chân, nguyền rủa thiết kế của nó vì phải trượt để nghe thay vì ấn nhẹ lên màn hình. Cô cố gắng dùng ngón chân vuốt ngang màn hình hết lần này đến lần khác nhưng

chẳng làm được gì, cô hét đến khản cả giọng.

CHƯƠNG 31

Lúc Zoe gần phân chia ưu tiên xong thì Mel đột ngột rít lên: “Khốn thật.”

Zoe ngước mắt lên nhìn người điều tra viên. Cô ấy kẹp chặt điện thoại, mắt nhìn lướt cả căn phòng và ba người đang ngồi trong đó.

“Trung úy,” Mel cất cao giọng, “đến đây đi.”

Âm thanh căng thẳng khiến Martinez không còn ngồi yên nữa, ông nhanh chóng đứng dậy và bắt đầu bước qua. Mel ấn vào nút loa trên điện thoại.

Zoe cau mày. Tất cả những gì cô nghe được là âm thanh tiếng được tiếng mất của hai người đang nói chuyện trong điện thoại. Cô không biết thứ gì đã gây ra phản ứng vừa rồi của Mel.

Mel ấn nút điều chỉnh âm lượng vài lần rồi tăng âm thanh lên tối đa. “A lô?”

Không có tiếng trả lời. Chỉ là âm thanh không rõ của một cuộc nói chuyện nào đó từ đằng xa.

“A lô? Lily à? Tôi là Điều tra viên Mel Parks tại Sở Cảnh sát Chicago đây. Tôi chỉ muốn gọi để đảm bảo là...”

Lại là một âm thanh khác. Cao hơn, căng hơn, và không nghe rõ. Tiếng bánh xe rít lên à? Không đúng, nó vẫn đang phát ra, lúc cao lúc thấp. Cuối cùng, trái tim Zoe nặng như đeo chì, cô đã biết âm thanh mình đang nghe là gì.

Là tiếng hét của một người bị bịt miệng.

Martinez tiến lại gần bàn làm việc và lắng nghe. Một giây sau, Mel nói, “Lily, tôi cần cô bình tĩnh và cố gắng trả lời tôi. Có phải cô đang bị bịt miệng không?”

Bầu không khí yên lặng trong giây lát. Tiếp theo là một tiếng đáp không rõ, nghe giống như một người phụ nữ đang cố nói: “Uh huh!”

“Có cách nào để lấy vật nhét trong miệng ra không?”

“Uh uhm!” Tông giọng dường như có chút thay đổi, nhưng rõ

ràng câu trả lời là không.

"Cô có biết mình đang ở đâu không?" Mel hỏi.

"Uh huh!"

Zoe liếc nhìn danh sách. Lily Ramos, 20 tuổi, hành nghề mại dâm, được một người bạn, người mà đáng ra phải gặp cô ấy mỗi khi xong việc thông báo mất tích. Cô ấy đã mất tích được một ngày, lần cuối cùng nhìn thấy là đang đứng bắt khách vào buổi chiều tối. Theo như miêu tả thì cô ấy là người da trắng, hầu như không trang điểm, mặc váy ngắn và áo sơ mi tay dài, trông tương đối giản dị so với nghề nghiệp của cô. Lily chỉ có một hình xăm và không thể nhìn thấy hình xăm này khi mặc quần áo, đó là hình một con mèo đen ở dưới lưng. Zoe đã xếp cô ấy vào vị trí số ba trong danh sách.

"Cô có thể miêu tả người đã bắt cô không?"

Có một tiếng càu nhàu chán nản nghe không rõ.

Martinez giành quyền kiểm soát. Ông cầm điện thoại lên và nói lớn: "Lily, Trung úy Martinez đây. Cô có biết địa chỉ mà cô đang ở không?"

Vì ông ấy đã cầm điện thoại nên họ không thể nghe được giọng của người phụ nữ nữa, nhưng một giây sau ông ấy gật đầu. "Được rồi, chúng ta sẽ đi từng chữ cái một. Nếu tôi nói đúng một chữ cái, cô hãy bảo tôi dừng lại, được chứ? Chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi nơi đó. Bắt đầu ; nào, A... B... C..."

Phía sau, Tatum đang nói rất nhanh trên điện thoại. Anh đang cố tìm ai đó ở FBI để lần ra vị trí cuộc gọi. Anh quay sang nhìn Zoe và làm khẩu hình miệng, *Số điện thoại.*

Giọng của Martinez vẫn vang lên đều đều. "D... E... F..."

Zoe chộp lấy danh sách và gấp rút chạy đến đưa cho Tatum, chỉ dứt khoát vào số điện thoại của Lily. Tatum gật nhanh, mặt anh nghiêm trọng. Anh bắt đầu đọc số điện thoại cho người đàn ông ở phía bên kia đầu dây.

Zoe nắm tay lại. Tim cô đập nhanh, cùng một nhịp với mỗi chữ cái mà Martinez thốt ra.

"G... H... I... có phải là I không? Hay là H? Được rồi, tốt lắm. Tiếp

nào, A... B..."

Zoe quay sang Martinez và điên cuồng vẫy tay về phía ông. Ông liếc nhìn cô, cau mày.

"Nguyên âm," cô nói. Chữ cái đầu tiên là chữ H, chữ tiếp theo sẽ là nguyên âm.

Martinez tạm dừng, sau đó gật đầu. Ông hắng giọng.

E... I..."

Mel đang gõ mạnh vào bàn phím, tiếng gõ hòa vào giọng của Martinez và Tatum.

"O… U…"

Zoe liếc nhìn màn hình qua bờ vai của Mel. Có một danh sách những cái tên ở trên đó, là tên đường. Tất cả đều bắt đầu bằng chữ H.

"Có phải U không? Được rồi, tốt lắm. Chữ thứ ba, A... B...C..."

Mel ấn vào chữ *U,* danh sách thay đổi, chỉ còn lại những con đường bắt đầu bằng chữ *HU.* Cô điên cuồng gửi sang máy in, sau đó xông thẳng đến máy in. Zoe nắm tay lại, tập trung và cảnh giác khi lắng nghe cuộc hội thoại một chiều này, một phiên bản chữ cái ABC rùng rợn.

Mel chộp lấy hai trang giấy được in ra, cô đi nhanh đến nỗi hích phải Zoe, sau đó đập những trang giấy xuống trước mặt Martinez. Ông nhìn chằm chằm trang giấy rồi gật đầu.

"Được rồi, Lily? Cô còn ở đó chứ? Tốt, nghe đây. Tôi có một danh sách đường tại Chicago bắt đầu bằng chữ *HU.* Tôi sẽ đọc cô nghe, hãy bảo tôi dừng lại nếu đúng tên đường nhé, được không?"

Zoe có thể hình dung người phụ nữ đang kêu lên để chứng tỏ mình hiểu ý của Martinez.

"Hubbard... Hubbs... Huber..."

Tatum đã ngừng nói chuyện, lúc Zoe quay sang nhìn cũng là lúc anh dập điện thoại vào giá đỡ. Anh sải bước đến máy tính và gõ gõ gì đó. Một bản đồ Chicago hiện ra trên màn hình. Có phải anh đã tìm ra vị trí của cô ấy không? Zoe bước đến chỗ anh, dùng tay lau giọt mồ hôi trên mày của mình. Anh đang xem một khu lân cận tại Chicago,

nhưng phạm vi tìm kiếm quá rộng, thật khó để tìm ra được địa điểm chính xác. Zoe thấy buồn nôn, cô không dám tưởng tượng ra cảm giác của Lily lúc này.

CHƯƠNG 32

Lily lắng nghe người đàn ông đọc đều đều những cái tên đường. Chậm quá, thật sự quá chậm. Mắt cô vẫn không rời ký hiệu pin. Hai phần trăm.

"Huck... Hudson... Huguelet..."

Cô muốn hét vào điện thoại bảo ông ấy đọc nhanh lên; điện thoại có thể tắt *bất kỳ lúc nào.* Nhưng Lily không tài nào làm được, cô chỉ có thể kêu rên.

"Hull... Humboldt... Hunt..."

Ông ấy sắp đọc đến rồi, tiếp theo là số nhà. Có phải 3202 không nhỉ? Hay 3204? Cô cũng không chắc nữa, chỉ biết đó là một số lớn. Làm sao cô có thể truyền đạt con số này cho ông ấy đây? Cổ họng Lily nghẹn lại vì tuyệt vọng.

Cô chợt nhận ra là họ sẽ phải đi từng số một. Chỉ có bốn số thôi, có thể làm được. Viên cảnh sát có vẻ rất thông minh; ông ấy sẽ tìm ra. Kế đến cô phải cho ông ấy biết số căn hộ nữa. Nhưng một khi đã có được số nhà rồi, họ có thể điều đến đây vài chiếc xe cảnh sát... cô bắt đầu cảm thấy có hy vọng.

Ký hiệu pin thay đổi. Một phần trăm.

"Hunter... Hunting..."

Cô căng thẳng. Gần đến rồi, cô phải thật cảnh giác. Nếu như không dừng lại đúng cái tên đó, họ sẽ không bao giờ tìm ra được cô.

Đó cũng là lúc cô nhận ra mình không còn nghe âm thanh radio bên ngoài nữa. Thay vào đó là tiếng bước chân đang ngày càng gần.

"Huntington... Hurlbut... Huron... Hussum..."

Cánh cửa mở toang khiến ánh sáng tràn ngập căn phòng, bóng của một người đàn ông đang đứng ngay lối đi. Cô hầu như không còn để ý là Martinez đã đọc qua cái tên chính xác và đang tiếp tục đọc những tên khác, giọng ông vẫn bình tĩnh, đều đặn. Cô bắt đầu kêu la thảm thiết bằng cái miệng bị bịt chặt.

“Có phải đường Hussum không? A lô? Lily? Có phải đường Hussum không?”

Người đàn ông bước lại, hắn nhặt chiếc điện thoại từ dưới sàn lên và cúp máy. Hắn giận run nhìn sang cô. Hắn khom xuống, hai tay vươn ra phía trước tóm lấy cổ cô rồi dùng các ngón tay siết chặt.

Lily đã bị trói tay ra phía sau, không thể làm gì khác ngoài việc quằn quại, cố gắng để thở.

CHƯƠNG 33

“Chết tiệt!” Martinez la lên. “Cúp máy rồi.” Ông ấn nút gọi lại. Sau một giây, giọng nói thu sẵn của một người phụ nữ báo với ông là số điện thoại trên hiện không liên lạc được.

“Tôi đã có vị trí gần đúng của nạn nhân từ trạm thu phát sóng,” Tatum gọi cả bọn. “Bản đồ nơi đó ở đây.”

Martinez chạy nhanh đến bên máy tính của Tatum, Zoe đang đứng sẵn tại đó.

“Trong phạm vi một dặm từ số 805 đại lộ North Trumbull,” Tatum chỉ vào bản đồ.

“Có đường nào ở đó bắt đầu bằng chữ *HU* không?” Martinez vừa hỏi vừa nhìn lướt bản đồ. “Kia kìa, đường Huron.”

Ông quay sang và quát với Mel: “Mau chóng điều động xe cảnh sát đến đường Huron. Chúng tôi sẽ cố gắng đưa cho mọi người địa chỉ chính xác.”

Mel đang nghe điện thoại, lúc ông nói hết câu thì cô đã đang nói chuyện với người bên kia.

“Có cách nào tìm được địa chỉ cụ thể hơn không?” Ông hỏi Tatum.

“Cả con đường Huron hầu như đều nằm trong phạm vi một dặm đó,” Tatum chỉ vào màn hình. “Tôi sẽ trao đổi với công ty di động để cố gắng dò ra vị trí chính xác hơn.”

“Hung thủ sẽ tìm cách chạy thoát,” Zoe nhìn vào bản đồ. “Và hắn sẽ mang cô ấy theo.”

“Tại sao?”

“Hắn vẫn chưa xong với cô ấy đâu. Những người phụ nữ mà hắn bắt đi rất có ý nghĩa đối với hắn. Hung thủ thường giam giữ bọn họ một tuần hoặc hơn trước khi giết. Hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.”

“Bảo bên điều vận thông báo với tất cả các xe,” Martinez hét lớn

với Mel. “Nghi phạm có thể đang di chuyển. Hãy dừng bất kỳ người đàn ông nào đang đi cạnh một người phụ nữ hoặc xách theo hành lý cồng kềnh. Và dừng tất cả các xe chạy trên đường. Chúng ta không thể để gã này trốn thoát.”

“Có thể hắn sẽ kịp rời khỏi khu vực đó trước khi họ đến nơi,” Tatum nói.

“Nếu hắn vắt giò lên cổ chạy thì may ra,” Martinez gầm lên.

“Hắn sẽ làm như vậy,” Zoe nói. “Hắn còn được bóng tối và cơn mưa hỗ trợ nữa.”

Martinez gật đầu, tay cầm điện thoại kê sát tai. “Sếp”, ông nói với người ở đầu dây bên kia. “Chúng tôi biết vị trí gần đúng của hắn, và hắn đang tìm cách chạy thoát. Có thể nạn nhân vẫn đang đi cùng hắn. Vâng, thưa sếp. Tôi cần một trực thăng và...”

Ông dừng lại một hồi, sau đó nói tiếp: “Vâng, thưa sếp!” Martinez cúp máy và hét lớn: “Cho một trực thăng dò tìm khu vực đó. Tôi muốn có rào chắn kiểm tra giao thông nữa. Hãy dừng hết những chiếc xe đi từ phía Bắc đường Huron đến đại lộ Chicago và bất kỳ chiếc nào đi từ phía Nam đường Huron đến đường West Ferdinand.”

“Có thể hắn sẽ lái về phía Tây thông qua đại lộ Kostner,” Tatum kéo kéo bản đồ.

“Và một rào chắn tại ngã tư Kostner và Pulaski,” Martinez nói với Mel, người đang chỉ thị liên hồi cho bên điều vận. “Chúng ta sẽ bắt hắn.”

CHƯƠNG 34

Hắn vừa khóc vừa lôi thi thể đến bàn ướp xác. Thế đấy. Đây chính là lý do vì sao có quá nhiều cặp chia tay. Vợ chồng với nhau mà cứ ngoại tình, đâm sau lưng nhau, gọi cảnh sát tố cáo nhau. Trước khi hắn biến đổi họ thì làm gì có thứ gọi là lòng tin, là nương tựa, là tình yêu thật sự kia chứ.

Hắn không còn nhiều thời gian nữa, hắn biết. Nhưng hắn phải thực hiện việc này trước khi dắt cô chạy trốn. Bằng không tình yêu của họ sẽ không thể dài lâu. Và hàng xóm sẽ lại than phiền về mùi hôi cho xem.

Đúng, nếu yêu cô thật lòng thì hắn phải liều mạng để thực hiện. Hắn rạch một đường, ngón tay run rẩy, điên cuồng dùng tay trộn nhanh dung dịch ướp xác. Không còn thời gian để đo liều lượng chính xác nữa; hắn chỉ hy vọng là mình canh đúng. Còn bao lâu nữa thì họ sẽ tìm đến? Sao hắn lại làm hỏng chuyện thế nhỉ? Sao hắn lại không kiểm tra xem cô ấy còn chiếc điện thoại nào không? Là tình yêu. Tình yêu đã khiến cho hắn mất cảnh giác.

Hắn đặt ống và bắt đầu bơm dung dịch vào. Vài giây sau, hắn chán nản nhận ra là mình đã quên rạch một đường để đặt ống xả. Hắn lần đến tĩnh mạch cảnh và cắt nhanh, một thứ chất lỏng bắn vào người hắn. Là máu.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp. Người phụ nữ khốn kiếp đó và cái điện thoại của cô ta. Hãy xem cô đã làm gì với hắn đây này.

Hắn cảm thấy tan nát cõi lòng khi nhìn vào thi thể. Cổ của cô giờ là một mớ hỗn độn vì bị rạch một đường lớn. Cổ tay trông cực kỳ nham nhở; cô đã làm nó bị thương nặng trong lúc nỗ lực để lấy cái điện thoại chết tiệt kia. Khắp bàn chân là những vết bầm và trầy xước...

Cô đã từng rất xinh đẹp, rất ngây thơ. Hay ít nhất đó cũng là những gì hắn từng nghĩ về cô.

Cái thứ dung dịch ướp xác khỉ gió này. Hắn sẽ cứ thế mà mang cô đi thôi. Đáng lẽ họ sẽ có những ngày tháng tuyệt vời bên cạnh nhau trước khi cô rời xa. Hắn tháo ống dẫn trên cổ, dịch lỏng lại tuôn ra khiến ngón tay hắn và làn da mỏng manh của cô vấy máu. Cả phần ngực của cô trông vô cùng lộn xộn. Hắn điên cuồng mặc quần áo vào cho cô, vật lộn để tròng chiếc áo sơ mi qua đầu. Vừa rồi có phải là tiếng còi báo động của cảnh sát không?

Khốn kiếp!

Hắn xốc cô dậy. Không còn thời gian để mặc quần nữa rồi. Hắn vác cô lên vai và tiến vào nhà để xe. Nếu không có cái nhà để xe này thì hắn đã bỏ cô lại. Không đời nào hắn có thể bước ra khỏi cửa với một người phụ nữ trên vai trong khi cảnh sát đang ở ngoài.

Hắn do dự. Có nên để cô ngồi ở ghế trước không? Cảnh sát sẽ bớt nghi ngờ khi thấy một người đàn ông đang lái xe chở vợ ngồi bên cạnh. Nhưng nếu họ nhìn kỹ thì...

Hắn mở thùng xe và ném cô vào bên trong, sau đó nhìn mình trong gương.

Cả người hắn toàn máu là máu. Hắn quay trở lại xưởng để rửa sạch mặt và tay. Có một vết bẩn lớn trên chiếc áo sơ mi xanh hắn đang mặc, nhưng có lẽ trong bóng tối sẽ không dễ gì nhìn thấy. Hắn lại nghe thêm nhiều tiếng còi báo động nữa. Đến lúc phải đi rồi. Ngay bây giờ.

Hắn chui vào trong chiếc xe van rồi điều khiển cho cửa nhà xe mở ra. Cánh cửa kéo lên một cách chậm rãi, hắn nghiến răng. Nhanh lên... nhanh lên đi...

Cuối cùng cửa cũng mở. Hắn lái ra ngoài, tắt đèn pha, đóng cánh cửa nhà xe phía sau.

Việc đầu tiên phải làm là xuống đường. Hắn nhanh chóng rẽ phải sang đại lộ North Ridgeway, vừa lái vừa bật đèn pha. Giờ hắn chỉ là một người đàn ông ngoài đường, lái xe van đến một nơi bình thường. Cảnh sát sẽ không cần phải đến gần kiểm tra làm gì.

Hắn nghe tiếng động cơ trực thăng trên đầu. Cả con đường phía sau ngập tràn ánh đèn chói lòa màu trắng. Hắn ép chân mình kiên

định trên bàn đạp ga. Nếu bây giờ mà tăng tốc thì hắn sẽ bị tóm ngay lập tức. Hắn phải bình tĩnh. Chỉ cần lái lên đại lộ Chicago, rẽ trái, rồi cứ thế mà lái về nhà. Cảnh sát không có lý do gì để...

Có rào chắn phía trước. Một cảnh sát đang ra hiệu các xe dừng lại để kiểm tra kỹ lưỡng từng chiếc một. Hắn dừng xe, điên cuồng nhìn xung quanh và phát hiện ra con hẻm.

Chỉ còn một cách duy nhất mà thôi.

CHƯƠNG 35

Giọt mưa rơi lộp độp trên chiếc áo mưa màu vàng của Sĩ quan Mikey Calhoun, nước nhỏ từ trên cổ anh xuống dưới lưng. Tại thời điểm đó, áo mưa chỉ là một tấm màng bọc bằng nylon không hơn không kém. Chẳng những ngăn không cho mưa tạt vào mà còn giữ thêm nước mưa bên trong. Sáng nay lúc anh rời khỏi nhà để đi làm, nhìn bầu trời chẳng có vẻ gì là sẽ mưa. Mà cho dù có đi chăng nữa thì anh cũng đi làm bằng ô tô. Một ngày vốn dĩ rất khô ráo, vậy mà bây giờ thành ra thế này đây. Nước mưa tràn vào cả những bộ phận nhạy cảm trên cơ thể. Cơn mưa và anh, cả hai giờ trở nên thật thân mật. Thậm chí còn thân mật hơn mối quan hệ giữa anh và bạn gái gần đây.

Những chiếc xe đang bóp còi không ngừng. Anh hiểu, chẳng ai thích bị giữ lại cả. Họ không thích kẹt xe, và chắc chắn cũng không thích nhìn thấy những rào chắn giao thông. Thì sao chứ, anh cũng đâu có thích? Mỗi lần đưa con gái đi học anh cũng chẳng vui nếu đột nhiên chạy vào những đoạn đường đang thi công hoặc bị kẹt lại bởi một tai nạn phía trước. Nhưng anh biết đó là một phần tất yếu khi sống trong thành phố lớn. Nơi này đâu chỉ có những cơ hội nghề nghiệp, những quán bar hay những con đường được bảo trì tốt. Đôi lúc bạn cũng gặp phải những rào chắn giao thông nữa. Mà nếu đã vậy, điều tốt nhất có thể làm đó là hãy phối hợp và ngừng cái kiểu bóp còi chết tiệt đó đi. Hãy suy nghĩ là ít ra được ngồi trong xe vẫn khô ráo chán, có đúng không? Khô ráo hơn Sĩ quan Mikey Calhoun rất nhiều, cảm ơn. Họ còn có cần gạt để lau nước mưa nữa, phải không nào? Tất cả những gì Mikey có là một bàn tay ướt sũng để thỉnh thoảng quẹt những giọt nước trên mặt xuống, cả cơ thể anh cũng ướt đẫm không kém.

Anh ra hiệu cho chiếc xe tiếp theo tiến lên. Những chiếc xe di chuyển bằng tốc độ của một con ốc sên yếu ớt, họ chậm rãi nhích

từng chút một về phía trước. Dừng lại ngay chỗ anh lúc này là một chiếc xe van Nissan sẫm màu. Tài xế chỉ có một người, không ai đi cùng anh ta. Như vậy thì theo như chỉ thị đã được đưa ra cho Mikey, đây là người mà anh phải kiểm tra thật kỹ lưỡng.

"Xin chào anh," anh nói. "Anh đang đi đâu vậy?"

"Đang lái xe về nhà, thưa sĩ quan," người đàn ông nói. Anh ta nở một nụ cười lịch sự, một nụ cười mà Mikey cho là bắt nguồn từ sự thấu hiểu. Người này nhìn ra được là Mikey chỉ đang làm việc phải làm. Biết đâu anh ta còn thấy thông cảm cho tình thế khó xử của Mikey khi phải đứng ngoài trời trong điều kiện thời tiết như thế này.

"Thế à?" Mikey rọi đèn pin xuống sàn xe, không có một chút vết bẩn nào. Anh tránh không chiếu ánh sáng vào người đàn ông. Thường thì nếu có người hỗn xược hoặc bất lịch sự, Mikey sẽ nhắm thẳng vào mắt họ mà rọi đèn vào. Đúng, như vậy có hơi nhỏ nhen. Nhưng đôi lúc con người anh là như vậy.

"Phiền anh mở thùng xe phía sau ra cho tôi xem được không?"

"Để làm gì?" Người đàn ông hỏi.

"Vì tôi muốn xem xét bên trong."

"Không phải anh cần có lệnh khám xét sao?"

Đúng là vậy, trừ khi Mikey có lý do tin chắc là người này đã phạm tội, nhưng anh không có. Mikey dự định rọi đèn vào người đàn ông. Có phải anh ta vừa cư xử hỗn xược với anh không? Nhưng những gì anh ta nói cũng là chuyện thường tình khi một người đàn ông lo lắng bị xâm phạm quyền riêng tư của họ.

"Tôi cần phải kiểm tra xe của anh, thưa anh."

"Vấn đề là, trong xe của tôi có hơi bừa bộn."

"Xin vui lòng mở thùng xe ra, thưa anh."

Nếu anh ta không mở, Mikey sẽ yêu cầu người đàn ông xuống xe. Anh thật sự không muốn phải làm vậy, chỉ tổ khiến tình trạng kẹt xe tồi tệ hơn, và người ta sẽ lại bóp còi dữ dội hơn. Nhưng đây là công việc của anh, anh tự hào về nó.

Người đàn ông do dự thêm giây lát, Mikey bắt đầu tự hỏi lý do khiến anh ta do dự là gì. Phải chăng đây là người mà họ đang tìm

kiếm? Đèn pin của anh rọi vào người đàn ông, tia sáng từ đèn pin soi sáng quần áo của anh ta. Chiếc áo sơ mi có vết gì đó trông giống như sốt barbecue. Mikey di chuyển ánh sáng lên gương mặt của người đàn ông...

"Được rồi, sĩ quan, thùng xe đã mở. Tôi thật sự xin lỗi vì phải để anh nhìn thấy mớ hỗn độn."

Mikey đi vòng ra phía sau. Anh để mắt đến tài xế lái xe, người vẫn đang ngồi và để hai tay trên vô lăng. Mikey kéo cửa mở và soi đèn pin vào đống hàng hóa trong xe. Cũng đâu lộn xộn mấy, trong xe chỉ có vài thùng nhựa, một cái trong số đó đã bị lật sang một bên. Có vẻ như nó đã làm đổ hết đồ bên trong ra sàn xe van và để lại một vết to sẫm màu. Mikey đóng cửa xe và quay lại chỗ người đàn ông.

"Cảm ơn anh."

"Nói cho tôi biết những chuyện này là sao?"

"Chỉ là làm theo thông lệ thôi, thưa anh."

"Thông lệ à? Các anh đã chặn hết cả một khu luôn đấy. Bạn gái của tôi sống ở gần đây, tôi không lo sao được?"

Mikey thở dài. Chiếc xe phía sau đang bóp còi inh ỏi. Anh cảm thấy cả người mình đã ướt đẫm. "Chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người cùng với cô ấy rằng họ phải ở yên trong nhà đêm nay, thưa anh. Có một kẻ rất nguy hiểm đang lảng vảng ngoài này. Còn bây giờ, xin anh vui lòng lái đi cho. Anh đang chắn các xe phía sau đấy."

Người đàn ông lái đi, Mikey lắc đầu ngao ngán trước chiếc xe đang bóp còi tiếp theo. Người tài xế này có vẻ đang giận dữ và kích động. Chắc chắn anh ta sẽ được ăn một phát "đèn ngay mặt".

CHƯƠNG 36

Trước lúc nửa đêm, Martinez nhận được điện thoại. Zoe quan sát trong lúc ông trả lời, hầu hết những gì Martinez thốt ra đều là những từ có một âm tiết, vai ông sụp xuống, bàn tay cầm điện thoại buông lỏng, sắc mặt từ từ tái đi. Cuối cùng, ông quay lại, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại, không buồn để lại vào giá đỡ.

"Thi thể của Lily Ramos đã được tìm thấy trong một con hẻm tại phía Nam đại lộ Chicago," ông nói với vẻ bơ phờ. "Bác sĩ pháp y đang ở hiện trường và vẫn chưa đưa ra kết luận gì cụ thể, nhưng cổ họng của cô ấy đã bị cắt và cả cơ thể ướt sũng máu. Tôi cho rằng có vẻ như đó là nguyên nhân tử vong."

Tổ Trọng án đón nhận thông tin bằng sự im lặng một hồi lâu. Những điều tra viên còn lại đã được triệu hồi về và tất cả đều đang ở trong phòng.

"Có chắc đó là Lily không?" Scott hỏi.

Zoe chú ý cái cách anh hỏi đó có phải là Lily không, anh không gọi cô là Lily Ramos, cũng không gọi là Ramos. Trong vài giờ đồng hồ vừa qua, họ đã nỗ lực hết mình để tìm ra Lily và giải thoát cho cô, điều đó đã khiến những thành viên trong Tổ Trọng án và Lily trở nên thân thiết hơn.

"Cô ấy khớp với miêu tả mà chúng ta có, đặc biệt là còn có một hình xăm mèo đen dưới lưng giống như Lily."

Một hình xăm. Lại còn là một hình xăm không dễ nhìn thấy. Giống y như giả thuyết của cô. Nhưng Zoe chẳng có chút cảm giác chiến thắng nào, chỉ có sự trống trải.

"Cô ấy có bị ướp xác không?" Cô hỏi.

"Tôi không biết," Martinez trả lời ngắn gọn. "Tôi sẽ đến hiện trường ngay bây giờ. Mel, cô đi cùng với tôi. Đặc vụ Gray, Tiến sĩ Bentley, nếu muốn thì hai người cũng có thể đi cùng. Scott, hãy ở lại đây để trao đổi với bên điều vận. Tôi sẽ xin Đại úy phê duyệt để giữ

lại rào chắn giao thông và trực thăng tại đó thêm nửa tiếng nên tôi muốn cậu làm người chỉ huy phòng tình huống. Những người còn lại theo tôi và chia ra ngồi trên những chiếc xe khác nhau. Vụ án vừa mới xảy ra, có nghĩa là các manh mối vẫn còn mới. Sau khi xem qua hiện trường, chắc chắn chúng ta sẽ phải chia nhau ra và bắt đầu tìm kiếm."

Manh mối vẫn còn mới. Hiện trường vẫn còn mới. Nếu xét trên mặt giấy tờ, vụ án vừa có một bước tiến đáng kể. Họ đã có thêm dữ liệu để phân tích. Họ biết chính xác con đường mà hung thủ đã giam giữ và... thậm chí là giết chết nạn nhân. Hung thủ lo sợ và sẽ để lại sai sót.

Thế nhưng chỉ vài giờ trước đó, nạn nhân vẫn còn sống và nói chuyện trên điện thoại, vẫn còn đang khoanh vùng vị trí của cô ấy. Nếu như họ nhanh hơn, tinh ý hơn, giỏi hơn thì có lẽ cô đã giữ được mạng sống. Và biết đâu còn tóm gọn được cả hung thủ.

Họ đã bước đến gần hắn thêm một bước. Nhưng cái giá phải trả thật quá khủng khiếp.

Bầu không khí trong xe vô cùng ảm đạm. Martinez và Mel đang ngồi ở phía trước, Tatum và Zoe ngồi phía sau. Zoe nghĩ về Lily, cô đã nghe một thứ giống như âm thanh cuối cùng của cô ấy. Nó cho thấy cô ấy đang cố cứu lấy chính mình trong vô vọng. Zoe biết rất rõ cảm giác kinh hãi khi mà kẻ săn lùng mình đang ở ngay phòng bên cạnh.

Khi biết rằng hy vọng được cứu đang đến gần... nhưng ắt hẳn không còn kịp nữa.

Zoe à, mở cửa đi. Đừng có mà trốn mãi trong đó chứ, Zoe.

Cô rùng mình.

"Cô không sao chứ?" Tatum hỏi, có nét gì đó hiền hòa trong đôi mắt của anh mà cô chưa từng thấy qua. Hoặc cũng có thể đó là điều mà cô đang tìm kiếm ngay lúc này.

"Ừ!" Cô nói. "Chỉ là vài ký ức không vui thôi."

CHƯƠNG 37

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Hai, ngày 15 tháng 12 năm 1997.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên khiến Zoe giật mình choàng tỉnh. Cô bối rối nhìn quanh để xác định xem mình đang ở đâu, nhịp tim đập loạn xạ. Tối qua Zoe đã từ bỏ chuyện ngủ tiếp, nhưng có vẻ lúc trời gần sáng thì cơn buồn ngủ đã quay trở lại.

Andrea không còn ở trong phòng, thật kỳ lạ. Sáng nào cô bé cũng không chịu bước xuống giường để đi học cho đến khi mẹ của họ phải lôi ra mới thôi. Nhưng hôm nay mẹ không hề đánh thức Zoe. Vì sao vậy nhỉ?

Cô ngồi dậy và chờ một lúc cho cơn chóng mặt qua đi, tối qua cô ngủ chưa đến một tiếng đồng hồ. Sau khi đã đủ bình tĩnh, cô lê bước nặng nhọc đến nhà bếp, nơi mà Andrea đang ê a nói cùng với tô ngũ cốc vẫn còn nguyên vẹn trước mặt. Mẹ của họ đang đứng bên kệ bếp, bà nhìn chằm chằm vào hai miếng bánh mỳ nướng khô khan thò ra từ chiếc máy nướng bánh.

“Mẹ, sao mẹ không gọi con dậy?” Zoe hỏi.

“Mẹ nói chị cần được ngủ thêm,” Andrea rít lên. “Em cũng muốn được ngủ nhưng mẹ nói là *em* phải dậy, thật không công bằng bởi vì em cũng mệt mà...”

Mẹ cô quay lại, Zoe nhìn thấy sự kiệt quệ trên gương mặt mẹ. Có vẻ như bà ấy cũng không được ngon giấc.

“Andrea à, ăn ngũ cốc đi, chúng ta sẽ bị trễ giờ đấy. Zoe này, mẹ nghĩ có lẽ hôm nay con nên ở nhà nghỉ ngơi,” bà cố làm ra vẻ phấn khởi.

Zoe nhớ lại chuyện cô ngất xỉu hôm qua. “Dạ được,” cô lưỡng lự. “Mẹ này, con có chuyện cần nói với mẹ.”

“Chuyện gì vậy?” Mẹ cô bắt đầu phết kem phô mai lên bánh mỳ

một cách giận dữ, gay gắt.

"Ừm... mình ra nơi khác nói được không?" Cô liếc về phía Andrea.

Mẹ cô liếc nhìn đồng hồ. "Mẹ phải đi rồi Zoe à, con nên đi ngủ tiếp đi. Mẹ nghe tiếng con di chuyển trong phòng suốt cả đêm đấy. Có gì để chiều rồi nói."

"Mẹ à, chuyện này quan trọng lắm." Cô hạ giọng. "Là chuyện liên quan đến những cô gái bị..."

Mẹ cô đột ngột trừng mắt, bà nắm chặt cánh tay của Zoe và lôi cô ra khỏi nhà bếp.

"Mẹ đi đâu vậy mẹ?" Giọng Andrea lanh lảnh.

"Một phút nữa mẹ quay lại nhé con yêu," bà nói. "Con cứ ăn ngũ cốc đi."

"Mẹ đừng bỏ con một mình."

"Andrea à, mẹ sẽ quay lại ngay. Con không có một mình đâu. Bọn mẹ ở ngay phòng bên cạnh."

Sau khi cả hai đã ra ngoài, mẹ cô rít lên: "Mẹ đã bảo con không được nói chuyện đó trước mặt Andrea rồi mà."

"Thì con đã bảo mẹ tìm nơi nào riêng tư để nói chuyện còn gì," Zoe bực tức trả lời. "Mẹ nghe con nói, tối qua con đã nghĩ ra vài điểm về những vụ giết người."

"Con à, chuyện đó cũng dễ hiểu thôi..."

"Mẹ, mẹ nghe con nói đi."

Mẹ cô im lặng. Zoe cố gắng sắp xếp ý tứ của mình, những suy nghĩ trong đầu cô cứ như mớ bòng bong. Mọi thứ có vẻ rất thuyết phục vào buổi tối, nhưng bây giờ chúng cứ như một đống ý tưởng mông lung và chắp vá.

"Con nghĩ có lẽ con đã biết hung thủ là ai," giọng cô run rẩy.

Mẹ cô trừng mắt, bà vẫn không nói gì.

"Mấy tuần trước, sau khi Jackie... chết, con đã đến ao Durant."

"Cái gì?" Mẹ cô hét lên giận dữ. "Tại sao con lại đến đó? Con đi với bạn à? Mẹ đã nói với con là..."

"Con đi một mình mẹ à, đi bằng xe đạp. Con chỉ đến đó ít phút

thôi.”

“Tại sao? Bộ con muốn chết giống như... giống như...” Môi mẹ cô run lên.

“Mẹ, nghe con nói đi. Con đã gặp Rod Glover tại đó.”

Sau đó cô mới nhận ra, để có thể giải thích một cách trọn vẹn với mẹ thì cô phải kể ra chuyện những sát nhân hàng loạt thường thủ dâm ở hiện trường. Không, không đời nào.

“Anh ấy đã đến đó. Ý con là... mẹ có biết chuyện sát nhân hàng loạt thường quay lại hiện trường không?” Cô bất lực hỏi.

“Con nghĩ Rod Glover là hung thủ sao?” Mẹ Zoe nhìn cô chằm chằm. “Bởi vì con gặp cậu ta tại ao à? Zoe à, có hàng trăm người.”

“Còn nữa,” Zoe vội vã nói. “Có một bản kiểm tra dành cho những người bị thái nhân cách mà con học được ở... trường, và Rod khớp với vài đặc điểm trong đó.”

Mẹ cô đứng thẳng dậy. Cô biết mình đã không thuyết phục được mẹ. “Khớp như thế nào?”

“Kiểu như... có vẻ ngoài quyến rũ này, rồi...” Cô cố nhớ lại bản kiểm tra nhưng đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ, cảm giác hoảng loạn ngày một gia tăng. “Anh ấy lạ lắm. Con từng nghe mẹ bảo với cha như vậy một lần rồi mà. Mẹ biết là anh ấy rất lạ, có đúng không? Anh ấy đã đến cái ao đó. Anh ấy đã đến đó... thật đấy... anh ấy kể con nghe về một vụ hỏa hoạn, và con nghĩ anh ấy đã nói dối và...”

“Mọi người đang nói đến ai thế?” Andrea hỏi vọng lên từ phía nhà bếp.

“Không có ai cả,” mẹ cô nhanh chóng đáp, giọng bà căng thẳng. “Con đã ăn hết ngũ cốc chưa?”

“Con chưa ăn hết. Có vài miếng bị mềm nhũn rồi.”

“Được rồi, con đánh răng đi. Đến giờ phải đi rồi.”

Andrea nhún nhảy bước đến phòng tắm, mẹ Zoe quay lại nhìn cô.

“Nghe đây,” bà nói khẽ. “Mẹ hiểu. Vì chị của bạn con qua đời nên con cảm thấy tổn thương. Chúng ta sẽ tìm một ai đó để con trò chuyện...”

“Mẹ, không phải như vậy. Cô ấy thậm chí còn không phải là bạn

của con."

"Nhưng mà cho đến lúc đó..." Mẹ cô cao giọng, phớt lờ sự cắt ngang của cô. "... mẹ muốn con nghỉ ngơi, và *không* được phép đi bất cứ nơi đâu một mình. Hung thủ đang ở ngoài kia đó Zoe. Con có hiểu không? Hắn giết những cô gái trẻ như con, và hắn... hắn còn... *cưỡng bức* họ trước. Mẹ biết con nghĩ chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với con, nhưng *có thể đấy*. Con *không bao giờ* được đi bất cứ nơi đâu một mình trước khi hắn bị bắt. Con có hiểu không?"

"Nhưng mà... mẹ sẽ kể chuyện Rod Glover cho một ai đó chứ?"

"Con yêu à, Rod Glover là một người tốt. Cậu ta có hơi kỳ lạ, đúng vậy, nhưng điều đó không khiến cậu ấy trở thành một con quái vật."

"Hung thủ không phải là quái vật, mẹ à. Hắn là một..."

"Không, con à," mẹ cô thì thầm một cách dữ tợn. "Hắn là một con *quái vật."*

*

Chiếc chìa sơ cua dễ dàng tra vào lỗ khóa cửa trước của nhà Rod Glover. Một năm trước, cha mẹ cô và Glover đã trao đổi chìa khóa phòng khi xảy ra chuyện khẩn cấp. Tại thời điểm đó, hành động này có vẻ rất khôn ngoan. Glover có thể ghé qua và kiểm tra xem mẹ của cô có quên tắt bếp hay không, một nỗi lo đã từng khiến bà tức tốc chạy về nhà trên một lần. Nhưng giờ nghĩ đến chuyện Rod Glover có chìa khóa vào nhà thật khiến cô ớn lạnh.

Zoe khóa cửa lại rồi nhét chìa khóa vào trong túi. Glover đang đi làm, tuy hôm nay là buổi sáng đầu tuần nhưng cô lại thấy có chút nhẹ nhõm.

Cô đã từng đến nhà anh một lần để giúp mẹ lấy lại cái máy xay sinh tố mà anh đã mượn quá lâu. Chính vì thế, Zoe biết nhà bếp và phòng khách nằm ở đâu, nhưng cô đã quyết định từ trước là sẽ bỏ qua những căn phòng đó và tập trung vào phòng ngủ của anh. Cửa phòng ngủ đang đóng, cô do dự một hồi. Lỡ như anh ấy bị ốm và ở nhà thì sao?

Nhưng không, cô không hề nhìn thấy xe của anh đỗ trước nhà. Cô

xoay tay nắm, đẩy cánh cửa mở.

Phòng ngủ của anh tối tăm và có mùi mồ hôi rất khó chịu. Cửa sổ được che lại bằng một tấm vải tím, không hẳn là rèm mà giống như một thứ gì đó dùng để vắt lên cửa sổ mà thôi. Cô mở đèn và do dự nhìn cánh cửa. Có nên đóng cửa lại không? Nhưng như vậy nếu anh ấy bước vào thì cô sẽ không nghe được. Cô quyết định để cửa mở.

Đây là một phòng ngủ tương đối nhỏ, chiếc giường với kích cỡ dành cho hai người nằm đã chiếm gần hết không gian. Nơi này còn rất bừa bộn, khăn trải giường nhàu nát, gối rơi trên sàn. Có một chiếc tủ nhỏ nằm ngay đầu giường và một tủ đựng đồ bằng gỗ kê sát tường. Vài cuốn sách và tạp chí chất thành đống trên tủ đầu giường.

Cô đứng tại lối vào, tự hỏi điều gì đã đưa mình đến đây. Cô muốn tìm kiếm thứ gì ở đây chứ? Một thứ gì đó để thuyết phục mẹ tin cô sao? Hoặc cũng có thể là thứ gì đó khiến cô nhận ra những suy đoán của mình chỉ là vô căn cứ? Cô cắn môi và tiến đến chiếc tủ đầu giường, tay chạm vào cuốn sách nằm trên cùng. Là một cuốn truyện về Người Dơi. Cô bỏ nó sang bên cạnh, để lộ ra một tờ tạp chí *Hustler*[14]. Zoe cảm thấy không thoải mái, cô gạt cuốn tạp chí sang một bên. Trong đó còn có một tờ tạp chí khác, thêm hai cuốn truyện siêu anh hùng và một cuốn sách viết bởi John Grisham.

Cô xếp đống tạp chí và sách lại như cũ. Tuy đây không phải những cuốn sách lành mạnh gì cho cam nhưng chắc cũng không mấy khác biệt so với thứ mà những người đàn ông khác giữ trong nhà họ.

Cô mở ngăn kéo trên cùng của tủ chứa đồ, áo sơ mi và quần nhét lộn xộn bên trong. Zoe cẩn thận xem xét nhưng chẳng tìm thấy gì thú vị. Ngăn tủ thứ hai chứa quần lót và vớ.

Nhưng ngăn thứ ba mới là điều đáng nói.

Ấn tượng đầu tiên của cô đó là nó chứa đầy những thứ khiêu dâm. Không chỉ có vô số tạp chí *Hustler* mà còn có những tờ khác cô chưa từng biết. Một số sử dụng hình ảnh phụ nữ bị trói ở nhiều tư thế, họ chỉ mặc quần áo một nửa hoặc khỏa thân hoàn toàn. Trước đây Zoe đã từng xem qua những thứ như vậy, cả trên tạp chí lẫn truyền hình. Có lần cô và Heather đã tìm thấy một cuốn băng mà cha

cô giấu trong nhà để xe. Cả hai đã xem suốt mười phút, vừa xem vừa khoái chí cười khúc khích. Nhưng những thứ này còn hơn những gì cô từng xem qua, những hình ảnh minh họa khiến cô thấy buồn nôn. Hơn nữa, còn có vài cuốn băng được dán nhãn viết tay. Phần chú thích được viết bằng những chữ to đùng không đồng đều nhau như "Bị Trói" hoặc "Quất và Roi". Phải chăng Glover đã mua những thứ này? Có phải anh ta đã quay chúng không, nếu như vậy thì quay lúc nào và ở đâu?

Ngoài những thứ trên ra, có ít nhất mười chiếc cà vạt trong ngăn tủ. Có vẻ chỉ là những chiếc cà vạt hơn màu xám mà Glover đeo để đi làm. Tại sao anh ấy không để chúng trong cùng một ngăn tủ cùng vớ và quần lót? Trong đó có rất nhiều chỗ trống mà. Anh ấy thích nhìn vào kho sách báo khiêu dâm này mỗi khi đeo cà vạt vào buổi sáng sao?

Có một khoảng trống trong ngăn kéo, một khoảng trống hình vuông nằm giữa lớp bụi mỏng tích tụ dưới đáy tủ. Có thứ gì đó đã bị lấy đi, có lẽ là những tờ tạp chí trên tủ đầu giường? Nhưng chúng không khớp với hình dạng này. Cô đóng ngăn kéo lại.

Còn nơi nào để tìm kiếm nữa không nhỉ? Zoe liếc nhìn gầm giường. Có một ít đồ vật bị vứt ở bên dưới, có vẻ như đó là nơi Glover chứa quần áo bẩn. Zoe đang định đứng dậy thì có thứ thu hút sự chú ý của cô: Một chiếc quần có dính một vết bẩn màu nâu xám trong đống đồ vật. Cô do dự kéo cái quần từ dưới giường ra.

Đây là một cái quần jeans xanh, hai ống quần có bám ít bùn đất. Cô chợt nghĩ đến địa điểm mà họ tìm thấy xác Clara, cũng là một vị trí trên con sông Assabet. Clara cùng với nạn nhân trước đó, cả hai đều bị nhấn chìm dưới nước.

Đó là lý do vì sao chiếc quần này lại bị dính bùn?

Zoe bắt đầu lôi thêm quần áo từ dưới gầm giường ra. Có vài áo sơ mi và một chiếc quần khác nhưng chẳng có vật nào bị dính bùn. Sau đó, tay cô chạm phải thứ gì đó khô khô như bùn đất. Cô kéo ra, là một chiếc vớ bị bám phân khô.

Còn gì nữa không? Cô rướn người sang và lôi ra thêm các vật

khác. Một áo sơ mi, một quần lót, và một quần lót của phụ nữ.

Cô cầm chiếc quần lót lên. Tất nhiên là thứ này có thể giải thích được. Rod thỉnh thoảng có rủ phụ nữ qua đêm tại nhà anh.

Nhưng trên một cái khăn màu vàng có dính vết bùn.

Zoe nhìn nó một hồi lâu, tim đập mạnh. Cái khăn rớt từ trên tay xuống.

Cô bắt đầu tin rằng mình đang đứng trong phòng ngủ của tên sát nhân hàng loạt tại Maynard. Cô phải rời khỏi đây thôi. Cô vừa cúi người đẩy tất cả đồ vật vào gầm giường trở lại thì có một thứ khác khiến cô chú ý. Một vật hình chữ nhật màu đen nằm dưới gầm giường, là một hộp đựng giày. Ngón tay Zoe run rẩy, cô kéo nó ra và nâng chiếc nắp hộp lên.

Có tiếng lách cách ở bên ngoài. Nhưng phải đến một giây sau cô mới nhận ra. Là tiếng ai đó đang mở cửa trước.

Zoe đóng nắp hộp, tâm trí cô hỗn loạn, nhanh chóng lao đến bên cửa phòng ngủ. Cô nhẹ nhàng đóng nó lại, cố gắng không tạo ra tiếng ồn, trong lúc đó cô nghe tiếng cửa trước đang mở. Anh ấy đã thấy gì chưa? Cô nép người sát cửa nghe ngóng động tĩnh, nhưng chỉ nghe thấy tiếng trống ngực đang đập liên hồi.

Sau đó, có tiếng tủ chén mở ra. Anh ấy đang trong bếp. Zoe buông một hơi thở run rẩy rồi nhìn quanh. Cô tức tốc nhét vội đống quần áo và hộp giày vào gầm giường, đầu vẫn đang xử lý những thứ mà cô đã nhìn thấy bên trong. Có vài chiếc quần lót nhàu nhĩ của phụ nữ, một cái vòng đeo tay.

Cô dẹp suy nghĩ đó qua một bên, giờ không phải là lúc để phân tâm; cô phải ra khỏi đây. Phải ra khỏi đây và gọi cho cảnh sát. Họ sẽ giải quyết mọi chuyện.

Zoe di chuyển thật chậm, cô thành công đến bên cửa sổ phòng ngủ và bỏ tấm vải che phủ cánh cửa ra. Liệu Glover sẽ nhận ra là có người từng vào phòng mình chứ? Hay anh sẽ cho rằng nó chỉ đơn giản là bị rớt xuống? Không quan trọng. Chỉ việc ra khỏi đây và gọi cho cảnh sát.

Cô cẩn thận vặn tay nắm cửa sổ. Nó bị kẹt một chút nên cô phải

đẩy mạnh. Zoe nghe tiếng Glover đi vòng quanh nhà và thầm mong anh đừng đến phòng ngủ vào lúc này. Chỉ còn vài giây nữa thôi...

Cô đẩy cửa sổ, âm thanh kin kít phát ra. Tiếng bước chân của Glover chợt ngừng lại.

Zoe bám lấy gờ cửa sổ và leo ra ngoài, cô ngã nhào, chân chạm đất phát ra một tiếng bịch. Cô nhanh chóng đứng dậy và đóng cửa sổ lại, tiếng khung cửa sổ kêu lên răng rắc. Kiểu gì anh ấy cũng nghe thấy.

Cô quay người vội vã bước đi, băng qua khoảng sân của anh để đi về nhà và an toàn...

"Zoe?"

Zoe bất động, cô biết mình nên chạy thật nhanh ngay lúc này nhưng không cách nào di chuyển được. Hai chân cứ như bị đóng băng tại chỗ. Cô xoay người lại.

"Chào anh," giọng Zoe run lẩy bẩy.

Glover bối rối nhìn cô, anh nheo mắt. "Em đang làm gì ở đây vậy?" Anh hỏi. "Sao em không đến trường?"

"M... mẹ nói hôm nay em được ở nhà. Mẹ bảo em qua, bà ấy nhờ em hỏi nhà anh có đường không. Nhưng em chợt nhớ là anh đang đi làm."

"Phải," Glover nói, gương mặt anh vô cảm. Nụ cười toe toét ngờ nghệch thường thấy đã không còn.

Đôi mắt anh chuyển sang thứ gì đó sau lưng cô, Zoe liếc nhìn phía sau. Cô Ambrose đang đứng bên ngoài và dùng xẻng xúc tuyết trước cửa.

"Chào cô, cô Ambrose," Zoe gọi, giọng cô cao vút và kích động, cố gắng tỏ vẻ dửng dưng.

Người hàng xóm ngước lên nhìn và miễn cưỡng gật đầu. Zoe quay lại, đột ngột nhận ra Glover đang đứng gần cô hơn rất nhiều. Anh đã rút ngắn khoảng cách giữa họ trong chưa đầy một giây, miệng anh ngậm chặt.

"Anh còn ít đường đây," anh nói. "Em cần bao nhiêu? Cỡ một tách không?"

Zoe lưỡng lự gật đầu.

“Vào đi,” anh nói. “Để anh lấy cho em.”

“Anh biết không? Em vừa mới nhớ ra là em không thể... em không thể ăn đường được. Có thể em sẽ bị tiểu đường. Em... cảm ơn.”

Cô quay người và sải bước thật nhanh, tự hỏi không biết Glover có tóm cô lại, đẩy vào nhà rồi cưỡng bức và giết hại cô không.

“Zoe à. Này, Zoe à!” Anh gọi cô từ phía sau.

Cô tiếp tục bước đi, cả người cứng đờ vì sợ hãi.

CHƯƠNG 38

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Năm, ngày 21 tháng 07 năm 2016.

Cả con hẻm được thắp sáng bởi những ánh đèn xanh đỏ lờ mờ trên những bức tường gạch xung quanh. Thi thể Lily Ramos bị vứt trên mặt đất. Đây là một nơi chật hẹp, Tatum và các điều tra viên phải xô đẩy những người xung quanh để tiến đến Zoe, người không phải tốn chút sức lực nào để bước vào trước đó. Cô có thể thoáng nhìn thấy nạn nhân giữa đám người đang xúm lại quanh thi thể. Một lòng bàn tay bị lật ngửa, ngón tay duỗi thẳng. Còn gương mặt của người phụ nữ, mắt cô ấy mở trừng trừng và vô hồn, miệng hé ra. Tóc để xõa, trải rộng trên mặt đất.

"Đã ước tính được thời gian tử vong của nạn nhân chưa?" Martinez hỏi.

Có ai đó trả lời lại, nhưng Zoe không thể nhìn thấy bởi hàng người đang chắn phía trước.

"Thời gian tử vong vào khoảng chín giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi."

Zoe cho rằng đó là vị bác sĩ pháp y. Cô thở dài và bước đến gần hơn, chen lấn lên phía trước cho đến khi nhìn thấy người đàn ông đang cúi mình trước thi thể.

Thi thể không được sắp đặt tư thế, cũng không bị nhầm với một người phụ nữ còn sống. Cánh tay cô ấy dang rộng trên mặt đất, đầu gối chân trái gập lại, chân phải duỗi thẳng. Trên người mặc áo sơ mi và quần lót, không mặc quần. Có một vết rạch màu đỏ đậm trên cổ họng. Cả phần cổ và đôi chỗ trên cằm dính đầy máu khô. Máu rỉ cả xuống dưới cổ áo.

"Lúc chín giờ rưỡi cô ấy vẫn còn sống," Martinez nói. "Và chúng tôi biết cô ấy vẫn còn sống cho đến chín giờ ba mươi bảy phút."

"Trừ phi cô ấy không phải là người nói chuyện trên điện thoại,"

Tatum nói.

Martinez gật đầu, không loại trừ trường hợp đó.

“Vâng,” vị bác sĩ pháp y nói, “cô ấy đã chết trước mười giờ rưỡi.”

“Và cô ấy không hề chết tại đây,” Martinez nói. “Không có dấu máu trên nền đất.”

Zoe vẫn thờ ơ như mọi khi. Theo như não cô nhận định, thi thể trên sàn không phải là một người phụ nữ đã chết. Đó là một tập hợp các manh mối và dấu hiệu, là một dấu chân mà hung thủ đã để lại. Giờ thì cô đã hiểu rõ, đó là cách mà não cô dùng để đối mặt. Cô cũng biết đây chỉ là phương án tạm bợ, và sau này thi thể trong con hẻm sẽ ám ảnh cô.

Nhưng đó là chuyện của sau này.

Cô khom xuống bên cạnh người phụ nữ và chăm chú nhìn cô ấy.

“Trông không giống tác phẩm của cùng một hung thủ,” Tatum nói.

“Thật sao?” Zoe liếc nhìn hai bên cổ của người phụ nữ.

“Tại sao không?”

“Ừ thì, cô ấy không bị ướp xác, cổ họng bị cắt, lại không bị sắp đặt tư thế. Chúng ta còn tìm thấy nạn nhân gần như ngay sau khi cô ấy mất tích nữa... chẳng có điểm nào tương đồng cả.”

“Cô ấy đã bị trói,” Zoe chỉ vào phần cổ tay xây xước máu me của người phụ nữ. “Và tôi nghĩ cô ấy còn bị siết cổ.” Cô chỉ vào một vết bầm bên cổ.

“Trông chẳng giống kẻ chúng ta đang tìm chút nào.”

“Tôi hoàn toàn đồng tình rằng phương thức này không giống như những gì hắn mong muốn.”

“Nhưng cô nghĩ đây là do cùng một người gây ra à?” Tatum tỏ vẻ ngờ vực.

“Tôi nghĩ vẫn còn quá sớm để khẳng định,” Zoe nói.

“Vì sao hắn lại cắt cổ cô ấy?”

Zoe cắn môi. Một câu hỏi rất hay. Những thứ khác còn có thể giải thích được. Bởi vì nạn nhân đã liên lạc với cảnh sát, hung thủ hoảng sợ, hắn giết chết người phụ nữ rồi bỏ cô vào xe tải, tìm cách tháo

chạy khỏi hiện trường. Khi nhận ra có rào chắn ở khắp mọi nơi, hắn đã lái đến con hẻm và vứt thi thể tại đó.

Nhưng vì sao lại cắt cổ cô ấy? Đó đâu phải phương thức gây án thông thường của hắn; hắn luôn siết cổ nạn nhân mà.

"Tôi không biết nữa," cuối cùng cô thừa nhận.

"Tôi nghĩ đây là kẻ khác đấy Zoe à."

"Vâng," cô cáu kỉnh: "Đặc vụ Gray, anh có quyền phát biểu quan điểm của mình."

Tatum thở dài đứng dậy.

Zoe chặn đứng hết những suy nghĩ về việc tương tác với Tatum. Người chuyên đưa ra những quan điểm đối nghịch với cô một cách không cần thiết và chẳng giúp ích được gì. Cô tập trung vào thi thể. Xung quanh Zoe, những người khác đang cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Họ lần theo dấu vết của chứng cứ, có lẽ là đang tìm một manh mối nào đó có thể dẫn đến chỗ hung thủ. Công việc của họ là nhìn lại quá khứ. Còn công việc của cô là học hỏi từ quá khứ, sau đó là tập trung cho hiện tại và tương lai.

Hiện giờ hung thủ đang cảm thấy như thế nào? Tiếp theo hắn sẽ làm gì?

Mọi thứ không diễn ra như hắn đã định. Thi thể không được sắp đặt, và hắn là cũng chưa được ướp xác. Theo như suy nghĩ của hung thủ, việc giết người không quan trọng mà là khoảng thời gian sau khi giết. Đó mới chính là ảo tưởng của hắn.

Nhưng hắn đã không làm được. Lần này ảo tưởng của hắn không được thực hiện. Nhu cầu của hắn vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí là dữ dội hơn trước đó.

Sát nhân hàng loạt thường trải qua một quá trình học hỏi. Khi một tên sát nhân nảy sinh ảo tưởng, hắn giết người, cố hiện thực hóa ảo tưởng. Nhưng khi nó không được như những gì hắn kỳ vọng, khi mọi thứ không khớp với ảo tưởng của hắn, hắn sẽ nghĩ ra cách cải thiện phương thức hành động để lần giết người tiếp theo được như mong muốn hơn. Giết. Cải thiện phương thức của mình. Rồi lại giết.

Đây là thứ mà người ta hiếm khi hiểu rõ về sát nhân hàng loạt.

Hầu hết tất cả đều cho rằng hung thủ sẽ để lại những dấu hiệu tương tự. Nhưng thông thường, hắn sẽ thay đổi phương thức gây án và dấu hiệu đặc trưng để thích ứng với những ảo tưởng ngày càng phức tạp trong đầu.

Tên hung thủ này rõ ràng đã điều chỉnh phương thức gây án. Thủ đoạn của hắn ngày càng tinh vi hơn sau mỗi lần giết người. Lần này hắn sẽ lại điều chỉnh nó như thế nào đây?

Thiếu chút nữa họ đã bắt được hắn. Hắn đang sợ hãi. Hắn cần có thời gian để bình tâm lại, để hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra và hắn đã làm sai ở bước nào. Hắn biết, sơ suất lớn nhất của hắn chính là để điện thoại lại cho nạn nhân, nên họ có thể chắc chắn rằng việc đó sẽ không lặp lại lần nữa. Nhưng như thế chưa đủ. Lần sau bắt được ai đó, hắn sẽ khử cô ấy nhanh hơn, không để cô ấy có thời gian liên lạc với ai cả. Cũng có thể hắn sẽ thay đổi mục tiêu. Hắn biết họ đã phát hiện ra hắn nhắm vào gái mại dâm nên hắn sẽ tìm một nạn nhân khác, vẫn yếu đuối nhưng không phải là một cô gái làng chơi nữa.

“Này,” Martinez nghiêng mình về phía cô. “Cô không sao chứ?”

“Hắn sẽ tiếp tục ra tay,” Zoe nói. “Và hắn sẽ cải thiện phương thức gây án. Chúng ta không thể tìm được hắn thông qua những nạn nhân kế tiếp. Chúng ta sẽ phải lần theo dấu của hắn thông qua những manh mối để lại từ những vụ trước. Những sai lầm của hắn trong quá khứ.”

CHƯƠNG 39

Hắn nhìn chằm chằm xuống nền nhà lót gạch sứ trong phòng tắm. Nhìn nước xà phòng biến thành màu hồng do hòa lẫn với máu trôi vào cống thoát nước. Có gì đó mê hoặc ở chúng, những bong bóng trong suốt màu trắng, hồng, và đỏ chen chúc nhau giữa cái hố đen ngòm rồi lần lượt rơi xuống dưới. Một tiếng nấc nghẹn phát ra từ cổ họng hắn, không cách nào nén lại được.

Mọi thứ đã đi tong hết rồi.

Hắn cứ đinh ninh rằng vào cuối buổi chiều hôm nay, họ có thể bên nhau. Nhưng chưa gì hắn đã được một bài học nhớ đời vì dám tin tưởng một người phụ nữ trước khi biến đổi cô. Đáng lẽ hắn nên kết liễu cô ngay khi bắt được cô từ tối hôm qua. Thay vào đó, hắn lại quyết định chờ đợi. Giờ thì mọi thứ thành ra như thế này đây.

Hắn chỉ còn lại một mình.

Cuối cùng, dòng nước chảy xuống từ trên cơ thể hắn cũng trắng xóa, trong suốt. Hắn tắt nước, bước ra khỏi phòng tắm và giật lấy chiếc khăn lau người.

Áo sơ mi và quần của hắn ướt đẫm vì máu của người phụ nữ, giờ chúng đang nằm trong một túi rác được cột chặt trên sàn. Hắn đã suy tính đến việc đốt nó, nhưng như vậy có vẻ phiền phức. Liệu có ai rảnh đến nỗi đi kiểm tra một cái túi rác bị cột chặt không? Hắn quyết định vứt nó vào một thùng rác công cộng khi ra đường, chỉ cần loại bỏ những chứng cứ trong nhà là đủ rồi.

Hắn vẫn không thể tin được tên cảnh sát ở rào chắn lại để hắn lái đi với bộ quần áo như thế.

Hắn chậm rãi lê bước đến phòng ngủ. Căn hộ mang một cảm giác trống trải đến ngột ngạt. Chẳng có ai ở đây ngoài hắn. Nếu bây giờ hắn ngồi xuống để uống một lon bia, hắn sẽ phải thực hiện việc đó một mình. Chẳng có ai nghe hắn kể về một ngày của hắn, rằng hắn đã trốn thoát khỏi bọn cảnh sát như thế nào, họ đã để hắn vuột khỏi

tầm tay ra sao.

Hắn mặc quần jeans và áo sơ mi ca rô cổ gập rồi nhìn vào trong gương. Hình ảnh phản chiếu đang nhìn lại hắn. Hắn quan sát kỹ mặt và cổ để đảm bảo không còn sót lại vết máu nào. Không còn.

Con khốn đó. Cảnh sát đã đến để tìm cô ta, hắn chắc chắn như vậy. Họ biết hắn đã bắt cô. Làm cách nào mà họ biết được?

Bởi vì họ biết những mục tiêu mà hắn đang tìm kiếm. Là gái đứng đường. Gái điếm. Lần tới nếu hắn dừng tại một góc phố, có thể cảnh sát đã nấp sẵn tại đó để chờ hắn lộ mặt. Hắn bỗng rùng mình lo sợ. Hắn muốn được trò chuyện cùng ai đó, muốn một người thông cảm với hắn, muốn một người lắng nghe nỗi sợ của hắn. Nhưng chẳng có một ai.

Hắn ghé ngang tủ lạnh và lấy ra một lon bia, sau đó ra ngoài ban công ngắm nhìn khung cảnh bên dưới. Đây không hẳn là một ngôi nhà sang trọng, nhưng tầm nhìn cũng không tệ lắm nếu so sánh với mức giá cho thuê. Những tòa nhà tại Chicago đã chắn mất khung cảnh của hồ Michigan, nhưng hắn chẳng bận tâm đến chuyện đó. Ban đêm người ta cũng đâu nhìn thấy được gì từ cái hồ, chỉ là một màu đen ngòm. Nhìn những cửa sổ thích hơn nhiều, đêm đã muộn rồi nhưng một số vẫn còn sáng. Thành phố chưa bao giờ thật sự ngủ say cả. Và đâu đó tại nơi này, sẽ có một người dành cho hắn.

CHƯƠNG 40

Mắt Zoe mở trừng trừng, cô nhìn chăm chú lên trần nhà nghỉ. Lớp sơn của nó đã bị bong tróc vài chỗ. Có một vết nứt hình zích zắc nằm xéo, kéo dài gần hết trần nhà. Bóng đèn bọc một lớp kính phủ bụi, dễ dàng nhìn ra xác của hai con ruồi đang mắc kẹt bên trong. Nhưng đầu óc cô hầu như chẳng chú ý đến những thứ đó. Nó đã quá bận xử lý hình ảnh tử thi của người phụ nữ, cổ cô ấy đẫm máu, đôi mắt vô hồn. Sự thờ ơ lúc nãy của Zoe giờ đã không còn nữa.

Cô đã biết trước là sẽ như vậy. Một khi có được không gian tĩnh lặng để suy nghĩ thì cảm giác ấy lại tìm đến. Cô căng não, buộc nó làm việc với công suất tối đa, cố tưởng tượng ra tất cả mọi thứ. Cha mẹ của nạn nhân sẽ cảm thấy thế nào khi họ biết tin? Bạn đời hoặc con cái của cô ấy, nếu có, sẽ cảm thấy thế nào? Và dĩ nhiên, *cô ấy* cảm thấy thế nào khi cái chết xảy ra? Sợ hãi? Đau đớn? Tổn thương?

Sau khi giúp họ bắt được một trong những tên sát nhân hàng loạt khét tiếng nhất của thế kỷ XXI, trong mười lăm phút tận hưởng vinh quang ấy, Zoe đã nghe người ta bảo cô thông minh như thế nào. Họ thường đem chuyên môn của cô ra để quảng bá, nào là bằng Tiến sĩ rồi bằng Tiến sĩ Luật tại trường đại học Harvard, nào là đứng đầu lớp... Nhưng họ không hiểu được. Điểm xuất sắc của cô chính là khả năng tưởng tượng rất sinh động. Khi cố gắng, cô có thể bước vào thế giới của hung thủ, hình dung xem hắn cảm nhận được những gì, nhìn thấy được những gì. Nhưng nó là một con dao hai lưỡi, bởi cô còn nhìn thấy mọi thứ dưới góc độ của nạn nhân. Thấy rất rõ.

Cổ tay bị trói tại một nơi nào đó, miệng bị bịt chặt, cố gắng thông báo cho cảnh sát vị trí của mình trong vô vọng. Người phụ nữ đã bị bắt đi trước đó gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Có phải hắn đã trói cô ấy trong suốt khoảng thời gian đó không? Hẳn rồi. Như vậy nghĩa là cổ họng của cô ấy sẽ bị khô; cơ thể sẽ yếu đi vì đói khát và sợ hãi. Hàm của cô ấy ê buốt vì bị nhét thứ gì đó vào miệng. Vai run lên

trong đau đớn. Cộng tất cả những thứ trên với việc ý thức được cái chết đang đến rất gần, và rồi hung thủ xuất hiện...

Tiếng gõ cửa khiến Zoe giật nảy mình. Cô hít thở khó nhọc, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cô dành một phút để hơi thở bình tĩnh trở lại rồi bước xuống giường, khẽ đến bên cửa.

"Sao thế?" Cô không hỏi đó là ai, còn ai khác có thể đến phòng cô gõ cửa vào lúc hai giờ sáng chứ?

"Tôi làm cô thức giấc à?" Giọng của Tatum phát ra ồm ồm ở phía bên kia cánh cửa.

"Không có, tôi vẫn chưa ngủ."

"Cô mở cửa ra được không? Tôi đem đến ít quà đây."

Zoe cân nhắc tình hình. Hiện cô đang mặc một cái áo sơ mi rộng, dài đến phân nửa đầu gối và mặc quần lót bên trong. Cô có thể đi lấy quần jeans và áo lót để mặc vào, nhưng đây có vẻ là một ý tưởng thảm họa. Ý nghĩ mơ hồ về một người phụ nữ trẻ bị giết hại đã khiến cô dẹp bỏ khái niệm đoan trang sang một bên.

Cô mở cửa. Tatum đang đứng bên ngoài, anh mặc quần jeans và áo thun, trên tay xách một túi đồ từ cửa hàng tiện ích 7-Eleven, đôi mắt chậm rãi mở to.

"À, xin lỗi nha," anh nói. "Tại tôi thấy cả hai chúng ta đều chưa ăn tối, tôi đã phát hiện..."

"Vào đi," Zoe hé mở cánh cửa rộng thêm. Lúc Tatum lách mình vào bên trong, cô ngửi thấy mùi xà phòng hoa oải hương trên người anh, anh ấy đã tắm trước khi đến đây. Zoe thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn ngửi thấy mùi gì từ hiện trường trong phòng mình.

Tatum ngồi trên một cái ghế sô pha nhỏ ở góc phòng và đặt chiếc túi trên tấm bàn kính. "Tôi đã mua hai phần ăn. Cô có thể chọn món nào mà cô thích. Có..." Anh lấy từ trong túi ra chiếc hộp đầu tiên và đọc miếng nhãn dán trên đó. "Gà que sốt buffalo... và, ừm... thứ gì đó... có phô mai, hình như là vậy. Có hai cái bánh mỳ kẹp xúc xích nữa, lớp sốt bên trên thì tôi chọn bừa thôi."

"Anh biết cách chiều hư phụ nữ thật đấy," Zoe lạnh nhạt nói, cô ngồi bên ghế sô pha còn lại, điều chỉnh chiếc áo để che phủ nhiều

nhất có thể. “Cho tôi 'thứ gì đó có phô mai' đi.”

“Còn nữa...” Tatum lấy từ trong túi ra hai chai bia Honker's Ale “...đồ uống. Tôi nghĩ nếu không có nước chắc không tài nào nuốt trôi đồ ăn này.” Anh lấy xâu chìa khóa từ trong túi ra và dùng một cái để khui nắp chai. Sau đó đưa chai bia cho Zoe.

Zoe cắn thử một miếng “thứ gì đó có phô mai” của cô. Vị của nó nhạt nhẽo và ỉu xìu cứ như hơi thở đầu tiên lúc mới thức dậy vào buổi sáng. Cô đặt xuống và cầm lấy chai bia. “Trong bia cũng chứa một lượng calo đấy,” cô nói. “Tôi nghĩ có thể xem bia như một phần ăn.”

Tatum nhai món gà que sốt buffalo, mặt anh chẳng có vẻ gì gọi là nhiệt liệt tán thành. “Món này kinh quá đi mất.”

“Đây, để tôi.” Zoe giơ chiếc túi ra, anh đưa món gà que cho cô. Zoe bỏ nó vào trong túi, sau đó đem tất cả quẳng vào thùng rác. Cô cúi người xuống hành lý trên sàn và lục lọi bên trong, tìm kiếm mấy thanh sô cô la Snickers. Nhưng cô sực nhớ tư thế này cộng với cách ăn mặc hiện tại thật không khác nào đang tạo cơ hội cho anh nhìn thấy. Zoe nhanh chóng đứng thẳng dậy và quay sang Tatum. Anh đang nhìn chăm chú vào bức tường, hai má hơi ửng đỏ.

“Đây,” cô đưa anh một thanh. “Tôi luôn mang theo rất nhiều kẹo Snickers mỗi khi đi xa.”

“Một người phụ nữ khôn ngoan,” anh xé lớp giấy gói.

Zoe mở thanh kẹo của mình và cắn một miếng. Hương vị giòn tan của đậu phộng và ngọt ngào của sô cô la bắt đầu khiêu vũ trong miệng. Cô nhắm mắt lại, hít thở sâu bằng mũi. Yoga, thiền, chạy bộ và bơi lội cô đều đã thử qua hết nhưng chẳng có thứ gì thanh lọc tâm hồn tốt hơn một thanh Snickers. Đây chính là liệu pháp tối ưu, vừa rẻ, vừa dễ dàng cho vào túi xách để mang theo. Cô cầm chai bia tu một hơi, vị của chúng rất hợp nhau. Zoe đang tận hưởng bữa tối Snickers của mình theo phong cách Honker's.

“Ngon thật,” giọng Tatum như nghẹn lại, anh hạnh phúc nhai nhóp nhép.

Zoe mỉm cười, thả lỏng cơ thể. Cô nửa nhìn anh, nửa tận hưởng

khoảnh khắc yên bình đầu tiên của buổi tối hôm nay.

"À, về chuyện hôm nay..." Tatum nói.

"Hôm nay làm sao?" Zoe hỏi, lại tu bia ừng ực. Cô đã ăn hết nửa thanh Snickers, trong đầu đang nghĩ đến quá trình chia đều thanh Snickers sao cho khớp với lượng bia trong chai. Cô không muốn uống một phần ba còn lại mà không có miếng sô cô la nào ăn kèm. Chia sô cô la không khéo chỉ tổ làm mất ngon.

"Lúc tôi bảo mình không đồng tình với cô, nhìn cô cứ như muốn nhai đầu tôi vậy."

"Tôi chỉ nói anh có quyền phát biểu quan điểm của anh thôi mà. Điều này không đúng sao?"

"Phải, ý tôi là thái độ của cô lúc đó rất…"

"Này, tôi xin lỗi vì đã làm tổn thương tâm hồn nhạy cảm của anh. Nhưng có một xác chết phụ nữ trong hẻm. Chúng ta lãng phí bất kỳ một giây phút nào cũng sẽ gia tăng mức độ nguy hiểm cho lần ra tay kế tiếp của hắn. Đó mới là điều mà tôi hiện đang chú trọng."

"Tôi cũng vậy. Cô biết đó, tôi cũng là một thành viên của BAU như cô. Tôi đâu phải chỉ là một anh chàng đẹp trai mặc vest. Tôi còn có tư chất tốt lẫn kinh nghiệm nữa."

"Đồ anh đang mặc đâu phải là vest," Zoe bình luận.

"Tôi chỉ nói tượng trưng vậy thôi," anh vừa nói vừa đảo mắt nhìn xuống dưới như để nhấn mạnh rằng nếu so với cô thì trang phục của anh vẫn còn nghiêm chỉnh chán.

Cô cũng không rõ anh muốn gì, một lời xin lỗi sao? Hà cớ gì phải xin lỗi khi làm đúng việc của mình. Cô quyết định thực hiện bước đi khôn ngoan nhất vào lúc này: chuyển chủ đề. "Anh không vui khi có được vị trí mới trong BAU sao?" Cô hỏi với giọng mềm mỏng, dịu dàng.

Tatum cau mày nhìn cô. Anh vò nát vỏ Snickers rỗng, bia của anh vẫn còn tận nửa chai. Đúng là đồ nghiệp dư. "Tôi cũng không biết nữa," anh hớp một ngụm trong chai. "Đó không phải vị trí mà tôi mong muốn. Tôi thích ở LA. Nhưng hiện tại cũng không đến nỗi chán."

“Vì sao anh lại được... *thăng chức* vậy?” Zoe cố gắng hỏi một cách tế nhị nhất có thể, nhưng lại vô tình lên giọng khi nhắc đến từ *thăng chức*. Cô lập tức cảm thấy cách nói này có hơi xúc phạm.

Anh tươi cười với cô. “Vì tôi giỏi chứ sao?”

Cô nhướng một bên lông mày.

Anh thở dài. “Lúc đó tôi đang điều tra về một động mại dâm trẻ em. Chúng tôi đã tiếp cận được một trong những tên cung cấp chính. Nhưng lúc chuẩn bị bắt giữ thì hắn bỏ chạy.”

Zoe gật đầu, không nói gì.

“Tôi đã đuổi kịp hắn ta và bảo hắn giơ tay lên, nhưng hắn lại thò tay vào chiếc túi sau lưng nên tôi bắn hắn.”

“Hắn định lấy thứ gì vậy?”

“Cũng không chắc nữa, nhưng chúng tôi nghĩ là hắn định lấy chiếc máy ảnh. Trong đó có vài tấm hình, có lẽ hắn định xóa chúng đi. Trong túi không có khẩu súng nào cả.”

Zoe nghĩ qua một hồi. “Chẳng phải hành động đó là hợp lý sao? Vì anh nghĩ hắn đang định rút súng ra.”

“Điều mà tôi nghĩ vào lúc đó là một chủ đề gây ra nhiều tranh cãi. Trong hẻm chỉ có tôi và hắn ta, không ai nhìn thấy lúc tôi bắn hắn. Trước khi bắn, tôi đã từng nói ra suy nghĩ của mình về gã này không dưới một lần.”

“Đó là?”

“Đó là tôi nghĩ hắn nên bị tử hình,” giọng Tatum lạnh lùng.

“Vì thế nên họ nghĩ anh... làm gì? Xử tử hắn à?”

“Có vài người nghĩ như vậy.” Anh nhún vai. “Nhìn chung, họ không hài lòng với cách mà tôi xử lý vụ án. Quá cảm tính. Đôi lúc không dựa trên nguyên tắc. Và tôi nghĩ đây cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng sếp tôi cũng muốn bên báo chí xem lần phá án này là một thành công. Có rất nhiều dữ liệu trong máy tính ở nhà của tên đó, chúng tôi còn thành công triệt phá rất nhiều nhà cung ứng khác nên họ không dễ dàng sa thải tôi.”

“Thay vì vậy thì họ thăng chức cho anh vào làm tại BAU à?”

Anh mỉm cười. “Cô cứ nhắc cái từ đó mãi. Tôi nghĩ cô không hiểu

ý nghĩa của nó đâu."

"Từ gì? Thăng chức á?"

"Tôi chỉ nói đùa thôi... đừng bận tâm. Vậy còn cô thì sao? Cô có thích làm việc tại BAU không?"

"Đó là nơi mà tôi luôn ao ước được vào làm," cô nói.

"Vậy tốt. Nhưng đó không hẳn là ý mà tôi muốn hỏi."

Cô chớp mắt rồi nhìn sang nơi khác. "Cũng không hẳn là... thứ gì tôi cũng thích," cô nói. "Tôi thấy công việc này khá thú vị và cũng thích được bận rộn, nhưng không có nghĩa là ngày nào đến văn phòng tôi cũng nhún nhảy vui mừng."

"Ừ, nhảy một quãng từ Thành phố Dale đến Quantico cũng hơi bị mệt đấy."

Họ im lặng một hồi. Sau đó Tatum lên tiếng: "Cô là nhà tâm lý học mà. Cô có thể giúp đỡ mọi người hoặc tư vấn tâm lý cho trẻ em. Tại sao lại quyết định trở thành một nhà tâm lý học pháp chứng?"

Cô bẻ một miếng sô cô la Snickers cho vào trong miệng, do dự. "Chẳng qua là tôi... tôi không khéo cư xử với người khác cho lắm."

Zoe có chút mong chờ anh sẽ giả vờ sốc và mỉa mai cô. Nhưng Tatum chẳng nói gì, đôi mắt anh dịu dàng nhìn cô.

Cô không chắc mình nói ra những lời này vì bị cảm xúc của buổi tối hôm nay ảnh hưởng hay vì sự hiện diện của Tatum có gì đó khiến cô cảm thấy an tâm. Cô phát hiện mình đang nói ra những điều mà trước giờ cô chỉ thổ lộ với Andrea. "Có vẻ như tôi luôn nói ra những điều không phải hoặc xúc phạm người khác. Lúc trước khi thực hành tư vấn ở trường, chúng tôi thường thực hành trước lớp, các bạn học chung luôn bảo tôi quá lạnh lùng và lãnh đạm. Tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ tư vấn tốt được. Tôi không có đủ sự nhạy cảm để làm việc đó."

Zoe dừng lại, nhìn xuống cái chai và mẩu Snickers cuối cùng. Cô ăn nốt miếng sô cô la và uống cạn phần bia còn lại, cảm thấy nó không ngon như đã tưởng.

"Tôi nghĩ không phải là cô không nhạy cảm đâu," Tatum nói, giọng anh phá tan bầu không khí yên lặng. "Chỉ là cô rất tập trung đó

thôi.”

Zoe mỉm cười yếu đuối. “Cũng đâu khác gì mấy.”

“Khác chứ.”

Cô nhìn anh, cứ như thể đây là lần đầu tiên họ gặp nhau. Nụ cười của anh không còn vẻ tự mãn như trước, nó rất ấm áp. Máu bắt đầu dồn lên trên mặt cô.

Anh hắng giọng. “Hừm, dù sao đi nữa thì cô cũng đã làm tốt công việc của mình. Cô giúp người thân và bạn bè của nạn nhân vượt qua mất mát, giúp những người khác tránh khỏi nguy cơ bị hãm hại. Cô đang làm rất tốt.”

Zoe gật đầu. Có một vết sô cô la nhỏ dính trên môi anh. Tâm trí cô bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện rướn người sang và lau vết sô cô la đó bằng cách hôn nó, có thể tưởng tượng bàn tay anh đặt sau lưng cô, tưởng tượng ra vị ngọt nơi đầu lưỡi của anh, những sợi râu lởm chởm cạ vào môi cô khi hai người hôn nhau.

“Anh bị dính sô cô la trên mặt kìa,” cô nói.

Anh liếm môi. “Hết chưa?”

“Rồi. Nghe này, tôi thấy mệt quá. Cảm ơn vì bữa tối nhé. Sáng mai gặp anh được không? Tôi sẽ cùng anh đến đồn.”

“Được,” anh nói. “Mấy giờ?”

“Chín giờ?”

“Quyết định vậy đi.”

Anh đứng dậy, uống cạn chai bia rồi rời đi, không quên chúc cô ngủ ngon.

Một trí tưởng tượng quá phong phú và sinh động. Nó vừa là một món quà vừa là một lời nguyền đối với cô. Lồng ngực và dạ dày của cô ấm áp, đầu óc choáng váng. Zoe đổ lỗi cho chai bia, nhưng trong lòng biết rõ đó không phải là lý do. Cô nằm trên giường, cuối cùng thì những hình ảnh chết chóc trong đầu cũng đã biến mất.

CHƯƠNG 41

“A lô, anh Gray à?” Giọng nói ở phía bên kia điện thoại ôn tồn và điềm tĩnh. Đó là giọng của một người đàn ông sống cả đời trong trật tự. Một cuộc đời không có biến cố, mọi thứ đều làm như những gì đã định sẵn và mỗi một sự kiện xảy ra đều có lý do chính đáng.

“Tôi đây,” Tatum nói. Zoe và anh vừa bước vào phòng của Tổ Trọng án thì điện thoại reo. Anh ngồi xuống bàn làm việc, kẹp điện thoại giữa tai và vai trong lúc cắm dây sạc của máy tính xách tay.

“Tôi là bác sĩ Nassar đây.”

Tatum mất một hồi mới nhớ ra cái tên. “Ông là bác sĩ của Marvin... à, bác sĩ của ông nội tôi.”

“Phải, ông của anh đã đến đây gặp tôi.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Tatum cảm thấy hài lòng và ngạc nhiên.

“Không tốt đâu, anh Gray à. Không tốt một chút nào.”

Tatum bỗng thấy lo sợ. “Ông ấy không khỏe à?”

“Tôi không có quyền bàn đến bệnh trạng của ông ấy. Nhưng vì sức khỏe của ông mình, tôi nghĩ anh bắt buộc phải can thiệp. Theo như tôi thấy thì ông ấy không chịu uống một loại thuốc mà tôi đã kê cho.”

“Ông ấy bảo uống viên đó vào thì cổ họng bị ngứa.”

“Thay vào đó, ông ấy lại uống một loại thuốc do người khác kê đơn...”

Tatum khởi động máy tính xách tay. “Không phải được kê đâu. Một người phụ nữ 82 tuổi nghiện ma túy đã đưa cho ông ấy đấy.”

“Huyết áp của ông ấy cực kỳ cao.” Giọng của bác sĩ Nassar thay đổi, sự điềm tĩnh đã giảm đi. “Không thể để như vậy được nữa.”

“Bác sĩ đã nói với ông ấy chưa?”

“Tôi đã nói là nếu tiếp tục như vậy thì ông ấy sẽ bị đột quỵ hoặc lên cơn đau tim.”

“Vậy bây giờ ông ấy chịu uống thuốc chưa?” Tatum dựa người về

phía sau, cố gắng ổn định nhịp tim.

"Chưa, ông ấy vẫn không chịu uống."

"Mắc cái chứng gì mà chưa chịu uống nữa chứ?"

"Bởi vì," giọng nói của bác sĩ Nassar trở nên bối rối, "ông ấy bảo nó làm cổ họng mình bị ngứa."

Tatum nghiến răng, cố nén lại một tràng chửi tục dài vô tận đang chực tuôn ra từ miệng anh. "Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy."

"Ông ấy sẽ chết mất nếu không chịu uống thuốc."

"Ông của tôi chẳng lo lắng về chuyện chết chóc đâu. Nhưng tôi sẽ khiến ông ấy phải lo lắng."

"Thành thật mà nói, ông của anh là một trong những bệnh nhân khó nhằn nhất mà tôi từng có vinh dự được..."

"Cảm ơn bác sĩ vì đã báo tôi biết. Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy."

Tatum cúp máy và đếm đến mười. Sau đó, anh đếm đến ba mươi chín vì đếm đến mười vẫn chưa đủ để anh bình tâm. Anh cần phải làm rõ ý của mình để ông nội hiểu, nhưng Marvin là một "kẻ khốn nạn khó bảo". Chắc ông của anh đang nghĩ mình được làm nên từ một loại chất liệu bền bỉ hơn hầu hết những người khác, và chỉ những kẻ yếu đuối mới phải hứng chịu căn bệnh cao huyết áp thôi.

Anh tìm kiếm những triệu chứng của bệnh trên Google và đọc qua một lượt. Cuối cùng, anh tìm ra một giải pháp để đối chọi với cái tính ngang như cua của Marvin. Anh gọi vào số của ông.

"Tatum!" Giọng của Marvin ngái ngủ. "Mày có biết bây giờ đang là mấy giờ không?"

"Bây giờ đã hơn chín giờ sáng rồi mà. Sao ông vẫn còn ngủ?"

"Đêm qua ông thức khuya." Marvin ngáp.

"Cháu vừa mới nhận được một cuộc gọi từ bác sĩ của ông đây."

"Ông ấy là một người rất tử tế, Tatum à, nhưng mà cứng nhắc quá. Chuyện bé xíu xiu mà ông ấy cũng có thể làm quá lên được."

"Bác sĩ chỉ đang lo lắng cho bệnh cao huyết áp của ông thôi."

"Ông đã nói với ông ấy là ông vẫn khỏe mà Tatum. Thật đó, cực kỳ mạnh khỏe. Ông đã làm theo lời ông ấy dặn và ngừng uống viên thuốc màu xanh lá Jenna đưa rồi. Nhưng thật sự cái viên thuốc màu

xanh dương kia làm cổ họng ông bị ngứa."

"Vậy tức là ông thấy mình vẫn mạnh khỏe?"

"Hoàn toàn mạnh khỏe, Tatum. Có hơi choáng váng một chút vì say. Với lại con mèo của mày lại tấn công ông. Nhưng ngoài mấy chuyện đó ra thì..."

"Ông không thấy đau ngực à?"

"Không có đâu, đừng lo. Khỏe re như con bò kéo xe."

"Không có vấn đề gì về thị lực à?"

"Ông đã nói với mày rồi mà Tatum, ông vẫn khỏe. Thật sự là không có..."

"Không bị rối loạn cương dương à?"

Bầu không khí yên lặng trong giây lát. "Gì cơ?" Giọng của Marvin nghe rõ ràng hơn. Ông ấy đã tỉnh ngủ.

"Bác sĩ Nassar đã bảo một trong những triệu chứng của cao huyết áp là bị rối loạn cương dương. Nhưng ông vẫn khỏe mà, đúng không?"

"Ông... chính xác là ông ấy đã nói gì về mấy cái triệu chứng đó?"

"Động mạch sẽ bị cứng và hẹp lại," Tatum đọc thông tin trên màn hình, "và như vậy thì sẽ gây tắc nghẽn mạch máu. Máu lưu thông đến dương vật của ông sẽ bị kém đi. Ý cháu là... trên mạng nói như vậy đó. Ông muốn cháu gửi liên kết qua cho ông không? Có cả biểu đồ nữa này."

Có tiếng càu nhàu bực tức ở phía bên kia điện thoại.

"Nếu ông dùng chút trà với mật ong sau khi uống viên thuốc xanh dương thì có lẽ cổ họng sẽ bớt ngứa đấy," Tatum vui vẻ nói.

"Phải."

"Cũng đáng để thử mà, đúng không nào?"

"Mày đúng là thằng cháu phiền toái mà Tatum."

"Chúc ông một ngày tốt đẹp nhé Marvin, cháu có việc rồi." Tatum tươi cười cúp máy. Anh kiểm tra e-mail và phát hiện Dana đã chuyển tiếp một tin nhắn từ nhà xác đến. Tử thi của Lily Ramos sẽ được khám nghiệm vào buổi sáng hôm nay. Anh liếc nhìn đồng hồ, còn chưa đến một tiếng nữa là bắt đầu.

CHƯƠNG 42

Zoe nhấm nháp tách cà phê thứ ba của buổi sáng, cơn đau đầu sau gáy đã được kiểm soát bởi sự kết hợp giữa cà phê và Tylenol[15]. Lúc ba giờ sáng hơn cô đã ngủ được một chút và chưa đầy năm tiếng sau thì thức giấc. Hiện giờ cô đang cảm thấy cáu kỉnh và căng thẳng. Giống như một sợi dây chun bị kéo giãn quá mức, có thể đứt bất cứ lúc nào.

"Zoe này," Tatum gọi từ phía sau. "Tôi sẽ cùng Dana đến quan sát quá trình khám nghiệm. Muốn đi chung không?"

"Không, tôi có quá nhiều việc phải xử lý ở đây rồi. Khi nào về báo lại thông tin cho tôi biết được không?"

"Được rồi."

Anh rời đi. Căn phòng của Tổ Trọng án bỗng trở nên trống trải. Cô chợt nghĩ, đây là lần đầu tiên chuyện này xảy ra kể từ khi cô đến. Zoe đã quen sở hữu văn phòng riêng tại BAU; cô không nhận ra mình nhớ sự tĩnh lặng đến nhường nào. Đây mới là cách để cô làm việc hiệu quả nhất: không bị ngắt lời, không bị phân tâm, chỉ có cô cùng một núi các chứng cứ và giả thuyết.

Cô vẫn chưa in những tấm ảnh chụp ở hiện trường ra, máy in trong phòng chỉ có thể in ảnh trắng đen. Cô vốn đã quen dùng máy in chất lượng cao tại Quantico, thứ này khiến cô cảm thấy khá khó chịu. Cô thích được bày những tấm ảnh xung quanh mỗi khi làm việc.

Zoe mở hộp thư chứa hình ảnh chụp con hẻm và xem lướt qua. Sau khi xem xét vài lần, cô mở một tấm ảnh chụp toàn cảnh hiện trường, nhìn thấy cả thi thể đang nằm dưới nền đất. Tiếp theo, cô mở một tấm chụp cận cảnh vết cắt trên cổ và đặt hai tấm ảnh cạnh nhau. Khi nhìn kỹ tấm ảnh chụp cận cảnh, có thể thấy một vết bầm màu nâu pha xanh ở một bên cổ. Kế đến, cô xem lại hồ sơ của những vụ trước, chọn ra vài tấm từ mỗi vụ, sau đó đứng dậy và nghĩ ngợi.

Bàn làm việc của cô được kê sát góc phòng, bên tay phải Zoe là bức tường, trước mặt cũng là tường. Cô ghim những tấm ảnh lên hai bức tường. Susan Warner và Monique Silva ở trước mặt, Krista Barker nằm bên tay phải. Cô hài lòng đẩy ghế về phía sau, xem xét tác phẩm thủ công của mình, *và giải thưởng trang trí không gian làm việc bệnh hoạn nhất thuộc về... Zoe Bentley.* Chỉ cần để thêm một chậu cây chết trên bàn nữa thôi, tất cả những người trong Sở Cảnh sát Chicago sẽ cho là cô bị điên.

Một e-mail mới hiện ra trong hộp thư đến của cô. Cô không nhận ra người gửi, chỉ biết là từ Sở Cảnh sát Chicago. Đây là thư trả lời Martinez về yêu cầu được gửi đoạn ghi âm cuộc trò chuyện đêm qua. Trong e-mail có đính kèm tập tin âm thanh cũng như chi tiết cuộc gọi, bao gồm số điện thoại, thời gian bắt đầu và thời gian kết thúc cùng với một số thông tin kỹ thuật mà cô chẳng thèm màng đến. Zoe mở tập tin.

Lắng nghe cuộc trò chuyện này khiến cô cảm thấy buồn nôn. Cảm giác hồi hộp ngày hôm qua, nỗi khát khao muốn giúp đỡ cô gái, niềm hy vọng rằng họ có thể cứu sống cô ấy, tất cả đều không còn. Đây thực chất chỉ là cuộc hội thoại với một cô gái bất lực, hoảng sợ, bị bịt miệng, người mà không lâu sau đó phải chết một cách thê thảm. Tiếng gào thét ú ớ của cô gái cứ phát ra liên hồi, cố gắng chỉ cho các điều tra viên biết địa điểm chính xác. Zoe thật muốn hét lên với Martinez trong đoạn ghi âm, "là đường Huron đó, khốn kiếp. Đến đường Huron đi." Khi nghe đến đoạn cuối của cuộc gọi, Zoe đã phải nắm tay lại. Tuy lường trước nhưng cô vẫn thấy kinh hãi trước tiếng thét ú ớ thảm thiết của nạn nhân. Cô hít thở sâu, nhìn vào thời lượng của tập tin âm thanh. Chỉ có mười bốn phút ba mươi bốn giây mà cảm giác cứ như mười tiếng.

Zoe cầm bút lên và mở tập tin lần thứ hai. Trong lúc nghe, cô viết nhanh xuống vài mốc thời gian. Đầu tiên là 01:43. Mel hỏi Lily là cô ấy có thể miêu tả người đã bắt mình không. Đây là một yêu cầu cực kỳ ngớ ngẩn bởi lúc này người phụ nữ đã bị bịt miệng, thế nhưng Lily vẫn cố nói gì đó để đáp lại. Rõ ràng vật bị nhét trong miệng đã

nuốt lấy lời Lily, giọng cô ấy chán chường và tuyệt vọng. Chỉ là một mớ bòng bong. Zoe nghe đoạn cắt từ tập tin ba lần. Biết đâu có một thuật toán nào đó có thể giải mã được những gì mà cô ấy muốn nói.

Cột mốc thứ hai là 02:52 khi Martinez giành lấy điện thoại. Trong lúc ông nói, có thể nghe thấy hơi thở nặng nề và khó nhọc của Lily. Không chỉ vậy, Zoe còn nghe được âm thanh của hai người đang nói chuyện. Tiếng họ phát ra từ đằng xa và không nghe rõ cho lắm, nhưng cô chắc chắn có hai người đang ở đó. Có vẻ như họ hoàn toàn không biết đến tiếng la của Lily. Họ không nghe thấy cô ấy sao? Hay chỉ đang phớt lờ cô? Có phải một trong hai người họ là hung thủ không?

Cuối cùng, cô ghi vào mốc thời gian lúc Lily hét lên trong cơn hoảng loạn. Ngay trước lúc đó, Martinez thực ra đã nói đến từ "Huron" nhưng Lily không bảo ông ấy dừng lại. Họ đã tìm sai tên đường sao? Zoe nghe đi nghe lại đoạn đó, cô cau mày. Trước khi Lily sợ hãi la lên, có một âm thanh nhỏ, nhỏ đến gần như không thể nhận ra. Một âm thanh rít lên.

Tiếng cửa mở.

Lily hẳn là đã không chú ý đến Martinez nữa vì cô nghe tiếng hung thủ đang tìm đến. Sau đó, hắn bước vào và tắt điện thoại.

Zoe mở tập tin lần nữa, tập trung vào đoạn nghe thấy tiếng hai người đàn ông. Cô cau mày. Rõ ràng cô đã nghe tiếng họ vài lần trong suốt cuộc gọi. Họ hoàn toàn thờ ơ trước tiếng la của Lily. Cách nói chuyện hầu như rất bình thản. Cô tăng âm lượng và nghe thêm vài lần nữa. Có vẻ như một người đang đặt câu hỏi, người còn lại thì trả lời khá dài dòng. Cô nghe lại toàn bộ tập tin với âm lượng lớn, cảm giác hơi chùn bước trước tiếng hét âm vang của Lily trong căn phòng trống. Chín phút trong đoạn ghi âm đã trôi qua, một trong hai giọng nói đã thay đổi trong khi giọng người còn lại vẫn như cũ. Người đàn ông đặt câu hỏi đang nói chuyện với một người thứ ba, người này cũng phớt lờ tiếng la của Lily. Tất nhiên rồi, bởi vì người này không có mặt tại đó.

Đó là âm thanh của một chương trình truyền hình.

Cô kinh tởm lắc đầu. Ngốc thật. Đúng là lãng phí thời gian.

Zoe tập trung vào màn hình. Phần cổ họng đẫm máu thu hút sự chú ý của cô. Cô cau mày, đôi mắt di chuyển từ vết cắt trên cổ sang vết bầm bên cạnh.

Cuối cùng, cô gọi vào số của Tatum.

"Zoe à, chúng tôi đang khám nghiệm giữa chừng," giọng anh cáu kỉnh.

"Tôi biết. Xin lỗi anh, anh đã biết nạn nhân có bị siết cổ hay không chưa?"

"Rồi, bác sĩ pháp y cho rằng cô ấy đã bị siết cổ trước khi cổ họng bị rạch."

"Có phải đó là nguyên nhân tử vong không?"

"Ông ấy nghĩ là như vậy. Trong mắt nạn nhân phát hiện vết xuất huyết thường thấy ở những vụ siết cổ."

"Vậy tại sao hắn còn cắt cổ cô ấy?"

"Tôi không biết nữa Zoe à. Hắn bị điên mà."

"Thi thể có bị ướp xác không?"

"Không, chắc chắn là không."

Zoe không cảm thấy bất ngờ. Cô không tin hung thủ còn đủ thời gian để ướp xác. "Được rồi, tìm được gì khác nhớ báo cho tôi biết nhé."

"Được," Tatum nói và cúp máy.

Zoe cắn môi nghĩ ngợi. Phải chăng hung thủ cắt cổ người phụ nữ sau khi chết bởi vì hắn phẫn nộ? Nghe không giống hành động của hắn cho lắm. Vậy thì là gì?

Cô liếc nhìn điện thoại. Chợt nảy ra một ý tưởng, cô gọi cho người thứ hai.

"Nhà Tang lễ Abramson xin nghe, tôi là Vernon đây."

"Ông Abramson, Zoe đây. Hôm trước tôi có đến nhà tang lễ..."

"Tôi nhớ rồi. Tôi giúp được gì cho cô?"

"Có một thi thể. Cổ của cô ấy bị cắt. Tôi đang tự hỏi... như vậy có gây trở ngại gì cho việc ướp xác không?"

"Về mặt nào?"

“Tôi không biết nữa. Chỉ là tôi đang cố tìm hiểu về vết cắt này thôi. Nó đã được tạo ra sau khi nạn nhân chết, và...”

“Có phải là vết cắt ở động mạch cảnh chung không?”

Zoe chớp chớp đôi mắt. “Tôi không biết.”

Ông thở dài. “Cô gửi ảnh qua cho tôi xem được không?”

“Ừm... được. E-mail của ông là gì?”

Vernon đưa địa chỉ e-mail cho Zoe. Lúc cô đang gửi tấm ảnh chụp cổ họng của nạn nhân thì Scott bước vào phòng vẫy tay chào. Cô mỉm cười với anh.

“Được rồi,” Abramson nói. “Đã nhận được. Phải, trông giống một vết cắt ở động mạch cảnh.”

“Vậy... điều đó có ý nghĩa gì đối với quá trình ướp xác?”

“À, tôi cho rằng cổ đã bị cắt trong quá trình ướp xác,” Abramson nói.

“Sao cơ?”

“Khi ướp xác, người ta thường chọn rạch động mạch cảnh chung để tiêm dung dịch ướp xác vào. Nhưng có lẽ hắn đã làm hỏng, máu của nạn nhân bắn ra khắp cổ.”

“Vậy nghĩa là sao?”

“Giống như tôi từng nói với cô trước đó, vậy nghĩa là các cô đang đối phó với một kẻ nghiệp dư.”

“Nhưng thi thể này không bị ướp xác.”

“Vậy ắt hẳn hắn đã dừng việc ướp xác giữa chừng.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Còn gì nữa không?”

“Không... cảm ơn ông, ông Abramson. Ông đã giúp ích cho chúng tôi rất nhiều.”

Cô đặt điện thoại xuống, cố gắng tổng hợp các sự kiện diễn ra liên tiếp trong đầu.

Hung thủ bước vào, nhìn thấy Lily đang cầu cứu cảnh sát. Hắn cúp máy và siết cổ Lily đến chết. Sau đó... hắn quyết định ướp xác cô.

Sao hắn không vứt đại thi thể rồi tìm một cô gái mại dâm khác?

Chắc chắn hắn đã nhận ra việc làm này mạo hiểm đến cỡ nào. Ướp một cái xác thường mất khoảng hai giờ. Hắn biết rõ cảnh sát đang trên đường đến...

Thi thể này rất quan trọng đối với hắn; đó là lý do duy nhất mà cô có thể nghĩ ra. Hắn *rất* muốn ướp xác cô ấy.

Hắn đã bắt tay vào thực hiện, sau đó ngừng lại giữa chừng và còn làm hỏng. Hắn đem thi thể theo bên cạnh... nhưng lại vứt nó trong một con hẻm khi nhìn thấy các rào chắn giao thông.

Hành vi của hắn thật thất thường. Hắn sẽ trở nên thất thường khi gặp phải áp lực. Zoe ghi chú lại điểm này.

Cô quay lại mốc thời gian đầu tiên. Âm thanh ú ớ.

"Scott này, anh đến đây một chút được không?" Cô nói.

Scott đứng dậy và bước sang. "Có chuyện gì vậy?"

"Anh có thể nghe cái này và nói cho tôi biết, anh hiểu được những gì cô ấy đang muốn nói không?"

Cô mở đoạn cắt của tập tin âm thanh.

Scott cau mày. "Mở lại một lần nữa được không?"

Cô mở lại. Scott muốn nghe thêm lần nữa. Cô mở đoạn đó đến lần thứ ba, nhưng anh vẫn cau mày. Cô bật chế độ lặp lại. Họ phải nghe cô gái mại dâm bị giết hại cố gắng chỉ ra danh tính hung thủ hết lần này đến lần khác. Chỉ có một từ thôi. Nhưng có vẻ nghe càng nhiều thì nó lại càng khó hiểu hơn.

"Tôi nghĩ," Scott nói, "có thể cô ấy đã nói từ *trucker* (tài xế lái xe tải)."

Zoe gật đầu. "Tôi thì đang định nói là từ *Hummer,* xe Hummer ấy."

Cô mở lại lần nữa.

"Đúng đó, tôi cũng nghe được từ Hummer," Scott nói.

"Giờ tôi lại thấy giống từ trucker hơn." Zoe mỉm cười.

"Vậy thì... có thể hắn lái một chiếc Hummer hoặc một loại xe tải nào đó?"

Zoe gật đầu. "Cảm ơn anh." Cô ghi chú lại.

"Cô nghĩ khắc họa này sẽ giúp chúng ta bắt được hắn à?" Scott

hỏi, liếc nhìn tờ giấy qua vai cô.

"Tôi thật lòng nghĩ vậy," Zoe hy vọng anh không nghe ra sự ngờ vực trong giọng nói của mình.

CHƯƠNG 43

Daniel, biên tập viên của Harry, người đàn ông này thỉnh thoảng hay nảy ra những ý tưởng bất thình lình. Một ví dụ hay về ý tưởng của anh ấy chính là khi Harry bóng gió rằng Daniel không thực hiện tốt công việc của mình, anh ấy đã đáp trả ngay bằng cách yêu cầu Harry viết một bài báo với tựa đề "9 Lý Do Khiến Người Mỹ Ghét Justin Bieber".

Điều duy nhất mà Harry có thể làm lúc này chính là tìm một thứ khác để viết. Một câu chuyện có thể chiến thắng ý định trả thù của Daniel. Mà cụ thể hơn, chính là câu chuyện mà anh yêu cầu được viết ngay từ lúc đầu. Câu chuyện về Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người.

Nhưng anh cần phải chọn ra một góc nhìn mới lạ để viết về hắn. Daniel rõ ràng không muốn nghe về quan điểm của Oprah dành cho kẻ giết người. Và Oprah chắc cũng chẳng muốn trò chuyện với Harry vì một bài báo khá phổ biến mà anh đã viết hai năm về trước, "10 Nhân Vật Vĩ Đại Không Thích Hợp Làm Tổng Thống".

Anh quyết định đến nơi phát hiện ra thi thể của Monique Silva. Anh nhớ đã từng nghe qua chuyện người ta lập một cái miếu tại vị trí đó để tưởng nhớ cô. Có thể chọn chủ đề này, nói về phản ứng thường ngày của người dân đối với vụ án thay vì tập trung vào kẻ giết người và quá trình truy bắt của cảnh sát. Thường người ta sẽ thích đọc về bản thân họ hơn.

Anh tiến về phía cây cầu và ngắm nhìn những đóa hoa súng bên bờ sông. Đây là một vị trí rất đẹp, cộng thêm hôm nay trời có nắng. Có một cặp đôi đi ngang qua, người đàn ông đang đẩy một chiếc nôi em bé, người phụ nữ dựa vào vai anh ta. Harry lập tức nghĩ đến câu chuyện cho họ cho nhân vật chính của đoạn văn, một cặp tình nhân nỗ lực để tìm hiểu về tội ác khủng khiếp xảy ra tại địa điểm này.

Miếu thờ nằm phía bên kia dòng nước. Anh vui vẻ băng qua cầu, hy vọng tìm thấy vài thứ cảm động như ảnh chụp em bé, thư viết

tay, nến.

Nhưng miếu thờ chỉ là một ụ đá được người ta để hoa lên. Harry đang tự hỏi có phải họ đã hái chúng trong công viên không thì nhìn thấy một người đàn ông đang bán hoa cách đó không xa. Anh tươi cười tiến lại gần. Ông ta mặc đồ đen, xung quanh có vài thùng chứa những bông hoa hồng sẫm màu héo úa. Biểu cảm trên gương mặt ông cho thấy một nỗi thương đau và xót xa vô hạn.

"Chúc anh một ngày tốt lành," người đàn ông nói. "Anh có muốn mua một bông hoa đặt lên mộ cô Monica Silva không?"

"Đúng là suy nghĩ chu đáo," Harry nói. "Tội nghiệp cô gái, bị tước đoạt mạng sống khi tuổi đời còn trẻ như vậy."

"Thật kinh khủng," người bán hoa dạo đồng tình. "Giá chỉ 1 đô la thôi. Còn bó lớn thì 5 đô la."

Harry móc ví ra, anh thầm nghĩ sự trơ trẽn của người đàn ông này ít nhất cũng phải đáng giá 10 đô la. "Mà này, tên đúng của cô ấy là Monique Silva," anh vừa nói vừa đưa tiền cho người bán dạo.

Người đàn ông vô thức gật đầu và lấy ra một bó hoa có bề ngoài thảm thương từ trong thùng. Trong lúc ông dùng giấy gói lại, Harry tìm gói thuốc lá của anh, đưa một điếu lên môi và châm lửa. Anh đưa gói thuốc trước mặt người bán.

"Làm điếu không?"

"Cảm ơn anh," người bán dạo rút ra một điếu thuốc. Harry đưa bật lửa cho ông.

Họ đứng im lặng trong giây lát, mỗi người đều đang tận hưởng hương vị của thuốc lá tràn vào cổ họng và phổi của mình. Harry ngắm nhìn làn khói bay ra từ điếu thuốc cho đến khi một cơn gió mạnh thổi nó đi mất. "Phiền ông cho tôi hỏi vài câu được không?" Anh hỏi.

Chỉ mười lăm phút sau, anh đã có được một bài báo mang tính cổ vũ tinh thần rất cao. Nó nói về việc người ta trở nên gắn bó hơn khi cùng nhau đối mặt với thảm kịch. Mặc dù chưa đủ xuất sắc để nhận giải Pulitzer[16], nhưng Harry cảm nhận được khả năng tỏa sáng tiềm tàng ở nó. Độc giả của tờ báo sẽ cảm thấy tự hào khi được là một

phần của cộng đồng Chicago. Có khả năng họ sẽ bấm thích và chia sẻ bài báo để bạn bè của họ thấy được thành phố mà họ đang sống tuyệt vời như thế nào. Bài báo sẽ được chia sẻ kèm theo những lời bình dành cho tên hung thủ đáng sợ và viết bởi những người sở hữu lượt theo dõi cao. Có thể những người đó sẽ nói về bài báo trên Twitter, như vậy lại càng thu hút thêm nhiều độc giả.

Hài lòng trước tiến độ công việc, anh rời khỏi nơi người bán hoa dạo và lên kế hoạch đặt tiêu đề cho bài báo. Có thể anh sẽ giật tít theo kiểu kết cục mở để người ta phải hóng tin, "Nạn Nhân Thứ Ba Đã Được Tìm Thấy, Và Việc Xảy Ra Sau Đó Thật Khó Mà Tin Được", hoặc là giật tít theo kiểu danh sách, "5 Cách Chống Trả Can Đảm Của Người Dân Chicago Khi Đối Mặt Với Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người". Anh sẽ phải suy nghĩ thêm về nó. Tiêu đề của các bài báo thường một là thành công thu hút sự chú ý, hai là thất bại thảm hại. Anh biết rõ điều này hơn ai hết.

Harry đến bên miếu thờ, lần này anh nhìn nó với vẻ hứng thú hơn hẳn, tự hỏi có nên chụp lại một bức ảnh hay không. Trong lúc đang định đặt bó hoa lên, anh phát hiện một phong thư trên mặt đất. Đây là một phong bì màu nâu đơn giản, nó bị gió thổi và rơi từ trên miếu xuống. Harry nhặt phong bì lên, tự hỏi có nên mở ra xem trước khi đặt lại ụ đá không. Tuy là một kẻ không xem đạo lý ra gì nhưng thỉnh thoảng cũng có những giới hạn mà anh cảm thấy mình không nên vượt qua, trừ phi có một lý do thỏa đáng nào đó.

Phong bì được gửi cho một người phụ nữ. Harry ngạc nhiên khi thấy tên người nhận không phải là Monique Silva, nhưng anh nhận ra cái tên này.

Trước giờ Harry rất nhạy trước những chuyện hay ho. Anh cầm phong bì trên tay, bài báo này giờ đây sẽ càng thêm phần thú vị.

CHƯƠNG 44

Giờ nghĩ lại, Zoe cảm thấy hối tiếc vì đã không đến buổi khám nghiệm tử thi. Phải, kiểu gì thì sau đó cô cũng nhận được báo cáo khám nghiệm, và cô tin là nếu phát hiện ra điểm gì thú vị thì Tatum sẽ thuật lại với cô. Đây chính là điểm mấu chốt tốt nhất mà họ có về tên hung thủ. Thật sự thì có việc nào quan trọng hơn cần cô làm không? Zoe rầu rĩ nhìn bức vẽ phác họa hiện trường mà Martinez đã chuyển qua. Có thể suy luận được gì từ bức vẽ này? Hung thủ cần vứt bỏ thi thể trước khi lái khỏi các rào chắn nên đã quẳng xác cô ấy trong một con hẻm. Không tỉ mỉ sắp đặt tư thế, không có gì giống với dấu hiệu đặc trưng của hắn. Có lúc cô cũng tự hỏi liệu đây có phải là cùng một người làm không. Xét cho cùng thì những kẻ sát hại gái mại dâm có vô số.

Nhưng mà vết cắt ở động mạch cảnh sau khi chết rất bất thường. Giả thuyết hung thủ cố gắng ướp xác trong vội vã nhưng lại không thành công có vẻ đúng.

Tốt thôi. Cô nhìn quanh bàn làm việc. Mỗi lần làm việc dù là nơi nào đi chăng nữa, xung quanh Zoe cũng chồng chất cả núi giấy tờ. Chỗ này cũng chẳng khác gì. Những bản sao của hồ sơ vụ án, báo cáo động vật bị nhồi bông, bản ghi chép các cuộc nói chuyện với người thân và bạn bè của nạn nhân, tất cả bị lẫn lộn hết cả lên. Nó khiến không gian làm việc của Zoe bị hẹp đi rất nhiều.

Zoe quyết định dọn dẹp gọn gàng và bắt đầu lại từ đầu. Đầu tiên, cô gom hồ sơ các vụ án lại, để những bản ghi chép thẩm vấn lên trên cùng rồi nhét tất cả vào hộc bàn. Tiếp đến, cô vứt hết tất cả báo cáo về động vật. Chẳng còn gì để thu thập trong đó nữa; dù sao thì bản sao của báo cáo vẫn còn nằm trong hồ sơ vụ án, vả lại thông tin trong đó cũng rất sơ sài. Zoe gom các báo cáo và băng qua bên kia phòng để đến máy hủy giấy. Cô cho vào khe máy hai tờ một lượt, thích thú ngắm nhìn tờ giấy biến thành những dải ruy băng trắng

mỏng. Hủy giấy thật thích làm sao. Cô nên làm việc này thường xuyên hơn.

Trong lúc đang hủy ba trang giấy cuối cùng, đầu cô tập trung vào một câu hỏi mà trước giờ cô chưa từng nghĩ đến.

Nguyên nhân mà hắn thử nghiệm trên động vật là gì?

Nói hung thủ điên cũng được, bởi vì hắn có hứng thú với chuyện bảo quản xác nạn nhân. Nhưng điều gì đã thúc đẩy hắn làm chuyện đó? Một cuốn sách hắn từng đọc à? Hay là một bộ phim hắn từng xem?

Quá trình ướp xác, bản thân nó vốn dĩ không quan trọng đối với hung thủ. Việc ban đầu hắn thử nhồi bông trước đã minh chứng cho điều đó. Hắn chỉ đang tìm cách để bảo quản nạn nhân thôi. Mục đích là bảo quản.

Tại sao?

Bởi vì hắn cần được ở bên nạn nhân mà không bị tình trạng thối rữa ảnh hưởng.

Tại sao?

Tạm thời Zoe chưa thể trả lời câu hỏi này. Cô gắng sức suy đi nghĩ lại. Giả sử hắn bắt đầu ám ảnh với việc giết chết phụ nữ và giữ xác họ, liệu hắn có thật sự quyết tâm và quyết định ướp xác không? Việc ướp xác là cả một quá trình phức tạp. Nhưng chắc là hắn đã xác định không còn cách nào khác ngoài nó ra.

Cô nghĩ lại quá trình đó một lần nữa. Quá trình học hỏi của hung thủ. Hắn liên tục điều chỉnh hành động của hắn để chúng ngày càng giống với ảo tưởng trong đầu. Theo như những gì cô đã ghi chú thì đối với vụ án này, có một quá trình học hỏi rất rõ rệt. Tên hung thủ đã thuần thục hơn khi ướp xác. Nhưng ngay từ ban đầu, điều gì xui khiến hắn chuyển sang ướp xác?

Hay là hắn đã từng giết một người nào khác? Một người mà hắn đã sát hại trước cả Susan Warner?

“Scott này,” Zoe nói. “Anh giúp tôi thêm một việc nữa được không?”

“Được,” anh ngồi tại chỗ của mình, xoay ghế lại nhìn cô. “Việc gì

vậy?"

"Tôi muốn kiểm tra báo cáo của những vụ án xảy ra vài năm trước."

"Được rồi," Scott gật đầu. "Tôi sẽ xem trên máy tính của mình. Tôi có thể truy cập CLEAR trong đây."

"Truy cập CLEAR à? Ý anh là sao?" Cô đứng dậy và bước sang chỗ anh, quan sát từ phía sau lưng. Bàn làm việc của anh có vài tấm ảnh của hai đứa trẻ. Cô suy nghĩ một giây, để ý thấy Scott và chúng trông rất giống nhau. .

"Đây là cơ sở dữ liệu mà chúng tôi sử dụng," Scott nói. "CLEAR là cụm từ viết tắt của, ừm... cái gì đó... Law Enforcement... and Reporting gì đó."

"Current Law Enforcement Access and Reporting (Cổng Truy Cập Và Báo Cáo Chấp Pháp Hiện Hành) à?" ! Zoe gợi ý.

"Không phải, cái tên đó nghe ngớ ngẩn quá. Không, từ đầu tiên là Crime (Hình sự)... không..."

"Custard (Sữa trứng) à?"

"Citizen (Công dân). Là Citizen với Law Enforcement Analysis and Reporting (Phân Tích Và Báo Cáo Chấp Pháp)," anh thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, vậy trong đây có gì hay ho sao?"

"Đúng, hết xảy luôn đấy. Cô cần tìm năm nào ấy nhỉ?"

Báo cáo động vật bị nhồi bông đầu tiên là vào tháng 07 năm 2014. "Thử tìm... từ năm 2013 đến tháng 07 năm 2014 xem."

Anh nghịch nghịch phần mềm trên máy tính. Một lúc sau, danh sách những cái tên hiện ra trên màn hình, trong đó có hơn sáu trăm tên.

"Chỉ tìm nạn nhân là nữ thôi," Zoe nói. "Và, ừm... tôi nghĩ có thể loại bỏ những vụ nổ súng."

Cô cũng không chắc lắm; rõ ràng có khả năng hung thủ đã chuyển từ súng cầm tay sang siết cổ. Nhưng tất cả những vụ hắn từng thực hiện đều là tiếp xúc gần và trực tiếp. Dù siết cổ có là phương thức gây án mới đi chăng nữa, cô dám cá là trước đó hắn đã sử dụng dao

hoặc một loại vũ khí nào đó buộc hắn phải tiếp xúc với cơ thể nạn nhân.

“Xong rồi,” Scott nói. “Còn đúng năm mươi ba vụ thôi. Cũng phải, chủ yếu những vụ giết người tại Chicago đều là những vụ nổ súng.”

“Cảm ơn anh, Scott!” Zoe nói. “Giờ để tôi tự xem là được rồi.

“Giúp được cô thì tốt,” anh nói và đứng dậy. “Ngày mai tôi sẽ thử cài đặt quyền truy cập CLEAR trên máy tính cô.”

“Cảm ơn anh.”

“Ừ, chỉ cần tắt máy sau khi dùng xong là được. Với lại đừng đọc e-mail của tôi nhé.”

Zoe tươi cười với anh. Scott rời đi. Cô ngồi trên cái ghế vẫn còn ấm, bắt đầu kiểm tra từng vụ án một.

Và cô đã tìm thấy thứ cần tìm ở vụ án số 23.

Vào ngày 21 tháng 04 năm 2014, Veronika Murray, một người phụ nữ 21 tuổi đã được tìm thấy trong một con hẻm, xác đang trong tình trạng phân hủy. Có dấu hiệu giao hợp sau khi chết. Nguyên nhân tử vong là bị siết cổ. Thi thể được phát hiện sáu ngày sau khi chết theo như thời gian tử vong được ước tính, và rõ ràng là cô ấy đã bị vứt xác một đêm trước đó. Vụ án vẫn chưa được phá. Hung thủ vẫn chưa được tìm thấy.

Thi thể được phát hiện cách nhà nạn nhân vài căn tại khu West Pullman. Nơi mà ba tháng sau, vật nuôi bắt đầu mất tích.

CHƯƠNG 45

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Hai, ngày 15 tháng 12 năm 1997.

Tim Zoe đập mạnh khi ngồi trong văn phòng của Sĩ quan Will Shepherd. Ông ấy đang bận viết gì đó xuống giấy. Mỗi lần Zoe định mở lời, ông lại yêu cầu cô ngồi đợi. Đây là một người đàn ông tròn trịa có bộ râu quai nón đen rũ xuống và cái mũi đỏ. Người sĩ quan liên tục khịt mũi và ho, thỉnh thoảng dùng khăn giấy để quẹt mũi. Zoe bồn chồn giậm chân trong lúc chờ ông xong việc.

"Được rồi," cuối cùng ông cũng lên tiếng. Người sĩ quan đặt tờ giấy sang một bên và để cây bút trước mặt. "Cháu cần gì?"

"Cháu đã biết tên sát nhân hàng loạt là ai," Zoe gấp rút nói.

Trên đường đến Sở Cảnh sát Maynard, cô đã dành ít thời gian để tưởng tượng xem cuộc hội thoại này sẽ diễn ra như thế nào.

Trường hợp thứ nhất, người sĩ quan sẽ lắng nghe cô, sẽ viết xuống lời khai của cô. Sau đó thì lập tức đi xin lệnh khám xét nhà của Rod Glover. Cảnh sát sẽ tìm thấy toàn bộ vật chứng trong phòng của anh ta. Ắt hẳn họ sẽ phát hiện ra chiếc quần lót trong hộp đựng giày thuộc về nạn nhân và bắt giữ Glover.

Trường hợp thứ hai thì không được khả quan như vậy. Cảnh sát sẽ không hợp tác cho lắm. Họ sẽ nói với cô việc đột nhập vào nhà của Glover là bất hợp pháp. Họ sẽ nói những chứng cứ mà cô tìm thấy chẳng chứng minh được gì. Họ sẽ chất vấn, sẽ đe dọa cô trong một căn phòng nhỏ hàng giờ liền. Nhưng cuối cùng, cô cũng có thể khiến họ xem xét lại điều mình đã nói. Họ sẽ điều tra Glover vài ngày, có thể là theo dõi anh ta, cuối cùng là lấy được lệnh khám nhà của Glover. Họ sẽ tìm thấy đồ lót, hộp đựng giày, và thế là tiến hành bắt giữ.

Điều cô không ngờ đến chính là cái nhìn mệt mỏi, không một chút

hứng thú của người sĩ quan.

"Là ai vậy?" Ông hỏi.

"Là hàng xóm của chúng cháu," cô nói. "Rod Glover!"

Nhìn ông ấy lúc này có thể nói là còn chán chường hơn. "Làm sao cháu biết?"

Zoe cố gắng trình bày thật cẩn thận. Cô không muốn người sĩ quan nghĩ mình là một đứa nhóc não rỗng, chỉ cần nhìn thấy hàng xóm làm gì đó kỳ lạ thì đã khẳng định anh ta là sát nhân hàng loạt. Zoe giải thích rằng mình đã nghiên cứu tường tận về chủ đề sát nhân hàng loạt như thế nào. Cô trình bày chi tiết về chuyện phát hiện ra Glover khớp với những đặc điểm của người bị thái nhân cách. Cô kể ông nghe chuyện tại ao Durant và trích dẫn cuộc thẩm vấn "Con trai của Sam," khi hắn giải thích lý do mà hắn quay lại hiện trường gây án. Khi nghe cô nói đến đây, người sĩ quan cảm thấy có chút ghê tởm. Tuy vậy, nhìn ông đã có hứng thú hơn, đây là một điều đáng mừng. Cô tiếp tục giải thích cách thức lục soát nhà của Glover, không quên nhấn mạnh rằng mình có chìa khóa vào nhà nên thực chất không thể hoàn toàn xem đó là đột nhập được. Cô biết rõ biện hộ kiểu này không thuyết phục cho lắm, nhưng có cảm giác nó sẽ khiến người ta thông cảm với hành động của cô hơn. Cô còn kể về những ấn phẩm khiêu dâm, về đồ lót, về chiếc hộp đựng giày.

"Uh huh," ông nói sau khi đã nghe xong toàn bộ.

Zoe chớp mắt, cô biết mình chẳng có gì để buộc tội Glover ngoài lời nói. Tuy không hề lấy đi thứ gì từ trong nhà của anh, nhưng cô cho rằng bấy nhiêu đã đủ để lôi kéo sự chú ý của cảnh sát. Tất cả những gì họ cần làm là lục soát nhà của Glover.

"Có thể anh ta đã biết cháu từng vào nhà," cô nói. "Nên có thể anh ta đã quyết định vứt bỏ hết chứng cứ rồi."

Sĩ quan Shepherd thở dài. "Cháu không nên đi lục soát nhà người khác lung tung như vậy," ông nói.

Cô đã liệu trước chuyện này. "Đây là trường hợp đặc biệt," cô nói. "Cháu có lý do để nghi ngờ anh ta là hung thủ."

"Phải," Sĩ quan Shepherd nói. "Cháu đã nhìn thấy anh ta tại ao

Durant, nơi mà ngày nào cũng có nhiều người qua lại. Rồi anh ta kể với cháu về một vụ hỏa hoạn tại văn phòng, một câu chuyện mà cháu cho là bịa ra nhưng vẫn không chắc lắm. Và tất nhiên, cháu đã đọc rất nhiều sách, cảm thấy hứng thú với vụ án."

Mặt Zoe nóng bừng. "Chẳng có ai tại ao Durant ngoại trừ cháu và anh ta cả. Và anh ta có hành động rất lạ... nhưng mà thôi, bỏ đi. Phòng của anh ta..."

"Có sách báo khiêu dâm và quần lót của phụ nữ," Shepherd nói.

"Trên quần lót còn dính bùn nữa ạ."

"Một số chất liệu màu nâu khác cũng có thể làm bẩn quần lót được vậy."

Nước mắt cô chực trào ra. Không, không phải lúc này. Ông ấy sẽ không bao giờ xem trọng lời nói của cô nếu cô bắt đầu khóc. "Vớ của anh ta..."

"Bị ướt, phải. Nghe qua thì thấy anh ta quả là một người nhếch nhác. Nghe này Zoe à, chú biết là cháu lo sợ. Cả thị trấn này ai cũng lo sợ cả. Nhưng đó là trách nhiệm của bọn chú..."

"Vậy thì các chú hãy làm cho đúng bổn phận của mình đi," Zoe hét lên, giọng vỡ òa. Thất bại rồi, nước mắt cô chảy thành hàng, giọng nói trở nên nghẹn ngào. "Hãy kiểm tra anh ta đi! Cháu nói thật mà, chính là anh ta đấy. Dù là sai đi chăng nữa, chẳng phải ít nhất chú cũng nên kiểm tra thử hay sao?"

Ông trầm tư nhìn Zoe, cứ như đang cân nhắc những gì cô đã nói. "Cháu nói anh ta tên Glover à?" Cuối cùng ông cũng hỏi.

"Phải." Cô dùng ống tay áo lau nước mắt.

"Đợi chút," ông đứng dậy lẩm bẩm, sau đó bước đến tủ đựng hồ sơ, mở ngăn kéo trên cùng, lật qua lật lại một chút, cuối cùng lấy ra một thếp giấy. Ông đọc nhanh từng trang một rồi quay lại chỗ cô.

"Rod Glover đúng không?"

"Đúng vậy."

"Ừ, vậy thì anh ta chắc chắn không phải là hung thủ đâu."

Tim cô trĩu nặng. "Làm sao chú biết được?"

"Bởi vì anh ta đã ở cùng với bảy mươi tám người khác vào thời

điểm Clara đáng thương bị sát hại. Chú cũng ở cùng với họ."

"Bảy mươi tám người à?" Zoe chẳng hiểu ông ấy đang nói gì.

"Một đội tìm kiếm đã đi tìm Clara lúc cô bé mất tích đấy nhóc à, Rod Glover cũng nằm trong danh sách đó. Thời điểm tìm kiếm trùng khớp với thời gian tử vong của nạn nhân, như vậy nghĩa là anh ta có bằng chứng ngoại phạm." Ông nói thật chậm rãi như để đảm bảo cô hiểu hết những gì mình đang nói. "Chú nói cho cháu biết là để cháu đừng đi bảo với người khác rằng hàng xóm của mình là sát nhân hàng loạt nữa. Bọn chú không cần những thứ như vậy vào lúc này đâu, cháu hiểu chứ?"

"B... biết đâu anh ấy chỉ nói với các chú là mình có tham gia vào đội tìm kiếm rồi sau đó..."

"Nghe này cô bé, hãy để chuyện điều tra cho người lớn lo, được không?"

Mặt Zoe đỏ bừng, miệng mếu máo vì xấu hổ, cô cảm thấy muốn chết đi cho rồi.

"Cháu là con của Clive Bentley đúng không?" Shepherd nói.

"P... phải!"

"Chú nghĩ có lẽ đã đến lúc đưa cháu về nhà rồi."

Năm phút ngồi trong xe cảnh sát chính là năm phút tồi tệ nhất trong cuộc đời Zoe. Cô liên tục cảm thấy buồn nôn nhưng nhanh chóng nhận ra mình không tài nào mở được cửa sổ ở ghế sau. Cô vừa run rẩy vừa khóc nức nở, tự ôm lấy cơ thể mình. Cô thấy lạnh, nhưng lại không muốn ép mình phải mở lời yêu cầu sĩ quan Shepherd tăng nhiệt độ. Mọi thứ cảm thấy thật sai trái. Có phải cô đã sai khi đổ lỗi cho Glover không? Cô từng khẳng định chắc nịch khi bước chân vào đồn cảnh sát. Nhưng sau khi nghe Shepherd lạnh nhạt tuyên bố sự thật kia, cô cảm thấy thật chới với. Một loạt các giả thuyết và chứng cứ mà cô từng nghĩ là rất khớp với nhau giờ trở thành những mảnh ghép chưa hoàn thiện.

Có lẽ Glover đã phóng đại những câu chuyện, cô cũng từng nghĩ chúng rất buồn cười hoặc hài hước, hoặc có khi là cả hai. Kể từ khi nào mà những câu chuyện đó lại ẩn chứa những điều xấu xa đến như

vậy? Sao cô lại quá vội vàng gắn cái mác *thái nhân cách* cho anh? Đúng là anh ấy có quần lót và vòng đeo tay trong hộp đựng giày, nhưng có thể đó là thứ thuộc về bạn gái cũ của anh ấy, một thứ gì đó để gợi nhớ đến cô ta. Còn sách báo và phim khiêu dâm? Thiếu gì người để những thứ đó trong nhà. Chẳng phải đó là ngành công nghiệp tỷ đô hay sao?

Phải chăng cô bị ám ảnh bởi những vụ giết người quá nhiều nên mới gán tội cho một ai đó? Có phải *cô* mới là kẻ khác người hay không?

Nhưng có lúc cô lại nghĩ về cái cách mà Glover nhìn cô sau khi rời khỏi nhà của anh. Việc anh để những sách báo khiêu dâm trong phòng thật kỳ lạ, lại còn cả cái quần lót bị dính bùn kia nữa. Cô có cảm giác mình đã đúng. Glover đã dùng cách gì đó để lừa cảnh sát, khiến họ tin rằng anh có bằng chứng ngoại phạm rồi giết hại Clara. Lẻn đi trong lúc tìm kiếm, giết cô ấy và vứt xác rồi quay trở lại đâu có phức tạp đến thế.

Cuối cùng, Shepherd dừng xe lại. Niềm hy vọng của Zoe là ông sẽ chỉ đưa cô về đã bị vùi dập tan nát khi nhìn thấy cha cô mở cửa. Ông khoanh tay lại và nghiêm nghị nhìn chiếc xe. Shepherd ắt hẳn đã báo với ông là họ sẽ đến, có nghĩa là cha cô đã bị gọi về nhà trong lúc đang đi làm.

Người sĩ quan béo tốt bước ra khỏi xe và mở cửa sau. Cô bước xuống, nước mắt lại muốn trào ra lần nữa vì sợ và xấu hổ. Cô Ambrose, hàng xóm của họ đang liếc nhìn từ cửa sổ phòng ngủ. Vào giờ này ngày mai, cả thị trấn sẽ biết Zoe Bentley được đưa về nhà bằng xe cảnh sát.

Cô bước chậm rãi đến cánh cửa trước nhà, thà cắn răng chịu đựng cơn lạnh bên ngoài còn hơn là đối diện với thứ đang đợi mình bên trong.

“Zoe,” cha cô cất tiếng khi Zoe bước đến trước cửa. “Vào phòng đợi cha.” Giọng ông giận dữ, từng từ một như run lên mỗi khi thốt ra. Cô nhớ trước giờ cha chưa từng nổi giận với mình đến như vậy.

Cô bước về phòng một cách chậm rãi. Sau đó đẩy cửa bước vào

trong rồi đóng lại, ngã phịch lên giường.

Cô vùi mặt vào gối và khóc cho thỏa những gì đang kìm nén trong lòng. Mọi thứ đột nhiên trở nên thật lố bịch. Zoe Bentley tập làm Nancy Drew đi phá án à. Ngu ngốc, quả là ngu ngốc.

Sau một hồi khóc cạn nước mắt, cha Zoe vẫn chưa đến gặp cô. Cô quyết định đi tìm ông. Thà bị cha dạy cho một bài học đích đáng và tất nhiên là bị cấm cửa vẫn đỡ hơn phải ngồi chờ một chỗ.

Cô mở cửa và nghe thấy tiếng Shepherd. Ông ấy vẫn chưa đi, cả hai đang nói chuyện trong nhà bếp. Cô khẽ bước đến để lắng nghe động tĩnh.

“Phải tiêm thuốc an thần cho mẹ cô bé vì bà ấy định tự tử,” cha cô đang nói.

“Tôi có nghe qua,” Shepherd nói. “Cũng may là có hai anh chị giúp đỡ cho họ.”

“Anh biết đấy, Zoe từng là bạn tốt của Nora, em gái của cô bé.”

“Tôi không hề biết chuyện này. Thảo nào cô bé lại hành xử như thế.”

“Vâng, tôi thật sự xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi nhiều vậy đâu Clive. Đây đã là lần thứ ba trong tuần chúng tôi nhận được thông báo giả về những người có hành động khả nghi rồi. Ai nấy đều lo sợ. Chẳng qua là con gái của anh đang sợ thôi, ai cũng vậy mà.”

“Phải.”

“Mong là mọi chuyện sẽ sớm kết thúc.”

“Tại sao vậy?” Giọng của cha cô đột ngột cảnh giác. “Các anh đã tìm được nghi phạm à?”

“Tôi chưa thể nói được.”

“Đi mà, Will. Nếu tôi có thể nói với Zoe là các anh đã bắt được ai đó thì sẽ đỡ hơn...”

“Đừng nói với cô bé chuyện đó. Chúng tôi vẫn chưa bắt ai cả. Nhưng chúng tôi... chúng tôi nghĩ mình đã biết hung thủ là ai. Chính Chase đã phát hiện ra.”

“Ai vậy?”

“Nghe này Clive à, tôi không thể nói tên người đó được. Anh biết mà.”

“Will, chúng ta đã quen biết nhau bao lâu nay rồi. Anh có thể tin tưởng tôi. Tôi chỉ cần trấn an tinh thần của con gái tôi thôi.”

Bầu không khí trở nên im lặng và căng thẳng. Có phải Shepherd đang thì thầm cái tên vào tai của cha cô không? Cô trườn đến gần nhất có thể nhưng vẫn giữ cho mình không bị phát hiện.

“Thôi được, nhưng anh không được kể với ai về chuyện này; nếu không thì tất cả chúng tôi sẽ nguy to. Nghi phạm là Manny Anderson.”

Zoe nín thở. Cô biết Manny Anderson. Anh ấy là học sinh khóa trên tại trường trung học, thường hay ngồi trong thư viện của thị trấn và đọc sách một mình. Dạo này Zoe có gặp anh vài lần mỗi khi đi mượn sách để nghiên cứu.

“Là con trai của Gwen và Pete sao? Không đâu!”

“Hóa ra cậu ta là người thường theo dõi Beth Hartley trước khi cậu ta... trước khi cô bé bị giết. Có một học sinh đã xác nhận rằng mình từng nghe Manny hỏi về Clara một lần. Và anh biết chuyện gì mới kỳ lạ không?”

“Chuyện gì?” Cha cô thì thào.

“Anh biết tình trạng của các cô gái lúc được tìm thấy mà đúng không? Lõa thể, bị siết cổ đến chết bởi một chiếc cà vạt xám tròng quanh cổ?”

Mắt Zoe mở to. Cô chưa từng nghe qua chi tiết này trước đây.

“Đúng!” Cha cô nói.

“Pete Anderson đeo cà vạt xám đi làm. Ngày nào cũng thế. Chúng tôi nghĩ Manny đã sử dụng cà vạt của cha mình để giết các cô gái.”

Cà vạt màu xám. Zoe phải ngăn mình không xông thẳng vào nhà bếp và hét lên ngay lúc này. Chi tiết duy nhất mà cô không nhắc đến lúc nói chuyện với Shepherd tại đồn cảnh sát, chính là Glover có hàng đống cà vạt màu xám nằm trong ngăn tủ chứa sách báo và phim ảnh khiêu dâm.

Nếu bây giờ cô bước vào và nói ra thì sẽ thế nào? Sẽ giống như

cô đang lợi dụng chi tiết này để thoát tội sau khi nghe lén cuộc đối thoại giữa họ, và họ sẽ lại không tin cô. Như thế chỉ tổ đẩy cô vào tình thế bất lợi hơn.

Có phải đây lại là một điểm trùng hợp không?

Cô có nên giữ bí mật không? Không nói với bất cứ ai?

"Chuyện này... thật kinh khủng," cha cô nói.

"Manny Anderson trước giờ vốn dĩ đã là một đứa trẻ kỳ lạ. Không chịu chia sẻ, không có nhiều bạn bè. Cũng là một kiểu người ít nói đấy, anh biết không?"

"Uh huh!"

"Nhưng giáo viên của cậu ta nói với tôi rằng cậu ta hay vẽ những bức tranh biếm họa rất kỳ quái trong sổ, hầu như cuối tuần nào cũng cùng bạn bè chơi trò Rồng và Ngục Tối[17], chưa bao giờ có bạn gái... Tôi không biết nữa, nhưng những đặc điểm này đều rất khả nghi."

Đột nhiên Zoe cảm thấy tức giận. Những đặc điểm này chẳng có nghĩa lý gì cả. Tranh biếm họa kỳ quái à? Rồng và Ngục Tối à? Cách lý luận của Shepherd còn kém thuyết phục hơn cô rất nhiều. Về cơ bản, cảnh sát đang làm y hệt như những gì họ đã nói về cô. Họ tìm kiếm nghi phạm, và một khi thấy ai đó có chút đặc điểm trùng khớp, họ bắt đầu quy kết rằng đó là kẻ giết người.

Họ đã sai. Và cô đã đúng. Nhưng họ chẳng thèm nghe những gì cô nói bởi vì trong mắt họ, cô chỉ là một cô bé 14 tuổi bị kích động mà thôi.

*

"Nhưng cha ơi, hãy nghe con nói đi." Zoe thuyết phục ông trong tuyệt vọng, nhưng thật chẳng khác nào đang cố gắng thảo luận với một bức tường gạch đây phẫn nộ.

"Không, Zoe à. Cha không muốn nghe thêm gì về chuyện này nữa. Con có biết rằng Rod có thể khởi kiện con nếu cậu ấy phát hiện con đang lan truyền những tin đồn không đúng sự thật về mình không?"

"Con không có. Con chỉ nói với cảnh sát những gì mà con..."

"Còn chưa kể đến chuyện con đột nhập vào nhà người ta nữa."

Họ đã nói đi nói lại chuyện này ba lần, và lần nào cũng quay về

chuyện cô đột nhập vào nhà của Glover.

"Con biết, nhưng anh ấy có để cà vạt màu xám trong..."

"Đủ rồi!"

Tiếng quát tháo giận dữ của cha khiến cô sốc đến độ không nói nên lời. Mặt ông đỏ như gấc, lòng bàn tay run rẩy.

"Rod Glover là hàng xóm của chúng ta," ông cố gắng bình tĩnh và nói rõ từng từ một. "Con không thể đem những chuyện kinh khủng ra buộc tội người ta mà không màng đến hậu quả. Chúng ta đã biết cậu ấy có bằng chứng ngoại phạm vào lúc Clara bị giết..."

"Nhưng cha à, chúng ta đâu biết là anh ấy có trong đội tìm kiếm hay không. Có thể anh ấy tham gia rồi sau đó..."

"Cha có trong đội tìm kiếm. Và cha đã nhìn thấy Rod vài lần."

Toàn bộ quyết tâm của cô trong phút chốc tan thành mây khói. Vậy ra đó là thật. Rod Glover không hề giết Clara, cô đã vô cớ buộc tội anh.

"Đột nhập vào nhà hàng xóm." Ông giơ một ngón tay, bắt đầu đếm tội của cô. "Đến đồn cảnh sát và vô cớ buộc tội người ta. Tự mình đi đến ao Durant."

Cả hai nhìn chằm chằm vào ba ngón tay mà cha cô giơ ra.

"Cha và mẹ sắp đi dự một cuộc họp tại thị trấn," ông nói. "Họ sẽ bàn về vụ án cùng những biện pháp khẩn cấp mà cộng đồng cần áp dụng cho đến khi hung thủ ở phía sau song sắt. Con ở lại đây với Andrea. Ngày mai chúng ta sẽ nói đến hình phạt của con sau. Một hình phạt đầy đủ dành cho con."

Zoe ngồi trên giường, cô nhìn chằm chằm dưới sàn khi ông rời khỏi phòng. Cô nghe cha và mẹ chào tạm biệt Andrea. Sau đó là tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại, ổ khóa kêu tách một tiếng, họ đã rời khỏi nhà.

Andrea bước vào phòng và leo lên giường của cô. Zoe nằm xuống chớp chớp đôi mắt để gạt bỏ những giọt lệ vương lại. Đáng ra cô nên để cảnh sát tự lo việc của họ. Hung thủ ắt hẳn *là* Manny Anderson rồi. Việc anh ấy có cảm tình với cả Clara và Beth khá đáng ngờ. Và anh ấy cũng dễ dàng lấy được hung khí giết người.

Bị siết cổ bởi một chiếc cà vạt màu xám.

Cô rùng mình, cố gắng tống khứ những hình ảnh đang hiện lên trong đầu.

“Zoe này, chị bị cha mẹ giận à?” Andrea hỏi.

“Còn tệ hơn vậy nữa,” Zoe nói. “Họ đang cảm thấy thất vọng.”

“Đâu có tệ hơn đâu.”

“Cũng có một chút.”

“Sao họ lại giận vậy?”

“Tại vì chị... đã nói một chuyện không đúng với sự thật.”

Andrea mở to mắt. “Chị nói dối à?”

“Không có, chỉ là nói không đúng thôi.”

“Ồ!”

Cả hai nằm cuộn mình trên giường và dựa lưng vào nhau. Zoe lắng nghe hơi thở của Andrea, cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh bởi sự hồn nhiên của em gái. Cô nghe tiếng bước chân ngoài đường và tiếng ổ khóa kêu lách cách. Chắc là mẹ của họ lại để quên ví nữa rồi. Lần nào cũng vậy.

“Mẹ ơi?” Andrea gọi, rõ ràng cô bé cũng có suy nghĩ tương tự.

Không có tiếng trả lời, tiếng bước chân cũng biến mất. Zoe cau mày, cô leo xuống giường và bước ra cửa. Có một cái bóng hiện ra trong hành lang tăm tối. Cái bóng này nếu nói là của mẹ cô thì quá cao, là của cha cô thì quá gầy. Đột nhiên, ánh mắt hai người bắt gặp nhau.

Là Rod Glover.

CHƯƠNG 46

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Năm, ngày 21 tháng 07 năm 2016.

Theo như báo cáo của cảnh sát thì Veronika Murray, người phụ nữ bị giết hại hai năm trước tại khu West Pullman từng đính hôn với một người đàn ông tên Clifford Sorenson. Zoe gọi cho anh và hỏi xem họ có thể gặp nhau hay không. Sorenson sở hữu một cơ sở kinh doanh sửa ống nước tại West Pullman. Anh bảo cô có thể ghé qua gặp anh tại văn phòng.

Nơi gọi là Sửa Chữa Ống Nước Sorenson này trông giống một cái kho hàng hơn là văn phòng. Có một tấm bảng nhỏ treo trước cửa, bên trên đề tên công ty bằng một phông chữ màu xanh dương nhạt nhòa. Hai chiếc xe van màu xanh dương đỗ bên ngoài cũng in logo tương tự. Zoe trả tiền cho tài xế taxi, một người đàn ông trung niên với bộ râu quai nón xồm xoàm màu xám.

"Cô có muốn tôi đợi ngoài này không?" Ông hỏi.

"Chắc sẽ hơi lâu đấy," cô nói với ông. "Khi nào về cháu tự gọi taxi là được rồi."

"Để xem," ông liếc nhìn biển hiệu của tiệm bánh burger gần đó, "đã quá giờ trưa rồi mà tôi vẫn chưa ăn gì. Tôi sẽ đợi cô."

Zoe thở dài. Ông ấy có vẻ là kiểu người thích nói chuyện, nhưng cô không có tâm trạng để tiếp tục tán gẫu về Bắc Triều Tiên trên đường về nữa. Mặc dù vậy, Zoe vẫn không tìm ra được cách nào để từ chối khéo. "Vậy thì tốt quá," cô nói. "Nhưng nếu chờ lâu quá thì chú cứ đi trước đi nhé."

Ông nhún vai. Cô bước xuống xe và tiến về kho hàng.

Không gian bên trong được bao bọc bởi những cái kệ dài bằng kim loại. Bên trong kệ chất đầy ống nước, vòi nước và những dụng cụ mà Zoe không hề biết tên. Trong quá khứ, cô cũng từng lấy làm tự

hào vì đã tự mình thông tắc bồn rửa một lần. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì mọi vấn đề khác sẽ kết thúc bằng một cuộc gọi khẩn cấp đến thợ sửa ống nước trong tâm trạng hoảng loạn. Trong tất cả các vấn đề xảy ra ở nhà, cô cảm thấy những vấn đề liên quan đến ống nước là phiền toái nhất. Nó là một cơn khủng hoảng có khả năng rút sạch tài khoản ngân hàng và biến tất cả những của cải cô sở hữu thành một mớ hỗn độn ẩm ướt.

Có hai người đàn ông đang đứng bên một cái kệ, họ đang chọn ra những ống nước và cho chúng vào một cái thùng các tông lớn. Cô tiến đến gần.

"Xin thứ lỗi," cô nói. "Tôi đang tìm Clifford Sorenson."

"Là tôi đây," một trong hai người lên tiếng. "Cô là Zoe à?"

"Đúng vậy, cảm ơn anh vì đã đồng ý gặp tôi."

Anh gật đầu, cô quan sát anh. Đây là một người đàn ông cao, vai rộng với mái tóc mỏng màu nâu và râu ria lởm chởm hai bên má. Đôi mắt anh ta đỏ ngầu và mệt mỏi. "Cô bảo mình đến đây vì chuyện của Veronika sao?"

"Không biết tôi có thể hỏi anh vài câu được không?"

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi," anh cau mày và quay sang người còn lại. "Cậu tự lo được chứ?"

Người đàn ông gật đầu. "Được rồi, Cliff!"

Họ bước ra ngoài, Clifford lấy ra một gói thuốc từ trong túi. Anh đưa một điếu lên môi và đưa gói thuốc trước mặt Zoe. Cô lắc đầu. Anh nhún vai, châm lửa đốt điếu thuốc rồi rít một hơi. "Tôi cứ tưởng cảnh sát đã dẹp vụ này sang một bên rồi chứ."

"Vụ án đã được lật lại vì nó có liên quan đến một vụ án khác mà cảnh sát đang điều tra."

"Thế à? Lúc đó họ nói với tôi là đang điều tra một kẻ nghiện ngập sống trong địa phương. Có phải là hắn ta không?"

Zoe lắc đầu. Trong lúc họ đang điều tra vụ này, kẻ nghiện ngập mà Clifford nhắc đến đã ngồi tù vì tội cướp tài sản có vũ trang. "Không hẳn."

"Uh huh," giọng anh căng thẳng. "Vậy thì là ai?"

“Chúng tôi vẫn chưa rõ. Anh có phiền để tôi hỏi vài câu vào tuần xảy ra sự việc không?”

Cảnh sát đã tra hỏi Clifford ba lần, Zoe có đọc lại bản ghi chép. Mục đích chủ yếu của lần đầu tiên là để xem anh có khả năng gây án hay không, nhưng anh có nhân chứng vào đêm vợ chưa cưới của mình bị mất tích. Lúc đó anh đang đi câu cá với ba người bạn. Họ đều xác nhận là mình đã ở cùng Clifford trong suốt khoảng thời gian đó. Có một người còn vào nhà với anh vì cậu ấy muốn đi nhờ nhà vệ sinh. Họ phát hiện căn nhà rất lộn xộn, còn Veronika thì mất tích.

Lần thứ hai là khi cảnh sát bắt được nghi phạm là tên buôn ma túy. Họ đã cho Clifford xem vài ảnh chụp của nhiều nghi phạm khác nhau để xem anh có nhận ra được hắn không. Nhưng không, anh bảo theo như mình nhớ thì chưa từng gặp qua bất kỳ người nào trong ảnh.

Lần thứ ba là sau khi cảnh sát đã thả tên nghi phạm buôn ma túy và cố tìm ra lỗ hổng trong bằng chứng ngoại phạm của Sorenson. Sorenson nhanh chóng mất bình tĩnh, anh hét lên với cảnh sát rằng họ đang cố buộc tội anh, và đã yêu cầu phải có luật sư đại diện. Phần còn lại khá ngắn ngủi và chẳng chứng minh được điều gì.

Zoe biết một khi cảnh sát đã có được nghi phạm hoặc mục tiêu nào đó trong đầu, cuộc trò chuyện thường sẽ xoáy vào mục tiêu đó. Một ví dụ rất rõ ràng chính là ở lần tra hỏi đầu tiên khi Clifford đề cập rằng Veronika khá căng thẳng trong vài tuần trước khi cô ấy mất tích. Một loạt các câu hỏi đã được đưa ra để xem nguyên nhân có phải vì mối quan hệ căng thẳng với Clifford hay không. Nhưng sau khi hỏi xong về chuyện đó thì họ bỏ qua. Chẳng còn ai nhắc đến chuyện cô ấy căng thẳng nữa. Vấn đề ấy đã bị phớt lờ.

“Tôi sẽ cố gắng trả lời những gì tôi biết,” anh nói. “Nhưng tôi không dám đảm bảo là mình vẫn còn nhớ rõ. Đã hơn hai năm rồi, tôi đã cố gắng rất nhiều để quên đi khoảng thời gian đó.”

“Tôi hiểu,” Zoe dựa vào tường. “Vậy lần cuối anh gặp Veronika là khi nào?”

“Vào buổi sáng hôm cô ấy chết,” Clifford nói, giọng anh vô cảm.

“Trước khi tôi đi làm.”

“Suốt cả ngày hôm đó hai người có nói chuyện gì với nhau không?”

“Có một lần. Cô ấy đã gọi để hỏi tôi thứ gì đó, nhưng tôi không nhớ là gì.”

Theo như báo cáo của cảnh sát thì cô ấy gọi để hỏi về dịch vụ trong bữa tiệc đám cưới sắp diễn ra của họ. Có phải anh ấy đã quên thật không, hay chỉ đơn giản là muốn né tránh chủ đề đó?

“Sau đó thì thế nào?”

“Tôi đi làm về nhưng không thấy cô ấy ở nhà. Cô ấy đã ghé thăm một người bạn, tên là Linda.”

Zoe gật đầu, chi tiết này cũng có trong bản báo cáo. Linda là lý do chủ yếu khiến cho Clifford không còn là nghi phạm chính. Cô ấy xác nhận mình đã cùng Veronika ăn tối, và lúc Veronika rời khỏi nhà cô thì Clifford đã đi câu cá từ lâu rồi.

“Tôi đi câu cá với ba người bạn. Sau nửa đêm tôi có về nhà một lúc, căn nhà rất bừa bộn, bàn ghế bị lật ngã. Toàn bộ ngăn tủ áo và tủ chứa đồ đều mở. Veronika thì biến mất cùng với số nữ trang của cô ấy.”

“Vậy anh đã làm gì?”

Anh nhìn cô một hồi lâu, miệng anh nhăn nhó. “Cô đợi tôi một lát được không?”

Zoe chớp mắt. “Được!”

Anh quay lại đằng sau. “Này, Jeffrey!” Anh hét lên.

Người đàn ông kia xuất hiện tại lối ra vào của phân xưởng. “Hả?”

“Cậu đem giúp anh cái chậu rửa bát một hố của hãng Kraus ra xe van được không? Hôm nay chúng ta lắp đặt nó luôn đi.”

“Được rồi, Cliff!”

Clifford quay lại nhìn Zoe, mặt anh giờ đã bình tĩnh. “Khi biết cô ấy mất tích, tôi đã gọi cho cảnh sát. Frank, bạn của tôi cũng ở cùng tôi vào lúc đó. Cậu ấy vào trong vì muốn đi nhờ nhà vệ sinh. Cậu ấy có đi tìm Veronika xung quanh trong lúc tôi đợi cảnh sát đến.”

“Sau đó thì sao nữa?”

“Cảnh sát đến. Tôi nói với họ những gì tôi biết. Sáu ngày sau thì họ tìm thấy thi thể. Chỉ có vậy thôi, thật đấy.”

Zoe gật đầu. “Veronika có biểu hiện gì lạ trước cái ngày cô ấy mất tích không?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Cô ấy không bồn chồn hay là lo lắng à?”

“Tôi cũng không nhớ nữa cô Bentley à.”

“Cliff này, tôi không tìm thấy,” Jeffrey hét lên từ bên trong. “Anh có chắc là để ở trong đây không?”

Clifford nhìn Zoe. “Thật sự tôi cần phải quay lại làm việc...”

“Chỉ vài câu nữa thôi mà. Sẽ giúp ích rất nhiều,” cô dịu dàng nói. “Veronika có dễ tin người không?”

“Ý cô là sao?” Anh vừa hỏi vừa bước vào trong.

Cô theo anh ra phía sau kho hàng. “Nhà anh bừa bộn nhưng lại không có dấu hiệu bị đột nhập. Liệu cô ấy có mở cửa cho một người lạ vào nhà không?”

“Vào buổi tối à? Chắc là không đâu.”

“Nếu như người đó mặc cảnh phục thì sao?”

“Cô nói là cảnh sát đã bắt cô ấy đi sao?”

“Không hẳn,” Zoe nói. “Tôi chỉ đang đặt ra giả thuyết thôi.”

Cô đang cố tinh chỉnh phương thức gây án của hung thủ. Mặc dù sát nhân hàng loạt có khả năng là nhân viên chấp pháp hoặc là một nhà chức trách nào đó, nhưng vẫn còn một cách lý giải khác. Có một vài sát nhân hàng loạt hay sử dụng trang phục hoặc danh tính của những nhà chức trách để dụ nạn nhân vào tròng. Ted Bundy là một ví dụ khá nổi tiếng. Đôi lúc hắn tiếp cận phụ nữ bằng cách giả vờ làm nhân viên cảnh sát rồi đưa họ đến một nơi tách biệt.

“Tôi không biết nữa, cũng có thể. Chậu rửa đây,” anh nói với Jeffrey, sau đó cúi xuống tóm lấy cái bồn rửa và rên rỉ.

“Cứ để đó cho tôi, đừng lo,” Jeffrey nhấc cái bồn rửa chén lớn bằng thép lên và khiêng ra ngoài.

Clifford đứng thẳng dậy, anh nhăn nhó và chống tay sau lưng, sau đó chậm rãi bước ra phía trước kho hàng. Zoe liên tục theo sát anh.

“Liệu cô ấy có mở cửa cho một người đang bị thương hay phụ nữ không?”

“Cô Bentley à, tôi xin lỗi. Tôi cũng không biết nữa.”

“Anh có nói cho ai biết là mình đi câu cá vào ngày hôm đó không?”

Anh nhướng một bên mày nhìn cô. “Tại sao?”

“Vì hung thủ biết thời điểm anh vắng nhà để tấn công.”

“Chắc là xui thôi cô Bentley à. Tôi hay đi câu cá lắm. Tôi đi đến hai, có lúc là ba lần mỗi tuần. Trời ạ, tuần trước còn đi câu cá với em trai tận bốn lần kia kìa. Cũng phải thôi, dạo này tôi đi câu thường xuyên hơn vì ở nhà cũng chẳng còn ai cả...” Tia nhìn của anh trở nên vô hồn. “Tôi xin lỗi, thật sự tôi phải quay lại làm việc tiếp rồi.”

Zoe gật đầu. “Cảm ơn anh đã dành thời gian gặp tôi,” cô nói.

Clifford lúc này đã quay người đi và kiểm tra thứ gì đó trên kệ. “Không có gì,” anh nói.

Cô rời khỏi kho hàng trong tâm trạng thất vọng. Bên ngoài trời vẫn còn rất sáng, cô nheo mắt, dùng bàn tay để che chắn ánh nắng chói lòa. Jeffrey đang chất bồn rửa vào xe van. Cái bồn rửa phát ra một tiếng vang thật lớn khi anh đặt nó xuống phía sau thùng xe. Jeffrey đóng sầm cửa rồi quay ra sau.

“Này,” anh lên tiếng khi nhìn thấy cô. “Cô là cảnh sát à?”

“Tôi đang làm việc cùng phía cảnh sát,” cô vừa trả lời vừa bước lại gần hơn. Trông người này trẻ hơn Clifford một chút, mái tóc dày màu nâu, cao ráo, vai rộng.

“Nghe này, tôi không biết cô nói gì với Clifford, nhưng mong cô đừng chọc giận anh ấy. Cái chết của Veronika đã đủ khiến anh ấy đau khổ rồi. Hơn một năm sau khi chuyện đó xảy ra, trông anh ấy cứ như cái xác không hồn vậy. Chỉ có vài tháng gần đây mới khá hơn.”

“Tôi xin lỗi,” Zoe nói. “Lúc cô ấy chết, anh đang làm việc cho Clifford à?”

“Phải, anh ấy thê thảm lắm. Hầu như không chịu ra ngoài.”

“Anh có nhớ là Veronika từng có biểu hiện bồn chồn hay lo lắng gì trước khi biến mất không?”

“Tôi thấy đa phần là cô ấy rất hạnh phúc. Họ sắp làm đám cưới mà.”

“Phải!”

“Anh ấy và Veronika còn đang định sinh em bé.” Jeffrey nói. “Anh ấy sẽ là một người cha rất tốt.”

Zoe gật đầu.

“Các cô có nghĩ là sẽ bắt được hung thủ không?”

“Tôi không biết nữa,” Zoe nói. “Hy vọng là như vậy.”

CHƯƠNG 47

Bây giờ là đầu giờ trưa. Zoe, Tatum, và Martinez đang ngồi trong phòng họp. Zoe đã cho họ biết chuyện của Veronika Murray. Sau khi nghe cô nói xong, cả ba người ngồi trong yên lặng.

Cuối cùng Martinez lên tiếng trước, ông hắng giọng. "Cô có chắc hung thủ là cùng một người không?"

"Không thể nào chắc chắn được." Zoe nhún vai. "Cũng giống như những vụ khác, hung thủ rất cẩn thận. Hắn sử dụng bao cao su và không để lại bất kỳ dấu vết DNA nào. Anh có thể sử dụng những dữ liệu pháp chứng khác để đối chiếu. Tôi sẽ nói chuyện với các kỹ thuật viên."

Martinez gật đầu. "Để tôi thử."

"Nhưng những chứng cứ gián tiếp thể hiện khá rõ rệt," cô nói thêm. "Veronika chết ba tháng trước khi vật nuôi bắt đầu biến mất và sự việc xảy ra trong cùng một khu. Thi thể được tìm thấy sau sáu ngày, có dấu hiệu giao hợp sau khi chết. Giả sử đó là cùng một người, tôi cho rằng tình trạng thối rữa buộc hắn phải đem vứt thi thể. Kế đến, hắn quyết định phải nghĩ cách khắc phục vấn đề này."

"Và sau đó, trong lúc thí nghiệm với động vật thì hắn phát hiện ra ướp xác là một giải pháp lý tưởng," Tatum nói, trông anh có vẻ thích thú. "Khả năng này rất cao."

"Tôi đồng tình," Martinez nói. "Tôi sẽ cho người điều tra chuyện này ngay lập tức."

Zoe theo Martinez và Tatum quay lại phòng làm việc của Tổ Trọng án. Zoe ngồi bên máy tính, chuẩn bị viết một báo cáo chi tiết cho Mancuso thì điện thoại trên bàn làm việc reo lên. Phải mất một lúc cô mới nhận ra đó là điện thoại của mình. Cô bắt máy.

"A lô?"

"Tiến sĩ Bentley phải không? Tôi là Sĩ quan Tucker tại quầy lễ tân đây. Có một người đàn ông muốn được gặp cô."

“Gặp tôi à? Anh có chắc không?”

“Phải, anh ta nói rất rõ là muốn gặp cô.”

“Được rồi, tôi sẽ xuống ngay.”

Cô tò mò đi bộ từ cầu thang xuống dưới quầy lễ tân. Có rất nhiều người dân đang chờ đợi xung quanh, nhưng cô chẳng thấy ai quen thuộc. Cô tiến lại chỗ người sĩ quan tại quấy. “Chào anh, tôi là Zoe Bentley. Anh vừa mới gọi...”

“Zoe Bentley? Tiến sĩ Zoe Bentley?” Một người đàn ông đứng dậy và tươi cười tiến về phía cô. Đây là người có mái tóc đen dày và hàng lông mày rất rậm, nó khiến người ta lập tức chú ý đến đôi mắt của anh. Anh ta sở hữu một nụ cười mỉm như thể có chuyện gì đó buồn cười mà chỉ mình anh ta biết. Người đàn ông dò xét cô từ trên xuống dưới, hành động này khiến cô cảm thấy như bị xúc phạm. “Tôi rất lấy làm hào hứng vì cuối cùng cũng được gặp cô. Tôi là một người hâm mộ cuồng nhiệt của quý cô đây.”

“Tôi còn không biết là mình có người hâm mộ cơ đấy,” cô lạnh lùng đáp. Kiểu cách của anh khiến cô khó chịu.

“Ồ, biết chứ sao không. Ít nhất cũng phải có một người chứ. Tôi đã đọc qua toàn bộ những vụ của Jovan Stokes cô từng tham gia phá án, cả những vụ ly kỳ gần đây nữa. Giờ thì cô được vào làm tại BAU luôn rồi, đỉnh thật đấy.”

“Xin lỗi anh, anh là...?”

“Harry.”

“Harry gì cơ?”

Anh ta thì thầm gì đó nghe như “Barrer”, sau đó nhanh nhẩu nói: “Tôi nghĩ tôi có thứ dành cho cô đây.”

Harry lục lọi trong cặp tài liệu vài giây rồi lấy ra ba phong bì màu nâu. Anh đưa phong bì cho Zoe, cô giật lấy chúng và nhìn qua.

Cả người cô lạnh toát.

Lần này trên phong bì không ghi địa chỉ, chỉ có mỗi tên cô, nhưng chữ viết tay này thì không lẫn vào đâu được. Ba phong bì này giống hệt với tập phong bì mà cô giữ trong căn hộ tại Thành phố Dale. Tuần trước cô cũng đã nhận được một cái.

“Ai đưa cho anh những thứ này?” Cô yếu ớt hỏi.

Anh cẩn trọng nhìn cô. “Chẳng ai đưa cho tôi cả, là tôi tìm thấy chúng.”

“Ở đâu?”

“Một cái ngay bãi Foster, cái thứ hai tại khu Humboldt Park, và tôi cá là cô có thể đoán được nơi tôi tìm ra cái thứ ba đấy.”

Cô nuốt nước bọt và không nói gì.

“Không đoán ra à? Là tại bãi tắm trên đường Ohio.”

Chính là ba nơi phát hiện ra các thi thể. “Chúng chỉ bị... vứt ở đó thôi à? Ý tôi là...”

“Chúng được đặt trên miếu thờ,” Harry nói. “Là những miếu thờ mà họ lập cho các cô gái đã bị giết. Tôi có chụp lại vài tấm đây. Tôi có thể gửi qua cho cô. Ảnh không được đẹp lắm tại tôi không có khiếu chụp ảnh.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Cô không định mở ra xem sao?” Anh hỏi.

Cô đột ngột liếc nhìn anh. Harry ngơ ngác nhìn lại. “Không,” cô nói. Sau đó, cô phát hiện cả ba phong bì đều đã bị tháo ra.

“Anh đã mở ra rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ thì, tôi đâu thể bước vào đồn cảnh sát với một phong bì chứa chất nổ hay vi khuẩn gây bệnh than được,” anh chỉ ra. “Tôi chỉ muốn đảm bảo an toàn thôi.”

“Hẳn rồi.”

“Chắc cô sẽ rất vui khi biết trong đó không có vi khuẩn gây bệnh than. Mà thật ra tôi cũng không rõ trông chúng như thế nào nữa, nhưng chắc chắn là không giống như thế.”

“Cảm ơn,” cô cảm thấy buồn nôn.

“Chắc là tôi nên để cảnh sát ở đây lấy dấu vân tay nhỉ,” anh nói. “Họ sẽ phủ bột lưu vân tay lên để tìm dấu vân tay, đúng không?”

Zoe không nói gì mà chỉ đứng ngây ra đó, đầu óc cô choáng váng.

“Cô cũng nên để họ lấy dấu vân tay của cô đi.”

“Họ sẽ không tìm thấy dấu vân tay nào đâu,” giọng cô như cách xa cả ngàn dặm.

“Bộ trước đây cô từng nhận được những phong bì như thế này rồi sao?”

“Sao cơ?”

“Có vẻ như cô biết bên trong có gì, và còn biết là họ không thể tìm được dấu vân tay nữa. Tôi cho rằng cô đã từng nhận được những phong bì như thế này rồi.”

Cô cố gắng tập trung. “Thật ra thì anh là ai vậy?”

“Tôi là Harry.” Anh mỉm cười, khoe ra hai hàm răng trắng sáng.

“Harry, anh chỉ tình cờ tìm được ba phong bì này thôi sao?”

“Không,” anh nói. “Tôi tình cờ tìm được một cái. Sau đó tôi đã đi tìm hai cái còn lại.”

Sự thật đã được hé lộ. “Anh là phóng viên,” cô nói.

“Không sai.” Anh tươi cười. “Vậy... cô có thể cho tôi biết điều gì từ những phong bì này?”

“Chẳng có gì cả.”

“Được thôi, tôi đoán là bài báo của mình không được cô phối hợp rồi. Vậy thì tôi sẽ viết đơn giản rằng những phong bì này có chứa...”

“Anh không được công khai chuyện này, nó sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc điều tra.”

“Tiến sĩ Bentley, công khai hay không cả tôi lẫn cô đều không có quyền quyết định. Tôi chỉ đăng những gì mà công chúng có hứng thú muốn biết thôi. À không, nói đúng hơn là những gì mà biên tập viên của tôi và tôi có hứng thú, sau đó...”

Cô quay sang quầy lễ tân. “Gọi cảnh sát đến đây đi, giữ người này lại để thẩm vấn.”

“Nếu mười phút nữa mà tôi không gọi cho biên tập viên của mình.” Harry bình thản nói, “anh ấy sẽ đăng những gì mà tôi đã cung cấp đấy.”

“Anh đang nói dối.”

“Tiến sĩ Bentley, cô mới chính là nhà tâm lý học pháp chứng ở đây. Hãy nhìn mặt tôi và nói lại câu vừa rồi xem.”

Bầu không khí trở nên im lặng, người sĩ quan tại quầy lễ tân nhìn cả hai, tay cầm sẵn điện thoại.

“Anh muốn gì?” Cuối cùng cô cũng hỏi.

“Tôi muốn một bài báo,” anh nói.

“Anh không được viết về những phong bì này.”

“Vậy hãy cho tôi thông tin gì để viết đi, những thứ mà chưa ai biết ấy.”

Cô cắn môi. “Tôi cần chút thời gian.”

“Phải vậy chứ,” người đàn ông nói. “Tôi tin cô mà Zoe...”

“Đừng gọi tôi như thế.”

“Thôi được rồi,” anh đưa tay ra. “Tôi tin cô mà Tiến sĩ Bentley. Tôi sẽ cho cô hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

Anh quay người bước đi.

Zoe đi đến thang máy, đầu gối như muốn ngã quỵ. Cô không biết liệu mình có đi nổi cầu thang bộ vào giây phút đó hay không. Có cảm giác để đến được bàn làm việc phải mất mấy năm, những phong bì như đang lôi cô xuống.

Có lẽ nào?

Không thể nào. Nhưng mà đột nhiên có quá nhiều sự việc trùng hợp. Siết cổ, những thi thể bị vứt gần nước, tư thế tuy khác mà giống.

Cô ngồi xuống bàn và trút những phong bì xuống.

Ba chiếc cà vạt xám cuộn vào nhau trên bàn.

CHƯƠNG 48

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Hai, ngày 15 tháng 12 năm 1997.

Thời gian trôi qua vô cùng chậm, một âm thanh hỗn loạn vang bên tai của Zoe. Phía sau cô, Andrea vẫn đang gọi vọng ra ngoài. "Mẹ ơi?" Đôi mắt của Glover khiến cô bất động. Nó không còn là đôi mắt của một người hàng xóm trẻ con, vui tính. Không còn là đôi mắt của một chàng trai ngớ ngẩn, lúc nào cũng hăng say nói về nhân vật Buffy và Angel nữa. Nó là đôi mắt của một kẻ lạnh lùng, hung dữ, có thể làm ra bất kỳ chuyện gì. Anh trở nên căng thẳng. Cô có thể nhìn thấy anh gồng hết cả người lên, không gian quanh họ trở thành một đường hầm thật dài, xung quanh họ chỉ toàn là bóng tối. Glover dường như sắp phát điên. Anh bắt đầu tiến về phía cô, chuyển động bất thình lình đó khiến cô bừng tỉnh khỏi trạng thái ngây người như đang mơ.

Zoe lập tức hét lên, cô đóng sầm cửa lại và tra chìa vào lỗ khóa.

Có tiếng thụi mạnh khiến cho cánh cửa rung lên. Glover đã chạy đến trước cửa rồi. Zoe điên cuồng nhìn xung quanh, cô nhìn thấy cái bàn học lớn bằng gỗ của mình. Cô lao đến bên bàn và bắt đâu kéo từng chút một. Andrea đang ngồi trên giường nhìn cô, mắt cô bé mở to.

"Zoe à," Glover nói ở phía bên kia. "Anh chỉ muốn nói chuyện thôi. Anh nghĩ em đã hiểu lầm chuyện gì rồi."

Zoe kéo cái bàn, vừa kéo vừa rên rỉ cho đến khi len được vào giữa nó và bức tường. Tiếp đến, cô bắt đầu dựa vào bàn, tìm cách đẩy cả người lẫn bàn ra ngoài. Cô thở gấp, hụt hơi trong sợ hãi, cơ thể run rẩy khi dốc sức di chuyển nó.

"Có phải sáng nay em đã vào phòng của anh không Zoe? Anh không giận đâu; chỉ là anh nghĩ mình cần phải trò chuyện về vấn đề

này.” Anh gõ cửa, ban đầu vẫn còn lịch sự, sau đó thì chuyển thành những cú đập mạnh đầy giận dữ. Tiếng động lớn khiến cho Andrea sợ đến bật khóc. Tay nắm cửa bị vặn liên tục.

Zoe nhớ lại cách đây vài tháng, mẹ cô đã từng lấy đi chìa khóa phòng. Bà nói không muốn trong nhà có phòng nào bị khóa. Zoe đã phải cầu xin rất nhiều để lấy lại chìa khóa, cô bảo mình không muốn Andrea xông vào phòng khi cô đang thay đồ. Giờ nhìn cánh cửa đang rung lắc vì bị Glover đấm vào, cô thầm cảm ơn Chúa vì mẹ đã trả lại chìa khóa cho mình.

“Hãy mở cửa ra đi Zoe, anh không muốn chuyện này phá hoại tình bạn giữa chúng ta.”

“Chúng ta... không phải... là bạn,” cô nghiến răng nghiến lợi nói và tiếp tục đẩy cái bàn. Đã đến được giữa phòng rồi. Nặng quá. Cô nhớ trước đây cha từng kéo qua kéo lại rất nhẹ nhàng mà. Không ngờ ông lại khỏe đến thế.

“Zoe! Mở cửa ra ngay! Nếu không anh sẽ gọi và mách cha mẹ em về cách em cư xử đấy.”

“Gọi đi!” Cô hét lên, giọng vỡ òa, lại đẩy cái bàn thêm một phát. Một góc bàn đã chạm được vào cánh cửa rồi.

Không còn âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng khóc của Andrea. “Chúng ta sẽ không sao đâu, Ray-Ray,” giọng cô run đến độ không kiểm soát nổi.

Có tiếng va đập lớn, cánh cửa còn lắc mạnh hơn trước đó. Glover đang định phá cửa. Cô hoảng sợ nhấc cái bàn lên, cuối cùng cũng đẩy được nó đến cánh cửa. Cô giữ bàn thật chặt rồi dựa cả người vào bàn, hy vọng sức nặng của mình sẽ có ích. Cô nghe rõ tiếng tim đang đập mạnh.

Một loạt tiếng động phát ra, anh ta đang đá vào cửa. Zoe nhẹ nhõm vì có vẻ như cánh cửa vẫn chống chọi được. Cô nghe tiếng Glover chửi tục.

“Zoe, nếu bây giờ em mở cửa ra thì anh sẽ nhẹ nhàng với em hơn.”

“Giống những gì anh làm với Clara ấy à?” Cô hỏi. “Cả Jackie

nữa? Beth nữa?"

"Những gì xảy ra với họ thật kinh khủng," anh nói ở phía sau cánh cửa. "Anh mong cảnh sát sẽ sớm bắt được hung thủ."

"Tất nhiên!" Cô la lên. "Tôi đã nói cho họ biết tất cả rồi. Họ nói họ sẽ đến kiểm tra anh."

Anh cười lớn, tiếng cười the thé của một người bị quẫn trí. "Thật chứ? Anh không thấy cảnh sát nào ở đây cả. À đâu, họ đang đuổi theo hung thủ thật sự mà, đúng không? Thằng nhóc Manny Anderson ấy."

Andrea bắt đầu khóc ré lên.

"Có phải là em gái của em không Zoe? Mở cửa ra đi, anh hứa sẽ không làm gì cô bé đâu. Nhưng nếu em không..."

Zoe rời khỏi vị trí đang đứng và nhảy lên giường, dùng hai tay ôm lấy Andrea.

"Đừng sợ, Ray-Ray. Hắn không làm hại chúng ta được đâu," cô ôm chặt em gái và nói thầm.

"Anh không bao giờ giết hại bất kỳ ai," Glover nói phía sau cánh cửa. "Sao em lại nghĩ anh làm ra một chuyện như thế chứ? Vì những tờ tạp chí sao? Chỉ là những thứ của người lớn thôi, anh cá là cha em cũng có vài tờ như thế đấy."

Zoe bịt tai của Andrea, cô nghiến răng giận dữ. "Thứ khiến tôi nghĩ như vậy chính là những vật lưu niệm mà anh cất giữ, còn những chiếc cà vạt màu xám nữa."

Bầu không khí trở nên im lặng. "Cà vạt xám à?" Glover lên tiếng.

"Tôi biết anh đã dùng chúng để làm gì, Glover! Tôi có điện thoại trong đây, tôi sẽ gọi cho cảnh sát ngay bây giờ."

Anh lại cười lớn. "Không, em làm gì có. Anh từng đến phòng của em rồi, nhớ không?"

Zoe thấy sởn gai ốc vì Glover nói đúng. Cô từng mời anh vào phòng một lần để khoe chiếc cúp thi đua mà cô đã giành được ở trường.

Tiếng bước chân ngày càng xa dần, kế đến là âm thanh cửa trước mở ra và đóng sầm lại. Cô chạy nhanh đến cửa sổ để đảm bảo nó đã

khóa. Liệu hắn có cố gắng đập vỡ cửa kính rồi đột nhập vào phòng bằng lối này không? Cô không nghĩ vậy; sẽ có người nghe thấy tiếng ô kính bị vỡ. Hắn không dám làm liều đâu.

Hy vọng là vậy. "Em sợ lắm," Andrea khóc thút thít.

"Suỵtttt, có chị ở đây mà Ray-Ray. Không việc gì phải sợ cả."

Họ ngồi chờ đợi trong yên lặng. Sau gần một tiếng đồng hồ, Zoe nghĩ đến chuyện rời khỏi phòng để gọi cảnh sát. Cô đứng dậy, đang định đẩy cái bàn ra thì một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu. Cô với tay lên và tra chìa vào lỗ khóa.

Gần như ngay lập tức, tay nắm cửa bị ai đó vặn, cánh cửa lại bị đập dữ dội. Zoe hét lên rồi khóa cửa lần nữa. Glover vẫn chưa hề rời khỏi. Thiếu chút nữa anh đã lừa được cô. Thiếu chút nữa.

Tiếng cười lại phát ra phía sau cánh cửa. Không chỉ là cười, là cười khúc khích mới đúng. Một tiếng cười khúc khích điên rồ, man rợ. "Zoe à, mở cửa đi. Đừng có mà trốn mãi trong đó chứ, Zoe."

Cô không thể trốn mãi được. Nhưng không nhất thiết, chỉ việc đợi đến khi cha mẹ về nhà thôi. Còn bao lâu nữa...?

"Zoe à," giọng anh thay đổi, mềm mỏng hơn, giận dữ hơn. Là giọng của một kẻ sát nhân. "Nếu tao mà phá cửa thì mày sẽ hối tiếc đấy Zoe."

Cô run lẩy bẩy, nhanh chóng ngó xung quanh để tìm một thứ có thể lấy làm vũ khí, bất kỳ thứ gì. Nhưng chẳng có gì cả. Lúc 10 tuổi Zoe từng có một cây gậy bóng chày trong phòng nhưng cô đã đem bỏ nó khi không còn chơi nữa. Ngu quá. Thật là ngu quá.

"Mày biết tao làm gì với những đứa con gái khiến tao giận không Zoe," anh nói và tiếp tục cười khúc khích. "Có thể mày sẽ thích đấy."

Andrea nức nở, nhắm nghiền mắt. Zoe chạy nhanh đến chỗ cô bé và bịt tai Andrea lần nữa.

"Beth thích lắm, nó còn rên rỉ lúc tao đẩy vào bên trong nó nữa. Nó chỉ làm ra vẻ chán ghét thôi, tao có thể cảm nhận được là nó khoái đến cỡ nào. Nó khoái lắm Zoe à."

Cô ước gì mình có bốn bàn tay ngay lúc này, cô muốn bịt cả tai cô lẫn tai của em gái.

“Mày nghĩ mày có thích không Zoe? Khi tao xé rách quần áo của mày? Khi tao cho mày thứ mà mày muốn, hả con khốn? Mày có rên rỉ như Beth không?”

Cô cũng đang khóc, tiếng khóc nức nở của nỗi sợ hãi và kinh hoàng. Tay cô bịt chặt hai tai của Andrea, hy vọng cô bé sẽ không nghe được bất cứ thứ gì.

“Mày nghĩ Ray-Ray bé nhỏ có thích không?”

“Tránh xa con bé ra!” Zoe hét lên, mắt cô đẫm lệ vì sợ hãi và căm phẫn.

Vẫn là tiếng cười khúc khích đó. “Ồ, mày không thích à, đúng không? Có lẽ tao nên bắt đầu với nó trước. Mở cánh cửa khốn kiếp này ra mau Zoe, nếu không tao sẽ xử nó trước.”

Zoe leo xuống giường và mở toang cửa sổ. Tiết trời giá rét bên ngoài khiến cô lạnh đến thấu xương.

“Cứu với!” Cô gào thét trong tuyệt vọng. “Cứu! Cảnh sát ơi! Kẻ giết người đang ở đây. Cứu!”

Tiếng đập vào cửa lại bắt đầu. “Mở cánh cửa chết tiệt này ra ngay con điếm! Con khốn! Mở cửa ra. Mở ra. Mở ra!”

“Cứu với!”

Đèn trong phòng ngủ của cô Ambrose bật sáng.

“Làm ơn cứu với.”

Cánh cửa rung lắc lần nữa.

Cô Ambrose di chuyển chầm chậm. Người phụ nữ thong thả nhất thế giới đang lê bước đến cửa sổ để kiểm tra nguồn gốc của tiếng ồn. Cô nhìn ra ngoài và phát hiện Zoe đang thét lên. Mắt cô mở to.

“Gọi cảnh sát đi!” Zoe la lên.

Cô Ambrose nhanh chóng chạy đi. Người phụ nữ nhấc điện thoại trong phòng, nhanh chóng bấm số và bắt đầu nói liên hồi, cô không ngừng liếc nhìn về phía cửa sổ.

Nếu đến nhanh, họ có thể bắt được Glover ngay tại trận.

Ngôi nhà trở nên cực kỳ yên ắng. Glover không còn dỗ ngọt để được vào bên trong nữa. Không còn đe dọa hay phá cửa nữa. Hắn đã bỏ đi.

*

Đã gần sáu tháng trôi qua kể từ cái đêm Glover suýt đột nhập vào phòng cô. Giờ đang là sáng sớm, ánh nắng mùa hạ chiếu qua cửa sổ trong phòng. Cô nhìn chăm chú vào bức tường, trên tay vẫn còn cầm chiếc giày. Zoe đang định mang nó vào thì bị những suy nghĩ và ký ức làm cho sao nhãng, khiến bàn chân trần của cô bị ngó lơ.

Những cơn ác mộng đã dần biến mất. Chỉ có hai hay ba đêm gì đó mỗi tuần thì Zoe mới la hét và giật mình thức giấc, một chuyện đã trở nên bình thường đối với cô. Vẫn còn đỡ hơn nhiều so với những tuần kể từ sau đêm đó, cô đã trằn trọc suốt bốn tiếng liên tục.

Không còn vụ giết người nào xảy ra vào khoảng thời gian đó nữa. Glover đã bỏ đi.

Hắn đã biến mất vào cái đêm xảy ra sự việc. Cha cô và cảnh sát có đến gõ cửa phòng hắn nhưng không thấy ai trả lời. Phòng ngủ của hắn đã bị dọn dẹp gần hết. Glover có để lại vài cuốn tạp chí trong ngăn tủ, nhưng không có chiếc cà vạt xám nào, hộp đựng giày cũng không.

Không một ai tin hắn là kẻ giết người.

Họ chỉ tin hắn từng đến nhà cô vào ngày hôm đó và hắn đã từng quát nạt cô. Thế nhưng cảnh sát cho rằng, chẳng qua là do hắn xấu hổ khi bị cô nhìn thấy bộ sưu tập khiêu dâm, và chẳng qua hắn chỉ muốn nói chuyện với cô mà thôi. Cô còn nghe lỏm một người cảnh sát nói khi rời khỏi nhà của họ: “Con nhỏ điên này đã dọa cái gã tội nghiệp kia sợ chết khiếp rồi.” Mẹ Zoe xin cô ngừng nói với mọi người rằng Glover là hung thủ, đặc biệt là khi giờ đây họ đã biết hung thủ thật sự là ai.

Manny Anderson đã bị bắt vì bị tình nghi là kẻ giết người. Cảnh sát tìm thấy ảnh chụp của Beth trong nhà anh ấy cùng với một số “bằng chứng trực tiếp” khác. Những bằng chứng trực tiếp này có thể là gì được chứ? Bộ đĩa trò chơi Rồng và Ngục Tối của anh ấy à? Cả anh ấy lẫn cha mẹ anh đều nhất mực khẳng định anh vô tội, mặc cho gương mặt của anh được in trên trang nhất của tất cả các tờ báo địa phương kèm theo chân dung của ba cô gái chết trẻ.

Sau đó, anh ấy đã treo cổ tự tử bằng tấm khăn trải giường trong buồng giam. Vụ án được khép lại. Tên sát nhân hàng loạt tại Maynard đã ra đi và mọi người lại có thể ngủ ngon. Zoe đã khóc suốt mấy tiếng đồng hồ sau khi biết tin. Cô khóc thương cho anh và cho cả bản thân mình. Chính vì cái chết của anh ấy, cơ hội chứng minh sự trong sạch cho anh và chuyển sự nghi ngờ sang Glover đã không còn. Rod Glover đã cưỡng bức và giết hại ba người phụ nữ trẻ rồi trốn thoát. Cô không biết hắn có được bằng chứng ngoại phạm bằng cách nào, nhưng hắn đã làm được.

Zoe liên tục suy nghĩ, nếu như cô lớn hơn và có được quyền lực trong tay thì Glover đã phải ngồi tù, và Manny Anderson sẽ vẫn còn sống.

Cô quay sang kệ sách và trừng mắt nhìn, trên đó chất đầy những cuốn về sát nhân hàng loạt, bệnh thái nhân cách, và tâm lý học pháp chứng. Cô chẳng bận tâm đến việc giấu chúng nữa.

Cô thở dài và mang chiếc giày còn lại. Một ngày mới lại bắt đầu.

Mẹ cô đang nấu bữa sáng trong nhà bếp. Mùi hương và tiếng xì xèo của thịt xông khói với trứng ốp la trong chảo khiến Zoe thèm chảy nước miếng.

“Chào buổi sáng,” mẹ cô nói. “Mẹ đang định lên gọi con. Trễ rồi, năm phút nữa là con phải đi đấy.”

“Dạ!” Zoe ngáp. Năm phút đã là rất nhiều đối với cô rồi. Ăn thịt xông khói với trứng ốp la, đánh răng, rửa mặt, chải đầu... được, chắc chắn năm phút là xong.

“Con có thư này,” mẹ cô nói, giọng bà có chút không hài lòng.

Một tháng trước, Zoe bắt đầu trao đổi thư từ với một thám tử tư kiêm chuyên gia khắc họa đang làm việc tự do. Cô cho là chẳng qua ông ta thích những lá thư mến mộ của một cô gái trẻ ở tuổi còn “teen”, nên đã tìm cách vắt sạch từng chút một kiến thức của ông.

“Cảm ơn mẹ,” Zoe nói và tiến đến bên xấp bì thư nhỏ. Hầu hết đều là gửi cho cha mẹ cô, bao gồm hóa đơn và những thứ tương tự. Có một phong bì màu nâu đề tên người nhận là Zoe Bentley. Cô mở phong bì và thò tay vào để lấy thứ bên trong ra.

Cô cau mày. Bên trong không có giấy, chỉ có một mảnh vải trơn mịn. Cô kéo nó ra và nhìn chằm chằm, trong lòng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Một chiếc cà vạt xám.

CHƯƠNG 49

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Năm, ngày 21 tháng 07 năm 2016.

Zoe cắn môi và mở ngăn kéo của bàn làm việc. Ba chiếc cà vạt đang bị vứt bên trong, chúng nằm trên những phong bì như ba con rắn báo hiệu điềm gở. Cô nên đưa chúng cho Martinez vào ngày mai; chỉ cần trình bày vụ án bằng những lý lẽ thuyết phục là được. Nếu bây giờ cô đến gặp ông và bảo kẻ đang quấy nhiễu Chicago có thể là người mà năm 14 tuổi cô từng buộc tội là sát nhân hàng loạt, ông sẽ cho rằng cô bị điên và loại cô ra khỏi vụ án. Có thể là loại cả Tatum nữa.

Cô phải nghiên cứu thật cẩn thận trước khi nói chuyện với ông. Phải tìm ra mọi chứng cứ thích hợp. Điều quan trọng là không được nói về hắn như một gã mà cô từng mê muội lúc còn ở độ tuổi thanh thiếu niên mà là một người đàn ông nguy hiểm, kẻ đã từng giết hại rất nhiều người.

Nhưng Glover có thật là người đã gửi những chiếc cà vạt đó? Cô cố gắng nghĩ ra những cách lý giải khác. Có khi nào là tay phóng viên tự mình gửi đến không? Nhưng làm sao anh ta biết được về những phong bì trước đó? Hơn nữa, mặc dù không phải là chuyên gia giám định của bên pháp chứng, có thể thấy chữ viết tay của ba phong bì này rất giống với chữ viết trên những phong bì tại nhà cô. Hay là những phong bì này do cùng một người gửi nhưng người đó không phải Glover? Không, không đời nào có kẻ khác biết chuyện những chiếc cà vạt và tầm quan trọng của chúng.

Những phong bì này là của Glover, cô tin là như vậy.

Nhưng dựa theo bản năng của mình, cô không mấy tin tưởng chuyện hắn ta là tên hung thủ mà báo chí gọi là Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người. Cô cố ép bản thân phải khách quan trước vấn đề này. Glover

có thật sự phù hợp với khắc họa của hung thủ không?

Có ít nhất một điểm khác biệt dễ nhận thấy trong hành động của họ: nỗi ám ảnh đối với xác chết của phụ nữ. Các mục tiêu của Rod Glover nhìn chung là còn sống, họ vẫn còn sống lúc bị hắn cưỡng bức. Và một khi đã giết họ, hắn ta sẽ không còn hứng thú với họ nữa. Có khi nào hắn đã thay đổi không? Cô cảm thấy sự hoài nghi đang giày vò tâm trí mình.

Cô dẹp mâu thuẫn này sang một bên và kiểm tra các chứng cứ còn lại. Có thể thấy rất nhiều mối liên hệ giữa những vụ tại Maynard và những vụ tại Chicago gần đây. Nhưng hắn đã làm gì giữa khoảng thời gian từ đó cho đến nay?

Vài năm trước, lúc mới bắt đầu làm việc tại FBI, Zoe đã lấy được quyền truy cập vào phần mềm ViCAP. Cô lập tức dùng nó để tìm kiếm những vụ giết người khớp với phương thức gây án và dấu hiệu đặc trưng của Glover. Cô phát hiện tìm kiếm bằng từ khóa *tie*[18] rất phiền phức bởi nó cho ra hàng ngàn báo cáo về những nạn nhân bị trói. Còn nếu tìm từ *gray tie* (cà vạt xám) thì kết quả cho ra chẳng hề liên quan, nhưng điều đó cũng không nói lên được gì. Người nộp báo cáo các vụ án cho ViCAP có thể đã quên đề cập đến màu của cà vạt. Hoặc cũng có thể Glover đã đổi màu. Phải mất đến vài tháng Zoe mới kết luận được rằng, nếu Glover có giết người đi chăng nữa thì vụ án cũng không có trong ViCAP. Cô thấy thất vọng khi phát hiện ra có hơn 90% những vụ án giết người và cưỡng bức tại Mỹ không hề có trong dữ liệu của ViCAP. Người ta rất bận, trong khi đây lại là một thủ tục rườm rà. Hơn nữa, không phải nơi nào cũng bắt buộc phải sử dụng nó.

Sáng hôm đó, Scott đã giúp cô truy cập vào hệ thống CLEAR từ máy tính riêng. Hiện giờ cô đang kiểm tra lại toàn bộ những vụ giết người có cưỡng bức hoặc siết cổ từ năm 2002. Thật ra cô còn muốn kiểm tra từ năm 1998, cũng là lúc Glover biến mất khỏi Maynard nhưng kho dữ liệu không có đến năm đó.

Zoe vừa thiếu ngủ vừa khó chịu trong người, sự thờ ơ thường thấy đã không còn nữa. Việc đọc hết báo cáo này đến báo cáo khác

về phụ nữ bị cưỡng bức và giết hại thật quá sức đối với cô. Sau khoảng bốn mươi báo cáo, cô cảm thấy cổ họng như bị mắc nghẹn, các ngón tay run lẩy bẩy. Cô ra hành lang đi dạo, hít thở sâu, cố thư giãn, sau đó ngồi xuống và thở dài. Cô quyết định mở nhạc nghe, cần một thứ gì đó để giúp cô quên đi công việc đau lòng này. Cô nhét tai nghe vào và mở album *One of the Boys* của nữ ca sĩ Katy Perry. Cô cần lắm thứ gì đó thật sôi động, nhưng cảm giác nghịch tai thật quá sức chịu đựng. Cuối cùng cô tắt nhạc sau bài *"I Kissed a Girl"*. Báo cáo giết người đúng là không thích hợp để đi kèm với nhạc pop.

Khi xem đến năm 2008, cuối cùng Zoe cũng tìm thấy thứ cô cần. Có hai vụ giết người cách nhau bảy tháng, họ tìm thấy những thi thể nữ không mặc gì trên người và bị siết cổ. Shirley Wattenberg được tìm thấy tại con sông Little Calumet dưới cây cầu trên đại lộ Woodlawn West. Hung khí siết cổ đã biến mất, Zoe tin rằng nó đã bị nước trong hồ cuốn trôi. Nạn nhân thứ hai Pamela Vance được tìm thấy tại hồ Saganashkee Slough, có một chiếc cà vạt quấn quanh cổ thi thể. Cả hai vụ vẫn chưa được phá.

"Này, muốn quá giang không?"

Một giọng nói từ phía sau khiến cô giật nảy mình. Cô quay lại, nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Tatum. Anh đứng cầm cặp tài liệu trên tay và đang trên đường ra ngoài. Cô kiểm tra đồng hồ: đã chín giờ tối. Căn phòng hoàn toàn trống trải. Cô không hề để ý là mọi người xung quanh đều đã rời khỏi.

"Không, cảm ơn anh." Zoe nói. "Tôi, ừm... tôi sẽ gọi taxi sau khi xong việc. Chiều nay tôi muốn làm xong báo cáo cho Mancuso."

Anh nhún vai. "Tùy cô vậy."

Anh rời khỏi. Cô quay lại bên máy tính, tiếp tục tìm đến năm 2016 nhưng không thấy vụ nào khác. Cô không hề nản lòng chút nào. Lời tuyên bố rằng sát nhân hàng loạt không bao giờ dừng tay, rằng chúng *phải* tiếp tục giết người chẳng qua chỉ là chuyện hoang đường. Sát nhân hàng loạt thường dừng lại khoảng vài tháng hoặc vài năm để thỏa mãn nhu cầu thủ dâm của chúng. Đôi khi chúng cũng tiếp tục giết người nhưng lại giấu thi thể rất kỹ hoặc ra tay tại những nơi

tách biệt. Không có gì lạ khi khoảng cách giữa hai vụ giết người năm 2008 và năm vụ năm 2014 lại dài đến như vậy.

Cô chậm rãi xem qua các báo cáo của vụ án. Mặc dù hung khí siết cổ Shirley Wattenberg đã biến mất nhưng vết hằn trên cổ cho thấy đó là một sợi thòng lọng có bề mặt rộng, trơn mịn, được làm bằng chất liệu mềm mại dễ uốn nắn. Một trong các điều tra viên tham gia phá án đã đặt ra giả thuyết đó là một sợi dây thắt lưng, mặc dù không hề có dấu vết của khóa thắt lưng. Đây chắc chắn khớp với giả thuyết của Zoe rằng hung thủ sử dụng cà vạt. Những tấm ảnh tại hiện trường cho thấy một người phụ nữ lõa thể đang nằm sấp, một phần cơ thể bị chìm dưới nước, trông giống hệt thi thể được tìm thấy tại Maynard năm 1997.

Ảnh chụp của Pamela Vance cũng tương tự. Báo cáo khám nghiệm tử thi chỉ ra vài dấu vết cho thấy nạn nhân đã chống cự quyết liệt trước khi chết. Có vài vết hằn chồng chéo lên nhau, bác sĩ pháp y kết luận rằng lần siết cổ đầu tiên không thành do nạn nhân vùng vẫy. Hung thủ đã phải làm lại lần nữa, dây thòng lọng đã dịch chuyển một chút, tạo nên những vết bầm chồng chéo lên nhau. Ngoài ra, còn có những tổn thương gây ra vì thi thể bị xâm hại tình dục trước và sau khi chết.

Nạn nhân đã chết vì bị siết cổ trong lúc đang bị cưỡng bức. Nhưng hắn vẫn tiếp tục.

Zoe lùi lại, đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Có phải là nó không? Là khoảnh khắc khiến Glover thay đổi? Chắc chắn là rất trùng khớp.

Nhưng bấy nhiêu đã đủ chưa?

Cô tưởng tượng bản thân đem vụ án đến trình bày với Tatum và Martinez. Ba án mạng năm 1997 tại Maynard, nghi phạm chưa bao giờ bị kết án bởi vì anh ấy đã tự tử trong lúc bị giam giữ. Hai vụ năm 2008 khớp với phương thức gây án và dấu hiệu đặc trưng của sát nhân hàng loạt tại Maynard. Năm vụ giữa 2014 và 2016 có mối liên hệ rõ ràng trong phương thức gây án và dấu hiệu đặc trưng với những vụ năm 2008. Còn những chiếc cà vạt màu xám nữa. Cô cố gắng tìm ra cách để nói về những chiếc cà vạt xám mà mình nhận

được. Làm cách nào để giải thích về sự ám ảnh của Glover dành cho cô đây?

Cô sẽ phải kể cho họ nghe chuyện xảy ra vào đêm đó, về những gì cô đã nhìn thấy trong nhà của hắn. Cô phải chứng minh cho họ thấy là trước kia cô đã đúng và bây giờ cũng thế.

Nỗi sợ của nhiều năm trước lại tìm đến, nỗi sợ rằng họ sẽ không tin lời cô.

Cô cần thêm chứng cứ. Đột nhiên cô chợt nghĩ, nếu đó thật sự là Glover thì hắn ta ắt hẳn có quen biết với Susan Warner. Có thể họ đã từng là hàng xóm với nhau hoặc từng hẹn hò. Hắn hẳn phải biết cô ấy ở một mình, sẽ không có ai xông vào nhà cô trong lúc ướp xác. Mà nếu đã như vậy, có lẽ Daniella Ortiz sẽ biết hắn.

*

Daniella có vẻ gì đó hơi mệt mỏi khi mở cửa. Bộ trang phục cầu vồng bảy sắc của cô đã không còn nữa, cô mặc quần tập yoga màu đen và áo sơ mi hồng in chữ ***Sống Chậm, Chết Bất Cứ Lúc Nào.*** Mắt cô hơi sưng phồng.

"Xin lỗi, muộn như thế này rồi mà còn đến gặp em," Zoe nói.

"Không sao đâu, mời chị vào nhà. Có người đến em vui lắm."

Zoe bước vào căn hộ. "Mọi thứ vẫn ổn chứ?"

"À, mấy ngày nay em hơi mệt một chút." Daniella khịt mũi. "Ai cũng có lúc như vậy mà, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Chị muốn uống cà phê không?"

Zoe nhớ lại vị cà phê đậm đặc quái dị lần trước, cô nói: "Thôi khỏi, ừm... em có trà không?"

"Có chứ." Daniella di chuyển nặng nề vào bếp. Zoe ngồi xuống nhìn xung quanh. Những tấm ảnh không ngừng tấn công vào bộ não vốn đã căng thẳng của cô. Cô nhắm mắt lại, hít thở sâu, vẫn đang quay cuồng với những ẩn ý trong phong bì mà người phóng viên tìm thấy. Ký ức trong quá khứ liên tục trỗi dậy. Hình ảnh của những người và những nơi mà cô đã quên bẵng đi trong nhiều năm giờ lại đang trôi nổi trong đầu.

“Đây!” Daniella nói. Cô đưa Zoe một tách trà, một tách giữ lại cho mình. Lần này cô ấy không lấy ghế ra ngồi nữa mà đến ngồi cạnh Zoe trên ghế sô pha. Zoe không bận tâm. Có dư chỗ cho cả hai người. Vả lại, cô không đến đây để thẩm vấn Daniella mà chỉ muốn cho cô ấy xem một tấm ảnh.

Zoe hớp tách trà, hóa ra dưới đáy là một lớp đường dày cộm. Cô nhăn mặt đặt tách trà xuống bàn rồi lấy một tấm ảnh đã in ra từ trong túi.

“Em có nhận ra người đàn ông này không?” Cô đưa nó cho Daniella. Đây là tấm ảnh duy nhất của Rod Glover mà cô có được. Khi cô 15 tuổi, cô đã lấy nó từ văn phòng làm việc của hắn ta. Họ có ảnh của hắn tại một bữa tiệc vào dịp Lễ Tạ ơn. Trông hắn rất vui vẻ và đã ngà ngà say, không giống gương mặt của một kẻ giết người. Nhưng tất nhiên, hầu hết dung mạo của những kẻ giết người không nhất thiết là phải hung tợn.

Daniella cầm lấy tấm ảnh và nhìn chằm chằm thật lâu. “Không,” cuối cùng cô cũng nói.

“Hãy nhìn kỹ xem, em có chắc là chưa từng gặp qua anh ta không? Biết đâu Susan có quen biết anh ta sơ sơ thì sao?”

“Nếu có thì chắc bạn ấy đã nói với em rồi. Nhìn mặt anh ấy không quen, em xin lỗi.”

Zoe thất vọng lấy lại tấm ảnh. “Em có nghĩ Ryan có thể nhận ra anh ta không?”

Daniella nhún vai. “Cũng có thể, nhưng giờ anh ấy không có ở đây.”

“Em có biết khi nào cậu ấy về không?”

“Anh ấy chẳng bao giờ nói em biết đâu. Mà nếu em hỏi thì khác nào đang cằn nhằn, đúng không ạ?”

Zoe gật gù đồng cảm. “Em có bút không?” Cô hỏi.

“Có ạ.” Daniella đi vào nhà bếp. Vâng, có vẻ như nhà bếp cũng là nơi đựng bút của gia đình Ortiz. Cô quay lại sau vài phút và đưa cây bút cho Zoe.

Zoe viết số điện thoại của cô lên giấy. “Khi nào Ryan về, em cho

cậu ấy xem tấm ảnh này được không?" Cô hỏi. "Nếu cậu ấy đã từng gặp qua người đàn ông này thì hãy gọi báo cho chị biết nhé. Hoặc nếu em nhớ ra mình từng gặp anh ta."

Daniella gật đầu. "Được ạ," cô nói. "Bọn em sẽ gọi."

"Cảm ơn!" Zoe đứng dậy. "Và, ừm... chúc em một buổi tối vui vẻ nhé."

Daniella gật đầu rồi nhìn chằm chằm dưới đất. Zoe dõi theo ánh mắt của cô xuống sàn nhà trống trải. Ở đó chẳng có gì ngoài sự cô độc.

*

Lúc Zoe leo lên cầu thang của nhà nghỉ, có cảm giác như cô đang kéo theo một sợi xích nặng phía sau. Cô lần lượt nhấc từng bàn chân một, mỗi một bước nặng nhọc và mệt mỏi. Suốt những năm qua, mỗi lần nhận được phong bì, cô đều có cảm giác như Glover đang lao ra và kéo mình lại. Đối với hắn, cô vẫn chỉ là cô nhóc 14 tuổi, người hắn có thể tùy ý răn đe và hù dọa mà hầu như không để lại bất kỳ hậu quả gì. Cũng có khi vài năm liền Zoe không nhận được phong bì nào. Nhưng mỗi lần cô bắt đầu bớt đề phòng thì một phong bì khác lại xuất hiện trong thùng thư. Lúc nào cũng là chiếc cà vạt màu xám.

Giờ tình hình còn tồi tệ hơn, hắn đang ở đâu đó trong thành phố này. Hắn đang giết hại những người phụ nữ vô tội. Và hắn đang cười vào mặt cô, mắng nhiếc cô, tự tin rằng cô sẽ không tìm ra được hắn.

Cô nghiến chặt răng, nắm tay lại. Tên khốn điên rồ và đồi bại đó. Cô sẽ tìm ra hắn, cô sẽ bắt hắn. Rồi hắn sẽ phải đi tù rục xương.

Zoe về đến phòng, mở cửa đi vào bên trong nhưng vấp lên vấp xuống. Cô nằm trên giường, kiệt sức đến nỗi không muốn đánh răng hay đi tắm, lo lắng đến nỗi không thể ngủ. Cô mắc kẹt trong vòng xoáy của những suy nghĩ.

Cuối cùng, cô lấy điện thoại ra và gọi cho Andrea.

"Zoe hả?" Giọng nói ngái ngủ của em cô phát ra từ phía bên kia.

"Chào Ray-Ray!"

"Mấy giờ rồi nhỉ?"

"Gần nửa đêm rồi, hình như là vậy."

“Ừm...” Cô ấy dừng lại. “Chị xỉn à?”

“Không có,” Zoe buồn bã nói. “Nhưng ý tưởng đó cũng không tệ lắm.”

“Có chuyện gì vậy Zoe?”

“Chị không biết nữa, chẳng qua chị muốn nghe giọng của em thôi.”

“Được, nhưng nói chuyện này vào buổi sáng chắc sẽ hay hơn đấy.”

“Ray-Ray, em còn nhớ Rod Glover không?”

Hai người im lặng trong giây lát. “Em còn nhớ tên sát nhân hàng loạt suýt giết chết cả hai chúng ta không?” Cuối cùng, Andrea lên tiếng. “Nghe cũng không khác mấy đâu.”

Andrea không nhớ những gì Glover đã nói vào đêm đó, nhưng cô là người duy nhất tin lời của Zoe. Vì còn bé nên cô nhanh chóng vượt qua cái đêm kinh hoàng khi cả hai nhốt mình trong phòng với Glover đang la hét bên ngoài. Cô đã có chị gái bảo vệ, cô biết sẽ chẳng có việc gì xảy ra với mình.

“Chị nghĩ có thể hắn đang ở Chicago.”

“Chị có gặp hắn ta không?” Andrea cao giọng hỏi, cô đã tỉnh như sáo.

“Không, nhưng... chị có lý do để tin là như vậy.”

“Hắn lại giết người nữa à?”

“Chị nghĩ vậy.”

Sau một hồi im lặng, Andrea nói: “Chị có nói với cảnh sát chưa?”

“Ngày mai chị sẽ nói.”

“Được, vậy chị có muốn em bay qua đó không?”

“Đến Chicago hả?” Zoe ngạc nhiên hỏi. “Không, không cần đâu.”

“Coi như là đi du lịch cũng được,” Andrea nói.

“Ừ... nhưng chị không sao đâu. Cảm ơn em.”

“Thôi được. Chị nhớ cẩn thận nhé, biết chưa?”

“Biết rồi, cảm ơn vì đã nói chuyện với chị.”

“Ngủ ngon nhé, Zoe!”

“Ngủ ngon, Ray-Ray!” Cô cúp máy và nhìn chằm chằm lên trần

nhà. Hy vọng sẽ sớm chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 50

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Sáu, ngày 22 tháng 07 năm 2016.

"Muốn ăn gì trước khi đến đồn không?" Tatum hỏi. Họ đang trên đường đến đồn cảnh sát từ nhà nghỉ. Zoe nhìn chăm chú ngoài cửa sổ ghế phụ lái. Suốt buổi sáng trông cô rất mệt mỏi, Tatum cũng không bất ngờ cho lắm. Anh không rõ đêm qua cô có ngủ hay không nhưng chắc chắn là đã thức rất khuya, ắt hẳn là không ngủ được bao nhiêu.

Anh buộc phải nhường lại vụ án cho Zoe: cô làm việc chăm chỉ hơn hầu hết những đặc vụ mà anh từng cộng tác và còn đem lại kết quả tốt. Manh mối từ vụ án của Veronika Murray chính là một đại thắng đối với cuộc điều tra, nó giúp hai người có được một sự tôn trọng đáng kể. Martinez giờ đã chủ động cho cả hai tham gia phá án, sự hoài nghi của ông về những kế hoạch bất chính của FBI đã không còn.

"Này," anh nói. "Cô có nghe tôi nói gì không?"

Họ đang dừng lại ngay một cột đèn giao thông trên đường Thirty-Seventh. Xe cộ rất đông đúc, hàng hàng lớp lớp người dân đang trên đường đi làm. Tất cả đang tham gia vào vũ điệu ngu xuẩn nhất của nhân loại gọi là giờ cao điểm. Hơn một trăm năm trước, kỹ sư người Đức Rudolf Diesel đã phát minh ra một thứ kỳ diệu gọi là động cơ đốt trong, một động cơ nhân tạo có khả năng giúp bánh xe trên đường nhựa với tốc độ đáng kinh ngạc. Vậy mà bây giờ, hàng triệu phương tiện giao thông như thế đang lấp đầy những con đường tại Chicago và di chuyển với một tốc độ mà ngay cả đứa trẻ đi xe đạp ba bánh còn cảm thấy xấu hổ. Rudolf đáng thương chắc sẽ tức đến đội mồ sống lại mất. Không biết từ *grave* (mộ) trong tiếng Đức là gì, có lẽ gọi là *graven* bằng một giọng giận dữ và cộc lốc.

Tatum lắc đầu, dẹp bỏ những suy nghĩ trẻ con của mình. “Zoe!” Anh nói thật to đến lần thứ ba. “Đi ăn sáng không?”

“Ừ!” Cô lẩm bẩm. “Được.”

“Tốt lắm.” Anh mỉm cười. Đi qua đèn giao thông kế tiếp là thấy ngay một quán ăn tên Wilma. Bảng hiệu là một hình vẽ xấu tệ phỏng theo nhân vật hoạt hình Wilma Flintstone. Tatum đỗ xe, sau đó bước ra ngoài và tiến vào bên trong nhà hàng. Zoe bước sau anh một bước, cô vẫn giữ thái độ im lặng và lãnh đạm.

Chủ đề về gia đình Flintstone có lẽ chỉ dùng ở tấm bảng hiệu bên ngoài mà thôi. Cách bày trí bên trong quán là tường hồng, sàn nhà kẻ sọc ca rô đen trắng, và ghế ngồi màu đào. Tatum hy vọng thức ăn tại đây sẽ ngon hơn kỹ năng trang trí nội thất của chủ quán.

Họ ngồi xuống, một nhân viên phục vụ tiến đến và nở nụ cười vui vẻ.

“Xin chào,” cô cất giọng oai oái. “Anh chị muốn gọi gì ạ?”

Tatum nhăn mặt trước âm thanh tần số cao ấy. Mới sáng sớm đã phải nghe chất giọng the thé như hít phải khí hê-li trong bong bóng rồi.

“Ở đây có trứng cuộn phô mai không?”

“Tất nhiên, đó là một trong những món ngon nhất...”

“Tốt lắm,” anh vội vã nói. “Lấy cho tôi món đó và một cốc cà phê đậm.”

“Còn chị dùng gì ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi, giọng nói cao vút của cô chuyển sang Zoe.

Zoe nhìn chăm chú vào bức tường, trông cứ như không nghe thấy tiếng của nhân viên phục vụ. Nhưng đối với một con người thì điều đó quá bất bình thường.

“Xin lỗi? Chị ơi? Chị muốn dùng gì ạ? Em có bánh kếp, bánh chuối, bánh tổ ong...”

Nhân viên phục vụ đang định thuật loại toàn bộ thực đơn, hộp sọ của Tatum sẽ không thể nào chịu nổi. “Cho cô ấy thịt xông khói và trứng ốp la,” anh nói. “Thịt xông khói làm thật giòn còn trứng thì chín một mặt, kèm theo một ly cà phê đậm luôn nhé.”

“Được ạ.” Nhân viên phục vụ quay lưng, Tatum sẽ không bất ngờ nếu bây giờ cô ấy nhảy lò cò vào trong bếp để đưa phiếu gọi món. Thế nhưng cô ấy chỉ bước đi thôi, giống như người bình thường với một giọng nói bình thường.

“Cô gái ấy cứ như phiên bản cao cấp nhất của Alvin và những chú sóc chuột vậy,” anh hạ giọng.

Zoe nhìn anh mà cứ như đang nhìn xuyên qua anh, xuyên qua cả bức tường sau lưng anh.

“Có chuyện gì vậy Zoe?” Anh hỏi.

“Chỉ là... bị mất tập trung thôi,” cô nói.

“Tôi có mắt để nhìn mà,” anh lạnh nhạt nói. “Đang suy nghĩ gì à?”

“Về vụ án,” cô lại cắn môi. Giờ anh đã biết cô có thói quen cắn môi mỗi khi đang nghĩ ngợi hoặc không chắc chắn về một chuyện gì đó. Anh quyết định cho cô thời gian để sắp xếp lại suy nghĩ.

Nhân viên phục vụ quay lại với hai cốc cà phê và đặt chúng lên bàn, giọng cô phát ra cao vút như tiếng dơi kêu: “Của anh chị đây.” Tatum uống tách của mình, hương vị cà phê đã xua tan cơn mệt mỏi trong đầu và sự ủ rũ trong đôi mắt anh. Tạ ơn cà phê. Có vài người từng bảo với Tatum rằng anh uống quá nhiều cà phê, như vậy sẽ không tốt. Theo anh nghĩ thì những người đó chẳng qua đang ghen tức và cáu kỉnh vì họ không uống đủ cà phê thôi.

Có vẻ như đầu bếp của quán Wilma nấu rất nhanh. Chỉ chưa đầy năm phút thì những món họ gọi đã được đem ra. Tatum cắn một miếng trứng cuộn phô mai, cảm thấy vui vẻ trước vị ngon của nó. Zoe cũng đang ăn, cô xắn một miếng trứng lớn và vô thức cho vào miệng.

“Có gì đó không ổn rồi,” anh cảm thấy lo ngại.

“Sao cơ?” Zoe hỏi.

“Cách cô ăn ấy, bình thường cô đối xử với thức ăn cứ như nó là phép màu mà Thượng đế đã ban trên cái đĩa của cô. Vậy mà bây giờ cô nuốt thức ăn cứ như là đang thực hiện nghĩa vụ không bằng. Nói chuyện với tôi đi.”

“Tại Thành phố Chicago này có hai vụ án mạng xảy ra vào năm

2008," cô nói.

"Được, nói tiếp đi. Nhưng làm ơn hạ giọng xuống giúp tôi."

"Xác của hai người phụ nữ bị nhấn chìm dưới nước và bị siết cổ, hung thủ vẫn chưa bị bắt."

"Uhhuh..."

"Tôi nghĩ đây là cùng một người."

Tatum cau mày. "Tại sao?"

"Những địa điểm vứt xác đều đông người qua lại và nằm gần những vùng nước lớn."

"Bấy nhiêu đó vẫn còn quá sớm để khẳng định."

"Có một... tôi nghĩ..."

Anh rướn người sang gần cô để nghe rõ hơn.

"Khi tôi... còn nhỏ, có một tên sát nhân hàng loạt sống ở chỗ tôi, tại Tiểu bang Massachusetts."

"Ừ!"

"Chẳng ai bị kết án cả. Họ đã bắt được một người, nhưng anh ấy đã treo cổ tự tử trong buồng giam, những vụ giết người cùng dừng hẳn từ đó. Sát nhân hàng loạt tại Maynard, đó là cái tên mà người ta đặt cho hung thủ, hắn cũng thích vứt thi thể cạnh những nơi có nước."

"Vậy cô nghĩ những tên hung thủ này bị thúc đẩy bởi cùng một nhu cầu à?"

"Không," Zoe nói. "Tôi nghĩ là cùng một người làm."

Cả hai im lặng trong giây lát.

"Zoe," Tatum nói. "Chuyện này nghe có vẻ..." Anh cố tìm ra từ phù hợp.

"Không, hãy nghe tôi. Chuyện là tôi có một người hàng xóm, hắn ta..."

"Nghe có vẻ mơ hồ," anh nói. "Cứ như cô đang tìm kiếm mối liên hệ giữa những thứ không hề tồn tại vậy."

Anh biết chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo. Cô sẽ nổi điên lên, mắng nhiếc anh hoặc bỏ ra ngoài, hoặc trở nên lạnh lùng và giận dữ.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của Tatum, hai vai cô rũ xuống. "Thôi

được," giọng cô nhỏ nhẹ. "Bỏ đi."

"Đợi đã," anh nói. "Hãy nói tôi biết đi. Có thể tôi vẫn chưa nhìn thấy bức tranh tổng thể, hoặc có thể cô đã biết chuyện gì đó, chúng ta cần phải nói ra."

"Thôi!" Cô nói. "Không có gì quan trọng đâu."

Không có gì quan trọng?

"Zoe này..."

"Tính tiền rồi đi thôi," Zoe nói, đĩa của cô vẫn còn đến một nửa. "Sắp trễ rồi."

CHƯƠNG 51

Zoe lê bước nặng nhọc sau lưng Tatum khi cả hai trên đường đến phòng của Tổ Trọng án. Cô cảm thấy mất tinh thần. Khi bắt đầu nói ra những lý do vì sao cô tin tưởng hung thủ là Glover thì Zoe mới nhận thấy chúng ngu xuẩn đến cỡ nào. Cảm giác cứ như trở về độ tuổi mười mấy, cố gắng thuyết phục mẹ cô và cảnh sát. Sự thật mà trong lòng cô biết rõ khi thốt ra lại trở thành một xâu chuỗi quan hệ mơ hồ và những giả thuyết rất nửa vời. Bởi vì cơ bản mà nói, tất cả đều xuất phát từ *cảm nhận* của cô. Khi quyết tâm đột nhập vào nhà của Glover, lý do chủ yếu là vì cô cảm thấy cách cư xử của hắn kỳ lạ và đáng ngờ; cô chẳng có bằng chứng xác thực nào cả. Thậm chí kể cả khi đã biết trong phòng hắn có gì, chủ yếu vẫn là cảm giác nói cho cô những đồ vật đó thuộc về nạn nhân. Và bây giờ, cô lại có cảm giác Glover đang nói với cô thông qua cuộc hội thoại một chiều đáng sợ giữa họ rằng, hắn cũng chính là kẻ giết người tại Chicago.

Nhưng một khi những cảm giác đó được nói ra, dễ dàng thấy được chúng còn vô lý hơn lời của Tiến sĩ Bernstein. Một mảnh ký ức lấp đầy tâm trí cô, hình ảnh cô đứng trong đồn cảnh sát Maynard, cố gắng hết sức để kiềm chế khi người sĩ quan nói với cô: “Một số chất liệu màu nâu khác cũng có thể làm bẩn quần lót được vậy.”

Không được, lần này cô phải hình thành một cơ sở lý luận vững chắc hơn.

Khi đi ngang qua phòng họp trên hành lang, cô chợt nhìn thấy Martinez bên trong qua cánh cửa khép hờ. Cô ghé mắt vào và thấy cả đội đang ngồi quanh bàn.

“Zoe!” Martinez gọi khi nhìn thấy cô. “Vào đây đi, mọi người đang họp nhanh để báo cáo tình hình vụ án.”

Cô gọi Tatum lại và bước vào phòng, ngồi xuống. Tatum theo sau cô, anh đóng cửa lại.

“Được rồi,” Martinez nói. “Như lúc nãy đang nói, chúng tôi đã có

báo cáo khám nghiệm hoàn chỉnh của Lily Ramos cũng như báo cáo chi tiết về những thứ tìm thấy tại hiện trường. Chúng ta có rất ít manh mối. Nguyên nhân tử vong là siết cổ, vết cắt trên cổ được thực hiện sau khi chết. Vết cắt nằm ở...” Martinez liếc nhìn tờ giấy trên tay “...động mạch cảnh chung, chúng tôi đã phát hiện ra những người làm việc ướp xác sử dụng vị trí này để tiêm chất ướp xác. Có dấu vết dung dịch gần vết cắt, có vẻ như đó là chất ướp xác... chúng tôi đã gửi đi xét nghiệm để xác minh. Hiện tại thì trên thi thể không thấy có dấu hiệu giao hợp sau khi chết.”

Zoe cố gắng tập trung, tất cả giống như những gì cô đã khẳng định trước đó, hung thủ đã cố gắng ướp xác nạn nhân trong vội vã, thậm chí bỏ qua bước lạm dụng tình dục thi thể. Cô cảm thấy hài lòng khi biết ít nhất họ cũng ngăn được hắn xâm hại thi thể Lily.

Martinez liếc nhìn tờ giấy lần nữa. “Sau lưng nạn nhân có những vết xước, được cho là gây ra khi hung thủ kéo lê cô ấy trong con hẻm. Vả lại, cả hai gót chân đều bị bầm.”

“Tại sao?” Dana hỏi.

“Tôi không biết.”

“Nếu cô ấy bị lôi ra từ trong cốp xe thì có thể gây nên vết thương đó,” Tatum nói.

Mọi người đều nhìn anh.

“Khi kéo thi thể, người ta chủ yếu thường túm dưới nách của họ,” anh nói. “Nếu hung thủ lôi cô ấy ra khỏi cốp xe bằng cách đó, giả sử không có ai giúp đỡ hắn, hai chân của cô ấy sẽ đập mạnh xuống nền đất. Cô ấy lại còn đi chân không, như vậy sẽ tạo ra vết bầm.”

Martinez chậm rãi gật đầu. “Cách lý giải này rất có khả năng,” ông nói. “Cổ tay bị rách nát như mọi người đã thấy trong ảnh chụp hiện trường. Nạn nhân hẳn đã bị còng tay và cô ấy đã vùng vẫy. Hiện vẫn chưa có kết quả xét nghiệm chất độc. Báo cáo khám nghiệm đến đây là hết.” Ông nhìn quanh phòng. “Có câu hỏi gì không?”

Một giây im lặng.

“Được, tiếp theo hãy nói đến hiện trường vụ án. Có vài mẩu đầu

lọc, một mảnh giấy gói kẹo và một khúc dây, tất cả đều đã được gửi đi xét nghiệm. Có nhiều vết bánh xe lái về phía lối ra của con hẻm, có ít nhất hai vết còn mới. Cơn mưa quả thật là một điều không may, nhưng chúng tôi vẫn chụp được vài tấm ảnh đắt giá và đang cố gắng ghép chúng lại với nhau. Hơn nữa, một khi tìm được nghi phạm, có thể dùng nó để làm bằng chứng. Cả hai chiếc xe đều có lốp xe rộng, chắc hẳn đó là một loại xe van. Chúng tôi đang so sánh với những chiếc đậu gần đó để loại trừ bớt. Còn có một dấu chân khá nhòe, không thật sự giúp ích được gì cho cuộc điều tra. Tuy nhiên, có thể sẽ hữu ích khi sử dụng trong phiên tòa. Rồi, còn bây giờ là... những đoạn phim từ camera an ninh, Tommy?"

Tommy hắng giọng, đôi mắt của anh đỏ ngầu. "Chúng tôi đã thu được vài đoạn phim từ cơ sở gần đây, không thấy gì xung quanh con hẻm. Tôi đang xem qua các đoạn phim nhưng cũng chẳng biết thứ mình cần tìm là gì nữa. Cứ như đang..." Có vẻ anh ấy đang cố tìm kiếm một cụm từ thích hợp.

"Mò kim đáy biển à?" Scott gợi ý.

"Không, nếu cây kim bị rớt xuống biển thì kiểu gì tôi cũng sẽ tìm ra thôi, chỉ cần có phương pháp là được. Cái này giống như mò cá dưới đáy biển vậy... nhưng mà con cá tôi đang tìm lại có sự khác biệt, mà tôi cũng không biết nó khác như thế nào nữa."

Não của anh ấy chắc đã gần chết vì phải dán mắt vào những đoạn phim của camera an ninh suốt nhiều giờ đồng hồ.

Martinez đằng hắng. "Một miêu tả rất phù hợp. Rồi... chúng tôi còn đang điều tra từng căn nhà một trên con đường Huron, nơi mà chúng tôi nghi ngờ rằng Lily Ramos đã bị giam giữ. Dana?"

Dana gật đầu. "Chiều dài tương ứng của con đường Huron là một phẩy một dặm, cuộc tìm kiếm đã được tiến hành bởi tôi và ba sĩ quan tuần tra khác. Hiện tại vẫn chưa ai phát hiện ra được gì có liên quan đến vụ án. Có lẽ sớm muộn chúng tôi cũng tìm ra nơi Lily bị giam giữ thôi, mặc dù chuyện đó không khác nào mò cá đáy biển."

Martinez nhướng một bên mày. "Thấy không Tommy? Cậu vừa tạo ra một câu mới đấy, hy vọng là cậu thấy thỏa mãn. Được rồi, còn

Tiến sĩ Bentley, có tiến triển gì về khắc họa của nghi phạm không?"

Câu hỏi của ông khiến cô bừng tỉnh. Kể từ khi người phóng viên đưa cho cô ba phong bì kia, mọi nỗ lực khắc họa nghi phạm đều đã bị lãng quên. Khắc họa thì có ích gì khi mà cô gần như đã chắc chắn về danh tính của hung thủ? Chỉ cần tìm cách đúng đắn để kết hợp hai vụ án này với nhau thôi. Còn bây giờ... cô cau mày, cố gắng nhớ lại ghi chú cuối cùng của mình.

"Việc hắn thực hành các phương pháp bảo quản trên xác động vật trong một thời gian dài cho thấy đây là một kẻ làm việc có phương pháp. Khi quyết định theo đuổi ảo tưởng của mình, hắn không tùy tiện hành động nhưng lại lên kế hoạch trước và thực hiện nó một cách kiên nhẫn, cẩn trọng. Điều này bắt nguồn từ nét nổi bật trong tính cách của hắn..." Cô cắn môi.

"Đó là?" Martinez giục cô sau một giây.

"Nỗi ám ảnh về việc kiểm soát. Chúng ta có thể nhìn thấy nó trong bất kỳ việc gì hắn làm. Nạn nhân bị trói lại, phương pháp bảo quản hắn chọn có thể giúp hắn dễ dàng sắp đặt tư thế của họ theo bất kỳ kiểu gì hắn muốn. Hắn chọn những nạn nhân yếu đuối, hành nghề mang tính rủi ro cao và đưa họ đến một địa điểm mà hắn toàn quyền kiểm soát. Thậm chí cách siết cổ cũng cho thấy một sự kiểm soát tuyệt đối. Sợi thòng lọng bị siết chặt từ phía sau, ắt hẳn lúc đó nạn nhân còn bị trói. Không vấy máu, không tiếp xúc trực tiếp, nạn nhân không có bất kỳ cơ hội nào để kêu la... hoàn toàn nắm quyền kiểm soát."

Mọi người trong phòng đều im lặng.

"Tôi tin rằng lúc còn bé người đàn ông này gần như không có chút quyền hạn nào trong cuộc sống của mình. Khi bắt được hắn rồi, chúng ta sẽ thấy hắn từng bị cha mẹ ngược đãi và có một tuổi thơ bấp bênh. Giờ là lúc hắn bù lại những gì đã mất."

Zoe chợt im lặng, cô nghĩ lại một lượt những điều mình đã nói. Cô đã hoàn toàn vạch mặt được hắn.

"Được rồi," Martinez nói. "Giờ thì như mọi người đã biết, Tiến sĩ Bentley đã kết hợp những vụ giết người này với vụ của Veronika

Murray vào năm 2014. Sau khi lục soát từng nhà xong, Dana sẽ chịu trách nhiệm điều tra vụ án đó bằng những manh mối mới mà chúng ta có. Scott vẫn đang đảm nhiệm vụ án của Susan Warner, cố gắng lập ra nhóm nghi phạm từ những người có quen biết với cô ấy. Tommy lo nguồn thông tin từ camera an ninh, và Mel đang kiểm tra những cô gái mại dâm bị mất tích..."

"Gái mại dâm bị mất tích nào nữa?" Tatum hỏi.

"Đội chống tệ nạn đã thông báo cho chúng tôi biết, có hai gái mại dâm biến mất vào ngày hôm qua," Martinez nói. "Tiffany Styles và Amber Dew. Chúng tôi đang cố gắng xác minh xem có đúng là họ mất tích thật hay không. Nếu đúng là vậy, có thể đây là nạn nhân tiếp theo của hung thủ. Người ta đã nhìn thấy Amber Dew bước vào bên trong một chiếc Ford Focus tối màu, chúng tôi đã báo với bên điều vận về chuyện này."

Zoe hắng giọng. "Tôi nghĩ khả năng là hắn làm không cao đâu. Gần như hắn sẽ nhắm vào một nhóm đối tượng khác vì hắn đã biết chúng ta lần theo sự hứng thú của hắn đối với gái mại dâm..."

"Cũng không nhất thiết là hắn đã biết," Martinez nói. "Có thể hắn chỉ nghĩ là mai mốt nên chú ý đến điện thoại di động thôi. Chúng ta không thể bỏ qua những đầu mối đó được."

"Anh nghĩ đơn giản quá rồi đấy, đừng đánh giá thấp trí khôn của người đàn ông này. Chúng ta đang nói đến một người tự mình học cách ướp xác và thậm chí là ứng biến và cải tiến phương pháp..."

"Cảm ơn cô, Tiến sĩ Bentley. Tôi hiểu điều cô đang nói, nhưng tôi vẫn nghĩ là chúng ta không nên ngó lơ những vụ mất tích này. Mel, cô biết việc cần làm là gì rồi chứ. Bất cứ ai làm xong nhiệm vụ hoặc cảm thấy buồn chán thì có thể giúp đỡ Tommy bởi vì chúng ta có... tổng số giờ của các đoạn phim mà camera an ninh quay tại các con đường gần đó là bao nhiêu ấy nhỉ, Tommy?"

"Hàng tỷ tỷ!!!"

"Nghe chưa, hàng tỷ tỷ giờ xem camera an ninh. Tôi còn có cuộc họp với Đại úy và sếp bởi vì hôm nay là thứ Sáu, một tuần nữa lại trôi qua, và hung thủ vẫn còn đang nhởn nhơ ngoài kia. Thấy chưa?

Số tôi đúng là số hưởng mà.”

CHƯƠNG 52

Harry liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ là năm giờ ba mươi, anh đã cảnh báo trước cho Zoe Bentley rồi. Hiện tại anh đang có sẵn bài báo trong tay, tất cả những gì cần làm là nghĩ ra một tiêu đề thật thu hút. "Chuyên Gia Khắc Họa Của FBI Nhận Được Tin Nhắn Rùng Rợn Tại Hiện Trường" hoặc là "3 Bao Thư Bí Ẩn Để Lại Cho Chuyên Gia Khắc Họa Của FBI, Thứ Bên Trong Sẽ Khiến Bạn Không Thể Tin Nổi". Với một bài báo như thế này, tiêu đề thường nói lên tất cả. Chỉ việc đăng lên rồi ngắm nhìn các độc giả trên mạng không ngừng kéo nhau vào đọc, sau đó tận hưởng những bài ca tán thưởng từ biên tập viên của anh.

Tuy nhiên... đâu đó trong thâm tâm anh vẫn mong muốn nhiều hơn thế. Cũng chính vì cái tính ngoan cố, hăng say này mà anh mới dấn thân vào con đường nhà báo. Mục đích không phải để tìm ra sự thật, Harry chưa bao giờ quan tâm nhiều về sự thật. Thứ anh tìm kiếm là một *câu chuyện hay*. Những phong bì bí ẩn để lại cho chuyên gia khắc họa vẫn chưa phải là một câu chuyện hay, nó thậm chí còn không phải là một kịch bản, không có nội dung, lại không đầu không đuôi. Nó chỉ khiến người ta muốn đọc thôi, có thể bấm vào một hoặc hai quảng cáo gì đó nhưng rồi họ sẽ bỏ qua một bên và lãng quên nó.

Anh muốn viết ra thứ gì đó khiến dân tình phải bàn tán.

Anh thở dài, cố gắng quên đi suy nghĩ non nớt này. Tốt nhất là nên tận dụng những gì sẵn có, một con chim trên tay còn hơn hai con khác trong bụi.

Trừ phi con chim này lên ngón tay của bạn và mổ bạn, có những con còn chứa vi khuẩn salmonella nữa. Trong khi hai con trong bụi cây lại là những chú chim quý hiếm, lông của chúng đẹp tuyệt trần.

Anh lấy điện thoại ra và gửi tin nhắn cho Zoe Bentley. Sau một phút thì điện thoại reo.

"A lô!" Anh trả lời, cố gắng không tỏ vẻ tự mãn.

“Anh không được đăng bài báo đó,” giọng của Zoe trống rỗng, mệt mỏi.

“Vậy thì đưa tôi tin gì hay hơn để đăng đi,” anh nói. “Ngay bây giờ.”

Hai người im lặng trong giây lát. “Nếu như tôi nói cho anh biết một câu chuyện cực hay thì sao... một câu chuyện mà không người nào biết được? Nhưng anh phải hứa là không được đăng cho đến khi nào tôi cho phép.”

“Cái đó... còn tùy,” trí tò mò của anh đã bị khơi gợi. “Tôi muốn nghe qua câu chuyện trước, và tôi sẽ cho cô một kỳ hạn. Tôi đâu thể nào đợi cô cho phép mãi được.”

“Được,” Zoe đồng ý. “Có một nơi gần đồn cảnh sát gọi là Wilma. Anh biết nơi đó không?”

“Biết chứ.”

“Hai mươi phút nữa anh có mặt ở đó được không?”

“Cho tôi nửa tiếng đi,” anh nói. “Kẹt xe.”

“Hẹn gặp lại.”

Chỉ mất có hai mươi lăm phút thì Harry đã đến nơi. Zoe đang ngồi đợi sẵn, mặt cô lộ vẻ bất an và kiệt sức. Anh kéo chiếc ghế đối diện rồi ngồi xuống. Hai tay cô đang nâng lấy cốc cà phê. Nhìn bộ dạng của Zoe lúc này, anh không nghĩ uống cà phê là một ý hay. Anh mỉm cười với cô, nhưng cô không cười lại.

Họ ngồi im lặng trong giây lát.

“Để tôi nói trước,” anh đề nghị. “Cô định kể tôi nghe một câu chuyện ly kỳ mà chưa có ai biết được.”

Cô gật đầu và nhìn anh chăm chú. “Anh không được đăng nó cho đến khi...”

“Cho đến khi cô bảo tôi đăng chứ gì,” anh nói. “Nhưng chúng ta phải thống nhất chọn ra một ngày làm hạn cuối cùng. Và tôi thật sự không muốn câu chuyện này lọt ra ngoài trước khi...”

“Không đâu.”

Nhân viên phục vụ tiến lại anh. “Anh muốn dùng gì ạ?”

“Cho tôi cà phê được rồi, cảm ơn,” anh nói.

“Anh muốn uống cappuccino, latte bí ngô, hay là...”

“Loại cũ và ngon như bình thường là được rồi.”

Nhân viên phục vụ bước đi.

“Được rồi, nghe thử nào,” anh nói.

Đôi mắt Zoe đờ đẫn cứ như đang nhớ về một miền ký ức xa xăm nào đó. “Vào năm 1997, có một kẻ giết người hàng loạt tại Maynard, Tiểu bang Massachusetts. Hắn cưỡng bức và giết hại ba người phụ nữ trẻ. Họ bắt được một nghi phạm nhưng anh ta đã tự tử trong lúc bị giam giữ.”

Harry gật đầu và ghi chép vào sổ. Cuốn sổ này chẳng qua chỉ là bề nổi, anh đã ghi âm lại toàn bộ cuộc trò chuyện rồi, nhưng việc viết xuống sẽ giúp anh tập trung hơn. Anh viết vào: *1997 - Maynard, giết người*

“Massachusetts,” anh lẩm bẩm, hồi tưởng lại bài báo mà anh từng đọc về Zoe. “Đó là nơi cô lớn lên mà, phải không?”

“Maynard là quê nhà của tôi.”

Khả năng tập trung của Harry tăng lên đáng kể. “Được,” anh nói. “Lúc chuyện đó xảy ra thì cô bao nhiêu tuổi?”

“14 tuổi!”

“Rồi, tiếp đi.”

“Tôi tin kẻ giết chết ba người phụ nữ lúc đó cũng là tên gây ra những vụ tại Chicago gần đây.”

“Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người à?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Cô vẫu môi tỏ vẻ bất bình. “Tôi ghét cay ghét đắng cái biệt danh đó. Hắn ta chẳng phải người hộ tang gì cả, chỉ là một tên sát nhân bị ảo tưởng và ham muốn của mình điều khiển thôi.”

“Một con quái vật.” Harry gật đầu.

“Không phải.” Cô rướn người về phía trước. “Không phải quái vật, còn tệ hơn vậy nhiều. Là con người, là một trong số chúng ta. Tôi cũng đã tìm hiểu về anh rồi, Harry Barry.”

Harry nhăn mặt khi nghe cô đọc tên họ đầy đủ của anh.

“Anh thích những bài báo gây sốc và kích thích sự tò mò. Hơn một nửa các câu chuyện anh viết ra đều nói về những vụ bê bối tình

dục.”

“Đó không phải thứ *tôi* thích, mà là thứ độc giả thích.”

“Chắc chắn rồi. Dù sao đi nữa thì... tuy là báo lá cải nhưng chúng không hề rẻ tiền. Anh có nghiên cứu, không đi theo số đông, và anh cho thấy những góc nhìn mới lạ về Sự việc. Anh tự hào về công việc của mình.”

“Cảm ơn cô,” anh trả lời một cách đề phòng.

“Tên sát nhân hàng loạt tại Chicago không phải là quái vật, cũng không phải là ông kẹ. Hắn là một người rất đen tối, hắn có những suy nghĩ méo mó về tình dục và nỗi ám ảnh với cái chết.”

“Sao cô lại nghĩ hắn cũng là tên sát nhân hàng loạt tại Maynard?” Harry hỏi.

Zoe nheo mắt, Harry khoanh tay lại. Bầu không khí giữa họ trở nên căng thẳng. Harry không hề lo lắng, anh đã nắm đằng chuôi rồi. Cô sẽ phải cung cấp cho anh những thông tin mà anh cần.

“Cà phê của anh đây,” nhân viên phục vụ đặt tách cà phê trước mặt anh.

“Cảm ơn.”

“Anh có muốn dùng thêm gì nữa không? Bọn em có...”

“Không, cảm ơn em,” Harry nói. “Bấy nhiêu đây là được rồi, cảm ơn nhé.”

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi rời khỏi. Anh nhấm nháp tách cà phê của mình và nhìn Zoe. Gương mặt cô lạnh nhạt, điệu bộ phiền não ban nãy đã biến mất phần nào, cô ngồi thẳng lưng hơn, điều đó khiến Harry cảm thấy lo lắng.

Anh hắng giọng, đặt cái tách lên bàn. “Cô định giải thích...”

“Hãy điều tra chuyện tôi vừa kể đi,” cô cắt ngang. “Hãy bắt đầu công tác nghiên cứu của mình, phần còn lại tôi sẽ nói cho anh biết sau. Tôi hứa đấy.”

“Cô phải nói cho tôi biết ngay bây giờ, bằng không thì tôi sẽ đăng những gì sẵn có.”

“Làm đi, tôi sẽ phủ nhận tất cả. Rồi anh sẽ lại có một bài báo vớ vẩn mà chẳng ai thèm quan tâm giống như nhiều bài khác của anh.”

Harry nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hai người bắt gặp nhau. Đôi mắt của cô gay gắt, không một chút nhượng bộ, một đôi mắt có thể nhìn thấu anh. Trong giây phút đó, anh tin rằng cô đã đọc được suy nghĩ, nỗi sợ, lẫn hy vọng của mình. Đó là lý do tại sao cô trở nên thư giãn hơn. Cô đã quan sát hành vi, ngôn ngữ cơ thể của anh, cách anh nói chuyện với cô và nhân viên phục vụ. Bằng cách nào đó, cô biết anh sẽ không đăng bài báo kia. "Nhưng nếu vậy thì cuộc điều tra của cô sẽ..."

"Chẳng phải hôm qua anh đã nói với tôi rằng, cả tôi và anh đều không có quyền quyết định thứ gì mới ảnh hưởng đến cuộc điều tra sao? Giờ anh đã biết một câu chuyện đích thực là như thế nào rồi đấy, ít ngày nữa anh sẽ được nghe phần còn lại."

Cô lấy một tờ tiền từ trong ví ra và đập lên bàn. "Cà phê này tôi đãi," sau đó đứng dậy và bỏ đi.

Anh nhìn cô từ đằng sau, rồi lại nhìn tờ tiền trên bàn. Hai mươi đô la, trong khi họ chỉ uống có hai tách cà phê. Anh lắc đầu, cảm thấy buồn cười. Sao người ta cứ thích bỏ đi một cách kịch tính như thế nhỉ? Harry cầm tờ tiền lên, anh móc ra từ trong ví một tờ mười đô la nhàu nhĩ rồi để lên bàn. Anh căng miệng cười ngoác như nhân vật chú mèo Cheshire. Có chuyện để viết rồi, một câu chuyện rất thú vị, và ẩn sau nó là một câu chuyện còn thú vị hơn nữa.

Câu chuyện thật sự không phải là về sát nhân hàng loạt tại Chicago hay sát nhân hàng loạt tại Maynard. Câu chuyện thật sự chính là về Tiến sĩ Zoe Bentley.

CHƯƠNG 53

Khi đang ngồi trong taxi, Zoe đột ngột cảnh giác. Có thứ gì đó khiến cô căng thẳng, nhưng là gì thì không rõ. Cứ như có một thứ ẩn sâu trong não đang phát ra báo động giả nhưng cô không biết nó đang muốn báo hiệu hay đang cảnh báo điều gì với mình. Cô lo ngại liếc nhìn tài xế taxi, nhưng anh ấy là người tài xế tử tế nhất mà cô từng gặp kể từ khi đến Chicago. Anh rất lịch sự, cuộc hội thoại duy nhất giữa họ chỉ là hỏi cô muốn đi đâu. Hay là có gì đó ở ngôn ngữ cơ thể của anh ấy? Thứ mà nhiều năm làm nhà tâm lý học pháp chứng đã ăn sâu vào trong tiềm thức của cô? Không, không phải.

Cô có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Cô nghĩ đến người phóng viên Harry Barry. Có thể anh đã bám đuôi cô sau khi họ gặp nhau. Có khi nào anh ta rình rập để theo dõi cô không?

Dĩ nhiên là có rồi.

Cô liếc nhìn gương chiếu hậu, cố gắng tìm kiếm gương mặt tự mãn của anh ta trong những chiếc xe phía sau nhưng không hề thấy.

Chắc chỉ vì thiếu ngủ thôi. Đương nhiên Zoe phải cảm thấy bất an rồi; cô đang cạn dần năng lượng còn gì.

"Đến nơi rồi," người tài xế nói.

"Đợi ở đây nhé," Zoe nói. "Tôi chỉ đi có mười phút thôi."

Người tài xế gật đầu, cô bắt đầu tin rằng thứ kích thích những tín hiệu cảnh báo của mình không phải là anh. Cô xuống xe và bước vào cơ sở Sửa Chữa Ống Nước Sorenson.

Người duy nhất có mặt ở kho hàng là Jeffrey, nhân viên của Sorenson. Anh cau mày khi nhìn thấy cô.

"Xin chào quý cô," anh nói.

"Chào anh, Clifford có ở đây không?"

"Một lát nữa anh ấy sẽ về ngay. Lại là chuyện của Veronika à?"

"À... phải!"

Jeffrey gật đầu. "Anh ấy lại buồn bã kể từ cái lần cô đến đây. Hy

vọng cô có thể để anh ấy được yên.”

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ đi nhanh.”

“Cô có nghĩ là sẽ bắt được hung thủ không?”

“Không biết nữa, có thể chúng tôi sẽ có được vài đầu mối.”

“Ừ!”

Clifford từ căn phòng đằng sau bước vào văn phòng, “ồ!” Anh nói. “Là cô à.”

“Phải!” Zoe ái ngại. “Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu thôi.”

“Được.”

Cô lấy tấm ảnh của Rod Glover ra. “Anh có bao giờ gặp qua người này chưa?”

Clifford nhìn tấm ảnh thật kỹ, anh cau mày. “Không, tôi không nghĩ vậy.”

“Anh chắc chứ? Có thể là xung quanh khoảng thời gian Veronika bị hại.”

“Cô nghĩ anh ta là hung thủ à?”

“Tôi vẫn chưa biết, tôi đang dõi theo một vài đầu mối.”

“Tôi gặp rất nhiều người. Cho dù đã từng gặp anh ta hai năm về trước, tôi nghĩ mình cũng chẳng nhớ ra đâu.”

Zoe gật đầu, cô không ngạc nhiên lắm. Anh đưa cô tờ giấy, cô cầm nó và làm điều tương tự như đã làm với Daniella trước đó, viết xuống số điện thoại của mình và đặt lên bàn làm việc trong văn phòng. “Tôi sẽ để số điện thoại ở đây, nếu anh nhớ ra được gì thì gọi cho tôi nhé.”

“Được.”

Cô quay người, đang định bước đi thì Clifford gọi: “Cô Bentley.”

“Sao?”

“Tôi, ừm... muốn nói cho cô biết một chuyện. Trước đó cô từng hỏi tôi chuyện Veronika có căng thẳng trước khi biến mất không.”

“Đúng vậy,” Zoe nói.

“Có, tôi nghĩ cô ấy đã lo sợ. Cô ấy... cô ấy giận vì tôi cứ đi câu cá mãi và bỏ cô ấy một mình vào những buổi chiều tối.”

“Cô ấy có nói với anh về chuyện gì khác không?”

“Không nhiều lắm. Nhưng có một lần khi bị kích động, cô ấy đã nói đúng là cha mẹ nào con nấy.”

Zoe chớp mắt. “Ý cô ấy...”

“Cha tôi từng bỏ đi khi tôi còn rất nhỏ. Tôi cảm thấy đau khổ vì đúng là tôi đã liên tục vắng nhà. Tôi... nếu đêm đó tôi không đi câu cá thì...”

“Anh không thể đổ lỗi cho bản thân được,” Zoe nói một cách máy móc. “Anh cũng đâu thể nào ở bên cạnh cô ấy suốt.”

Clifford gật đầu, Zoe biết những lời cô nói chẳng có nghĩa lý gì. Nếu đêm đó anh ấy không đi câu cá, có thể Veronika vẫn còn sống. Cô cũng không chắc liệu anh có thể xem như không biết sự thật đó hay không.

CHƯƠNG 54

Zoe ngồi ở ghế phụ lái nhìn ra cửa sổ, thoáng trông thấy mặt hồ Saganashkee Slough giữa những cái cây. Dòng nước âm u, tĩnh lặng trong hồ phản chiếu nền trời xanh biếc. Mặt trời đang lặn dần, những bóng cây lại kéo dài ra thêm. Zoe nguyền rủa bản thân vì đã không đến đây sớm hơn. Chẳng là lúc định đi thì cô lại nhận được tin nhắn của Harry.

Lại một lần nữa, Zoe đến đây không vì lý do gì đặc biệt. Cũng giống như bao lần khác, cô nhận ra bản thân bị thu hút bởi hiện trường vụ án. Cứ như thể nếu đứng tại nơi mà hung thủ từng đứng thì cô có thể nhìn thấu được tâm trạng của hắn ta, nhưng thực tế thì không. Kế hoạch của cô là dạo bước xung quanh hiện trường vứt xác của cả hai vụ năm 2008. Đầu tiên là hồ Saganashkee Slough, nơi mà Pamela Vance được tìm thấy. Tiếp theo cô sẽ đến con sông Little Calumet, hiện trường vứt xác của Shirley Wattenberg. Nhìn mặt trời lặn, Zoe nhận ra mình không còn đủ thời gian để đến cả hai nơi. Cô quyết định ghé sông Little Calumet vào ngày mai.

Cô liếc nhìn bản đồ đã in ra trước đó và cả ứng dụng Google Maps trên điện thoại. Hiện tại, có thể nói cô đã gần đến vị trí tìm thấy thi thể.

“Anh làm ơn dừng lại ở đây được không?” Cô nói.

“Ở đây à?” Người tài xế taxi có vẻ ngạc nhiên.

“Phải.”

Anh ấy lẩm bẩm gì đó rồi xoay xoay tay lái, dừng lại bên vệ đường.

“Cảm ơn,” cô lục lọi trong túi xách để tìm chiếc ví.

“Ừm... cô có muốn tôi đợi không?”

Cô không muốn bị người tài xế dòm ngó trong lúc loanh quanh ở bờ hồ, đành miễn cưỡng nói. “Không cần, cảm ơn anh!”

“Vậy cô về bằng cách nào?”

Cô hiểu ý anh, đứng ở đây thì khó mà vẫy xe được. Toàn bộ vấn đề đều đến từ quyết định đi cùng xe với Tatum thay vì tự thuê lấy một chiếc. Giờ thì cô bị kẹt lại ở đây và phải trông cậy vào thiện ý của người tài xế taxi.

"Cũng phải, cảm ơn anh," cô nói. "Cứ ở đây đợi tôi nhé!"

"Cô đi khoảng bao lâu?"

Cô nhìn lên bầu trời nhá nhem tối. "Quá lắm là nửa tiếng."

Anh gật đầu hài lòng. Cô đưa người tài xế thẻ tín dụng của mình, nhưng anh xua tay. "Khi nào về rồi trả tôi luôn một thể."

Cô cảm ơn anh rồi ra khỏi xe, cẩn thận liếc nhìn cả hai phía. Cả con đường gần như trống trải, chỉ có một chiếc xe lái ngang qua mặt họ. Zoe băng sang đường và bước xuống bờ hồ mọc đầy cỏ. Cô đứng đối diện mặt nước, cố gắng hình dung cái chết của Pamela Vance tám năm về trước. Chiếc thuyền kayak của nạn nhân được tìm thấy cách đó không xa. Là Glover biết cô ấy sẽ chèo thuyền tại đó hay hắn để ý cô ấy trên đường và quyết định chớp lấy thời cơ? Có thể hắn đã kết bạn với cô ấy và cùng cô đi chèo thuyền kayak. Không biết chiếc thuyền ấy có một chỗ ngồi hay là hai chỗ nhỉ? Hồ sơ vụ án không đề cập đến chi tiết này. Cô tự nhủ khi nào quay về văn phòng phải kiểm tra lại những tấm ảnh ở hiện trường.

Từ bờ hồ có thể nhìn thẳng ra con đường bên ngoài, phần bờ hồ kéo dài về phía Tây cũng tương tự. Nhưng phía Đông thì không, dải đất ven bờ nằm cách xa con đường bên ngoài hơn, tầm nhìn đã bị các bụi cây che khuất. Glover sẽ không cưỡng bức và siết cổ cô ấy tại khu vực dễ bị nhìn thấy; đó là điều chắc chắn. Cô quay sang bên trái và bắt đầu bước dọc theo bờ hồ, những bụi cây chắn giữa cô và con đường ngày một rậm rạp, cho đến khi không còn nhìn thấy con đường nhựa màu xám qua những tán lá và cành cây. Thật khó để định vị khu vực ven bờ, mặt đất đầy những bụi rậm và cây cối. Không dễ gì phát hiện ra những chướng ngại vật dưới bầu trời ảm đạm, mờ ảo này. Suýt nữa cô đã vấp phải một rễ cây to.

Cô nhìn sang mặt hồ lần nữa. Không khí nơi đây rất yên tĩnh, hầu như không có gió. Dòng nước hoàn toàn phẳng lặng. Mặt trời đang

xuống thấp hơn, sắc xanh của nước trong hồ ngày một sẫm màu, gần như đen kịt. Đã đến lúc phải về rồi. Cô quyết tâm quay lại nhà nghỉ và kể cho Tatum nghe về những phong bì, nhưng ý nghĩ ấy khiến cô lo lắng. Đã nhiều năm qua cô chưa bao giờ nhắc đến những phong bì với bất kỳ ai, nhưng đây chắc chắn không phải là chuyện mà cô có thể tiếp tục giữ kín.

Zoe vừa quay lại thì đột ngột bất động. Có một người đàn ông đang bước về phía cô, hắn ta cúi gằm mặt xuống đất và bước xung quanh một bụi cây nhỏ. Hắn bước đi rất chậm, có phải là vì trời đang tối dần không?

Không, hắn đang cố không phát ra tiếng động.

Người đàn ông chỉ đứng cách cô có mười thước Anh, bãi cỏ và bờ hồ bùn lầy đã che giấu bước chân hắn ta. Hắn ngước mặt lên, ánh mắt họ bắt gặp nhau.

Hai mươi năm trôi qua, tính ra giờ này hắn đã được bốn mươi mấy tuổi. Người đàn ông gầy gò, cao lêu khêu ngày nào giờ đã có bụng phệ; gương mặt cũng mập mạp hơn trông thấy. Trông vô cùng khác biệt so với hình ảnh đã khắc sâu vào ký ức cô, ký ức về một tên sát nhân ở độ tuổi thiếu niên, nhưng đôi mắt ấy thì vẫn như cũ. Một đôi mắt ngây ngô, thích giễu cợt, che lấp đi những suy nghĩ đầy bạo lực. Hắn chính là Rod Glover.

Chân của cô lúc này đã bắt đầu chuyển động, tốc độ phản xạ còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ. Glover đã chặn mất đường về, cô chỉ còn cách tiến về phía trước, nơi cách xa con đường bên ngoài hơn. Cô nhảy qua một bụi cây thấp, cố gắng lao đi nhanh nhất có thể trong khi cơ bắp đang rệu rã. Hormone adrenaline dâng lên và tràn vào trong não, che giấu đi sự mệt mỏi. Trong đầu cô lúc này chỉ có một thông điệp duy nhất, *chạy, chạy, chạy.*

Hắn đuổi theo cô từ phía sau, một người đàn ông nặng nề, bước chân của hắn phát ra tiếng "huỳnh huỵch", to hơn tiếng bước chân của cô rất nhiều. Dáng cô cân đối, còn hắn thì không. Zoe liếc nhìn phía sau, thấy mình đã bỏ xa Glover, cô liền chạy vào lùm cây và tiến thẳng về phía con đường.

Đây là hướng đi hợp lý, là hướng đi đúng đắn. Ra đường đồng nghĩa với an toàn. Nếu có thể chạy ra đường và quay lại nơi chiếc taxi đang đợi ban nãy thì cô sẽ được cứu.

Zoe đã đánh giá thấp độ dày đặc của những tán lá. Mới băng được sáu feet, cô đã đụng phải một bụi rậm, cô rẽ trái, suýt tông vào một cái cây, rẽ lần nữa, lại vấp phải thứ gì đó rồi ngã nhào. Cô choáng váng đứng dậy và quay lại. Glover đang ở trước mắt, hắn dùng một vật cùn đánh vào mặt cô.

Cô thở hổn hển một cách khó nhọc, đôi mắt lờ mờ, những đốm sáng như đang bơi lội trong phạm vi tầm nhìn, xung quanh chỉ có bóng đêm. Phải mất vài giây cô mới nhận ra mình đang nằm trên mặt đất, mắt nhìn chằm chằm lên bầu trời tăm tối. Có một vật lạnh ngắt bằng kim loại đang dí vào cổ cô. Bên tai trái không ngừng vang lên một thanh âm cao vút.

“La lên phát là tao sẽ cắt cổ mày ngay, con khốn,” một giọng nói the thé bên tai Zoe.

Cô thở khó nhọc, có thứ gì đó dinh dính đang nhỏ xuống trán. Máu à? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cô nhớ hắn đã dùng thứ gì đó để đánh mình.

Hắn níu chặt hai nách Zoe và kéo cô dậy. Cô bắt đầu vùng vẫy, con dao lại càng dí sát hơn. Glover đã khứa vào một bên cổ của cô, lưỡi dao cắt đứt những sợi cơ, máu nhỏ xuống vai và ngực khiến chiếc áo sơ mi ướt đẫm.

“Lại nào,” Glover thì thầm vào tai cô, giọng hắn hung ác, thèm khát. “Đứng dậy.”

Hắn kéo lần nữa, Zoe tuân theo và loạng choạng đứng dậy, cảm giác buồn nôn quá đỗi khiên cô suýt nữa nôn khan. Lưỡi dao vẫn không rời cổ Zoe, tay còn lại của Glover nắm lấy hai tay cô vặn ra phía sau.

“Đi!” Hắn rít lên và đẩy cô về phía dòng nước, cách xa những cái cây, cách xa con đường bên ngoài.

Cô vấp ngã về phía trước, cố gắng bước thật chậm để câu giờ, cố gắng suy nghĩ mặc cho đầu óc giờ đang mụ mị và cơn đau nhói bắn

thẳng lên cổ và trán. Glover muốn cô đi thật xa con đường, thật xa chiếc taxi và những người có khả năng bắt gặp họ. Nơi mà không một ai có thể thấy cô, không một ai nghe cô la hét. Và một khi đã đi đủ xa, số phận của cô cũng sẽ giống như những nạn nhân trước đó. Ý nghĩ này thật đáng sợ, cô bất chợt rùng mình. Ngay cả chuyển động nhỏ đó của cô cũng khiến Glover căng thẳng, hắn ấn con dao vào cổ cô.

"Làm ơn đi," cô nghiến răng nói. "Tôi..."

"Im lặng," hắn thì thầm. "Cả đời tao nghe giọng của mày nhiều lắm rồi. Đi tiếp đi."

Cô bước thêm ba bước nhỏ, Glover đẩy cô về phía trước. Zoe suýt mất thăng bằng, đầu cô quay mòng mòng và đau như búa bổ. Glover lôi hai tay cô kéo dậy, khiến nó bị vặn nhiều hơn nữa. Cô buột miệng phát ra một tiếng la nhỏ, lưỡi dao lóe sáng lại cứa sâu vào vai cô.

"Để tao nhắc nhở đến lần thứ ba thì mày sẽ xong đời," hắn nói.

"Anh muốn gì?" Cô thì thào.

"Tao muốn mày đi tiếp," hắn nói và thúc vào người cô lần nữa.

Từng bước, tùng bước một, hắn đẩy cô ra khỏi những bóng cây. Cô không thể để hắn đưa cô đi được, phải chống trả thôi. Tốt hơn là chết ngay bây giờ, thà bị cắt cổ còn hơn để hắn đưa đi đủ xa rồi tùy ý làm bất cứ điều gì hắn muốn. Thế nhưng cơ thể cô lại không chịu tuân theo, cả tim lẫn đầu đều đập mạnh trong lúc cô bước thêm bước nữa. Lại một bước nữa. Và một bước nữa.

Hắn bắt đầu lên tiếng, giọng đầy khinh miệt. "Thật ngạc nhiên khi được gặp lại mày sau ngần ấy năm, Zoe à. Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói với nhau, có rất nhiều chuyện cần kể, có phải không nào? Em gái mày sao rồi? Còn cha mẹ mày nữa?"

Ngay lúc Zoe sắp sẩy chân lần nữa, những bánh răng trong đầu cô bắt đầu chuyển động, bắt đầu phân tích hắn, đánh giá hắn. Sự tự tin của hắn đang tăng dần, hắn đang trở nên kiêu ngạo. Biết đâu đi xa nơi an toàn lại là cách để đối phó với hắn. Những tên kiêu ngạo, khỏe mạnh thường mắc sai lầm. Hắn vẫn còn xem cô như một đứa nhóc 14 tuổi nhỏ bé, yếu đuối. Nhưng hai mươi năm đã trôi qua, cô

đã lớn, đã học được nhiều thứ. Tất cả những gì cô cần làm lúc này đó là lợi dụng sự tự tin của hắn và chờ đợi thời cơ.

"Không nhận ra tao đi theo mày hả con khốn? Tao đã bám đuôi mày cả ngày rồi, làm đặc vụ của FBI thì phải chú ý chứ. Nhưng mà mày đâu phải đặc vụ, đúng không, *Tiến sĩ* Bentley?"

Zoe không trả lời mà vẫn bước tiếp, đầu óc trở nên linh hoạt hơn. Thì ra *đây* chính là thứ kích thích hồi chuông cảnh báo trong đâu cô trước đó. Hắn đã đi theo xe taxi của cô.

"Nhận được mấy phong bì của tao chưa? Tao đã để lại cho mày ngay khi phát hiện ra mày cũng đang ở đây. Tao thấy đó là cách hay để chào hỏi một người bạn cũ."

"Anh chỉ cần gọi là được mà."

Hắn cười lớn, một giọng cười vừa gượng ép, vừa điên loạn, vừa quen thuộc, lại vừa ghê người. Sau đó, hắn đẩy cô thật mạnh về phía trước.

Tiếng vang bên tai Zoe dần biến mất, những cú vấp ngã chỉ là giả vờ chứ không còn là thật, đôi chân yếu ớt chỉ là diễn kịch. Cô hít thở sâu, hít vào không khí trong lành của buổi chiều, chờ cho con dao rời xa cổ mình chỉ một inch, chờ bàn tay hắn buông cô ra, chờ bất kỳ một thời cơ nào.

Hắn ghé sát tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào má Zoe. "Chỗ này vẫn chưa phải, biết không, nơi tao giết nó ấy. Xa hơn nơi này một chút."

"Ai, Pamela hả?" Cô hỏi.

"Đừng có giả ngu nữa con khốn, mày đâu có ngu. Tao vẫn còn nhớ tiếng nó khóc thút thít dưới chân tao, cố gắng vùng vẫy. Nó mạnh lắm Zoe à, nó có tập thể hình. Nhưng cũng vô dụng thôi, vô dụng."

"Anh đang định đưa tôi đến đó à?" Cô hỏi. *Câu giờ đi. Phải câu giờ thêm.*

"Không cần," hắn nói, giọng hắn trầm hơn, thèm khát hơn. "Nhiêu đây là đủ xa rồi, quỳ xuống."

"Sao cơ?"

“Quỳ xuống ngay.”

“Glover, anh đang làm...”

“Làm ngay đi, khốn kiếp!”

Zoe cẩn thận và chậm rãi quỳ xuống, cả người cô gồng lên. Không còn thời gian nữa, phải hành động ngay.

Lưỡi dao không còn đặt ngay cổ. Cô bắt đầu xoay người, bàn tay đã nắm sẵn, chuẩn bị đập vào cái bụng béo mềm của hắn.

Nhưng sau đó có một thứ vòng quanh cổ cô và siết chặt. Tác dụng của nó đến ngay lập tức, cô không tài nào thở nổi. Có thứ gì đó đang phát ra âm thanh lạ. Là cô; cô đang thở khò khè, ho sặc sụa, cố gắng hít không khí vào cơ thể. Tầm nhìn của cô mờ đi trong lúc dùng móng bấu vào vật đang quấn quanh cổ, cố gắng nói lỏng nó, tuyệt vọng tìm kiếm một thứ: không khí.

Cô không nhìn thấy những ký ức trong đời hiện ra trước mắt. Thay vào đó, cô nhìn thấy những tấm ảnh mà cô đã lấy được từ hồ sơ vụ án tại Sở Cảnh sát Maynard. Ảnh của Beth, Clara và Jackie, thi thể không một mảnh vải của họ nổi trên mặt nước, một chiếc cà vạt quấn quanh cổ. Đây chính là những gì đã xảy ra với họ.

Máu dồn lên tai của Zoe, nhưng hơn thế nữa, cô nghe thấy tiếng thở khó nhọc của gã đàn ông phía sau, những ngón tay của hắn sờ soạng khóa quần của cô, cố gắng kéo nó xuống, cổ họng hắn phát ra những tiếng gầm gừ giận dữ. Cô biết là chỉ cần tập trung thì cô có thể sống sót thoát khỏi nơi đây. Cô vẫn tỉnh táo; còn hắn thì đã bị dục vọng chiếm giữ. Nhưng bây giờ cô không thể thở được, cô chỉ muốn được thở mà thôi. Miệng cô mở ra rồi khép lại, thở hổn hển trong tuyệt vọng, cố gắng hít vào. Cô thử nắm lấy bàn tay đặt trên quần mình, phấn duy nhất trên cơ thể hắn mà cô có thể chạm đến, nhưng không thể làm được gì. Mọi thứ trở nên mờ ảo, những ngón tay của cô yếu ớt, hai bàn tay buông lơi.

Sợi thòng lọng được nới lỏng. Cô có thể hít một hơi thở nhỏ, nhỏ đến không tưởng. Cảnh vật bỗng hiện rõ trước mắt, những ngón tay của hắn đã nằm trong quần cô, cạ vào bắp đùi trái của cô. Hắn cười lớn, vẫn là tiếng cười khúc khích cao vút và điên rồ mà cô từng nghe

ngày xưa. Hắn để cô thở là có mục đích, hắn muốn cô còn sống để thực hiện việc này đây.

Quá tự tin. Quá kiêu ngạo.

Cô dùng hết sức vung đầu về phía sau. Cô hy vọng đập trúng bụng Glover, nhưng thay vào đó cô lại nghe âm thanh vỡ vụn và tiếng gào rú trong đau đớn. Thì ra hắn đang khom người phía sau để cởi quần của Zoe và cô vừa đập vào mũi hắn. Sợi thòng lọng đã hoàn toàn bị nói lỏng khi hắn ngã ra sau. Zoe hít vào một hơi thở khó nhọc và nhanh chóng di chuyển. Cô lao người về phía trước, vẫn chưa đứng lên nổi nhưng đủ mạnh để bò đi và lộn người về phía sau, quan sát hành động của Glover.

Hắn đang đứng phía trên cô, máu chảy xuống từ trên mặt, đôi mắt đầy căm phẫn, miệng nhăn nhó như một con thú đang gầm gừ. Hắn gào lên và nhào về phía cô, cô nhấc một đầu gối và dùng hết sức đá mạnh, trúng vào... chỗ nào đó trên người hắn. Ngực, bụng, gì đó cô cũng chẳng biết. Hắn vẫn không dừng lại. Hắn đã ở trên người cô, co những ngón tay lại thành nắm đấm và thụi mạnh, cơn đau lại bộc phát khi nắm đấm của hắn trúng vào má cô.

Tay cô tóm được thứ gì đó rất cứng, là một cục đá; cô vùng dậy, cục đá đập vào mặt hắn, trúng vào cái mũi bị gãy. Hắn ngã ra sau gào rú. Lần này cô sẽ không bỏ đi đâu nữa, cô đẩy người về phía hắn, vung hai bàn tay lên, móng tay cô cào vào gương mặt máu me của Glover, tìm kiếm đôi mắt hắn.

Hắn la lên và đẩy cô ra. Zoe ngã lăn, cảm thấy nóng và đau nhói ở hông. Tay cô lần xuống phần thịt nóng như lửa đốt, cảm thấy mạch máu đang đập giữa những ngón tay. Có gì đó đã cắt trúng cô.

Là con dao. Hắn đã làm rớt con dao trong lúc siết cổ Zoe, và cô vừa mới lăn qua lưỡi dao.

Cô điên cuồng dò tìm trên mặt đất, phát hiện một tia sáng lấp lóe. Kia rồi.

Cô lao tới, dùng ngón tay bấu chặt cán dao. Glover nhìn sang cô, trông hắn bây giờ giống quái thú hơn là con người.

Gần như là một con quái vật thực sự.

Tay cô gồng lên. Bàn tay cầm dao vùi sát mặt đất, bị cỏ lấp lại. Cô hy vọng hắn sẽ vì đổ máu và phẫn nộ mà không nhìn thấy nó. Cô giả vờ yếu đuối, vấp ngã, vờ phát ra một tiếng kêu đau đớn rất chân thật. Cô dõi theo ánh mắt hắn ta, cô biết hắn sẽ di chuyển đi đâu, sẽ tấn công ở chỗ nào. Tất cả những gì cô phải làm là đẩy tay về phía trước.

Hắn nhào tới, cô dùng dao đâm một phát. Zoe không hề nhận ra mình đã yếu đi cỡ nào, hoa mắt cỡ nào. Thay vì đâm vào bụng Glover như dự định, cô lại chém vào đùi hắn.

Hắn kêu gào trong đau đớn, nhưng cô còn nghe được một thứ khác. Đầu cô bắt đầu xử lý âm thanh, bao nhiêu năm rèn luyện đều được đem ra vận dụng. Cô nghe được nỗi sợ của hắn.

Bản năng mách bảo Zoe nên quay người bỏ chạy lần nữa. Cô đã có được con dao; chân hắn lại đang bị thương. Cô đang có lợi thế, cô có thể chạy thoát.

Nhưng không, cô ép bản thân đứng dậy, cả cơ thể kêu gào trong cơn đau cực độ. Bờ vai bị chém đang tê liệt vì đau đớn. Cô đứng thẳng, cầm con dao trước mặt và nhăn nhó, ngón tay cô siết chặt cán dao. Họ nhìn nhau, miệng cô lại mở rộng hơn. Không phải cười, đó là một con thú đang nghiến chặt hai hàm răng của nó.

Glover do dự, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Suýt nữa cô đã cười thành tiếng khi đuổi theo hắn từ phía sau, nhưng hormone adrenaline đã bắt đầu suy giảm. Đầu cô đau như búa bổ, vai như bốc cháy, vết cắt trên cổ đau nhói. Cô nhận ra mình đang thở khò khè, cổ họng vẫn còn đau. Cô hầu như không bước nổi, không thể nào theo kịp Glover, kẻ đang gắng sức đi khập khiễng bằng một chân lành lặn của hắn. Cô ép bản thân đứng vững, hắn liếc nhìn phía sau, và thứ mà hắn nhìn thấy khiến cho hắn tiếp tục chạy. Cô đã giấu đi sự yếu đuối của mình rất tốt.

Ngay khi hắn vừa đi khỏi, đấu gối cô sụp xuống, tay buông con dao, cô ngã xuống mặt đất. Một tiếng nức nở và rên rỉ phát ra từ trong cổ họng.

Cô nửa bò nửa khập khiễng. Đi được khoảng một trăm feet, cô lại

vấp ngã rồi nằm luôn dưới bãi cỏ. Cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

CHƯƠNG 55

Tatum đếm những bước chân trong lúc dạo bước tại phòng chờ của bệnh viện. *Một... hai... ba...* anh đếm đến mười ba. Lần trước anh đếm được mười hai, lần trước đó nữa là mười lăm vì có người ngáng đường anh.

Anh cũng không chắc mình đã bước trên cùng một đường được bao nhiêu lần. Anh quên mất rồi. Một trăm? Hai trăm? Một nghìn?

Sàn nhà lót linoleum đã bị xước khá nhiều chỗ. Anh đoán mình không phải là người duy nhất đi qua đi lại trong từng ấy năm. Căn phòng này đã chứng kiến sự bất an và lo lắng nhiều hơn bất kỳ căn phòng nào khác trong đời người. Nếu phòng chờ ở bệnh viện mà gặp phòng học trong quán bar, nó sẽ nói: "Mày nghĩ *mày* biết lo sợ là gì sao? Để tao nói cho mày nghe..."

Tatum đã bị lạc khỏi dòng suy nghĩ, những tổ hợp hình xoắn ốc lố bịch thường thấy trong suy nghĩ của anh tan biến thành hư không.

Trước đó anh đã thoáng thấy Zoe trước khi bị y tá đẩy ra khỏi phòng cấp cứu. Cổ và thân cô ướt đẫm máu. Gương mặt thì bầm tím, tái nhợt. Chỉ mới thấy có bấy nhiêu thôi mà tim anh đã hỗn loạn. Người y tá đã hứa họ sẽ cho anh biết tình trạng của cô sớm nhất có thể, vậy mà nãy giờ anh đi đi lại lại hết lần này đến lần khác vẫn chưa thấy ai gọi.

Martinez đã ở cùng anh khoảng mười phút trước khi rời khỏi. Ông có nói mình sẽ quay lại sau, ông muốn kiểm tra lời khai của người tài xế taxi và xem các kỹ thuật viên bên phòng pháp chứng đã khôi phục được gì từ hiện trường chưa.

Người phụ nữ nhỏ nhắn, gắt gỏng trông thật bất lực trên cái bàn kia. Không thể nào quát mắng hay cãi lại anh nữa. Tay anh siết chặt, nỗi khát khao muốn đấm vào thứ gì đó lại dâng trào. Hồi còn ở LA, anh có một bao cát trong nhà và gần như chiều nào cũng dùng nó để trút bỏ căng thẳng trong công việc. Anh vẫn chưa có thời gian để treo

một cái trong căn hộ mới, giờ anh mới cảm thấy thật nhớ nó làm sao.

Cảm giác không biết chuyện gì đã xảy ra thật kinh khủng. Anh đã chứng kiến điều đó suốt mấy năm qua, người ta cầu xin anh cho họ một chút thông tin, hỏi anh hàng đống câu hỏi mà có thể dễ dàng tóm gọn lại bằng hai từ: *tại sao?* Cô ấy đã làm gì tại hồ Saganashkee Slough? Ai đã tấn công cô ấy? Kẻ đó bây giờ đang ở đâu?

Tại sao?

Trước đó trông cô ấy có vẻ buồn phiền và lo lắng. Ban đầu anh cứ tưởng là vì mệt mỏi, nhưng giờ thì anh cũng không chắc nữa.

Tatum ngồi xuống và cố gắng dẹp bỏ những câu hỏi trong đầu. Anh không phải người hay cầu nguyện, nhưng mỗi lần có người thân nào gặp nguy hiểm, anh lại đặt ra thỏa thuận với Chúa. Đó là tại sao ba năm trước anh ngừng hút thuốc, lúc người thân bị bắn, anh đã hứa với Chúa rằng anh sẽ cai thuốc nếu như người đó được sống sót. Đó cũng là lý do vì sao anh bán chiếc Toyota Camry mới tinh của mình và đem số tiền dâng hiến cho nhà thờ: Chúa đã giúp mẹ anh hồi phục khỏi căn bệnh suy thận.

Và giờ đã đến lúc giao kèo với Chúa lần nữa. Anh cố gắng nghĩ xem mình có thể cho Ngài thứ gì để đổi lấy tính mạng của Zoe.

Chúa ơi, nếu Zoe...

"Tatum Gray?"

Anh quay lại, nhìn chăm chú người y tá đang tiến về phía mình. Ánh mắt của cô ấy thoải mái à? Hay là lo lắng? Hay là ân cần như một người mẹ?

Không, chỉ là bình thản thôi. Anh không hiểu như vậy có nghĩa là gì.

"Cô ấy đang ở trong phòng hồi sức, rồi sẽ khỏe lại thôi," người y tá nói.

Tatum thở phào nhẹ nhõm. "Tôi vào gặp cô ấy được không?"

"Hai người có quan hệ gì không?"

"Không," Tatum nói, sau khi nghĩ lại, anh lấy huy hiệu và giơ ra. "FBI đây, cô ấy nắm giữ một vài thông tin quan trọng mà chúng tôi đang cần gấp."

Người y tá mím môi, tỏ vẻ không tin. “Thôi được,” sau một hồi cô lên tiếng, giọng nói có phần lạnh lùng hơn. “Anh sẽ được gặp cô ấy trong ít phút. Tôi sẽ đưa anh đến đó sau khi cô ấy đã sẵn sàng.”

Tatum gật đầu, trong lòng cực kỳ nhẹ nhõm.

Sau khi người y tá rời đi, Tatum ngồi trên chiếc ghế trống, hai bàn tay đan vào nhau. Anh thở hắt ra một hơi dài, rồi lại một hơi dài nữa.

Có tiếng sột soạt, một người đến ngồi cạnh Tatum và đưa anh cái cốc giấy.

“Đây,” Martinez nói. “Uống cà phê đi.”

Tatum cảm kích nhận lấy cái cốc. “Cảm ơn, vừa rồi y tá nói với tôi là Zoe vẫn ổn.”

“Ồ, tốt rồi!” Martinez nói, giọng ông cũng nhẹ nhõm hơn.

“Người tài xế taxi nói gì?”

“Cô ấy đã yêu cầu anh ta đưa mình đến hồ Saganashkee Slough và còn chỉ anh ta dừng đúng chỗ,” Martinez nói. “Cô ấy xuống xe, bảo là sẽ quay lại trong vòng nửa tiếng rồi đi bộ xuống bờ hồ. Vài phút sau, có một chiếc xe dừng lại phía trước và một người đàn ông bước ra.”

“Anh ta có nói ngoại hình người đó trông như thế nào không?”

“Miêu tả rất mơ hồ. Hiện giờ họ đang làm việc với anh ta tại đồn. Thật ra anh ta đã cố ý không nhìn kỹ; anh ta tưởng Zoe đến đó để hẹn hò lén lút với gã đàn ông kia.”

Tatum gật đầu, dĩ nhiên rồi.

“Dù sao đi nữa thì... anh ta đã chờ ở đó. Sau một hồi thì nhìn thấy người đàn ông quay trở lại, chân hắn khập khiễng. Người tài xế taxi có gọi nhưng hắn không trả lời, chỉ bước vào trong xe rồi lái đi mất. Người tài xế thấy lo nên đã đi tìm Zoe, sau đó phát hiện cô ấy nằm bất tỉnh cách con đường vài trăm thước Anh. Đó cũng là lúc anh ta gọi xe cứu thương và cảnh sát.”

“Anh ta có miêu tả chiếc xe không?”

“Là một chiếc Toyota Prius màu trắng,” Martinez nói. “Không nhìn thấy biển số xe.”

“Có tìm được gì tại hiện trường không?”

“Chúng tôi tìm thấy một con dao và vài vết máu. Có một vệt máu kéo dài đến chỗ đỗ xe của người đàn ông kia, có vẻ như Zoe cũng đã cắt trúng hắn ta.”

Tatum gật đầu.

“Nghe này đặc vụ... tôi đã từng hỏi cậu câu này rồi. Tại sao cô ấy lại đến đó vậy?”

“Tôi không biết,” Tatum mệt mỏi nói. “Tôi thề là tôi không biết.”

“Bộ trước đó cô ấy không có nói gì với cậu sao?”

“Không.”

“Không đề cập đến hồ Saganashkee Slough à?”

“Không.”

“Tatum Gray đâu?” Người y tá lại tiến về phía anh. “Mời anh theo tôi.”

Tatum đứng dậy, Martinez cũng đứng theo.

“Tôi xin lỗi,” người y tá nói với Martinez. “Chỉ có...”

Ông giở huy hiệu ra. “Sở Cảnh sát Chicago,” ông nói.

“Tôi cần nói chuyện với...”

Người y tá trợn tròn mắt. “Thôi được, đi theo tôi.”

Cô dắt họ xuống một hành lang nhỏ dẫn đến căn phòng nhỏ màu trắng. Zoe đang nằm trên giường bệnh, trông rất yếu ớt. Những ngón tay của Tatum siết chặt khi nhìn thấy dải băng quấn quanh cổ, con mắt đen thui và vết bầm tím trên trán cô.

“Đặc vụ Gray,” giọng cô uể oải. “Trung úy Martine…”

Trong giây phút đó, Tatum cứ tưởng cô sẽ cảm ơn họ vì đã đến thăm cô, hoặc trấn an họ rằng cô vẫn ổn.

“Rod Glover,” cô nói. “Đó là tên của hắn.”

Anh chớp mắt, phải mất một hồi não anh mới xử lý xong những gì mình vừa nghe.

“Đó là tên của người đàn ông đã tấn công cô à?” Martinez cao giọng hỏi.

“Phải, hắn bám theo tôi từ đồn cảnh sát.”

Giọng cô khàn khàn, cứ như thể việc nói chuyện rất khó khăn. Xung quanh cổ cô có những vết bầm, nơi mà dải băng không che

được. Cô đã bị siết cổ.

"Rod Glover là ai?" Martinez hỏi.

"Hắn là một tên sát nhân hàng loạt, tôi nghĩ hắn chính là kẻ đã ướp xác những người phụ nữ."

"Làm sao cô quen được hắn?"

Cô im lặng một hồi rồi chậm rãi nhắm mắt. "Hắn đã giết hại ba người phụ nữ tại Maynard, lâu lắm rồi."

"Vào năm 1997." Tatum nói, anh cảm thấy buồn nôn.

"Đúng vậy."

Martinez nhìn anh. "Vậy là cậu *đã* biết chuyện?"

"Tôi..." Tatum ngập ngừng, anh cũng không rõ mình đã biết được những gì. "Tôi nghĩ cô ấy đã cố kể cho tôi nghe về chuyện này."

"Tại sao cô lại đến hồ Saganashkee Slough?" Martinez hỏi.

"Bởi vì tôi muốn xem nơi mà Pamela Vance đã bị giết."

"Pamela Vance là ai?" Martinez và Tatum hỏi gần như đồng thanh.

"Là một nạn nhân khác." Rõ ràng Zoe đang dần mất tập trung, mí mắt cô co giật.

"Được rồi." Người y tá đi vào. "Bấy nhiêu đây là đủ, sáng sớm mai các anh có thể đến nói chuyện với cô ấy sau."

Tatum lê bước ra khỏi phòng, đôi chân anh nặng nhọc cứ như bị gắn với mấy chiếc xe chở đá. Cô từng kể cho anh nghe về Rod Glover nhưng anh đã phủi bỏ. Anh không thèm đếm xỉa đến cô hết lần này đến lần khác. Cô đã tự mình đi kiểm tra, và suýt nữa thì bị giết. Là lỗi của anh.

"Đặc vụ Gray," Martinez gọi ở phía sau, giọng ông dứt khoát và lạnh lùng.

Anh dừng lại và quay sang. "Sao?"

"Cậu đã nói là cậu không biết gì về chuyện này mà?"

"Tôi không biết... là cô ấy đã kể cho tôi nghe. Có một tên sát nhân hàng loạt đã giết chết ba người phụ nữ trẻ tại nơi mà cô ấy từng sinh sống. Nhưng tôi đã không thèm lắng nghe."

"Và cô ấy không nói cho chúng tôi biết," Martinez nói. "Và giờ thì

cô ấy bị thương."

"Phải."

"Nói tôi biết xem cậu đã biết được những gì."

Tatum kể lại những gì anh còn nhớ từ lần nói chuyện với Zoe trong nhà hàng. Cũng không có bao nhiêu.

"Được rồi," Martinez nói. "Ngày mai tôi sẽ quay lại để nói chuyện với cô ấy kỹ hơn. Và kể từ bây giờ, hai người không cần phải điều tra vụ án này nữa."

"Sao cơ?" Tatum bàng hoàng hỏi. "Nhưng chúng tôi..."

"Các người tự mình đi điều tra giống y như tôi đã nghĩ. Bây giờ Tiến sĩ Bentley tự gây nguy hiểm cho bản thân, một phần cũng vì trước đó cậu không chịu chia sẻ hết toàn bộ thông tin."

"Đợi đã..."

"Chúng ta kết thúc ở đây thôi, Đặc vụ Gray. Ngày mai rồi nói tiếp."

CHƯƠNG 56

Quantico, bang Virginia, thứ Hai, ngày 25 tháng 07 năm 2016.

Zoe chưa bao giờ thấy Mancuso giận dữ như lúc họ bước vào văn phòng bà vào sáng thứ Hai hôm nay. Vị Thủ trưởng đơn vị hít thở đều nhìn họ, bà hít vào bằng mũi và thở ra chậm rãi, không nói một lời. Zoe gần như chắc chắn là Mancuso đang đếm thầm trong miệng, và cô tự hỏi bà đã đếm đến số mấy rồi.

Họ đang ngồi trước bàn làm việc của Mancuso. Tatum ngồi trên chiếc ghế hành hình dạng ghế gấp liền bàn, nét mặt anh là một sự pha trộn giữa hối lỗi và bất cần, một nước đi khôn ngoan. Zoe ngồi bên trái Tatum, mặt cô nhăn nhó khi những vết khâu dưới hông bắt đầu nhói lên. Không chỉ vậy, cô còn bị chấn động nhẹ, cổ thì bị khâu, vết thương trên vai đã khô lại và trên mắt là một vết bầm đen thật lớn. Mỗi khi đột ngột cử động, mọi thứ sẽ đau nhói cùng một lúc. Đêm qua trước khi từ Chicago bay về, một người phụ nữ tại sân bay đã tiến lại gần và đưa cho cô một tờ bướm: nơi nương tựa dành cho phụ nữ bị bạo hành. Cô ấy còn liếc đểu Tatum một cái, ắt hẳn đã tưởng anh là chồng của Zoe.

“Để xem,” Mancuso nói, giọng bà điềm đạm và chừng mực. “Tôi vừa xem qua báo cáo chi tiết của hai người, cả e-mail ngắn gọn và giận dữ từ Trung úy Martinez và cái e-mail có đúng một dòng từ cảnh sát trưởng Chicago nữa.”

Zoe cúi mặt, nhìn chằm chằm vào hai lòng bàn tay. Báo cáo của cô là một lời khai vừa dài vừa khô khan liệt kê chi tiết quá trình mà cô đã phá hỏng tất cả. Không chia sẻ những chuyện khả nghi với cảnh sát và cộng sự của mình. Không cho họ biết chuyện ba phong bì để lại tại hiện trường. Tự mình đi kiểm tra hiện trường vụ án. Không chú ý đến kẻ bám đuôi. Đó cũng là những lý do giúp cho Rod Glover thành công biến mất tăm mất dạng.

“Sở Cảnh sát Chicago và FBI đã đồng ý không tiết lộ với bên báo chí về sự việc xấu hổ lần này. Áp lực từ quần chúng đối với việc bắt giữ tên hung thủ này rất lớn, và chúng ta muốn họ *th*ấy là chúng ta có khả năng làm được điều đó.”

Tatum hắng giọng, có vẻ đang định nói gì đó. Mancuso liền nhướng một bên mày tỏ vẻ đe dọa. Anh đành im lặng.

“Lẽ dĩ nhiên, cả vị Trung úy lẫn tôi đều có hứng thú muốn biết vì sao cô giấu nhẹm thông tin quan trọng về vụ án. Báo cáo của cả hai người đều không thấy giải thích lý do đằng sau quyết định này.”

Zoe bồn chồn không yên. “Tôi...”

“Lúc đầu nghe qua chuyện đó có vẻ hơi khó tin,” Tatum nói, giọng anh đều đều. “Tiến sĩ Bentley có kể cho tôi nghe, nhưng tôi đã bảo rằng giả thuyết của cô ấy chẳng có chút giá trị nào cả. Giờ nghĩ lại, đáng ra tôi nên chia sẻ với Sở Cảnh sát Chicago mới phải.”

“Khoan đã,” Zoe nói. “Đó không phải...”

“Phải ha, đáng ra cậu nên làm như vậy!” Mancuso đập mạnh bàn, lũ cá đằng sau bỏ chạy tán loạn, nhanh chóng tìm chỗ ẩn náu. “Tôi đã nói với cậu rồi, Đặc vụ Gray: cái kiểu làm việc bất cẩn đó của cậu không thích hợp ở đơn vị này đâu.”

Zoe cố gắng cắt ngang. “Sếp ơi, là do tôi...”

“Xin lỗi sếp!” Tatum nói, giọng anh đủ lớn để át đi tiếng của Zoe. “Tôi nghĩ tốt nhất là loại tôi khỏi vụ này.”

“Chẳng *còn* vụ quái nào nữa đâu!” Bà gần như hét lên. “Sở Cảnh sát Chicago không muốn nhờ đến sự hỗ trợ của chúng ta nữa. Trung úy Martinez đã nói rất rõ là như vậy.”

“Nhưng chúng tôi đã có rất nhiều bước tiến mà,” Zoe buột miệng. “Chúng ta có thể...”

“Cô có thể dưỡng bệnh ở nhà thay vì xuất hiện ở đây,” Mancuso nói, đôi mắt đen láy của bà chuyển sang Zoe. “Sau buổi họp này, tôi muốn cô về thẳng nhà. Nếu trong tuần này mà tôi còn thấy cô ở đây thì cô sẽ bị sa thải.”

Mắt Zoe nheo lại, lời đe dọa này đúng ra phải khiến cô sợ chết khiếp và lập tức tuân theo. Nhưng thay vào đó, cô lại cảm thấy giận

dữ. “Sếp, Rod Glover chính là...”

“Bây giờ tôi không muốn nghe nữa,” Mancuso ngồi xuống một cách mệt mỏi và kiệt quệ. “Cả hai người, ra ngoài hết đi.”

Tatum đứng dậy bỏ đi.

Zoe lưỡng lự, sau đó cô nói, “Đặc vụ Gray không hề...”

“Tôi không có bị mù, Zoe à!” Mancuso hạ giọng. “Tôi biết chuyện gì vừa xảy ra ở đây, và tôi biết Gray đã làm những gì hay là không làm những gì. Giờ thì ra ngoài đi.”

Zoe bỏ ra ngoài và đóng cửa lại. Cô đuổi theo Tatum, những vết khâu trên người lại bắt đầu nhói lên biểu tình. “Tatum!”

Anh quay lại và mỉm cười yếu ớt với cô. “Chà, cũng không đến nỗi quá tệ ha.”

“Tại sao anh lại nói với bà ấy đó là lỗi của anh?” Zoe tức giận hỏi. “Tôi mới là người tự mình đến hiện trường, và tôi cũng là người chẳng nói chẳng rằng với Martinez. Đó là lỗi của tôi.”

“Phải, là lỗi của cô.” Tatum khoanh tay. “Vậy thì đã sao?”

Zoe nhìn anh chằm chằm, cô thật sự đã tưởng anh sẽ tranh cãi đôi chút. Nhưng sự thật thì đó đúng là lỗi của cô. “Ai cũng biết anh là một đặc vụ chuyên gây rắc rối. Nếu như...”

“Tôi là đặc vụ chuyên gây rắc rối nhưng có một vài lời phê tốt đẹp trong hồ sơ,” anh nói. “Cô là một cố vấn ở bên ngoài, vào đây làm vị trí mà nhiều người nghĩ là nên dành cho một đặc vụ. Cô nghĩ ai có nguy cơ bị sa thải cao hơn?”

“Mancuso sẽ không...”

“Mancuso đang chịu áp lực cực kỳ lớn,” Tatum nói. “Tôi không biết bà ấy sẽ làm gì hay là không làm gì đâu. Dù sao đi nữa thì cô cũng đã cố gắng nói cho tôi biết, đáng ra tôi nên lắng nghe. Mặc dù vậy, khốn thật, tôi ước gì cô cố gắng thêm một chút.”

“Phải!” Zoe nói. Đầu cô lại bắt đầu đau, hai bờ vai ê ẩm. “Tôi nghĩ mình nên về nhà.”

“Có cần quá giang không?”

“Không cần đâu, cảm ơn. Tôi gọi taxi là được rồi.”

*

Cứ như có một sức mạnh vô hình nào đó kéo Zoe xuống khi cô bước chân vào căn hộ. Cô đóng cửa lại và đứng đó nhìn chằm chằm vài giây, đầu óc trống rỗng.

Cô cũng không chắc mình phải làm gì trong suốt cả ngày còn lại, thậm chí là trong mười phút tới. Trên thực tế, bảy mươi hai tiếng vừa qua cô chỉ thực hiện những thao tác nhỏ theo trình tự. Mọi thứ rất dễ dàng, hầu hết thời gian đã có các bác sĩ và y tá chỉ cô phải đi đâu, khi nào ăn, khi nào ngủ. Sau đó thì có Tatum dịu dàng hộ tống cô đến sân bay và lên máy bay. Còn sáng hôm nay, cô đi làm lại là bởi vì... đâu còn thứ gì khác để làm nữa.

Nhưng Mancuso đã nói rất rõ rằng bà ấy không muốn cô đến văn phòng trong tuần này. Zoe cũng không rõ là cô được nghỉ dưỡng bệnh thật hay là Mancuso đang hy vọng mọi người mau chóng quên đi sự việc tại Chicago. Phải chăng Tatum đã đúng? Liệu Mancuso có thật sự sa thải cô không? Sớm muộn gì chuyện này cũng phải đi đến hồi kết thôi. Rod Glover là lý do khiến cô trở thành một nhà tâm lý học pháp chứng, và hắn cũng là người chấm dứt sự nghiệp ngắn ngủi của cô. Cô thấy buồn nôn khi nghĩ tên khốn kiếp đồi bại đó lại có ảnh hưởng đến cuộc đời của mình như vậy.

Giờ nghĩ đến chuyện đó đúng là buồn nôn thực sự. Cô loạng choạng bước vào phòng tắm và nôn ra chút thức ăn ít ỏi trong dạ dày. Thôi thì đã vào đây rồi, cô quyết định đi tắm luôn một thể. Trước đó cô đã tắm một lần khi về đến nhà lúc nửa đêm, buổi sáng trước khi đi làm cũng tắm thêm lần nữa, nhưng giờ tắm thêm lần thứ ba cũng chẳng chết ai.

Cô cởi quần áo ra, quăng chúng ở góc phòng rồi vặn vòi nước, chỉnh nhiệt độ chỉ vừa thấp hơn nhiệt độ của núi lửa phun trào một chút. Dòng nước chảy xuống lưng và cổ khiến cô rất dễ chịu dù vết cắt ở vai có hơi châm chích. Cô chụp lấy cục xà phòng và bắt đầu chà kỹ trên cơ thể.

Sau một phút, cô nhận ra nãy giờ mình đang cọ đi cọ lại đúng một chỗ duy nhất. Bên dưới bụng và trên đùi trái.

Cô vẫn cảm nhận được những ngón tay của Glover đang sờ soạng

ở đó, vật lộn với khóa quần của cô. Lòng bàn tay hắn đã luồn vào quần trong giây lát, cạ vào đùi cô. Cô hít thở sâu, cố gắng ổn định mạch máu đang đập nhanh. Cô là một nhà tâm lý học cơ mà, cô biết những triệu chứng của mình. Chỉ là chút giây phút bất an thôi. Không cần phải mất bình tĩnh làm gì. Zoe để cục xà phòng sang một bên và gội đầu, cô nhăn nhó khi lỡ tay quẹt trúng vết bầm trên trán. Sau khi gội đầu xong, cô đứng nhìn chằm chằm những ô gạch trong phòng tắm, hít thở thật sâu.

Lúc Andrea mở tung cửa phòng tắm sau nửa tiếng, Zoe vẫn còn đang ở trong đó. Cô ngồi trên sàn khóc nức nở trong khi nước vẫn đang chảy. Andrea lao đến bên cô và tắt nước, sau đó thì quơ quào trong bất lực, cuối cùng cũng lấy được khăn tắm của Zoe.

“Thôi mà,” cô giúp Zoe đứng dậy, dùng khăn quấn quanh người chị mình và bắt đầu lau khô.

“Chị tự làm được,” Zoe quát nạt giận dữ. Andrea lùi lại một bước và chờ đợi.

“Phiền em ra ngoài đợi được không?” Zoe hỏi, cô cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên gương mặt em gái.

“Chị nghe này,” Andrea nói. “Hay là chị đi nằm nghỉ trong lúc đợi em nấu bữa trưa nhé?”

“Được.”

Zoe giậm chân lên tấm thảm trong phòng tắm, sau đó bước về phòng và đóng cửa. Cô giận chính mình vì đã để Andrea nhìn thấy cảnh đó. Sau khi lau người xong xuôi, cô leo lên giường và lấy chăn phủ kín người. Lát nữa cô sẽ mặc đồ sau.

Chiếc giường dần trở nên ấm áp, có cảm giác gì đó rất khoan khoái. Khăn trải giường này lấy từ căn hộ của cô tại Boston, một nơi có cảm giác như ở nhà. Còn căn này thì không, cô hầu như chẳng dành chút thời gian nào tại đây. Cô đã hạnh phúc khi còn ở Boston, ừ thì cũng không hẳn là hạnh phúc, là hài lòng thì đúng hơn. Tại sao cô lại chuyển đến nơi này chứ? Ở đây cô chẳng quen biết ai, đa số đồng nghiệp đều căm ghét cô, Andrea cũng không thích Thành phố Dale dù ngoài miệng con bé có nói gì đi chăng nữa. Có lẽ là họ nên quay về

Boston. Cô sẽ cố gắng mở một phòng khám tư hoặc làm việc tại trường học.

Cửa phòng ngủ bật mở.

“Chị để trứng ở đâu vậy?” Andrea hỏi.

“Trong tủ lạnh.”

“Không thấy trứng trong đó.”

“Vậy chắc là hết rồi.”

Andrea thở dài đóng cửa.

Zoe nhắm mắt lại. Cô có thể ngủ ngay bây giờ. Suốt chuyến bay cô đã không ngủ, đêm qua cũng chỉ ngủ được hai đến ba tiếng rồi dậy đi làm. Chẳng phải đó là việc mà cô nên làm hay sao? Nghỉ ngơi?

Thay vào đó, cô ngồi dậy lục lọi tủ áo, tìm thấy một cái áo sơ mi tay dài và một cái quần nỉ. Cái áo này vốn dĩ có màu trắng nhưng Zoe đã bất cẩn đem nó đi giặt chung với một cái đầm đỏ, và thế là bây giờ nó không khác nào một cái áo hồng bị bay màu. Lấy thêm một cái quần lót, áo lót thì không cần, bỏ đi. Cô mặc quần áo vào rồi bước ra ngoài. Andrea đang ở trong bếp thái rau để làm ít rau trộn, một cái trứng đang được rán trên bếp ga.

“Chị tưởng trong nhà hết trứng rồi chứ,” Zoe lẩm bẩm.

“Hết rồi, em mượn hàng xóm của chị bốn quả đấy. Cô ấy rất tốt bụng.”

“Chị còn không biết mặt mũi của cô ấy trông như thế nào nữa,” Zoe ngồi xuống. “Hình như chị mới gặp cô ấy có hai lần thôi.”

“À, thế à...” Andrea nói, cô nhấc chảo xuống và chia trứng ra hai chiếc đĩa. Cô đưa Zoe một đĩa, đĩa còn lại thì để bên kia bàn cho mình.

“Cảm ơn!” Zoe nói. Món trứng trông rất tuyệt vời. Andrea đã chiên trứng cùng với húng quế và rắc thêm chút phô mai cheddar lên. Cô còn để một cục kem phô mai to bên cạnh kèm theo một phần rau trộn ngon lành.

“Mai mốt chị mua thêm dầu oliu đi,” Andrea nói. “Món rau trộn sẽ ngon hơn nhiều.”

Zoe cắt một miếng trứng chiên rồi dùng nĩa xiên qua. Cô cho

thêm ít kem phô mai và cho vào miệng, sau đó nhắm mắt lại, hít thở qua mũi. Trứng chiên nóng hổi và phô mai mát lạnh cuộn vào trong lưỡi, cảm thấy ngon không tưởng.

"Ngoon quáa à", cô nói bằng một họng đầy thức ăn.

"Lần cuối cùng chị được ăn một bữa ăn đúng nghĩa là khi nào vậy?" Andrea hỏi.

Cô hầu như chẳng ăn gì vào buổi sáng, lúc ở sân bay thì ăn một món khá nhạt nhẽo. Còn trước đó là hai ngày ăn cơm bệnh viện. "Lâu lắm rồi."

"Lần tới nếu muốn khóc trong phòng tắm thì nhớ ăn gì trước nhé." Andrea gợi ý.

Zoe bỗng rớt nước mắt.

"Em xin lỗi!" Andrea thốt ra. "Em chỉ nói đùa thôi, chị có thể khóc mà. Ôi, khốn thật, đừng để ý đến em và cái miệng ngu ngốc của em nữa."

Zoe nhanh chóng cắn thêm một miếng trứng, hương vị của trứng trộn lẫn với nước mắt trôi xuống cổ họng. Cô ghim thêm ít rau ăn cùng trứng. Cô đã dần lấy lại được bình tĩnh. Andrea đang tập trung nhìn chiếc đĩa, không nói một lời. Zoe hắng giọng.

"Có soda trong tủ lạnh," cô nói. "Em lấy giúp chị được không?"

Người cô vốn dĩ đang đau nhức, vả lại cô biết nếu nhờ Andrea giúp đỡ thì con bé sẽ bình tĩnh trở lại. Đúng là một mũi tên trúng hai đích. Andrea nhảy xuống ghế và vội vã đi lấy soda cho Zoe.

Cô uống một cách đầy cảm kích, sau đó cắn thêm một miếng trứng chiên. Cuộc sống đã trở nên tốt đẹp hơn rồi. Sự tuyệt vọng trước đó đã không còn, hay ít ra là đã giảm đi rất nhiều. Cảm ơn Chúa vì thức ăn.

"Nếu chị muốn chia sẻ với ai đó về chuyện xảy ra tại Chicago thì có thể nói với em." Andrea nói.

Em gái cô đã đến sân bay đón cô và suýt ngất xỉu khi nhìn thấy bộ dạng của Zoe. Cô lắc đầu khi Andrea hỏi chuyện gì đã xảy ra và bảo rằng mình không thể nói ra. Đó là sự thật, cũng chẳng phải tin mật hay gì cả, chẳng qua chủ đề này quá nhạy cảm mà thôi.

Nhưng bây giờ, sau khi đã được nghỉ ngơi một chút, cô nghĩ sẽ có ích nếu kể cho Andrea nghe về những phong bì mà Glover đã gửi cho cô suốt ngần ấy năm. Về những nạn nhân mới nhất của hắn. Về cuộc đụng độ giữa họ, những ngón tay của hắn chạm vào người Zoe trong lúc cô bám chặt cổ họng, cố gắng hít thở cho bằng được...

Nhưng Andrea cũng có những ký ức riêng của con bé. Việc trò chuyện có thể giúp ích cho Zoe, nhưng cô không biết nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến Andrea.

"Cảm ơn em!" Cô nói. "Không có gì... chỉ là đến không đúng nơi và không đúng lúc thôi. Chị hứa là sẽ không xảy ra lần nữa đâu."

"Thôi được," Andrea nói, trông có vẻ hoài nghi.

Họ ăn nốt thức ăn còn lại. Andrea chỉ toàn kể về những rắc rối trong công việc. Nghe qua thì có vẻ như quản lý ca là một con khốn và không ưa Andrea. Zoe tự hỏi vì sao những con khốn không ưa Andrea cứ xuất hiện tại tất cả những nơi mà Andrea đến, cứ như thể con bé mới là người cần phải xem lại.

Cuối cùng, Zoe đẩy cái đĩa sang một bên. "Bữa ăn hôm nay ngon lắm."

"Em có món tráng miệng đặc biệt dành cho chị đây." Andrea tươi cười.

"Ồ, cảm ơn. Nhưng mà chị thấy no rồi."

"Thật à?" Andrea giả vờ thất vọng nhìn cô. "Vậy chắc là em phải ăn hết món kem sô cô la Snickers này một mình rồi."

Zoe bỗng thấy yêu em gái của mình kinh khủng. "Đợi đã," cô nói. "Chị nghĩ là ăn thêm một miếng nữa cũng không thành vấn đề đâu."

CHƯƠNG 57

Tatum ngồi bất động trong xe, không biết phải làm gì tiếp theo. Anh biết mình nên về nhà nhưng không chắc nơi đó có còn ở được hay không. Đêm qua sau khi về đến, anh liếc nhìn phòng khách và phòng ngủ một lượt rồi đóng cửa lại và bỏ đi, cuối cùng thì vào trong xe ngủ. Anh cảm thấy hoàn toàn ổn, do người ta đánh giá thấp niềm vui khi được cắm trại trong xe đó thôi. Nào là cái cổ bị đau, cái lạnh tê tái lúc bốn giờ sáng, và bị một gã vô gia cư gõ vào cửa sổ đánh thức nữa... vui quá, quá là vui.

Sáng nay anh có gọi cho Marvin và mắng ông suốt mấy phút, người ông lớn tuổi kiên nhẫn lắng nghe đứa cháu trai đang nổi khùng của mình. Có vẻ như ông ấy đã ngủ nhờ nhà của một người bạn và tâm trạng đang rất vui. Cuối cùng, sau khi anh nói cho đã và trút giận xong, Marvin liền hứa là sẽ cho người đến dọn dẹp căn hộ. Khi nhìn thấy cái thứ kinh tởm trên ghế sô pha, Tatum khẳng định họ cần một cây súng phun lửa và một người trừ tà mới có thể dọn sạch nổi. Thiết nghĩ, một bộ phim mà có người trừ tà cầm súng phun lửa chắc sẽ hết sảy. Tựa đề phim sẽ là *Cháy đi, quỷ ơi, cháy đi.* Diễn viên Dominic Purcell sẽ đóng vai người trừ tà; gì chứ chuyện đó thì miễn bàn.

Anh thở dài rồi tập trung. Lý do thật sự khiến anh không về nhà là cảm giác lo lắng. Cả tuần qua anh đã ở cùng Zoe, mặc dù nhà tâm lý học này đôi lúc khiến anh chán nản kinh khủng nhưng anh đã bắt đầu quen với cảm giác có cô bên cạnh. Và Zoe có gì đó... *không* ổn kể từ sau lần gặp nạn vừa rồi. Anh lướt danh bạ, tìm tên của cô và bấm gọi.

Cô trả lời sau ba hồi chuông.

"A lô!"

"Zoe à, Tatum đây."

"Ừ, tôi biết. Số anh có lưu trong danh bạ mà."

"Phải ha, ừm... tôi định hỏi cô sao rồi."

“Tôi ổn.”

“Hông cô sao rồi? Mấy vết khâu có...”

“Tôi ổn mà, Tatum. Cảm ơn vì đã gọi.”

“Đợi đã.” Anh chán nản gõ lên vô lăng. “Nói nghe này, tôi đang định ghé qua chỗ cô.”

“Tại sao?”

“Để xem cô có ổn không.”

“Tôi vừa mới nói là tôi không sao rồi mà.”

“Nhưng mà... phải như vậy thì tối tôi mới yên giấc được, hiểu không?”

Hai người im lặng trong giây lát. “Được thôi,” cô nói. “Tôi sống tại chung cư Dale Forest. Nó nằm ở...”

“Tôi biết nơi đó rồi,” Tatum nói, anh liếc nhìn tấm biển bên ngoài cửa sổ xe. Trên đó có ghi:

CHUNG CƯ DALE FOREST

“Tôi đang ở gần đó đây, năm phút nữa là đến.”

“Được,” cô cho anh số căn hộ của mình rồi cúp máy.

Anh kiên nhẫn chờ đúng bốn phút, thật sự không cần phải nói cho Zoe biết là anh đã tìm ra địa chỉ của cô. Sau đó, anh bước ra khỏi xe và đi đến căn hộ.

Một người phụ nữ trẻ có mái tóc đen và đôi mắt xanh lá đầy mê hoặc ra mở cửa cho anh.

“À, chào anh,” cô mỉm cười, một bên mày nhướng lên. “Chắc hẳn anh đây là Tatum rồi.”

Sự giống nhau giữa cô ấy và Zoe đúng là không thể đùa được. “Còn em chắc là Andrea,” anh nói.

“Vào đi,” Andrea nhìn Tatum từ trên xuống dưới khiến anh cảm thấy mình không khác nào một món hàng. Khốn thật, anh đâu chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp trai.

Anh bước vào, bên trong là một phòng khách nhỏ. Zoe đang ngồi trên ghế sô pha, trên đùi để một tập hồ sơ đang mở. Cô đang cau mày xem xét nội dung bên trong, sau đó ngước lên nhìn Tatum khi anh bước vào. Tim anh đau nhói khi nhìn thấy con mắt đen thui, vết bầm

tím trên cổ và những đường chỉ đen trên vai cô. Mắt cô hằn những tia máu trông rất mệt mỏi. Tatum tự cho rằng mình là một người có tư duy tiến bộ, kiểu "tiến lên, phụ nữ rất quyền lực" các thứ. Nhưng tình trạng của cô bây giờ thật khiến anh muốn đến bên cạnh và ôm cô vào lòng, sau đó thủ tiêu tên nào đã làm ra chuyện này.

Cái nhìn sắc như dao cạo của Zoe như đang nói rõ là nếu Tatum định ôm cô thì cô sẽ cạp đứt đầu anh. Anh đành hắng giọng.

"Này, thật mừng khi thấy cô..." Anh cố tìm một từ nào thật vui vẻ, "... đang ngồi."

Cứ như muốn làm anh khó chịu, cô đứng dậy, sau đó thì nhăn mặt. "Rất vui khi thấy anh ghé qua," cô nói. "Anh muốn uống gì không?"

"Ừm..."

"Để em lấy cho anh một tách cà phê," Andrea nói.

Zoe quay sang em gái của cô. "Andrea, để chị..."

"Chị cần phải ngồi một chỗ hoặc nằm xuống đi." Giọng của Andrea giống hệt tông giọng ngang bướng của Zoe mà anh đã được nghe suốt cả tuần qua. Anh bất giác mỉm cười.

"Cười gì?" Zoe hỏi.

"Không có gì," anh ra vẻ vô tội.

Cô lại ngồi xuống và để tập hồ sơ lên bàn nước, bên cạnh là những tập hồ sơ tương tự và vài tờ giấy nằm vương vãi.

"Gì đây?" Anh hỏi. "Tôi tưởng cô được nghỉ ở nhà chứ."

"Ừ thì, bởi vì chúng ta không còn đảm nhiệm vụ án tại Chicago nữa nên không thể xem đây là công việc được," Zoe nói. "Cứ xem như là sở thích đi."

Anh ngồi xuống chiếc ghế sô pha còn lại và cầm một tập hồ sơ mở ra. Là hồ sơ vụ án, tất cả các giấy tờ bên trong đều là bản sao. Những tờ giấy đã úa màu theo năm tháng, những tấm ảnh chụp hiện trường bị nhiễu hạt. Có một tấm chụp toàn cảnh cho thấy một người phụ nữ lõa thể, cô ấy nằm ở nơi nào đó trông giống như một cái ao, tên nạn nhân là Jackie Teller.

"Đây là một trong những nạn nhân của Rod Glover à?" Anh đọc

lướt qua các thông tin.

“Còn phải xem anh đặt câu hỏi với ai nữa,” Zoe nói.

“Đây là một trong ba nạn nhân của tên sát nhân hàng loạt Maynard năm 1997. Nếu anh hỏi cảnh sát, họ sẽ nói là vụ án vẫn chưa được phá giải hoặc tuyên bố là một chàng trai ở độ tuổi thanh thiếu niên tên Manny Anderson đã giết cô ấy. Cũng đâu có gì khó, dù gì thì anh ấy cũng đã chết rồi.”

Tatum gật đầu rồi kiểm tra những hồ sơ còn lại. Anh liếc nhìn Zoe. “Cô có bản sao của những vụ tại Chicago không?”

“Có!”

Lúc Tatum đang đọc một vụ khác tại Maynard thì Andrea bước vào phòng khách, cô đưa anh một tách cà phê.

“Được rồi,” cô nói. “Em đi đây, hôm nay em làm ca đêm. Khi nào xong việc em sẽ về.”

Zoe liếc nhìn cô. “Em không cần phải...”

“Em sẽ ngủ lại đây, có thể chị sẽ cần đến em đấy. Vậy đi không nói nhiều nữa,” Andrea nói. “Em đi nhé, Tatum. Rất vui được gặp anh.”

Cô đóng sầm cửa.

Tatum đặt tập hồ sơ xuống và nhìn những tờ giấy nằm vương vãi trên bàn. Tất cả đều được viết bằng tay; có vài tờ đã cũ, vài tờ vẫn còn mới. Anh đang rướn người về phía trước, định lấy một tờ xem thì Zoe gần như nhào đến bên những trang giấy, cô dùng tay đè chặt chúng xuống bàn.

“Đây là vật dụng cá nhân,” cô nói.

“Thật sao?” Tatum bình thản hỏi, anh tin là mình đã biết bên trong có gì. “Tôi từng nhìn thấy cô viết ghi chú khắc họa tên sát nhân tại Chicago. Trang giấy đằng kia trông đáng ngờ y như những tờ ghi chú đó.”

“Tôi đã tổng hợp những khắc họa vào trong báo cáo rồi,” cô cao giọng nói.

“Đúng là như vậy.” Anh gật đầu. “Nhưng đây là những tài liệu ban đầu chưa qua chỉnh sửa.”

“Thì sao?”

“Tôi muốn xem thử,” anh nói.

“Không!”

Anh thở dài. “Zoe à, chẳng phải chúng ta cùng nhau lần theo dấu vết tên này sao? Lý do khiến cho mọi thứ trở nên hỏng bét chính là vì cô không chịu nói cho tôi biết mọi thứ.”

Miệng cô ngậm chặt. Nó mỏng gần giống như một đường thẳng hai chiều.

“Nghe tôi nói đi,” giọng anh mềm mỏng. “Tôi thừa nhận, ban đầu tôi không mấy tin tưởng vào... nghiệp vụ của cô. Nhưng mấy tuần qua sau khi nhìn thấy cô làm việc tôi đã sáng mắt ra rồi. Cô thật sự rất giỏi, cô có thể phân tích hiện trường theo cách mà tôi không bao giờ làm được.”

Gương mặt cô thả lỏng, mắt mở to.

“Nhưng cô cũng có thể mắc sai lầm mà,” anh nói. “Làm ơn chia sẻ những ghi chú của cô với tôi được không? Chúng ta có thể cùng nhau thảo luận. Tôi hứa là sẽ không nói với bất kỳ ai về chúng đâu, được chứ?”

Cô do dự một hồi, sau đó bỏ tay ra khỏi những trang giấy. “Đây là của tên sát nhân hàng loạt tại Chicago.” Cô chỉ vào ba trang giấy. “Còn đó...” Cô chỉ vào những trang còn lại, có một số đã ngả vàng và nhàu nát “... là những ghi chú mà tôi khắc họa Rod Glover trong suốt những năm qua.”

Anh lật xem những trang cũ cho đến khi nhìn thấy một tờ có vẻ xưa nhất. Nó được viết trên một trang giấy bị xé ra từ cuốn sổ lò xo. Chữ viết tay của cô trên trang này trông tròn trịa hơn, bên dưới còn có những hình vẽ mèo nguệch ngoạc.

Anh đọc lướt qua, có những câu được gạch dưới hơn một lần, như *Nói dối về vụ hỏa hoạn và chuyện được gặp nữ diễn viên Sarah Michelle Gellar.* Cô còn khoanh tròn từ *ao Durant* vài lần, và một trong những dòng chữ cuối trang là *Cà Vạt Xám!!!!!*

“Đó là những thứ tôi đã viết lúc 14 tuổi,” Zoe nói, trông cô không được thoải mái, giống như một người bí mật làm thơ và đưa cho

người khác xem lần đầu vậy. “Tôi giữ nó chủ yếu... vì giá trị tình cảm thôi.”

“Để nhớ về những ngày thơ ấu tươi đẹp khi đuổi theo những tên sát nhân hàng loạt à?”

“Đúng là sai lầm mà, trả lại đây...”

“Xin lỗi!” Anh vội vàng nói. “Tôi không có ý mỉa mai đâu, tôi xin lỗi.”

Cô đã mở lòng với anh, cho phép anh đọc những thứ có giá trị tương đương với nhật ký. Giờ không phải lúc để đùa cợt vớ vẩn, anh bắt đầu đọc những trang khác, trong lòng cảm thấy rối hơn.

“Tôi thật không hiểu,” anh nói. “Cô viết những thứ này cho Rod Glover. Có những trang đã viết hơn mười năm trước nhưng tôi thấy cô cứ nhắc đến những phong bì chứa cà vạt, vậy chuyện đó là...”

Zoe đột ngột đứng dậy và bỏ đi. “Đợi ở đây nhé,” cô nói và không nhìn lại. Anh nghe tiếng cô bước vào một phòng khác, rồi có tiếng gì đó giống như ngăn kéo bàn bị mở. Cô quay lại, trên tay cầm một xấp phong bì màu nâu và để lên bàn. Có hai phong bì bị rơi xuống sàn, anh nhặt chúng lên rồi mở một cái ra và nhìn vào bên trong.

Một chiếc cà vạt màu xám.

Anh kiểm tra thêm hai phong bì nữa, tất cả đều chứa cà vạt xám bên trong. Có một số phong bì trông rất cũ; một số thì mới hơn. Tất cả đều được gửi đi dưới dạng thư, một đến Maynard, vài phong bì khác đến Harvard, rồi đến hai địa chỉ khác nhau tại Boston. Phong bì nằm trên cùng, cũng là một trong hai cái bị rơi xuống sàn, được gửi đến chung cư Dale Forest. Tất cả đều đề tên người nhận là Zoe.

“Ở đây có cả thảy mười một phong bì,” Tatum lặng người.

“Hắn đã gửi đến mười bốn cái,” giọng cô cứng rắn, đầy thách thức. “Tôi đã đưa cái đầu tiên cho cảnh sát tại Maynard, nhưng họ chẳng có hành động gì cả. Khi bắt đầu làm việc với FBI, tôi có đưa một cái cho người đặc vụ. Suýt nữa cô ấy đã ngừng cộng tác với tôi vì tưởng tôi bị ám ảnh bởi những ký ức tuổi thơ. Còn cái thứ ba thì tôi đốt mất rồi, sau đó tôi mới bắt đầu thu thập chúng. Có vài lần tôi đã thử kiểm tra vân tay và DNA nhưng không tìm thấy gì cả.”

“Tất cả các phong bì đều có cà vạt xám à?” Anh hỏi.

“Phải,” cô lên giọng, sau đó nhanh chóng nói thêm: 'Vài cái còn có thêm hình vẽ nữa. Là hình vẽ tôi, đang bị bạo hành. Glover là một họa sĩ rất cừ. Tôi, ừm... ném đi hết rồi.”

Tatum lại phải kìm nén thứ cảm giác đột ngột đang thôi thúc anh ôm lấy cô.

“Anh không được nói với Mancuso về chuyện này,” giọng cô lạnh lùng, vô cảm, nhưng sâu bên trong là sự tuyệt vọng. “Tôi không cần báo cáo với họ nữa bởi vì chẳng ai chịu nghiêm túc lắng nghe tôi.”

Anh hiểu Zoe đủ rõ để biết, thứ cô ghét nhất chính là người ta không chịu nghiêm túc lắng nghe cô.

“Được rồi,” anh nói thật chậm rãi. “Vậy... tên Rod Glover này có vẻ bị ám ảnh bởi cô. Tại sao chứ?”

“Phiên bản rất ngắn của câu chuyện đó là tôi đã nghi ngờ hắn, đột nhập vào nhà hắn, tìm thấy những vật lưu niệm hắn cất giấu rồi khai báo với cảnh sát.” Zoe nói.

“Tôi rất vui lòng được nghe phiên bản dài của câu chuyện sau vài phút nữa, nhưng nếu đã là như vậy, tại sao họ không bắt hắn đi?”

“Họ không tin tôi,” cô vẫu môi tức giận. “Họ chỉ nghĩ tôi đang phản ứng thái quá trước bộ sưu tập khiêu dâm mà hắn cất giấu thôi. Không những vậy, họ còn đang tình nghi một người khác, khi đó Glover có bằng chứng ngoại phạm rất rõ rệt trong vụ cuối cùng.” .

“Rõ rệt cỡ nào?”

“Rất rõ, hắn đã tham gia vào đội tìm kiếm để đi tìm nạn nhân thứ ba đúng ngay tại thời điểm mà cô ấy bị giết. Cha tôi có nhìn thấy hắn vài lần, cả những người khác nữa, tôi có nói chuyện với một vài người rồi.”

“Vậy cô giải thích việc đó như thế nào đây?”

“Tôi không biết.” Zoe bất lực nhún vai. “Có thể là có một hung thủ khác, hoặc có thể hắn đã lẻn đi trong lúc tìm kiếm, giết chết cô ấy, sau đó quay lại. Nếu như cảnh sát chịu điều tra, có thể họ sẽ phát hiện ra.”

“Được rồi,” Tatum nói. “Giờ tôi muốn nghe câu chuyện hoàn

chỉnh, không phải là bản tóm tắt trong một dòng nữa. Làm sao cô quen biết được Rod Glover, và chính xác là chuyện gì đã xảy ra tại Chicago?"

Zoe kể anh nghe tất cả mọi thứ, anh không tin nổi vào tai mình khi nghe cô kể, cách mà cô, một đứa trẻ 14 tuổi lại dính líu đến tên sát nhân hàng loạt này. Chuyện đó gần như là phi lý... nhưng ai chứ nếu là người phụ nữ này thì anh thấy mọi thứ đều có lý. Cô kể sơ qua về những gì đã xảy ra trước khi bị tấn công tại Chicago. Anh gật đầu.

"Được rồi," Tatum nói. "Hỏi thêm một câu nữa: Vì sao cô lại nghĩ Rod Glover là kẻ đã giết chết và ướp xác những người phụ nữ tại Chicago?"

"Gì cơ?" Cô sửng sốt nhìn anh.

"Ý tôi là, tôi hiểu bề ngoài thì trông có vẻ như vậy. Hắn để lại cà vạt tại những địa điểm vứt xác, hắn theo dõi cô, cố gắng cưỡng bức và giết chết cô. Nhưng Rod Glover không có điểm nào liên quan đến chuyện ướp xác. Những dấu hiệu đặc trưng trong các vụ giết người gần đây rất khác nhau..."

"Sát nhân hàng loạt luôn thay đổi dấu hiệu đặc trưng của chúng."

"Thôi nào! Phải, chúng có thay đổi chút ít, có thử những thứ mới, nhưng không có gì quá khác biệt đâu."

"Tất cả các vụ giết người đều có dính dáng đến nước..."

"Không, không hề," Tatum nói. "Những nạn nhân của Glover nằm *trong* nước, còn tên sát nhân tại Chicago sắp đặt thi thể của họ *gần* nước. Hơn nữa Veronika Murray, nạn nhân đầu tiên của tên hung thủ ướp xác, thi thể của cô ấy lúc được tìm thấy đâu có ở gần nước."

"Vụ của cô ấy thì có thể tôi đã nhầm, cô ấy cũng không bị ướp xác."

"Cô không nhầm, vấn đề là tên hung thủ này không hề quan tâm đến nước. Hắn chọn những địa điểm đó là bởi vì vào buổi tối rất vắng vẻ, và phù hợp với tư thế của thi thể."

"Tôi không sai đâu," cô nói. "Rod Glover chính là người đã giết tất cả những người phụ nữ này."

“Hãy nhìn lại khắc họa ban đầu của cô đi.” Tatum dùng ngón tay gõ mạnh vào giấy. “Nhớ không? Có phương pháp? Nỗi ám ảnh về việc kiểm soát? Những thứ này có thật sự khớp với tên sát nhân hàng loạt tại Maynard, một kẻ chỉ đơn giản là bắt cóc những người phụ nữ lang thang tại các địa điểm hẻo lánh, cưỡng bức họ một cách thô bạo, sau đó giết chết rồi vứt xác họ ngay tại đó không?”

Cô nhìn anh chằm chằm với vẻ phẫn nộ, anh nhìn lại cô bằng đôi mắt đầy thách thức. Hai người chẳng ai chịu nhường ai.

“Tôi nghĩ như thế này,” cuối cùng anh cũng lên tiếng trước. “Rod Glover ắt hẳn là kẻ đã giết hại hai người phụ nữ vào năm 2008. Trời ạ, hắn còn tự thừa nhận mình đã giết một trong hai mà, trong khi cô còn chưa bắt hắn khai, đúng không? Nhưng ngoài chuyện đó ra thì hắn chỉ muốn khiến cô phát điên lên thôi. Sau khi nhìn thấy tin tức, hắn đi đến tất cả những địa điểm đó và để lại phong bì cho cô. Hắn quyết định theo dõi cô với hy vọng sẽ tóm được cô tại một con hẻm nào đó. Nhưng không ngờ, hắn vô cùng sung sướng khi thấy cô đi thẳng đến một trong những địa điểm yêu thích của hắn, nơi mà hắn đã giết Pamela Vance trước đó. Còn kẻ giết chết phụ nữ và ướp xác họ... tôi nghĩ đó là một người khác.”

“Anh đã sai rồi,” Zoe nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì linh tính mách bảo cho tôi biết là như vậy,” cô lên giọng. “Phải, tất nhiên, tôi đã làm tốt công việc của mình. Nhưng không phải chỉ nhờ kinh nghiệm và suy luận thôi đâu, bản năng mới là thứ giúp ích cho tôi rất nhiều. Và bản năng của tôi bảo rằng đó chính là Glover.”

“Còn tôi thì nói cho cô biết là bản năng của cô không đáng tin cậy khi dính dáng đến tên điên này. Hắn bị ám ảnh bởi cô, chuyện đó không có gì để phải bàn cãi nữa. Nhưng cô biết không Zoe? Cô cũng bị ám ảnh bởi hắn không kém đâu.”

“Đi chết đi.”

Anh im lặng nhìn cô, chẳng có gì trong đôi mắt của cô ngoài sự phẫn nộ. Cơn giận còn được nhấn mạnh thêm bởi vết bầm xanh viền

quanh mắt.

Cuối cùng, anh thở dài. “Trễ rồi,” anh nói. “Cô nghỉ ngơi đi.”

Zoe hầu như không nhúc nhích lúc anh đứng dậy bỏ đi. Anh mở cửa trước và nhìn cô lần cuối, sau đó bước ra ngoài đóng cửa lại.

CHƯƠNG 58

Khi hắn lái xe ngang qua một góc phố khác, trong đầu bất chợt nảy ra ý tưởng. Một dãy những cặp mắt vô hồn, trống rỗng dõi theo chiếc xe khi thấy hắn giảm tốc độ. Những giọng nói gọi với theo, mời chào những trò tiêu khiển nhạt nhẽo và ngắn ngủi để kiếm ít tiền. Hắn không còn nhìn thấy tiềm năng gì ở những người phụ nữ đó nữa. Hắn đã thấu hiểu bản chất của họ: những con khốn quỷ quyệt, dối trá, sẵn sàng đâm sau lưng hắn ngay khi hắn không dè chừng.

Hắn nghiền răng giận dữ rồi giẫm lên chân ga và lái đi. Chúng không xứng đáng với sự đối đãi của hắn, không xứng đáng với sự cống hiến trọn đời của hắn, với tình yêu thương của hắn.

Hắn cần một điều gì đó khác.

Hắn đỗ xe gần một vũ trường. Bên ngoài có các cô cậu bé thanh thiếu niên đang đứng xếp hàng để được vào trong. Hắn nhìn chằm chằm những cô gái trẻ, liệu đây có phải là điều hắn cần không? Có phải vấn đề nằm ở tuổi tác không? Xét cho cùng thì những cô gái trẻ này vẫn còn ngây thơ, có vài người chắc còn chưa biết mùi đàn ông là gì ấy chứ. Hắn nắm chặt vô lăng, ngắm nhìn một trong số đó. Không có hình xăm lộ liễu, hầu như không trang điểm gì nhiều nếu so sánh với bạn bè của cô ấy, làn da mịn màng.

Hắn bắt đầu bày mưu tính kế. Hắn sẽ đợi bên ngoài cho đến khi họ rời khỏi vũ trường và theo dõi cô ấy từ đằng xa. Một là hắn sẽ có cơ hội bắt cô vào đêm nay, hai là tìm ra nơi ở của cô.

Còn nếu không có cô thì vẫn còn những người khác. Có hàng ngàn hàng vạn những cô gái trẻ ngây thơ đang tìm kiếm đàn ông trưởng thành để...

Một người bạn của cô chỉ thẳng về phía hắn, cô quay sang nhìn. Ánh mắt họ bắt gặp nhau, sau một giây, hắn nở nụ cười bẽn lẽn với cô.

Cô giơ ngón tay thối ra, gương mặt nhăn nhó tỏ vẻ khinh thường. Hắn hoảng sợ, nhanh chóng đạp chân ga và lái loạng choạng vào làn xe. Một chiếc xe khác bóp còi với hắn và lách sang một bên để tránh va chạm, tim hắn đánh trống trong lồng ngực.

Phải rồi, ngây thơ. Đúng là mấy con điếm chết tiệt.

Có lẽ trên đời này không có thứ gọi là tình yêu thực sự, có lẽ hắn đã sai. Hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, ai ai cũng khiến cho hắn thất vọng. Có lẽ hắn chỉ nên bắt họ một hai ngày gì đó, khiến họ câm lặng, sau đó tận hưởng cảm giác bên họ trước khi cái mùi bắt đầu xuất hiện.

Ý tưởng này rất hấp dẫn, nhưng hắn gạt bỏ. Hắn khá khẩm hơn thế. Hắn không giống như những kẻ buồn tẻ, nông cạn, suốt ngày vuốt trái vuốt phải trên những ứng dụng hẹn hò để tìm kiếm tình một đêm.

Thứ mà hắn đang tìm là một thứ đích thực, một thứ có thể lấp đầy khoảng trống, có thể xua tan nỗi cô đơn.

Và đó cũng là lúc ý tưởng xuất hiện, trước giờ hắn đã nghĩ sai hoàn toàn. Hắn tìm kiếm một người phụ nữ để làm bạn đồng hành cùng hắn trong nhiều năm, nhưng chỉ một người phụ nữ thì cũng chưa hẳn là đủ. Sau khi quan sát những cặp đôi hạnh phúc trên truyền hình và ngoài đời thực, đáng lẽ hắn phải phát hiện ra từ lâu rồi chứ.

Một người phụ nữ thì cũng chỉ là một tâm hồn cô đơn khác như hắn mà thôi. Hai kẻ cô đơn không thể lấp đầy khoảng trống cho nhau được, một mối quan hệ như thế kết cục cũng chỉ là nỗi thất vọng ê chề.

Điều mà hắn thật sự cần là một gia đình.

CHƯƠNG 59

Tatum về đến căn hộ lúc hơn mười giờ tối. Anh hít thở sâu, thầm khẩn cầu vị thánh của những căn hộ đã mất, sau đó mở cửa.

Phòng khách hầu như trở về nguyên trạng. Một trong những chiếc ghế sô pha có một vết bẩn kỳ lạ, góc trên cùng bên trái của ti vi có một vết nứt dài ba inch và có hai chậu cây biến mất một cách bí ẩn. Nhưng ngoài những chuyện đó ra thì căn phòng khá sạch đẹp, ngăn nắp. Và cái thứ kinh dị quá thể mà Tatum nhìn thấy đêm qua phần lớn đã không còn. Còn con cá, người công dân mẫu mực duy nhất trong nhà đang hài lòng bơi lội trong bể. Bên trong bể cá có một vật trang trí lạ, khi Tatum đến gần quan sát, anh nhìn thấy đó là một chai bia. Con cá có vẻ không bận tâm nên Tatum cũng không động đền nó.

Anh kiểm tra phòng ngủ. Khăn trải giường đã biến mất, anh hy vọng có ai đó đốt phứt nó đi cho rồi. Có một cái túi đã bị dán lại, Tatum hầu như không thể nhìn ra hình dạng của đôi giày nâu bên trong. Anh cầm chiếc túi đến nhà bếp rồi ném vào thùng rác. Freckle đang ngồi trên bàn ăn, trong mắt nó là một ánh nhìn đầy khinh miệt. Tatum kiểm tra thức ăn và nước uống trong nhà. Anh thử vuốt ve chú mèo, nhưng chỉ chưa đầy một phần tỷ giây nó đã chuyển từ một con mèo điềm đạm sang quái vật nổi điên cào cấu người khác. Tatum rút bàn tay bị chảy máu về.

“Đồ mèo khốn nạn,” anh nói.

Freckle rít lên rồi nằm xuống, có vẻ nó hài lòng khi không bị quấy nhiễu trong lúc đang âm mưu thực hiện những chuyện xấu xa.

Tatum bước sang phòng ngủ của Marvin và gõ cửa.

“Ông Marvin?” Anh nói.

Ông nội của anh mở cửa và cười toe toét. “Mừng Tatum về nhà,” ông nói.

“Cảm ơn ông đã dọn dẹp nhé!” Tatum nói.

“Ông đâu có dọn, bộ mày điên sao? Không thấy trước đó trông nó như thế nào à? Ông đã thuê một người phụ nữ tốt bụng đến dọn đấy.”

“À... dù sao thì như vậy cũng chu đáo lắm rồi, cảm ơn ông.”

“Phải, phải. Muốn uống trà không?”

Tatum gật đầu và đi theo ông mình vào bếp. Marvin dừng lại trước cửa, ông nhìn Freckle, nó nheo mắt nhìn lại.

“Ra ngoài đi Freckle,” Tatum đột ngột quát, anh vẫn còn bực chuyện bàn tay bị cào xước ban nãy.

Chú mèo đứng dậy vươn vai, sau đó phóng xuống dưới và thong thả bước ra khỏi nhà bếp, điệu bộ toát ra vẻ khinh miệt.

“Có gì đó rất không ổn về con mèo này,” Marvin nói, ông lấy ra hai cái cốc từ trong tủ chén.

“Công nhận,” Tatum nói. “Nhưng mà cháu thấy con cá vẫn ổn.”

“Phải.” Marvin gật đầu. “Ông nghĩ nó đang hạnh phúc vì có nhà mới. Chuyến đi đến Chicago có vui không?”

“Không vui lắm, cháu đã làm hỏng chút chuyện.”

“Tên sát nhân ở đó ghê gớm thật đấy, ông có nhìn thấy trên báo. Có phải đó là kẻ mà mày đang điều tra không?”

“Hắn đấy ông.”

“Ông còn đọc được là họ đã điều một người phụ nữ dễ thương đến làm việc cùng mày nữa.”

“Trên báo nói là cô ấy dễ thương à?”

“Không, nhưng có hình hai đứa ở hiện trường, và cặp mắt của ông mày khẳng định là dễ thương. Vậy người phụ nữ đó có được không?”

Tatum ném cho người ông lớn tuổi một cái nhìn và nhẹ nhõm nhận ra đó chỉ là một câu hỏi đơn thuần mà thôi. Marvin đang nói đến khả năng khắc họa của cô ấy. “Cô ấy... giỏi đến không tưởng, thật đấy.”

“Vậy sao bọn mày chưa bắt được tên đó?”

“Tụi cháu bị đánh lạc hướng,” Tatum nói. “Còn một tên sát nhân hàng loạt khác... hoặc cũng có thể đó là cùng một người. Tụi cháu

cũng chưa rõ nữa."

"Bộ có buổi triệu tập sát nhân hàng loạt tại Chicago à?"

"Nghe giống quá đúng không?" Tatum ngồi trước bàn ăn.

Marvin đặt một cốc trà nghi ngút khói trước mặt anh, sau đó ngồi bên còn lại uống cốc của mình. "Vậy," ông nói, "mày có định bắt tên đó không?"

"Chắc cảnh sát sẽ bắt hắn thôi," Tatum hờ hững đáp và cau mày. Anh đang nghĩ đến câu chuyện mà Zoe đã kể với anh trước đó, về những vụ giết người hàng loạt tại : Maynard.

"Có một nơi gọi là Maynard," anh nói.

"Nghe như tên của một loại nước sốt ấy."

"Không phải, đó là một thị trấn nằm tại Tiểu bang Massachusetts."

"Ông chưa bao giờ nghe qua."

"Cũng không ngạc nhiên mấy, đây chỉ là một thị trấn nhỏ thôi."

"Giống Wickenburg à?" Marvin hỏi, có một sự chán ghét trong giọng nói của ông.

"Phải, cháu nghĩ vậy, nhưng chắc là lớn hơn một chút. Cháu tưởng ông thích Wickenburg chứ."

"Blè, ban đầu thì nơi đó có vẻ tuyệt vời lắm. Một thị trấn nhỏ, yên bình. Một nơi mà ai cũng quen biết nhau và người ta chào nhau mỗi khi đi trên đường. Nghe lý tưởng quá đúng không?"

"Lý tưởng không thì cháu không biết, nhưng nghe có vẻ khá tốt, chắc là vậy."

"Mày cần phải hiểu một việc, Tatum à, đó là khi tất cả mọi người trong thị trấn quen biết nhau thì tất cả cũng sẽ nảy sinh thành kiến với nhau. Những thành kiến đó sẽ đeo bám và đôi khi còn lan rộng ra nữa. Mày chỉ cần lỡ tranh cãi nhỏ với hàng xóm thì tất cả mọi người trong thị trấn đều biết hết. Nếu con của mày đánh nhau ở trường, đột nhiên nó trở thành vấn đề của tất cả mọi người. Và những chuyện này không trôi vào quên lãng đâu, chúng còn được gộp lại nữa. Lúc mới đến đó tên ông là Marvin Gray, nhưng lúc dọn đi thì nó đã trở thành Marvin 'Có Lần La Hét Tại Cuộc Họp Ở Thị Trấn Và

Luôn Tranh Cãi Với Hiệu Trưởng' Gray."

"Tên dài thật đấy," Tatum nói. "Cha cháu từng là một đứa trẻ chuyên gây rắc rối hay sao mà ông phải tranh cãi với hiệu trưởng?"

"Nó là một đứa trẻ ở độ tuổi thanh thiếu niên, thỉnh thoảng có hơi cứng đầu và không bao giờ ngậm được miệng lại." Marvin tươi cười, lúc nào ông cũng như thế khi kể về cha của Tatum. "Tuy nó là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhưng khi người ta đã có thành kiến với nó rồi, họ không bao giờ cho nó một cơ hội thật sự khi nó trưởng thành"

"Có tội cho đến khi được chứng minh là vô tội à?" Tatum chậm rãi nói, anh hớp một ngụm trà.

"Phải đấy."

Tatum nhìn chằm chằm chiếc cốc trên tay. "Chắc là cháu phải đi xa một hai ngày," anh nói. "Lần này, làm ơn, ông đừng xả rác đầy nhà nữa nhé."

CHƯƠNG 60

Thị trấn Maynard, Tiểu bang Massachusetts, thứ Tư, ngày 27 tháng 07 năm 2016.

Nathan Price, cảnh sát trưởng tại Maynard là một người đàn ông tóc bạc với gương mặt già nua ửng đỏ. Ông sở hữu bờ vai rộng và vóc người rắn chắc. Có thể nhìn thấy những đường nét cơ bắp ẩn hiện bên dưới bộ cảnh phục. Vị cảnh sát trưởng đang dò xét Tatum bằng sự cảnh giác và nghi ngờ, một thứ mà phải hàng tá năm vật lộn với chuyện chính trị mới có được. Tatum dựa thoải mái trên một chiếc ghế không mang lại chút cảm giác gì gọi là hiếu khách, anh mỉm cười vô hại và cảm thấy mệt mỏi. Chuyến bay đêm từ Washington đến Boston khiến anh hầu như không còn thời gian để ngủ, nhưng đó là chuyến bay sớm nhất mà anh có thể đặt. Mancuso muốn anh trở về vào tuần sau, vì vậy không có nhiều thời gian để phung phí.

"Tôi giúp được gì cho cậu đây Đặc vụ Gray?" Cảnh sát trưởng Price hỏi.

"Tôi có hứng thú với một vài vụ giết người xảy ra tại Maynard cách đây vài năm," Tatum nói.

Cảnh sát trưởng Price gật đầu. "Tôi đoán là cậu đang nói đến vụ của Beth Hartley, Jackie Teller và Clara Smith."

Tatum nhướng một bên mày. "Làm sao ông biết?"

"Đây là một thị trấn yên bình, Đặc vụ Gray à. Chúng ta đâu có nhiều án mạng đến vậy, với lại tôi cũng không nghĩ cậu đến đây để hỏi về vụ án tại Ao Mill năm 1953."

Tatum gật đầu. "Ông nói đúng, tất nhiên là vậy rồi. Tôi muốn hỏi ông vài câu về kẻ được gọi là sát nhân hàng loạt tại Maynard. Tôi biết ông là vị sĩ quan chịu trách nhiệm phá án vào thời điểm đó?"

"Đúng vậy," Cảnh sát trưởng Price nói. "Nhưng tất cả mọi người đều góp nhiều công sức để phá án. Cậu có thể tưởng tượng được,

chúng tôi đã lật từng viên gạch lên để tìm ra hung thủ."

Cho đến khi các ông tìm được nghi phạm. Tatum gật đầu thân thiện. "Tất nhiên rồi, hung thủ chưa bao giờ bị đem ra xét xử, có đúng như thế không?"

"Đúng vậy, nghi phạm chính của chúng tôi đã bị bắt sau vài ngày giết chết Clara Smith và tự tử trong lúc bị giam giữ."

"Và rồi những vụ giết người dừng lại," Tatum chú ý cách ông dễ dàng thốt ra câu nghi phạm đã giết chết Clara Smith như thế nào.

"Ừ, tự động dừng hẳn."

"Tôi có thể hỏi ông vài câu về những chi tiết cụ thể liên quan đến vụ án không?" Tatum hỏi, anh rút ra ba tập hồ sơ trong cặp tài liệu.

Cảnh sát trưởng Price trừng mắt ngạc nhiên khi thấy Tatum mở hồ sơ vụ án đầu tiên, ảnh chụp thi thể của Clara Smith đang nằm trên cùng.

"Tôi... tất nhiên là được. Nhưng tôi không chắc mình có còn nhớ hay không. Đã gần hai mươi năm..."

"Vâng, nhưng hình như đó là vụ án mạng duy nhất mà ông đây từng tham gia điều tra," Tatum nói. "Chắc ông phải nhớ được gần hết mới phải chứ."

"Chắc rồi, phải."

"Được, lúc các ông tra hỏi nghi phạm chính, hóa ra vào ngày Clara bị giết thì anh ta đang ở thư viện à?"

"Phải," Cảnh sát trưởng Price nói. "Tôi vẫn còn nhớ."

"Thời gian tử vong theo như bác sĩ pháp y khẳng định là... từ sáu cho đến bảy giờ tối. Manny Anderson thì ở thư viện cho đến bốn giờ."

Cảnh sát trưởng Price giơ tay ra, Tatum đưa tập hồ sơ cho ông. Ông đọc lướt qua một lượt rồi nói: "Phải, đúng vậy."

"Nhưng Clara Smith đã mất tích từ lúc hai giờ trưa, sau khi tan học cô ấy không về nhà."

"Chúng tôi không biết là cô ấy có mất tích hay không," Cảnh sát trưởng Price nói. "Chỉ là cô ấy không về nhà thôi, có thể cô ấy đã đến nhà bạn chơi."

“Mẹ của Clara đã gọi hết cho bạn bè của cô ấy nhưng chẳng ai biết cô ấy đang ở đâu, đúng chứ? Đó là tại sao ông lập ra một đội tìm kiếm.”

Vị cảnh sát trưởng nheo mắt. “Cậu đã hỏi người ta về vụ án này,” ông nói.

“Đúng vậy,” Tatum nói. “Hỏi trên điện thoại thôi, nhưng tôi muốn gặp ông trực tiếp.”

“Chúng tôi nghĩ là như thế này,” vị cảnh sát trưởng cáu gắt nói. “Clara có bạn trai nhưng mẹ của cô ấy không biết, và cô ấy đã đến gặp người này sau khi tan học. Trên đường về nhà, cô ấy bị Manny Anderson dùng vũ lực hoặc cưỡng ép để bắt đi. Cậu ta đưa Clara đến một địa điểm hẻo lánh rồi cưỡng bức và siết cổ cô ấy cho đến chết.”

“Nhưng các ông chưa bao giờ tìm ra người bạn trai trong giả thuyết này.” Tatum nói.

“Chưa.”

“Như vậy thì các ông đâu thể khẳng định Clara đã làm gì từ lúc cô ấy tan học cho đến khoảng thời gian tử vong được ước tính.”

“Không!” Vị cảnh sát trưởng nói. Ông bắt đầu chuyển sang những từ có một âm tiết, một dấu hiệu rõ ràng cho thấy Tatum đã khiến ông phát cáu.

“Thôi được,” Tatum nói. “Chỉ hỏi một câu nữa thôi rồi tôi sẽ không quấy rầy công việc của ông nữa. Tôi để ý trên báo cáo của bác sĩ pháp y về thời gian tử vong, ngày viết báo cáo là sau hai ngày kể từ khi án mạng diễn ra.”

“Uh huh.”

“Nhưng trong vụ của Beth Hartley và Jackie Tellers, thời gian viết báo cáo chỉ có vài giờ đồng hồ sau khi án mạng xảy ra thôi. Có lý do gì để giải thích cho việc chậm trễ không?”

“Tôi cũng không chắc,” vị cảnh sát trưởng nói. “Có thể là do bà ấy bận...”

“Vào thời điểm như thế ư? Khi mà tất cả các ông phải 'lật từng viên gạch lên'?”

“Bà ấy thực hiện những công việc trên giấy tờ vào lúc nào thì có

gì quan trọng chứ?"

"Tôi đồng ý." Tatum gật đầu tươi cười. "Chỉ là công việc trên giấy tờ thôi mà, đúng không?"

"Đúng, chúng tôi phải điều tra một vụ giết người. Tất cả mọi người đều căng thẳng..."

"Quyết tìm ra nghi phạm cho bằng được à," Tatum nói.

Vị cảnh sát trưởng vẫu môi, tỏ rõ vẻ chán ghét. "Là quyết tìm ra *hung th*ủ cho bằng được thưa Đặc vụ Gray."

"Cả hung thủ nữa," Tatum đứng dậy. "Cảnh sát trưởng Price, cảm ơn vì đã dành thời gian cho tôi."

Vị cảnh sát trưởng trừng mắt, không nói gì. Tatum gật đầu với ông rồi rời khỏi văn phòng.

CHƯƠNG 61

Zoe phải thừa nhận là văn phòng trong nhà của cô bắt đầu trông giống như phòng của các đối tượng nghiên cứu. Tất cả ảnh chụp bốn hiện trường vụ án tại Chicago được treo trên tường kèm theo ảnh của những vụ năm 2008. Cô có bản đồ của Maynard và Chicago, cả hai đều đánh dấu những địa điểm xảy ra vụ việc. Trên tường còn rải rác nhiều bài báo về tên sát nhân hàng loạt tại Maynard được lấy ra từ cuốn lưu bút năm xưa. Cô mua hai tấm bảng trắng rồi viết vào đó tên, tuổi, nghề nghiệp, thời gian và địa điểm mất tích của các nạn nhân tại Maynard lẫn Chicago, sau đó dừng lại một chút trước khi bắt đầu xâu chuỗi những thứ có liên quan với nhau.

Có lẽ đây là lúc thích hợp để tìm ra một sở thích thật sự.

Trong văn phòng còn có một cái giường đơn phòng khi Andrea có ý định tạt vào căn hộ của cô, Zoe đã ngủ gật trên cái giường này vào đêm qua. Lúc cô thức dậy vào buổi sáng, xung quanh đều là ảnh chụp hiện trường và hồ sơ của những vụ án. Sau khi xác định mình đã ngủ quên trong văn phòng, cô lại tiếp tục làm việc, cố gắng nối những cột mốc và lấp đầy khoảng thời gian bị trống giữa năm 1997 và 2016.

Có những lúc cô cảm thấy quyết tâm bị suy giảm và bắt đầu nghĩ đến chuyện đọc sách hoặc xem thứ gì đó vớ vẩn trên ti vi, nhưng rồi lại nhớ đến gương mặt của Tatum khi anh nói cô đã sai. Nó hòa lẫn với những ký ức ngày xưa, khi cha mẹ bảo cô nên để cho Glover yên, khi người cảnh sát bảo cô để việc điều tra cho người lớn lo.

Nếu có bất cứ ai trong số họ lắng nghe cô thì Glover đã bị bắt giam từ lâu rồi, và sẽ có nhiều mạng người được cứu sống. Tatum đáng lẽ phải hiểu chuyện đó rõ hơn ai hết, nhưng tất cả những gì anh thấy ở cô là một cô gái thường dân chiếm lấy vị trí của một đặc vụ thật sự.

Thỉnh thoảng khi thấy mình chỉ suy nghĩ theo một hướng duy nhất, cô cũng cố gắng không xem tên sát nhân hàng loạt tại Chicago

là Glover. Cô cố gắng gọi hắn là *hung th*ủ trong đầu. *Khi hung th*ủ *bắt cóc Krista hay hung th*ủ *cần có một nguồn cung lâu dài để lấy chất* ướp *xác.* Nhưng những suy nghĩ đó nhanh chóng chuyển lại thành *Glover bắt cóc Krista* và *Glover cần có nguồn cung để lấy chất* ướp *xác.*

Vùng bụng và đùi trái của Zoe bị trầy. Lúc đi tắm cô đã cọ đến bật máu và bây giờ những chỗ đó đang sưng tấy lên, càng mỏng manh hơn khi chạm vào, nhưng ít ra thì cơ thể không còn cảm nhận được những ngón tay của Glover nữa. Gương mặt của hắn vẫn còn quấy nhiễu cô, cái nhìn của một con thú săn mồi khi hắn tiến về phía cô ở hồ, giọng nói vang bên tai khi hắn kề dao ngay cổ. *'Quỳ xuống ngay'*- Những thứ ấy lại thoáng xuất hiện trong đầu, cắt đứt mạch suy nghĩ. Cô đứng nhìn số lượng lớn những vật chứng, cảm thấy lạnh sống lưng. Sau đó quyết định làm lại từ đầu.

Cô phải làm cho thật đúng.

CHƯƠNG 62

Hắn ngắm nhìn họ từ khung cửa sổ, không gian bên trong được nhuộm bởi ánh sáng vàng dịu nhẹ của đèn nhà bếp. Hai đứa trẻ hãy còn nhỏ; hắn có thể thấy đỉnh đầu của chúng thông qua ô cửa kính, cơ thể chúng đã bị bức tường che khuất. Một trong hai đứa là một cô nhóc, nó đang hào hứng nhún lên nhún xuống khi trò chuyện với mẹ mình.

Người mẹ trông thật là đáng yêu làm sao, nhan sắc cô ấy hầu như không bị phai tàn sau hai lần sinh con. Chưa gì hắn đã tưởng tượng ra hình dạng của cô sau khi được hắn biến đổi. Người phụ nữ với sự yêu chiều vĩnh cửu cùng một tình thương bất diệt của người mẹ. Thậm chí ngay bây giờ cô ấy cũng đã là một người mẹ tốt, nhìn những đứa trẻ chạy nhốn nháo quanh mẹ của chúng thì biết. Người mẹ đang vừa làm bữa tối vừa lắng nghe con gái kể về một ngày của nó.

Không có cha.

Hắn không rõ đầu đuôi câu chuyện là như thế nào, nhưng cũng biết vừa đủ. Nhà này chỉ có mỗi người mẹ mà thôi. Hắn đã theo dõi họ từ trong xe suốt hai đêm liền nhưng không hề thấy ai trông giống như bạn trai mới. Người phụ nữ vẫn độc thân giống như một tháng trước đó, hắn có thể thực hiện việc ướp xác ngay trong nhà của họ.

Hắn gần như không đợi được nữa, hắn muốn xông vào ngay lúc này nhưng nhận ra mình đang ngồi nhầm xe, tất cả dụng cụ của hắn đều đã để hết trong xe van. Hắn thường sử dụng luân phiên hai chiếc phòng trường hợp người ta chú ý thấy một chiếc xe kỳ lạ đậu trên đường mỗi đêm. Bọn hàng xóm thường hay tọc mạch lắm.

Không, đêm nay chưa được. Nhưng sẽ sớm thôi, rất sớm.

Hắn bắt đầu hình dung tương lai tươi đẹp của họ, về những buổi tối cùng nhau đón Giáng Sinh. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có lý do để mua cây thông. Hắn sẽ trang trí nó, mua quà cho bọn trẻ. Khi

thức dậy vào buổi sáng, chúng sẽ ngồi quanh bàn ăn cùng hắn. Hắn sẽ dỗ chúng đi ngủ, đọc truyện cho chúng nghe mỗi tối, hắn sẽ không bao giờ giống như cha mẹ hắn đâu, hắn sẽ là một người cha thật tốt.

Và hắn sẽ không phải chịu đựng nỗi đau khi chứng kiến con cái trưởng thành, trở thành những người xa lạ, rời khỏi nhà và xây dựng tổ ấm của riêng chúng. Không đâu, những đứa trẻ này sẽ ở cùng hắn và yêu thương hắn mãi mãi. Bên cạnh mẹ của chúng.

Một người phụ nữ, một bé trai, một bé gái. Một gia đình, sẽ là của hắn.

Mãi mãi.

CHƯƠNG 63

Đường Summer tại Maynard là một con đường khá đẹp đẽ. Trên con đường nhỏ hẹp này là hai hàng cây rợp bóng mát được điểm xuyết bởi những khoảng sân rộng rãi, hầu hết cỏ trên sân đều được cắt tỉa rất cẩn thận. Tatum bước ra khỏi xe, anh đứng dưới ánh nắng trong vài phút để tận hưởng không khí yên bình nơi đây. Sau một hồi rề rà, anh bắt đầu tiến về lối vào của một ngôi nhà cách nơi đỗ xe không xa. Đây là một ngôi nhà màu trắng lợp ngói đỏ, có hai cửa sổ và một cửa ra vào nằm ngay chính giữa, trông khá giống kiểu nhà mà Tatum từng vẽ hồi còn nhỏ. Dễ vẽ lắm, thật đấy. Dùng chì xanh dương tô ở trên cùng, vậy là có bầu trời, còn chì xanh lá thì tô bãi cỏ bên dưới. Tiếp theo, vẽ một hình chữ nhật ở giữa bãi cỏ và một hình tam giác bên trên, vẽ hai hình vuông làm cửa sổ và một hình chữ nhật làm cửa. Thêm chút hoa lá tùy tâm trạng rồi tô màu tùy ý. À, còn một phần tư hình tròn màu vàng nằm ở góc trái trên cùng của trang giấy nữa, đó chính là ông mặt trời. Ngôi nhà này khá đối xứng với bức vẽ của Tatum ngày xưa nhưng to hơn một chút, trên bãi cỏ còn có thêm vài cây nhỏ trang trí.

Anh gõ cửa. Sau vài phút, một người phụ nữ lớn tuổi ra mở cửa. Bà ấy có mái tóc bạc, tai đeo đôi khuyên ngọc trai và nở nụ cười hiền hậu.

“Vâng?” Bà nói.

“Bác sĩ Foster đúng không ạ?” Tatum hỏi.

“Đúng vậy.”

Anh giở huy hiệu ra. “Tôi là Đặc vụ Gray đến từ Cục Điều tra Liên bang. Bà có phiền để tôi hỏi vài câu không?”

“Ồ!” Mắt bà mở to. Anh khẳng định là ngoài ti vi ra thì người phụ nữ này chưa từng thấy một đặc vụ FBI nào ngoài đời. “Về chuyện gì? Mọi thứ vẫn ổn chứ?”

“Vâng, chỉ là lật lại án cũ thôi.”

“Thôi được, cậu muốn uống nước chanh không? Tôi vừa pha một ít.”

Uống nước chanh vào thì cái vẻ mặt đáng sợ của anh nhất định sẽ bị giảm đi, nhưng dù sao anh cũng không muốn đe dọa người đàn bà tốt bụng này. Vả lại món nước chanh nghe cũng khá hấp dẫn.

“Muốn chứ ạ,” anh mỉm cười.

Foster dẫn anh đến hiên nhà đằng sau. Ở đó có một cái bàn nhỏ, kế bên là hai chiếc ghế nhựa. Tatum lấy một chiếc ghế ngồi xuống trong lúc bà bước vào bên trong. Anh liếc nhìn đồng hồ, còn vài tiếng nữa là đến giờ bay về, anh đúng là đang đợi nước đến chân mới nhảy, sống một cuộc đời đầy mạo hiểm.

Vài phút sau, Bác sĩ Foster bước ra cùng một bình nước chanh và hai cái ly.

“Cậu dùng bánh quy không?” Bà hỏi và đặt bình lên cái bàn nhựa.

Nhưng việc gì cũng phải có chừng mực. “Không, cảm ơn bà.”

Bà ngồi xuống và rót nước chanh. “Tôi giúp được gì cho cậu?”

“Tôi đang lật lại vụ án của Clara Smith,” anh nói.

“Ồ!” Bà nói. “Vụ ấy xảy ra lâu lắm rồi, một cậu thiếu niên bị rối loạn tâm thần đã giết hại cô ấy.”

“Thật à?” Tatum hớp một ngụm trong ly. “Tôi tưởng chưa có ai bị kết án chứ.”

“Chẳng qua là vì cậu ta đã tự tử thôi,” Foster nói. “Chuyện cậu ta giết người đã là sự thật hiển nhiên rồi.”

Tatum gần như nhăn mặt khi nghe từ *sự thật*. Nếu tất cả những người xung quanh bạn cứ nói đi nói lại một chuyện tương tự, dần dần chuyện đáng ngờ cũng trở thành sự thật.

“Tôi muốn hỏi về thời gian tử vong mà bà đã ước tính vào lúc đó,” anh lấy hồ sơ vụ án ra, sau đó kiểm tra lại xem mình lấy có đúng hay không.

“Hy vọng tôi có thể trả lời cho cậu, chuyện xảy ra cũng lâu lắm rồi.”

“Phải, bà đã kết luận rằng Clara Smith chết trong khoảng... từ sáu cho đến bảy giờ tối.”

“Đúng như cậu nói.”

“Nhưng Cảnh sát trưởng Price nói với tôi rằng thời gian tử vong ban đầu vốn dĩ sớm hơn một chút,” Tatum nói dối không chớp mắt, anh mỉm cười rồi hớp thêm một ngụm nước chanh mát lạnh.

“À phải, tôi vẫn còn nhớ chuyện đó. Ban đầu tôi nghĩ là sớm hơn, nhưng tôi tin là kết luận này đã sai. Rất khó để ước tính chính xác vì nạn nhân bị vứt dưới nước vào một ngày tuyết rơi, thi thể sẽ bị hạ nhiệt rất nhanh chóng.”

“Hoàn toàn có thể hiểu được.” Tatum gật đầu, sự nghi ngờ của anh đã được kiểm chứng. “Vậy bà có nhớ kết luận ban đầu của bà là gì không?”

Foster cau mày. “Tôi không biết nữa, hình như là vào giờ trưa, tôi nghĩ vậy. Khoảng hai giờ.”

“Nhưng như vậy thì không hợp lý,” Tatum nói. “Bởi vì Manny Anderson ở thư viện từ một giờ đến bốn giờ chiều mà, như vậy thì cậu ấy đâu thể đi giết Clara được.”

“À, thì như hồi nãy tôi có nói, tôi nhanh chóng nhận ra là mình đã kết luận sai.”

“Cũng không nhanh lắm đâu, Bác sĩ Foster!” Tatum nói. “Bà đã mất tận hai ngày.” Anh đưa bảng báo cáo cho bà xem.

Có thứ gì đó thoáng xuất hiện trong ánh mắt bà. Sự hoài nghi, sự sắc sảo. Chuyển biến đó rất kỳ bí và đi nhanh như lúc nó đến.

“Tôi... không nhớ rõ nữa, chuyện đã xảy ra lâu rồi.”

Tatum uống cạn ly. “Nước chanh ngon lắm,” anh nói. “Tôi có một *sự thật* hay ho muốn nói cho bà biết đây. Trong khoảng thời gian tử vong mà bà ước tính, có một đội tìm kiếm đã đi tìm Clara. Mọi người rất lo lắng sau khi cô ấy biến mất nên đã nhanh chóng thành lập đội tìm kiếm này. Hung thủ giết chết Clara thật sự cũng có trong đó. Và chính vì kết luận của bà, hắn ta đã có bằng chứng ngoại phạm vững như núi.”

Mặt của Bác sĩ Foster biến sắc.

“Manny Anderson chưa bao giờ giết hại một ai,” Tatum nói. “Nhưng lúc đó cậu ấy đang bị tình nghi rất lớn. Khi người ta sợ hãi,

họ chỉ muốn tìm ai đó để gán tội. Cảnh sát trưởng Price, tất nhiên là lúc đó ông ấy vẫn chưa được làm cảnh sát trưởng, đã nói với bà rằng bà đã sai, rằng thời gian tử vong đó không thể nào đúng được. Có thể ông ấy đã mất khoảng hai ngày để thuyết phục bà, hoặc cũng có thể ông ấy mất hai ngày để xác minh xem Manny có bằng chứng ngoại phạm vào buổi chiều hôm đó hay không. Dù là khả năng nào đi nữa thì bà cũng đã thay đổi kết luận về thời gian tử vong để họ có thể khởi tố Manny."

"Rất... rất khó để nói chính xác. Lúc đó thời tiết bên ngoài rất lạnh..."

"Tất nhiên rồi," Tatum nói.

"Với lại những vụ giết người đã dừng hẳn, chắc chắn là do tên nhóc Anderson đó làm."

Tatum thở dài. Suýt nữa anh đã buột miệng kể cho bà nghe về những vụ án tại Chicago năm 2008, về nỗi đau mà cha mẹ Manny Anderson phải trải qua khi mất đi đứa con một và nỗ lực của họ trong nhiều năm để chứng minh cậu ấy vô tội. Nhưng anh vẫn giữ im lặng, công việc của anh là đi bắt hung thủ chứ không phải đay nghiến một người đàn bà 70 tuổi pha nước chanh ngon. Bà ấy phạm sai lầm vì bà ấy sợ hãi và tuyệt vọng, cũng giống như bao người khác trong thị trấn.

"Có phải bà đã thay đổi thời gian tử vong từ hai giờ thành từ sáu giờ đến bảy giờ không?" Anh hỏi.

"Phải," bà yếu ớt trả lời.

"Và có phải lúc đó bà đã biết chuyện Manny có bằng chứng ngoại phạm không?"

"Phải, nhưng..."

"Cảm ơn bà, Bác sĩ Foster."

CHƯƠNG 64

Tiếng gõ mạnh trên cửa khiến Zoe giật mình. Chắc Andrea lại đến để kiểm tra tình hình của cô rồi. Em gái cô không hề che giấu nỗi lo của con bé đối với tâm trạng của cô. Thứ duy nhất có thể trấn an Andrea chính là thời gian nghỉ bệnh của Zoe sắp hết. Cô đã nói với Andrea rằng một khi được trở lại văn phòng, cô sẽ ngừng bị ám ảnh về vụ án mà cô không còn được đảm nhiệm. Tuy vậy, cô nghĩ chuyện này khó mà trở thành sự thật được. Cô tắt radio rồi bước ra cửa trước. Sau khi nhìn qua mắt mèo, cô thở dài và mở cửa.

Tatum đang đứng trước cửa, tay anh xách một túi đồ. Zoe cảm thấy khung cảnh này dường như hơi quen thuộc.

"Chào anh," Zoe nói. Cô không hề có ý định nói bất kỳ thứ gì ấm áp, nhưng chính cô cũng phải ngạc nhiên bởi giọng của cô vừa rồi không khác nào đang nói "thật vui khi được gặp anh". Có lẽ là vì khoảng thời gian bị giam giữ cùng với những nghiên cứu, được nhìn thấy một người nào khác không phải cô em gái lo âu khiến cô thấy vui vẻ.

"Tôi có đem đến ít đồ ăn," anh nói. "Lần này không phải mua ở 7-Eleven nữa đâu."

"Thế à," Zoe nói. "Là gì vậy?"

"Là hummus[19]." Tatum tươi cười.

"Sao cơ?"

"Nhà hàng Trung Đông này mới mở tại khu Woodbridge, họ có giao hàng đến Thành phố Dale. Và mỗi một phần ăn còn được tặng kèm hai bánh mỳ pita nữa."

"Tôi không hề nghĩ là anh thích món Trung Đông đấy," Zoe dịch sang một bên để anh bước vào.

"Hồi tôi ở LA, gần nhà có một tiệm bán thức ăn Trung Đông ngon tuyệt," Tatum bước vào trong, anh liếc sang bàn nước trong phòng khách, Zoe thoáng thấy cảm giác nhẹ nhõm trong đôi mắt anh. Trên

bàn nước trống rỗng, không còn đống hồ sơ nghiên cứu nằm vương vãi nữa. Không biết anh sẽ nói gì nếu bước vào văn phòng trong nhà cô vào lúc này?

"Lại đây," cô dẫn anh vào bếp. Tatum chọn thời điểm hết sức hoàn hảo; cô cũng đang định nấu gì đó để ăn. Anh đặt túi đồ lên bàn, lấy từ trong túi ra vài cái hộp nhỏ và một hộp nhựa đựng sốt hummus màu vàng kem. Zoe lấy một chai Coca từ trong tủ lạnh rồi rót vào hai ly, sau đó bày thức ăn ra. Hương thơm đặc trưng của bánh mỳ pita khiến bụng cô sôi lên ùng ục, cô hơi nao núng, thầm cầu mong Tatum không nghe thấy. Nhưng nếu anh mà nghe được thì sẽ thể hiện ra mặt ngay.

Họ cùng nhau ngồi xuống, Zoe xúc một muỗng sốt hummus to bỏ vào đĩa. Cô xé một miếng bánh mỳ pita, cẩn thận chấm sốt rồi cho vào miệng. Thức ăn vẫn còn ấm. Còn hương vị, rất khác so với những món mà cô từng ăn, rất bổ dưỡng và ngon lành. Cô nhắm mắt lại rồi hít thở sâu, sau đó nở một nụ cười nhẹ.

"Ngon đúng không?" Tatum nói. Anh ăn một miếng bánh mỳ pita thật to rồi hớp một ngụm Coca.

"Ngon lắm!" Cô gật đầu. "Anh nói là họ có giao đến Thành phố Dale à?"

"Đúng, phải thừa nhận là nó đã khiến tôi có cái nhìn tích cực hơn khi sống ở đây."

Zoe làm thêm một miếng bánh mỳ pita chấm hummus. Ít ra cũng có một chủ đề để họ trò chuyện mà không tranh cãi với nhau.

"Này," Tatum nói. "Đoán xem hai ngày qua tôi đã đi đâu?"

"Anh không có ở đây à?"

"Không!"

"Vậy anh ở đâu?"

"Cô không muốn đoán thử sao?"

"Cũng không hẳn."

"Tôi đã đến Maynard," Tatum nói, nghe cứ như một ảo thuật gia vừa tuyên bố có một con thỏ trong chiếc mũ trống trơn ban nãy, đó là tông giọng của một người đã biết trước về cú sốc và tràng pháo tay.

“Thế à,” Zoe lạnh nhạt nói. Cô không có ý định khiến anh được thỏa mãn, mặc dù bản thân cũng đang tò mò.

“Người sĩ quan từng làm điều tra viên chính trong vụ giết người hàng loạt đó giờ đã là cảnh sát trưởng,” Tatum nói.

“Uh huh.”

“À phải, còn nữa, cô biết bằng chứng ngoại phạm mà Glover có được trong vụ án của Clara Smith không? Tôi đã giải mã thành công rồi đấy.”

Lần này Zoe không nén nổi trừng mắt vì bất ngờ. “Bằng cách nào?” Cô gặng hỏi. Bằng cách nào mà anh có thể dễ dàng làm được điều cô không thể làm trong suốt mấy năm qua? Có phải anh đã tìm được người chứng kiến Glover rời khỏi đội tìm kiếm không? Có lẽ là có ai đó có vóc người tương tự như Glover và trong bóng tối...

“Cô đã chú trọng sai đối tượng rồi,” Tatum nói. “Cô nên khắc họa những người làm công tác điều tra mới phải.”

“Ý anh là sao?” Hai lòng bàn tay cô run rẩy, cô nhanh chóng giấu tay dưới bàn.

“Cảnh sát muốn chứng minh Manny Anderson có tội cho bằng được,” Tatum nói. “Nhưng cậu ấy lại có bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm Clara bị giết, cho nên họ đã thuyết phục vị bác sĩ pháp y suy nghĩ lại về thời gian tử vong được ước tính.”

“Và nó đã đã tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho Glover,” Zoe tê liệt vì sốc.

“Đúng vậy.”

Sao cô có thể bỏ qua chi tiết đó được nhỉ? Cô đã luôn nhìn từ mọi góc độ, tìm kiếm mọi kẽ hở, trải qua mọi...

“Cô không thể nào phát hiện ra được đâu,” Tatum dịu dàng nói. “Ở độ tuổi 14 thì không thể.”

Anh nói đúng. Ở độ tuổi đó, cô không tài nào xét đến khả năng cảnh sát sẽ động vào chứng cứ để buộc tội ai đó, ý nghĩ này hoàn toàn lạ lẫm đối với cô. Mặc dù họ khiến cô tức giận và cô luôn xem họ là những người kém cỏi, nhưng ở độ tuổi 14, cô chưa bao giờ nghĩ họ có thể tự gây ảnh hưởng đến công tác điều tra của mình như

thế. Sau bấy nhiêu năm cô đã học được rằng, trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến những vụ án mạng ở Maynard, cô lại quay về độ tuổi 14. Luôn suy nghĩ theo một hướng duy nhất. Luôn đào sâu những khía cạnh, những suy nghĩ còn sót lại trong đầu.

"Đáng lẽ tôi phải chú ý đến chuyện đó chứ," cô chán nản nói. "Anh không biết tôi đã suy đi nghĩ lại về những thông tin này bao nhiêu lần đâu, đúng ra tôi phải phát hiện được từ lâu rồi."

"Nếu cô có thể khách quan thì đúng ra là như vậy," Tatum nói. "Nhưng cô không thể, đó là tuổi thơ của cô mà Zoe, hung thủ suýt nữa giết luôn cả cô. Hắn còn liên tục gửi cho cô những phong bì, khiến cô phát điên lên, dọa cho cô sợ..."

"Tôi không sợ."

"Thật sao? Thậm chí khi bị một gã như thế theo dõi suốt nhiều năm? Cảm xúc thật sự của cô khi nhận được những phong bì là gì? Cô có dám khẳng định là nó không hề khiến cô chùn bước trong suốt những năm qua không?"

Cô im lặng.

"Rồi khi những phong bì tương tự xuất hiện giữa lúc đang điều tra, cô cảm thấy như thế nào? Cô có còn là nhà tâm lý học pháp chứng Zoe nữa không hay chỉ là nữ sinh 14 tuổi, Zoe?"

"Tôi là..." Zoe định trả lời nhưng chợt dừng lại. Cô nghĩ đến giây phút nhận được những phong bì từ người phóng viên, cảm thấy trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi.

Tatum nhìn cô với đôi mắt buồn bã và ấm áp, Zoe thật muốn tát anh vì sự cảm thông này. Cô chỉ muốn anh chế nhạo cô, muốn anh mắng nhiếc cô, nói với cô rằng cô đã sai. Cô quay mặt đi.

"Chết tiệt," cô lẩm bẩm, giọng như nghẹn lại.

"Hình như tôi vẫn chưa nói rõ," Tatum nói. "Tôi nghĩ cô đã xuất sắc khắc họa Glover nhiều năm về trước, và tôi cũng tin là cô đang làm xuất sắc trong vụ này. Cô chỉ phạm một sai lầm nhỏ mà thôi."

"Nhỏ á?" Zoe khịt mũi.

"Cô có muốn thử lại lần nữa không? Bằng những thông tin mà

chúng ta đã có được? Và không để Rod Glover gây trở ngại nữa?" Tatum hỏi. "Ý tôi là... tôi biết cô đang nghỉ ngơi nhưng..."

"Làm gì có chuyện đó," Zoe đứng dậy, cô bước vào văn phòng trong nhà rồi quay ra sau nhìn anh. Tatum đảo mắt quanh phòng khi bước vào bên trong và chứng kiến cách bày trí mới.

"Ôi mẹ ơi," anh lẩm bẩm.

Zoe tiến lại bức tường và tháo một trong những bài báo cô đã dán trước đó xuống. "Giúp tôi gỡ những thứ này xuống với," cô vừa nói vừa tháo một tờ khác. "Tôi muốn dẹp hết những thứ này ra khỏi đầu mình."

CHƯƠNG 65

Văn phòng trong nhà Zoe khiến Tatum cảm thấy như anh đang đi dạo trong đầu của một nhà tâm lý học, nơi này thật sự là một mớ hỗn độn. Anh đã giúp cô đem bỏ hết những thứ liên quan đến tên sát nhân hàng loạt tại Maynard và án mạng tại Chicago năm 2008. Giờ thì họ chỉ còn lại năm người phụ nữ bị giết, ba người trong số đó bị ướp xác. Zoe bắt đầu sắp xếp lại những hình ảnh dựa trên thứ tự mà cô cho rằng sẽ giúp ích cho việc suy luận. Trong lúc đó, Tatum vào bếp để pha cà phê. Anh pha đậm hơn bình thường vì biết đêm nay sẽ là một đêm dài.

Anh quay lại với bình cà phê và hai chiếc cốc rồi rót cho mỗi người một ít cà phê. Anh đưa chiếc cốc nghi ngút khói cho Zoe, cô hờ hững nói lời cảm ơn rồi nhìn chằm chằm lên bảng trắng. Tatum cũng dõi theo ánh mắt cô, lần lượt nhìn năm gương mặt trên bảng. Cá nhân anh đã từng thấy qua thi thể của hai nạn nhân: Krista Barker, người bị vứt trên bãi biển và Lily Ramos, người mà họ đã liên lạc được trước khi bị giết. Nhìn ảnh của họ bên cạnh ba người phụ nữ kia khiến cảm xúc của Tatum lại dâng trào. Tên hung thủ này đã tự do lảng vảng khắp Chicago, tùy ý giết chóc mà cả FBI và cảnh sát đều không cản nổi hắn. Anh quay sang nhìn Zoe, chờ cô lên tiếng, nhưng cô lại không nói gì. Anh thở dài.

"Được rồi, nghe tôi nói đi," anh nói. "Cách này không ổn đâu."

"Cách gì không ổn?" Zoe liếc nhìn anh và hỏi.

"Cô cứ giam mình trong suy nghĩ của cô mãi, chẳng bao giờ chịu nói ra."

"Có chứ, lúc nào tôi cũng nói với anh mà."

"Chỉ khi cô biết mình nên nói gì thôi," Tatum chỉ ra. "Như vậy thì cô mới thấy hả dạ khi được lên mặt dạy đời tôi và kể về những kết luận tuyệt vời của bản thân. Nhưng mỗi khi không chắc chắn chuyện gì, cô sẽ tự mình hành động."

Cô há miệng, mắt nheo lại, sau đó ngậm miệng. Tatum khoanh tay chờ đợi.

"Thôi được," cô cãi lại. "Anh muốn sao đây?"

"Ừ thì, cô sẽ nói ra suy nghĩ của cô. Sau đó thì tôi đóng góp ý kiến của tôi về vấn đề đó, có thể tôi sẽ có suy nghĩ khác cô. Nhưng thay vì bác bỏ suy nghĩ của tôi, hãy thử làm theo những gì tôi nói, dù cho nó có vẻ ngớ ngẩn đi chăng nữa. Tôi gọi cách này là *động não* đấy."

"Đừng có dạy khôn tôi, tôi biết động não là gì mà."

Tatum cười toe.

"Được rồi, anh nói trước đi," Zoe thách thức anh.

"Suốt những ngày qua cô đã cho rằng hung thủ là Glover. Nhưng tôi nghĩ giờ đây cả hai chúng ta đều đồng ý rằng, có khả năng hung thủ là một người khác, đúng không?"

"Đúng!"

"Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu kiểm tra những nghi phạm sẵn có để thu hẹp phạm vi tìm kiếm xuống. Biết đâu có một người trong số họ khớp với khắc họa chi tiết của cô."

"Tôi không nghĩ đó là cách để..."

Tatum nhướng một bên mày. "Khoan hãy bác bỏ," anh nói. "Thử làm theo lời tôi đi."

"Được, được!" Zoe càu nhàu. "Tức là tìm ai có quan hệ với Susan Warner đúng không? Cô ấy có một người bạn trai cũ, một người chú tật nguyền, vài người bạn ở trường cao đẳng..." Một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô. "Đó có thể, ví dụ như là bạn trai của Daniella, đúng không? Tên cậu ấy là gì nhỉ? Ryan!"

Tatum mỉm cười, vui vẻ ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời của cô. "Đúng rồi đấy, cậu ấy có khớp với khắc họa không?"

"Tuổi tác phù hợp; lại có xe van. Daniella từng nói cậu ấy đã biến mất mà không nói lời nào, có thể cậu ấy có một nơi ở khác... cậu ấy làm việc ở xưởng sửa xe ô tô, phù hợp với rất nhiều đặc điểm mà chúng ta đang tìm kiếm, cũng từng đến căn hộ của Susan, khả năng cậu ấy là nghi phạm rất lớn." Rõ ràng cô đang trở nên hào hứng hơn.

"Tốt lắm." Tatum tươi cười. "Nhưng mà cậu ấy có bằng chứng

ngoại phạm.”

“Bằng chứng ngoại phạm?”

“Cậu ấy đang đi học trao đổi ở Venice vào khoảng thời gian động vật bị ướp xác và nhồi bông.”

“À, phải ha.” Zoe cảm thấy mất hứng, sau đó giận dữ nhìn Tatum. “Anh đã nghĩ đến những chuyện đó rồi à?”

“Có lẽ vậy.” Anh làm ra vẻ ngây thơ nhìn cô. “Tuy nhiên, cũng đáng để xét lại xem còn ai khác có khả năng là nghi phạm không, đúng không nào?”

“Đ... đó cũng không phải là một ý kiến tồi.”

Anh cười lớn, trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp dành cho nhà tâm lý học cáu kỉnh này. “Cô đang suy nghĩ gì vậy? Có muốn chia sẻ với tôi không?”

Môi cô hơi mấp máy nhưng không có âm thanh nào phát ra, cứ như đang thử một khái niệm trò chuyện mới nhưng thất bại vậy. Sau một hồi mới thốt ra được vài từ. “Những vụ án mạng này đều được thúc đẩy bởi ảo tưởng của hắn ta, đúng không? Cả bốn vụ gần đây đều như thế. Chúng ta có thể thấy sự cải thiện dần dần trong quá trình hắn ta gây án, mặc dù chúng ta vẫn chưa biết mục đích là để làm gì.”

“Phải!” Tatum đồng tình. “Có vẻ như hắn đang tạo ra những con búp bê người và chơi đùa với chúng.”

“Phải!” Cô lại im lặng.

Chẳng lẽ cô ấy nghĩ động não đến đây là xong sao? “Vậy ảo tưởng của hắn *là* gì?” Anh hỏi.

“Kiểu như một trò chơi quyền lực vậy. Nhưng mà hắn vốn dĩ đã trói họ lại rồi còn gì... và hắn cũng đâu thể quan hệ với họ sau khi đã ướp xác, như vậy khác nào bị mất đi quyền lực, đúng không?”

“Tôi cũng cho là vậy,” Tatum chậm rãi nói.

“Vậy tức là có một thứ gì khác thúc đẩy hắn, là gì nhỉ?”

“Có thể hắn bị kích thích bởi trạng thái bất động của họ và sử dụng nó để thủ dâm.”

“Không, không phải. Điều đó không phù hợp,” Zoe bực bội nói rồi

cắn môi.

Tatum hắng giọng. Sau khi thấy cô không phản ứng, anh đành nhắc: "Động não, nhớ không?"

Zoe trợn tròn mắt nhìn anh. "Được thôi, cứ xem như hắn bị kích thích bởi trạng thái bất động của họ. Vậy tại sao độ mềm dẻo của thi thể lại quan trọng đến như vậy? Tại sao lại mặc quần áo, đeo trang sức cho họ? Tại sao không sử dụng phương pháp bảo quản nào đỡ phức tạp hơn, như phương pháp đông lạnh chẳng hạn?"

"Thôi được, còn về các tư thế, có thể hắn sắp đặt chúng dựa trên một hình ảnh hoặc tình huống nào đó trong đầu hắn." Tatum nói.

"Chẳng hạn như gì nào?" Zoe hỏi, trông cô có vẻ tò mò, đây là một dấu hiệu tốt.

"Tôi không biết, hắn muốn nói gì thông qua những cảnh tượng đó nhỉ?"

"Cảnh tượng gì?"

"Hai hiện trường vụ án gần nhất ấy? Chúng giống như... mảnh ghép của một câu chuyện vậy, đúng không? Hồi nhỏ khi cô chơi búp bê, cô sẽ để Barbie ngồi trên ghế rồi bày những tách trà lên bàn búp bê. Và thế là úm ba la, búp bê của cô đang dự một bữa tiệc trà."

"Tôi chưa bao giờ chơi búp bê."

Tatum nhướng một bên mày. "Thật á?"

"Hình như cũng có vài con. Nhưng mà chưa bao giờ tôi lấy ra chơi, thường thì tôi đưa cho Andrea hết. Thế anh chơi búp bê à?"

"À... không phải búp bê, nhưng mà cô biết đó. Tôi có hàng tá mô hình Playmobil, thế là tôi cho chúng đóng đủ mọi thể loại vai diễn. Lấy ví dụ, tôi cho chúng đánh đấm và bắn nhau này, sau đó tôi sẽ tháo tóc của chúng ra và trao đổi cho nhau..."

"Tại sao chứ?"

"Thì bởi vì đó là thứ duy nhất có thể tháo rời được."

"Kỳ lạ thật đấy."

"Không kỳ lạ bằng mô hình Playmobil mà không có tóc đâu. Đầu của chúng sẽ rỗng tuếch trông rất kỳ dị. Và đến một thời điểm nào đó, cô sẽ bị mất hết những phần tóc. Thế là chỉ còn lại các mô hình

não rỗng...”

“Cách này thật vô ích,” Zoe đột ngột xen ngang.

“Dù sao đi chăng nữa, ý tôi muốn nói là khi cô sắp đặt tư thế cho những con búp bê này, cô đang trình bày câu chuyện của cô thông qua hành động của chúng, đúng không? Vậy câu chuyện đó là gì?”

Họ nhìn vào những tấm ảnh. Monique Silva đứng trên cầu, tay đặt lên thành cầu, nhìn chằm chằm vào dòng nước. Krista Barker ngồi trên biển, hai tay ôm lấy gương mặt.

“Họ đang buồn,” Zoe nói.

“Ừ, tư thế của Krista trông giống như là đang khóc vậy.”

“Tại sao họ lại buồn?”

“Có lẽ hung thủ sắp đặt tư thế họ như vậy bởi vì họ buồn khi phải chết.” Tatum gợi ý.

“Không...” Zoe lắc đầu. “Họ đã bị mất tích trong một khoảng thời gian. Anh nói đúng, có cả một câu chuyện hẳn hoi ở đây. Nếu như họ chỉ buồn vì phải chết, hắn sẽ đem bỏ họ ngay sau khi ướp xác xong. Nhưng hắn lại bên họ một thời gian dài, cuối cùng mới vứt xác họ và sắp đặt tư thế trông như đang buồn.”

“Phải!”

“Họ buồn,” Zoe khó nhọc cất tiếng. “Bởi vì hắn đem bỏ họ.”

“Ý cô là sao?”

“Trên ngón tay của Krista Barker có đeo một chiếc nhẫn,” Zoe nói. “Một chiếc nhẫn đính hôn.”

“Ừ... thì nó là một chiếc nhẫn.”

“Là nhẫn đính hôn. Lúc được tìm thấy Susan Warner đang mặc một chiếc đầm dạ hội, cứ như cô ấy đang đến một buổi hẹn quan trọng nào đó vậy. Sau đó thì hắn vứt bỏ họ, và họ cảm thấy buồn bã.”

“Khoan đã...”

“Hắn đang hẹn hò với họ,” Zoe nhìn Tatum, mắt cô sáng ngời. “Đó chính là mục đích của hắn, hắn ướp xác những người phụ nữ này để có được mối quan hệ với họ.”

“Cái gì, giống như quan hệ tình dục á?”

“Giống như một mối quan hệ thật sự vậy, Tatum. Vấn đề không phải là tình dục. Ý tôi là đúng, hắn có khuynh hướng ái tử thi. Nhưng mục đích chính là có một ai đó bên cạnh hắn, trong nhà của hắn. Vấn đề ở đây chính là sự cô đơn.”

“Thôi được,” Tatum nói, sự hăng hái của cô chẳng có chút khả năng lan truyền nào, nó chỉ khiến anh thấy khó chịu thêm. “Như vậy nghĩa là gì?”

“Hừm, hung thủ là người chưa từng có một mối quan hệ lâu dài, tốt đẹp nào,” Zoe nói. “Hắn chứng kiến người khác yêu nhau và cũng muốn được như vậy. Nhưng bản thân hắn lại không thể...”

“Tại sao chứ?”

“Tôi có thể tưởng tượng ra, nỗi ám ảnh về việc nắm quyền kiểm soát hoàn toàn khiến hắn gần như không thể có được một mối quan hệ. Tính tình hắn lại khá thất thường, cũng có khả năng nếu như người phụ nữ còn sống thì hắn không thể quan hệ một cách bình thường được.”

“Được, vậy là hắn bắt cóc người phụ nữ, siết cổ cô ấy cho đến chết... vì sao lại ướp xác?”

“Bởi vì hắn muốn có một mối quan hệ lâu dài.”

“Thật là một logic điên rồ, nhưng được thôi. Vậy sau đó thì sao nữa? Hắn để cô ấy trên giường à? Hắn có đưa cô ấy đến bàn ăn vào buổi sáng không? Có để cô ấy ngồi xem ti vi cùng hắn, hay là nắm tay cô ấy không?”

Zoe chậm rãi gật đầu. “Phải, đa phần là có.”

“Được rồi,” Tatum nói, anh bắt đầu cảm nhận được. “Sau đó thì hắn đá họ... tại sao vậy?”

“Bởi vì mối quan hệ không được suôn sẻ.”

“Không phải chứ, họ có vấn đề gì à?”

“Không, nhưng hắn không còn cảm giác *đó* nữa, bất kể nó là gì. Hắn lại cảm thấy cô đơn lần nữa, sự hiện diện của cô ấy không còn khiến hắn yên tâm. Trò chơi diễn kịch trở nên... vô nghĩa.”

Tatum cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. “Nên hắn tìm người khác để thay thế, suy nghĩ này thật điên rồ quá Zoe à.”

Cô nhún vai.

“Vậy chúng ta sử dụng manh mối này như thế nào đây?” Tatum hỏi.

“Tôi cũng chưa biết, chúng ta đã biết kết cục của câu chuyện đúng không? Cứ xem như hung thủ đã chia tay với người phụ nữ, để cô ấy ở đâu đó rồi sắp đặt tư thế giống như cô ấy đang đau lòng.”

“Đây đúng là tên sát nhân hàng loạt ủy mị nhất mà tôi từng biết.”

“Hẳn rồi, vậy phần mở đầu của câu chuyện là như thế nào?”

“Thì hắn tìm một cô gái mại dâm...”

“Đó không phải là mở đâu, đó giống như là... chuẩn bị vậy. Hắn vẫn chưa kiểm soát được nạn nhân hoàn toàn mà, đúng không? Câu chuyện sẽ bắt đầu sau khi hắn hoàn thành việc ướp xác thi thể.”

“Được rồi, vậy thì tôi đoán là hắn đưa cô ấy về nhà...”

“Tôi buộc phải ngắt lời anh rồi, nhưng không phải vì tôi không tôn trọng ý kiến của anh, hiểu không?” Zoe cố gắng mỉm cười khích lệ.

Tatum bật cười. “Tôi thấy vui khi cô không muốn làm tôi bị tổn thương đấy.”

“Nó giống như... sở trường vậy. Tôi có thể hình dung được những thứ này. Hắn đã ướp xác xong. Để xem, ướp xác là một công việc khá hỗn độn, nên tôi cho rằng đầu tiên hắn sẽ cởi bỏ hầu hết quần áo của cô ấy. Còn nhớ thi thể của Lily không? Cổ của cô ấy đầy vết máu nhưng trên áo gần như sạch trơn.”

“Được, vậy là hắn lau sạch thi thể rồi mới mặc đồ cho họ. Hắn không hề lau cho Lily.”

“Phải, vì hắn không có thời gian, hắn đang hoảng sợ và không suy nghĩ thông suốt. Nhưng đối với những nạn nhân khác thì tôi nghĩ là anh nói đúng, hắn lau sạch họ, mặc đồ cho họ...” Cô dừng lại và nhìn chằm chằm những tấm ảnh.

“Chuyện gì vậy?”

“Hắn không để họ mặc quần áo của họ. Hắn không muốn quan hệ yêu đương với gái mại dâm nên hắn sẽ mặc đồ mới cho họ.”

“Ừ, tôi nghĩ chuyện đó cũng hợp lý mà,” Tatum nói. “Vậy là hắn

mua quần áo trước...”

“Quần áo của họ vừa khít, Tatum à. Tất cả đều vừa.”

“Thì sao?”

“Làm sao hắn biết hắn nên mua những gì?”

“Họ đều là những cô gái có thân hình gầy gò mà. Ý tôi là, hắn ta ắt hẳn...”

“Nhưng Krista Barker cao hơn Monique Silva nhiều, và Lily không gầy bằng họ. Những quần áo này cũng không phải loại rẻ tiền kiểu chỉ có một kích cỡ mà ai mặc cũng vừa. Đối với Susan Warner thì không có vấn đề gì, hắn có thể tùy ý sử dụng tủ đồ của cô ấy vì hắn giết nạn nhân tại nhà. Nhưng những cô gái mại dâm thì chỉ có quần áo mà họ đang mặc trên người thôi.”

“Ý cô là hắn dắt họ đi mua đồ,” Tatum chậm rãi nói.

Zoe gật đầu. “Trước khi hắn giết chết họ, lúc đó họ vẫn tưởng hắn là một khách hàng. Chắc hắn đã nói với họ rằng hắn muốn cho họ ăn mặc đẹp vào đêm đó, sau đó thì đưa họ đến một nơi nào đấy...”

“Trung tâm thương mại.”

“Có khả năng.”

“Được rồi.” Tatum mỉm cười, anh ngồi xuống bên máy tính xách tay của cô và mở trình duyệt.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Chúng ta biết nơi mà hắn đến đón Lily đúng không? Tại góc đường giao nhau giữa đại lộ Clark và Grand, khu River North.” Anh mở Google Maps và tìm kiếm.

“Phải!”

“Và chúng ta cũng biết hắn đã đưa Lily đến đường Huron, đâu đó ở... đây.” Tatum chỉ vào một đoạn đường Huron trên bản đồ. “Tức là hắn đã đưa Lily đến một nơi nào đó nằm trên tuyến đường nối giữa hai địa điểm này, đúng không? Hoặc là nơi đó hoặc là một nơi gần địa điểm gây án.”

“Anh đâu thể khẳng định chắc nịch như vậy được,” Zoe nói. “Biết đâu có một cửa hàng mà hắn ưa chuộng nằm đâu đó cách xa

Chicago.”

“Phải, nhưng tôi có quyền phỏng đoán mà đúng không? Nếu nó nằm cách xa Chicago thật thì xem như thua. Nhưng nếu nó nằm trên tuyến đường này... chúng ta sẽ có được một số lượng trung tâm thương mại nhất định.”

“Đó vẫn là một con số lớn,” Zoe nói, nhưng Tatum có thể thấy cô cũng hào hứng trước ý tưởng này. “Nhưng nếu anh nói đúng, có khả năng hắn đã chọn một địa điểm gần nơi hắn giết cô ấy.”

“Tại sao?”

“Hừm, tôi cho rằng đó cũng là nơi mà hắn ướp xác các nạn nhân. Nếu như vậy thì hắn sẽ cảnh giác và ưu tiên chọn một địa điểm hắn quen thuộc, một nơi mà hắn đã từng ghé qua vài lần, một nơi khiến hắn có cảm giác kiểm soát.”

“Cô nghĩ hắn luôn đến cùng một trung tâm thương mại à?”

“Tôi nghĩ rất có khả năng đó, phải.”

“Được rồi.” Tatum tươi cười. “Vậy thì hãy lập một danh sách nào.”

“Sau đó thì sao nữa?”

“Sau đó thì chúng ta bay sang Chicago lần nữa để kiểm tra camera an ninh của những trung tâm thương mại vào buổi chiều mà Lily bị bắt cóc. Có thể chúng ta sẽ phát hiện ra cô ấy và tên Sát Nhân Hàng Loạt Ủy Mị này.”

“Cái gì? Anh ắt hẳn là đang đùa.”

Tatum nhún vai, chưa gì đã bắt đầu viết xuống những địa chỉ. “Cô vẫn còn đang nghỉ bệnh, tôi thì được nghỉ phép cho đến tuần sau. Vậy cô có nơi nào hay ho hơn để đi sao?”

CHƯƠNG 66

Thành phố Chicago, Tiểu bang Illinois, thứ Sáu, ngày 29 tháng 07 năm 2016.

Zoe chưa bao giờ thích đi mua sắm, đột nhiên cô nghĩ có lẽ Andrea sẽ phù hợp với công tác điều tra này hơn, con bé có thể ra vào các tiệm quần áo cả ngày chỉ để cho *vui.* Đây đã là cửa hàng thứ năm mà họ tìm đến, Zoe cảm thấy như mình đang ở tầng thứ mười của địa ngục quần áo.

Thật sự chẳng có ích gì vì cuộc điều tra của họ cực kỳ nhàm chán và vô căn cứ. Một cửa hàng mà họ đã ghé qua trước đó, những đoạn phim an ninh đều đã bị tiêu hủy, còn một tiệm khác thì người quản lý từ chối giao nộp những đoạn phim, yêu cầu phải có lệnh khám xét. Cho dù tên Sát Nhân Hàng Loạt Ủy Mị này, theo như cách mà Tatum bắt đầu gọi hắn, có ghé qua những cửa hàng đó đi chăng nữa thì có thể họ đã vuột mất hắn rồi.

Tatum đang tranh luận với một quản lý cửa hàng khác, người này cũng từ chối cho họ xem các đoạn phim trích từ camera an ninh. Trong lúc đó, Zoe đi dạo xung quanh cửa hàng, trong lòng cảm thấy nản chí. Đây là một cửa hàng khá lớn so với những nơi khác, quần áo được phân thành nhiều loại dành cho đàn ông, phụ nữ, và trẻ em. Cả cửa hàng được chiếu sáng bởi hàng tá đèn pha, soi rọi từng dãy một gồm nào là váy, quần, áo sơ mi, đầm... Zoe thử hình dung tên Sát Nhân Hàng Loạt Ủy Mị bước vào cửa hàng này và chọn lấy thứ gì đó, nhưng trình tự mua sắm này không có khả năng xảy ra. Hắn là hắn đã để cho cô gái mại dâm chọn và đứng đợi bên cạnh những ông chồng và bạn trai sốt ruột khác. Nhưng mà cũng không có khả năng hắn để cho cô gái mại dâm được nắm quyền kiểm soát nhiều đến vậy. Có thể cô đã sai hoàn toàn, có thể hắn không hề đi mua sắm với...”

Đôi mắt cô bắt gặp một con ma nơ canh. Nó đang mặc đúng cái áo mà Lily đã mặc vào ngày họ tìm ra cô ấy.

Cô bước chầm chậm đến bên con ma nơ canh cứ như đang sợ sẽ dọa nó bỏ chạy. Đây là một con ma nơ canh trông rất giống thật, là một trong những con ma nơ canh thật nhất mà Zoe từng thấy qua, nó được điêu khắc và tô vẽ sao cho giống như một người phụ nữ cân đối và xinh đẹp trong trạng thái bất động. Đôi mắt giả tạo và vô hồn đang nhìn Zoe chằm chằm, gương mặt được điêu khắc gợi lên cảm giác quỷ dị. Cô biết có một thuật ngữ dùng để miêu tả hiện tượng này, gọi là the Uncanny Valley (thung lũng huyền bí). Khi một thứ không phải người có vẻ ngoài càng giống con người, trông nó sẽ càng quái dị hơn.

Con ma nơ canh này trông giống như chị em sinh đôi của những thi thể được ướp xác, Krista Barker và Monique Silva, những con ma nơ canh của riêng hung thủ.

Đột nhiên cô hình dung ra một trình tự mua sắm phù hợp hơn với tính cách của hung thủ. Hắn sẽ đến gần con ma nơ canh có ngoại hình giống như người phụ nữ trong mơ của hắn, một người phụ nữ không bao giờ cãi lại, không bao giờ bỏ đi, dễ dàng sắp đặt tư thế. Hắn sẽ nói với một nhân viên bán hàng đang đứng gần đó rằng hắn muốn mua thứ mà con ma nơ canh đang mặc, kích cỡ phải vừa vặn với cô gái mại dâm đang đi cùng.

Đa số các cửa hàng khác chỉ có những hình nộm đơn giản, không có nét gì đặc biệt, hầu như không giống hình dáng của con người. Nhưng những con ma nơ canh trong cửa hàng này có tóc; chúng được sơn màu rất phù hợp và còn có một đôi mắt to đẹp. Thật hoàn hảo đối với hung thủ.

Chúng dễ dàng khơi gợi ảo tưởng của hắn. Liệu hắn có một con ma nơ canh như vậy ở nhà không nhỉ? Hoặc là sử dụng nó để luyện tập? Zoe tin là hắn có, hoặc đã từng có.

“Zoe!” Tatum khều tay cô. “Đi thôi, có lẽ lần kế tiếp chúng ta sẽ gặp may...”

“Đợi đã,” Zoe nói. Cô tiến về phía người quản lý, một người phụ

nữ có vẻ ngoài nghiêm nghị, bà ấy nhìn cả hai với vẻ khó chịu.

"Xin thứ lỗi," Zoe nói. "Chúng tôi đang tìm một..."

"Người bạn của cô đã nói với tôi rồi, Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người chứ gì? Nghe đây, tôi không nhớ là có kẻ lập dị nào như thế lảng vảng quanh đây. Nếu các người muốn những đoạn phim..."

"Được," Zoe nói. "Tôi hiểu rồi, nhưng tôi muốn hỏi chuyện khác. Chúng tôi đang tìm một người đàn ông, độ tuổi chắc là vào khoảng ba mươi mấy..."

"Ở đây có nhiều người như thế lắm."

"Và có khả năng là hắn mê mệt những con ma nơ canh ở cửa hàng cô. Hắn luôn mua những thứ mà ma nơ canh đang mặc và..."

"À, là tên đó!"

Zoe chớp mắt nhìn người phụ nữ. Cô cảm thấy Tatum đứng bên cạnh cũng căng thẳng hơn.

"Có, cứ lâu lâu hắn lại ghé qua một lần khiến cho các cô gái sợ chết khiếp. Hắn đứng bên cạnh những con ma canh trong mười phút, có khi là hai mươi phút, chỉ đứng nhìn chúng thôi đấy. Hắn có động vào chúng vài lần nhưng đã dừng lại sau khi tôi đe dọa gọi bảo vệ."

"Hắn có đến đây cùng với người phụ nữ nào không?" Zoe hỏi.

"Hình như là có, cách đây không lâu hắn có dắt một cô gái đến và mua cho cô ấy ít quần áo."

"Là những thứ mà ma nơ canh đang mặc đúng không?"

Người quản lý nhún vai. "Tôi không biết, có lẽ vậy."

"Lần cuối hắn ghé qua là khi nào?" Tatum hỏi.

"Mới hôm qua thôi."

"Có đi cùng người phụ nữ nào không?" Zoe gấp rút hỏi.

"Không, hắn đi một mình. Hắn đã đến đây vào khoảng ba giờ chiều, tôi nghĩ vậy. Chỉ đứng nhìn chằm chằm những con ma nơ canh như mọi khi."

"Nhưng hắn không mua gì à?"

"Hình như là không."

"Thưa bà, chúng tôi cần phải xem những đoạn phim trong camera an ninh," Tatum nói.

“Tôi đã nói với cậu là...”

“Người đàn ông đó chính là một kẻ giết người hàng loạt,” Zoe nói. “Bà nói là hắn đến đây thường xuyên lắm đúng không? Có thể lần tới hắn sẽ quyết định để mắt đến một trong những cô gái ở đây đấy.”

Đôi mắt của người quản lý ánh lên nỗi sợ hãi. Phải, Zoe biết cảm giác đó.

“Một khi đã để mắt đến ai rồi, hắn sẽ không buông tha cho cô gái đó đâu,” Zoe hạ thấp giọng. “Hắn sẽ theo dõi và bắt cóc cô gái khi cô ấy ở một mình. Hắn sử dụng một sợi thòng lọng để siết cổ nạn nhân đến chết. Sau khi họ chết, hắn xâm hại thi thể họ, giữ họ làm...”

“Được rồi,” người quản lý nói, giọng bà khản đặc. Bà ấy đang phát khóc, người run rẩy. “Như vậy liệu có giúp các người bắt được hắn không?”

“Đó sẽ là một sự giúp đỡ vô giá,” Tatum nói.

“Và các người sẽ báo cho chúng tôi biết khi bắt được hắn chứ?”

Nỗi sợ đã bắt đầu bám rễ. Zoe biết đêm nay người phụ nữ này sẽ không ngủ nổi, bà ấy sẽ không dám rời cửa hàng một mình vào buổi tối, có khi còn xin nghỉ hẳn để đi tìm việc khác. Zoe xét lại lương tâm của mình, cô không có lý do gì phải cảm thấy tội lỗi. Người phụ nữ đã ép cô phải đi đến bước này.

“Chúng tôi sẽ cho bà biết,” cô nói.

“Vậy... nếu hắn đến cửa hàng thì sao?”

“Hãy gọi cho cảnh sát, cố gắng giữ chân hắn,” Zoe nói. “Nói người bên phòng điều vận gọi cho Trung úy Samuel Martinez và bảo ông ấy rằng Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người đang trong cửa hàng của bà.”

“Đ-được!”

“Vậy còn những đoạn phim?” Tatum hỏi, giọng anh mềm mỏng.

“Phải rồi, mời theo tôi.”

CHƯƠNG 67

Tatum ngồi trước bàn điều khiển, nhân viên bảo vệ cửa hàng đã bước sang một bên để nhường ghế lại cho anh. Đây là một chiếc ghế khá thoải mái, nếu là bất kỳ ngày nào khác, Tatum nhất định sẽ hào hứng ngồi lên để xem anh xoay được bao nhiêu vòng chỉ với một lần xoay. Nhưng giờ đây tim anh đang đập nhanh, cảm giác hồi hộp muốn truy đuổi tên hung thủ đã xâm chiếm tâm trí anh.

Trên bàn điều khiển có vài cái màn hình khác nhau. Năm cái trong số đó quay bên trong cửa hàng, một cái được đặt ở bên ngoài cho thấy những người ra vào cửa hàng. Nhân viên bảo vệ chỉ anh cách xem những đoạn phim đã ghi hình trước đó và cách chuyển sang những camera khác nhau. Tuy chúng phức tạp một cách không cần thiết nhưng dần dần Tatum cũng hiểu được cách làm.

Quản lý cửa hàng đứng bên cạnh anh và hít thở khó nhọc. Zoe đã dọa bà ấy sợ đến mất hồn. Việc đó nhất định là đã có hiệu quả, nhưng anh chắc chắn họ có thể thuyết phục được bà ấy mà không cần dùng đến cách này. Kể từ bây giờ người phụ nữ này chắc sẽ phải nhìn trước ngó sau đây, Tatum tự nhủ sẽ báo với bà ấy ngay khi tên sát nhân hàng loạt ở phía sau song sắt.

Anh tua nhanh đoạn video. Mốc thời gian hiển thị *28/7, 14:147:32,* anh lại tua nhanh thêm cả tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng liếc nhìn người quản lý.

“Thấy hắn chưa?” Anh hỏi.

Bà lắc đầu. “Thử camera này đi.” Bà chỉ vào một trong các màn hình đang chạy. “Nó nằm gần một con ma nơ canh mà hắn yêu thích.”

Anh chuyển sang một đoạn phim khác, điền vào mốc thời gian là *28/7,14:30:00* rồi bắt đầu tua nhanh lần nữa.

Khi mốc thời gian hiển thị *15:07:06,* người quản lý cất cao giọng: “Kìa!”

Anh bấm dừng video. Bà liền chỉ vào người đang đứng tại một góc trong khung hình, hầu như không thể nhìn thấy gương mặt của hắn.

“Bà có chắc đó là hắn không?”

“Phải, thấy hắn đang đứng trước những con ma nơ canh không? Cứ thử tua nhanh đi, cậu sẽ thấy hắn không hề di chuyển.”

Tatum tua nhanh và phát hiện người quản lý nói đúng, người đàn ông hầu như không hề cử động suốt hơn sáu phút liền. Sau đó hắn bước sang chỗ khác và biến mất khỏi khung hình.

“Cô có nhìn thấy không?” Tatum nói với Zoe.

“Có!” Cô khẽ nói và đặt tay lên vai anh. Cả hai đều đang trải qua những giây phút hồi hộp. Họ vừa nhìn thấy tên sát nhân bí ẩn mà họ đã truy đuổi suốt hai tuần liền.

“Chúng ta có thể xem hắn đã đi đâu không?” Tatum hỏi người bảo vệ.

“Có vẻ như hắn đã tiến đến lối ra,” anh ấy trả lời. “Từ lối ra trở đi không có cái camera nào cả.”

“Hắn bước vào từ cùng một phía,” Tatum tua ngược lại và nhìn thấy người đàn ông xuất hiện, đứng yên bên con ma nơ canh.

Zoe hắng giọng. “Hắn bước vào cửa hàng, đi thẳng đến chỗ ma nơ canh rồi nhìn nó suốt vài phút, sau đó thì đi ra ngoài.”

“Ừ!” Tatum nói. “Hãy kiểm tra đoạn phim ở lối vào đi.”

Người đàn ông xuất hiện trong đoạn phim vào lúc *15:06:42*. Tatum chuyển sang góc quay tại lối ra vào và chọn mốc thời gian là *15:04:00*. Anh để đoạn phim chạy ở tốc độ bình thường.

“Hắn kìa,” Zoe nói khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện. Hắn đang nhìn xuống đất nên họ không thể thấy rõ mặt. Tatum tua ngược đoạn phim lại một chút.

“Nhìn đi,” anh thở dốc. “Có thể thấy được chiếc xe.”

Trong đoạn phim là hàng tá ô tô nằm trong bãi đỗ xe. Người đàn ông đóng cửa xe lại và bước ra ngoài. Tatum tua ngược lại thêm một đoạn, màn hình hiển thị bãi đỗ xe trước khi hắn bước ra.

“Không đọc được biển số,” Zoe nói.

“Tôi biết một người có thể dễ dàng lấy được biển số xe từ trong đoạn phim này,” Tatum tươi cười. “Chúng ta đã tóm được tên khốn rồi.”

Anh tua nhanh, người đàn ông bước vào cửa hàng và biến mất. Bảy phút sau hắn mới bước ra, nhưng thay vì vào trong xe, hắn rẽ phải và biến mất.

“Có lẽ hắn đang đi mua ít sữa,” Tatum lẩm bẩm trong lúc tua nhanh video. Khi mốc thời gian hiển thị *15:32:11,* chiếc xe rời đi. Tatum bấm dừng và tua ngược đoạn phim lại một chút, giờ đây họ đã có thể nhìn thấy người đàn ông quay lại, trên tay hắn ta xách theo một chiếc túi.

“Phải rồi, hắn đi siêu thị,” Tatum nói. “Chắc là trong nhà hết đồ ăn.”

“Chiếc túi đó không phải của siêu thị,” người quản lý nói. “Là của cửa hàng bán đồ chơi ở bên cạnh.”

“Cửa hàng bán đồ chơi á?” Tatum cau mày. “Vậy... nghĩa là sao, tên này có con nữa à?”

“Tôi cũng mong là vậy,” giọng Zoe căng thẳng.

“Mong là vậy? Nghĩa là sao?”

“Có thể hắn đã quyết định là chỉ một người phụ nữ trong đời thôi vẫn chưa đủ. Có thể hắn muốn có thêm con cái.”

CHƯƠNG 68

Hắn bấm chuông cửa. Một phút sau, cánh cửa hé ra khoảng hai inch, để lộ phòng khách bên trong. Hắn mím môi nhìn đống đồ chơi nằm lăn lóc dưới sàn. Cần phải có kỷ luật với bọn trẻ mới được. Khi hắn trở thành cha của chúng, sẽ không còn bất kỳ món đồ chơi nào rơi rớt trên sàn nữa; đó là điều chắc chắn.

"Vâng?" Một người phụ nữ ló ra từ cánh cửa hé mở. "À, chào anh!"

"Chào cô," hắn mỉm cười. "Nghe nói cô lại có việc cần hỗ trợ."

"Thế sao? Tôi không hề gọi ai đến, mọi thứ vẫn ổn."

"Lạ thật đấy." Hắn cau mày và liếc nhìn bìa trình ký trên tay. "Trong đây có tên và địa chỉ của cô này."

"Chắc là nhầm..."

"Mẹ ơi," một giọng nói cao vút gọi cô từ phía sau.

"Đợi mẹ nào con gái," cô liếc nhìn đằng sau, sau đó mỉm cười với hắn. "Tôi chắc chắn là có nhầm lẫn gì rồi."

"À, vậy à. Ừm... phiền cô viết vào đơn là cô không có gọi đến rồi ký tên lên được không? Sếp tôi khó chịu ghê lắm."

"Tất nhiên là được," cô nói. "Đợi tôi nhé."

Cô đóng cửa lại, hắn có thể nghe âm thanh chốt cửa dây xích, sau đó thì cánh cửa mở toang.

Hắn lao vào bên trong.

CHƯƠNG 69

Zoe đóng cửa xe ô tô, cố gắng tập trung. Đoạn video trong cửa hàng cứ xuất hiện trong đầu cô. Có gì đó ở tư thế của người đàn ông, hoặc cũng có thể là gương mặt thoáng qua của hắn khiến cô cảm thấy quen thuộc, mặc dù thật sự rất khó để nhìn kỹ. Chất lượng video khá thấp nên gương mặt của người đàn ông liên tục bị che mất. Mặc dù vậy, vẫn có thứ gì đó khiến cô cảm thấy bứt rứt, cứ như chỉ còn chút xíu nữa là sẽ nhớ ra được hắn.

Cô lắc đầu nguầy nguậy rồi nhìn ngôi nhà nhỏ đổ nát trước mặt. Kiến trúc của ngôi nhà không lớn, tất cả những bức tường đều được lợp ván ghép màu trắng, màu sơn bị tróc để lộ ra chất liệu màu xám bên trong. Cả hai cửa sổ đằng trước phủ bụi âm u. Bãi cỏ trước nhà cũng lốm đốm vết bùn nâu và phủ đầy lá khô. Bãi cỏ này nằm giáp với con đường, nhưng không có cái hàng rào nào để ngăn cách con đường và khoảng sân trước nhà, nếu như ngôi nhà thật sự có sân. Những căn xung quanh cũng không khá khẩm hơn là mấy.

Bạn của Tatum, một người làm việc tại chi nhánh LA đã lấy được biển số xe trong đoạn phim mà họ gửi đến. Theo như bên DMV[20] cho biết, chiếc xe được đăng ký bởi Bertha Alston và đây là nhà của bà ấy. Có một nhà để xe nằm phía sau, kích cỡ của nó to gần bằng ngôi nhà. Vì cửa đã đóng hết nên không biết được có chiếc xe nào bên trong hay không.

"Đợi tại đây nhé," Tatum nói.

"A... Um... không đâu."

"Có thể sẽ gặp nguy hiểm đấy."

"Bởi vậy tôi mới đi cùng một đặc vụ FBI, như vậy thì tôi sẽ được an toàn."

Anh trợn tròn mắt. "Cô đúng là một người phụ nữ phiền phức." Anh bắt đầu tiến về phía trước.

Zoe đi sau anh hai bước chân. Anh ra hiệu cô nép sát tường, cô

làm theo, cảm thấy tim đập mạnh. Tatum dựa sát bức tường ở phía bên kia cánh cửa và gõ cửa.

Họ chờ đợi. Sau vài giây, anh gõ cửa lần nữa. Không có âm thanh nào phát ra từ bên trong.

“FBI đây, mở cửa đi!” Tatum gọi.

Thứ duy nhất Zoe nghe được ngoài tiếng tim đập là âm thanh của chiếc máy bay đằng xa và tiếng xe cộ ngoài đường.

Cô cẩn thận liếc nhìn cửa sổ. Tấm rèm đã phủ xuống và che hết toàn bộ khung cảnh bên trong. Dù sao đi nữa, cô cũng không chắc mình có thể nhìn xuyên qua lớp bụi dày đặc hay không.

Tatum gõ cửa lần nữa, nhưng lần này anh sử dụng nắm đấm để gõ.

“Bà ấy không có trong đó!” Một giọng nói già nua và khản đặc hét lên từ ngôi nhà bên cạnh. Zoe liếc nhìn người vừa cất tiếng. Một người đàn bà cao tuổi nhăn nheo đeo cặp kính bự tổ chảng đang nhìn họ với vẻ thích thú. Bà ấy giơ cái tay gầy nhằng như cán chổi lên và chỉnh lại cặp kính với kích cỡ ống nhòm của mình.

“Ai cơ?” Tatum hỏi.

“Ừ thì... các người đang tìm ai?”

“Bọn cháu đang tìm Bertha.”

“Bertha mất rồi, mất vài tháng trước.”

“Vậy bọn cháu muốn tìm người đang sống trong căn nhà này,” Zoe nói. “Có phải là con trai của bà ấy không?”

“À, không còn ai sống trong đó nữa. Ta nghĩ mấy đứa con trai của bà ấy đang định bán căn nhà này đi.”

“Thưa bà, bà có biết họ đang ở đâu không?”

“À, cái đó còn tùy. Mà các người là ai?”

Tatum giở huy hiệu. “Là FBI thưa bà.”

Bà ấy chẳng có vẻ gì là ấn tượng trước điều đó. “Vậy, các người muốn gì từ con trai của Bertha?”

“Bọn cháu chỉ muốn nói chuyện với họ thôi thưa bà.”

Bà ấy gật đầu ra chiều quan tâm nhưng chẳng nói lời nào.

“Bà có thể cho chúng cháu biết nên đến đâu để gặp được họ

không?"

"À, ta cũng không rõ nữa."

Tatum thở dài.

"Chúng gây ra chuyện gì à?" Người đàn bà cao tuổi hỏi rồi chỉnh kính lần nữa.

"Bọn cháu chỉ muốn nói chuyện với họ thôi."

"À, ta biết sớm muộn gì chúng cũng gây ra chuyện mà. Lớn lên theo kiểu giống như lũ con của Bertha thì không thể nào bình thường được đâu." Mụ phù thủy cười khúc khích cứ như đây là câu nói đùa hài hước nhất mà bà ấy từng nói. Mà có lẽ là vậy thật.

Cách nói chuyện của người phụ nữ này, câu nào của bà cũng mở đầu bằng từ *à* khiến Zoe cảm thấy khó chịu. "Ý bà là sao ạ? Bà ấy có thường xuyên bạo hành con cái không?"

"À, ta cũng không biết có phải bạo hành hay không, nhưng đúng là bà ấy thường xuyên đánh mấy đứa con trai của mình lắm. Đứa con gái còn bị đối xử tệ hơn nữa, ta nghĩ vậy. Bà ấy thường xuyên mắng chửi và ném đồ vào người chúng... mà đó là khi còn tỉnh thôi đấy nhé. Mỗi khi say thì bà ấy *vô cùng* xấu xa."

"Thưa bà," Tatum nói, "chúng cháu thật sự cần phải..."

"Xấu xa như thế nào?" Zoe hỏi. Cô có cảm giác mụ phù thủy nhăn nheo xù xì này đang nắm giữ trong tay chìa khóa trả lời mọi câu hỏi. Và có vẻ như bà ấy cũng rất sẵn lòng chia sẻ.

"À, mỗi khi say bà ấy hành xử điên rồ lắm. Bảo là nghe thấy tiếng của quỷ nói chuyện với mình, đôi lúc còn có tiếng của chồng cũ nữa. Có lần bà ấy lấy keo xịt tóc xịt vào một trong hai đứa con trai rồi thử dùng diêm đốt nó. Lúc đó ta cũng đang ở ngoài đường, ta đã gọi cho cảnh sát."

Cách bà ấy nói từ *cảnh sát* rất kỳ lạ, sau khi nói chữ *cảnh* thì dừng lại khoảng một giây, sau đó thì gần như hét lên ở chữ *sát.* Zoe bắt đầu nghi ngờ Bertha không phải người duy nhất bị điên ở đây.

"À, tất nhiên, còn chuyện con gái của bà ấy nữa. Chắc các người cũng biết chuyện đó rồi."

Giọng bà ấy hân hoan cứ như thể đã biết hai người không hề hay

chuyện này và đang rất nóng lòng muốn kể cho họ nghe, nhưng vẫn muốn cả hai phải mở lời trước.

"Con gái của bà ấy làm sao ạ?" Zoe hỏi.

"À, ta tưởng ai cũng biết chuyện đó chứ. Con gái bà ấy chết năm 13 tuổi. Hóa ra con bé mắc bệnh ung thư phổi, chắc là do Bertha liên tục hút thuốc trong nhà. Nhưng chuyện điên rồ nhất chính là khi con gái chết, Bertha không nói với ai cả. Bà ấy để đứa con gái trong nhà hơn một tuần liền, bảo là con gái mình đang nằm nghỉ. Sau này bọn ta mới phát hiện, Bertha bắt mấy đứa con trai ở cùng với đứa em gái đã chết của chúng. Bà ấy nhốt chúng trong nhà, bảo là cuối cùng thì em gái của chúng cũng cư xử như một đứa con gái ngoan ngoãn và bảo chúng phải cầu nguyện cho em gái được khỏe lại. Tất cả đều giam mình trong nhà cùng với cái thi thể thối rữa đó hơn một tuần liền. Vào một mùa hè nóng bức."

Zoe liếc nhìn Tatum, anh nhìn lại cô, đôi mắt tràn đầy kinh hãi. *Chính là nó.*

"Căn nhà bốc mùi kinh khủng lắm, ta đành phải gọi cho cảnh... sát. Họ xông vào, phát hiện một bé gái người phủ đầy dòi bọ, những đứa con trai gần như muốn bệnh, nôn mửa khắp nơi, Bertha thì đang say khướt và bất tỉnh. Thế đấy..." Bà ấy bỗng im lặng. "Ta tưởng ai cũng biết chuyện đó chứ," cuối cùng bà ấy lên tiếng.

"Những người con trai giờ sao rồi?" Zoe hỏi.

"À, cả hai đứa nó vẫn còn sống."

"Tên của họ là gì?"

"À..." Người hàng xóm nhìn chằm chằm một hồi. "Thôi chết rồi, ta không nhớ ra. Có một đứa đã đổi họ rồi; nó ghét mẹ nó lắm, đứa còn lại thì vẫn giữ nguyên. Ta sẽ nhớ ra ngay thôi..." Bà ấy liếm viên kẹo cao su rồi thổi cho nó nổ. "Không, không nhớ được gì cả."

"Bà có biết nơi nào mà bọn cháu có thể tìm được họ không?"

"À, có một đứa đang làm chủ một cơ sở kinh doanh. Hình như là làm mấy việc lặt vặt trong nhà hay gì đó. Phải rồi, nhất định là thợ điện."

Các tế bào não của Zoe phát sáng, hàng loạt ý tưởng nảy ra cùng

một lúc, tim cô đập nhanh. Lúc đó Lily không phải đang nói "Hummer" hay "trucker".

"Cháu nghĩ anh ta là thợ sửa ống nước (plumber)," cô nói.

"À, hình như cô nói đúng rồi đấy," người hàng xóm cao tuổi lớn giọng đồng tình. "Là thợ sửa ống nước chứ không phải thợ điện, tên của nó là..."

"Clifford Sorenson!"

"Phải, nhưng mà hồi nhỏ mẹ nó thường gọi nó là Cliff."

CHƯƠNG 70

Ngón tay của Tatum bám sát vô lăng, anh giận dữ bấu chặt nó khi nhìn làn xe bên ngoài di chuyển với tốc độ của ốc sên.

"Tất cả đều rất khớp," Tatum nói với Zoe, giọng anh dứt khoát và căng thẳng. "Sorenson tin rằng người phụ nữ hoàn hảo chỉ có thể là một người phụ nữ đã chết, đó là những gì mà hắn học được từ người mẹ mắc bệnh tâm thần của hắn. Cô em gái đã chết là người duy nhất không chọc giận bà ấy. Bà ấy để cô bé trong nhà một tuần, nắm tay thi thể, chải tóc cho nó, có Chúa mới biết bà ấy còn làm thêm chuyện gì khác. Ý tôi là, *tất nhiên* hắn phải phát điên theo rồi."

"Nên anh ta xuống tay với vị hôn thê của chính mình," Zoe nói.

"Phải, thi thể bị thối rữa nên hắn đành phải đem bỏ, nếu không hàng xóm sẽ than phiền. Mặc dù bỏ nó nhưng hắn lại bị ám ảnh bởi chuyện sở hữu một cô vợ đã chết."

"Có thể anh ta quen biết Susan Warner nhờ đến sửa ống nước ở nhà cô ấy," Zoe nhìn chằm chằm phía trước và cắn môi. "Còn nhớ những gì bạn cô ấy đã nói không? Chuyện nước thải nhà cô ấy cứ bị tràn ra ngoài ấy? Chắc chắn cô ấy phải nhờ đến thợ sửa ống nước nhiều lần. Anh ta sẽ có nhiều thời gian thăm dò xung quanh, phát hiện cô ấy sống một mình."

"Cô từng gặp người đàn ông đó rồi. Hắn ta có giống với người trong đoạn phim không?"

"Có thể là anh ta. Rất khó để nhìn kỹ gương mặt của người trong video, nhưng đúng là rất quen. Có thể là do ngôn ngữ cơ thể hoặc tư thế của anh ta."

"Cũng rất khớp với khắc họa của cô. Khoảng ba mươi mấy tuổi, làm công việc bằng tay... hắn có sở hữu chiếc xe van nào ngoài ô tô của mẹ hắn không?"

"Có, lúc tôi ghé qua có nhìn thấy hai chiếc xe van, nhân viên của anh ta đang chất một cái bồn rửa lên xe. Chiếc xe có sơn dòng chữ

Sửa Chữa Ống Nước Sorenson nữa, điều đó lý giải vì sao Lily biết anh ta là thợ sửa ống nước...” Cô nói chậm hơn và cau mày.

“Chuyện gì vậy?” Tatum hỏi.

“Anh ta không hoàn toàn khớp với khắc họa. Tôi từng thấy anh ta cố nâng một cái bồn rửa và bị đau lưng. Lưng yếu như vậy thì làm sao vác thi thể đi xa được? Monique Silva gần như bị vứt giữa công viên cơ mà.”

“Có lẽ đó là lý do tại sao lưng hắn nhạy cảm đấy, vì lao lực quá nên mới thế.”

“Phải, nhưng mà... Clifford Sorenson có quan hệ tốt với phụ nữ, anh ta đã đính hôn rồi. Họ còn đang cố gắng để có con đầu lòng nữa, đây không phải là một người không thể có được mối quan hệ, đây không phải là một người cô đơn. Chẳng khớp chút nào.”

“Được thôi, nhưng mà nghe tôi nói này,” Tatum nói thật từ tốn, cố gắng tìm cách phản đối mà không cần phải nói là cô đã sai. “Có thể cô đã, ừm...” *Thôi dẹp luôn đi.* “Sai rồi. Ý tôi là, lúc đó cô vẫn chưa biết câu chuyện điên rồ về mẹ của hắn. Có thể hắn chỉ thích phụ nữ đã chết mà thôi, và sau khi trải qua một khoảng thời gian bên vợ chưa cưới của mình, hắn quyết định...”

“Người con trai còn lại,” Zoe cắt ngang, rõ ràng cô không hề nghe những gì anh vừa nói.

“Hả? Đúng, đúng là còn một người nữa, nhưng Clifford Sorenson là thợ sửa ống nước, với lại cô đã nói...”

“Nếu như người con trai còn lại cũng là thợ sửa ống nước thì sao? Clifford có một nhân viên khá thân với anh ta tên Jeffrey, người này gọi anh ta là Cliff. Người phụ nữ đó có nói lúc nhỏ mẹ anh ta từng gọi anh là Cliff, như vậy chắc hẳn người con trai còn lại cũng gọi anh ta như thế. Jeffrey là người khỏe mạnh, anh ta dễ dàng nhấc một cái bồn rửa bằng kim loại. Anh ta có thể vác thi thể của một người phụ nữ nếu muốn.”

“Vậy nếu như cô nói đúng, cái tên Jeffrey này nhất định là người đến khắc phục vấn đề nước thải ở căn hộ của Susan.”

“Phải, và Jeffrey là người đã giết vợ chưa cưới của Clifford. Điều

đó lý giải vì sao Clifford có bằng chứng ngoại phạm rõ rệt đến như vậy, bởi vì anh ta thật sự vô tội. Hơn nữa anh ta còn canh đúng ngày Clifford đi vắng, chính là ngày Clifford đi câu cá với bạn bè."

"Chết tiệt thật, chúng ta nên gọi cho Martinez ngay," Tatum nói.

"Chúng ta vẫn chưa có gì để chứng minh cả," Zoe nhanh chóng nói. "Đây hoàn toàn là suy diễn. Những điều đó còn không đủ để lấy được lệnh khám xét nữa, vả lại lẽ ra chúng ta không được phép có mặt ở đây."

Cô nói đúng, họ không khác nào đang tìm cách xây lâu đài trên một đám mây bồng bềnh, mỏng manh. "Vậy cô có cao kiến gì không?"

"Hãy thử tìm kiếm xung quanh xem. Biết đâu chúng ta có thể phát hiện vài vết máu trên xe van. Có lẽ nếu nhìn vào cửa sổ của họ, chúng ta có thể thấy được bình chứa phóc môn hay gì đó. Tôi không biết nữa... bất cứ thứ gì có thể lấy làm bằng chứng thật sự. Đủ để đưa cho Martinez xem."

Tatum nhăn mặt. Anh lại như thế nữa rồi, cứ xông thẳng về phía trước mà không chút phòng bị, không thèm hỏi ý kiến của cấp trên. Lần này anh bị đá ra khỏi Cục là cái chắc.

CHƯƠNG 71

Đã giải quyết xong người phụ nữ và hai đứa trẻ, bây giờ cả ba đã bị trói chặt và bịt miệng. Hắn cảm thấy ngạc nhiên khi người mẹ lại dễ dàng bị điều khiển đến như thế. Tất cả những gì hắn cần làm là đe dọa sẽ cắt cổ đứa con gái bé bỏng, thế là cô ấy sẵn lòng để cho hắn trói. Sau đó hắn chỉ mất vài phút để trói những đứa trẻ đang hoảng sợ kia.

Hắn đứng nhìn cả ba chằm chằm, cố gắng đưa ra quyết định. Đứa con gái nhỏ khá dễ thương; hắn có thể tưởng tượng mình là cha của con bé, chơi cùng nó và búp bê của nó, mặc cho nó những cái đầm hồng nhiều tầng. Hắn mỉm cười khi nghĩ đến chuyện họ sẽ sống cùng nhau. Ai mà nghĩ một kẻ như hắn lại được làm cha chứ? Hắn sẽ là một người cha tốt; hắn sẽ không bao giờ noi gương mẹ hắn đâu. Mỗi ngày hắn sẽ dành thời gian cho con của hắn, sẽ không bao giờ chửi mắng hay đánh đập nó. Còn đứa con trai thì sao nhỉ? Chỉ là một đứa bé mới biết đi, một giọt nước đang nhỏ xuống từ mũi nó, mắt nó đỏ hoe và đẫm lệ vì khóc. Nói một cách hoàn toàn thật lòng thì hắn không muốn có đến hai đứa con, hắn chỉ muốn một đứa thôi. Ướp xác cả hai rất phiền toái, xong rồi hắn phải đem chúng về nhà hắn, chưa kể rất nhiều lần di chuyển chúng từ nơi này sang nơi khác khi họ chung sống cùng nhau nữa.

Không, hắn chẳng cần đến đứa con trai làm gì.

Hắn xách đứa bé lên. Con dao của hắn để đâu ấy nhỉ? Hắn liếc nhìn xung quanh. Kia rồi, ở trên quầy. Hắn kéo đứa bé trai lại cái quấy, đứa nhóc vô dụng bắt đầu kêu la thảm thiết qua miếng giẻ trong mồm. Hắn lấy con dao kề sát cổ đứa bé. Người mẹ cũng đang phát ra những tiếng kêu la ú ớ, mắt cô mở to, đầu lắc lia lịa.

“Tao không cần nó,” hắn nói ngắn gọn, tiếp tục ấn dao mạnh hơn.

Hắn chợt dừng lại và rút con dao về.

Trước giờ hắn chưa từng ướp xác trẻ con, có thể hắn sẽ làm hỏng mất. Tốt nhất cứ cho là mạch của chúng nhỏ hơn người lớn nhiều đi; có thể hắn sẽ ướp xác đứa con gái thất bại, giữ lại một đứa dự phòng chắc sẽ có ích. Phải, hắn cũng có thể học cách yêu thương đứa con trai mà, nếu như hoàn cảnh bắt buộc.

Hắn quan sát cổ họng đứa bé. Hầu như không tì vết, tốt, hắn lôi đứa bé xuống và ném nó bên cạnh chị nó.

Đã đến lúc chuẩn bị bàn ướp xác.

Cũng giống như lần ướp xác Susan, nơi lý tưởng nhất chính là phòng tắm. Vừa có nguồn nước để dùng vừa có cống thoát nước. Hắn không muốn máu dây đầy ra sàn nhà; như vậy bước vào sẽ phiền phức lắm. Cái bàn xếp trong xe van của hắn chắc sẽ vừa, tuy không giống với bàn trong xưởng làm việc nhưng cũng đành chịu thôi.

Hết khiêng bàn, khiêng bình chứa dung dịch ướp xác rồi đến khiêng cái máy ướp xác, thật sự mất rất nhiều công sức. Tiếp theo, hắn chụp lấy chiếc túi đựng đồ chơi mà hắn đã mua ngày hôm qua. Đây hoàn toàn là xuất phát từ tấm lòng, thật đấy. Hắn muốn tặng con của mình đồ chơi mới sau khi ướp xác nó xong. Lần trước đến đây, hắn để ý đa số đồ chơi đều đã cũ và bị hư hỏng.

Hắn là một người cha tốt.

CHƯƠNG 72

Chỉ có một chiếc xe van duy nhất nằm trước cơ sở Sửa Chữa Ống Nước Sorenson khi cả hai đỗ xe bên cạnh cái kho hàng nhỏ này. Một trong các thợ sửa ống nước đã đi khỏi. Zoe bước xuống xe, đóng sầm cánh cửa rồi bước đều đến chiếc xe van. Cô nghe tiếng Tatum chạy phía sau, anh tóm lấy cổ tay cô.

"Gì nữa đây?" Cô cáu kỉnh.

Anh lo ngại nhìn cô. "Chúng ta không có lệnh khám xét, cũng không có quyền được vào đây. Hãy... bình tĩnh nhé."

"Phải," cô khẽ nói, trong lòng chẳng cảm thấy bình tĩnh tý nào.

Họ cùng nhau tiếp cận chiếc xe van bằng một tốc độ vừa phải. Khi đến nơi, Tatum nép mình sát chiếc xe. Anh thử tay nắm cửa nhưng cánh cửa không nhúc nhích, bị khóa rồi. Zoe làm một vòng quanh chiếc xe, cô liếc nhìn bên trong, cố gắng nhìn ra nội thất trong xe nhưng cửa kính phía sau xe van tối đen; không tài nào nhìn xuyên qua được. Tatum cũng đến xem cùng cô, anh liếc nhìn bên trong.

"Không máu, không phóc môn, ngay cả thẻ thành viên của câu lạc bộ sát nhân hàng loạt cũng không."

Zoe ủ rũ gật đầu. "Đi vào trong thôi." "Rồi làm gì nữa?"

"Thì... tôi từng đến đây rồi. Tôi có thể nói là mình đến hỏi thêm một số câu hỏi."

Tatum bất mãn nhìn Zoe. Cô nhún vai. Họ còn có lựa chọn nào khác hay sao? Bây giờ mà gọi cho Martinez thì cũng chẳng được gì ngoài tấm vé một chiều rời khỏi Chicago.

Cô bước vào cơ sở sửa ống nước, nhanh chóng nhìn lướt qua nội thất bên trong. Clifford Sorenson đang ngồi đọc báo tại bàn làm việc. Tatum cũng bước vào cùng cô, Clifford để tờ báo xuống và nhìn cả hai.

"Xin chào," anh nói. "Cô là người bên FBI phải không?"

Zoe nuốt nước bọt. "Đúng vậy," cô nói. "Đây là Đặc vụ Gray, cộng

sự của tôi.”

Clifford gật đầu với Tatum. “Tôi giúp gì được cho hai người?” Anh hỏi, giọng anh thoáng chút lạnh lùng.

“Chỉ là hỏi tiếp vài câu thôi,” Zoe nói. “Anh có rảnh không?”

“Có chứ,” Clifford khoanh tay. Anh không mời họ ngồi, cũng không mời họ uống cà phê. Họ không hề được chào đón ở đây.

“Tôi không muốn có người nghe thấy cuộc trò chuyện giữa chúng ta,” Zoe cẩn thận lựa lời. “Ở đây chỉ có chúng ta thôi phải không, em trai của anh có ở đây không?”

“Chỉ có tôi, cô, và cộng sự của cô thôi”, Clifford trả lời. “Em trai tôi đến nhà khách hàng rồi.”

Zoe gật đầu, trong lòng có chút thỏa mãn. Họ quả thực là anh em ruột. “Được rồi, tôi muốn xác minh những mốc thời gian trước khi anh phát hiện ra vợ chưa cưới của mình bị mất tích. Anh đã đi câu cá với bạn bè, có đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Chỉ có bạn bè của anh thôi, không còn ai khác à?”

“Không, chỉ có bạn bè của tôi thôi.”

“Lý do tôi hỏi chuyện này là bởi vì người ta sẽ nhớ những chuyện khác nhau vào những thời điểm khác nhau, đặc biệt là sau một khoảng thời gian dài. Em trai của anh không cùng anh đi câu cá sao?”

“Cũng có lúc nó đi cùng tôi, nhưng lần đó thì không. Tôi vẫn còn nhớ cái ngày đó như in. Đó là ngày kinh khủng nhất trong cuộc đời tôi.”

Thật sao? Có đúng là kinh khủng hơn việc bị nhốt cùng với người em gái đã chết trong chính ngôi nhà của mình không?

“Anh có nhớ tại sao cậu ấy không đi cùng anh không?”

Clifford nheo mắt. “Tôi có cảm giác đây không chỉ là hỏi tiếp đâu, thưa Đặc vụ. Có phải các người lại đang cố gán tội danh giết người cho tôi không? Tôi nghĩ là mình nên gọi điện cho luật sư.”

“Có phải Susan Warner là một khách hàng của anh không?” Zoe liều lĩnh hỏi.

“Giờ thì tôi nhất định phải gọi cho luật sư thôi.”

“Chúng tôi không phải đang buộc tội anh giết vợ chưa cưới của mình đâu, thưa anh,” Tatum hạ giọng. “Nhưng chúng tôi tìm thấy một nhân vật rất khả nghi. Nếu anh chịu trả lời những câu hỏi của chúng tôi thì sẽ rất có ích.”

“Thật sao?” Clifford nói. “Bởi vì những câu hỏi này có vẻ như là đang nhằm vào tôi.”

Trong lòng cô dậy sóng khi nhìn thấy nét mặt căng thẳng của người đàn ông. Liệu cô có chắc rằng em trai của anh ta mới là kẻ giết người chứ không phải anh ta? Nếu cô phán đoán sai và nói ra những gì họ biết, có thể anh ta sẽ nói vị trí của em mình, sau đó đợi họ bỏ đi rồi biến mất.

Cách an toàn nhất chính là nói chuyện với Martinez, cố thuyết phục ông ấy rằng họ đã tìm được manh mối lớn. Sau đó xin lệnh khám xét hoặc là cho người theo dõi cả hai anh em.

Vấn đề duy nhất chính là cô không thể dẹp bỏ linh cảm rằng Jeffrey giờ đang rình rập để tìm một nạn nhân khác, mà có khi hắn đã tìm được rồi cũng nên. Có thể họ chỉ còn lại vài tiếng hay thậm chí là vài phút trước khi một người phụ nữ khác bị giết hại.

Nhưng đó là tất cả những gì cô có, một linh cảm. Cô chỉ biết Clifford có khả năng là kẻ giết người, hoặc có lẽ là cả hai anh em bọn họ, hoặc có thể cả hai đều vô tội. Liệu bây giờ nói ra những gì họ biết thì có gây rủi ro cho vụ án không?

Cô lo lắng nhìn sang Tatum. Đôi mắt anh vẫn điềm tĩnh, anh dịu dàng gật đầu với cô. Anh tin tưởng cô.

Cô quay sang Clifford Sorenson. “Thưa anh, chúng tôi có lý do tin rằng em trai anh chính là người đã giết chết vợ chưa cưới của anh.”

Clifford trừng mắt, anh nhấc điện thoại bàn và bắt đầu bấm số. “Tôi gọi luật sư đây,” anh nói. “Sau đó tôi sẽ gọi cho em trai để đảm bảo nó cũng được nói chuyện với luật sư. Lũ khốn các người...”

“Thử nghĩ lại đi,” Zoe vội vã nói. “Jeffrey có thường xuyên vắng mặt trong những buổi đi câu cá không? Anh bảo hai tuần trước anh đã đi câu với cậu ta vài lần. Nhưng vào đêm đó thì cậu ta không hề đi cùng anh, có đúng không? Rồi cậu ta đã ở đâu vào cái tuần mà vợ

chưa cưới của anh mất tích, trước khi thi thể của cô ấy được tìm thấy?" Cô thấy anh ngừng bấm số, tay run rẩy. "Anh có gặp được cậu ta lần nào không? Tôi cá là không đâu. Anh nghĩ cậu ta đã đi đâu? Có chuyện gì quan trọng hơn an ủi anh trai mình và giúp anh ấy tìm kiếm vào lúc đó chứ?"

Sắc mặt của Sorenson trông rất kém. Cô biết anh đã nghĩ đến khả năng đó, rằng em trai anh đã ở cùng với thi thể của người vợ chưa cưới.

"Còn nhớ những gì anh đã nói không? Veronika nói với anh rằng cha mẹ nào *con* nấy. Cô ấy không phải đang nói đến cha anh và anh đâu, cô ấy đang nói về em trai anh và mẹ anh đấy. Chúng tôi đã biết quá khứ của anh rồi, anh Sorenson. Chúng tôi biết tình trạng của mẹ anh. Biết đâu Jeffrey đã nói những chuyện kỳ quặc với Veronika thì sao? Biết đâu cách cư xử thiếu lý trí của cậu ta khiến cô ấy sợ hãi thì sao? Điều đó lý giải vì sao cô ấy lại căng thẳng, vì sao cô ấy không muốn ở nhà một mình. Có phải Jeffrey có chìa khóa vào nhà anh không? Tinh thần cậu ta có ổn định sau chuyện xảy ra với em gái anh không? Hay là cậu ta đã gặp rắc rối. Cậu ta có bao giờ hẹn hò với ai chưa? Anh có bao giờ gặp được người bạn gái nào của cậu ta chưa? Anh có thật sự chắc rằng đó không phải là do em trai anh làm không, anh Sorenson?"

Loạt đạn vừa rồi đều là dựa trên phỏng đoán và linh cảm, gương mặt của anh nói cho họ biết rằng có một số, hay nói đúng hơn là hầu hết đều đã trúng đích. Clifford chậm rãi đặt điện thoại vào giá đỡ, Zoe biết cơn sốc sẽ tan biến dần và chỉ sau một đến hai phút anh sẽ bắt đầu lấy lại lý trí, tìm cách trả lời những câu hỏi của cô. Cô phải tiếp tục tấn công ngay bây giờ, trong lúc vẫn còn cơ hội.

"Có một người phụ nữ tên Susan Warner đã chết vài tháng trước," cô nói. "Có lẽ anh đã đọc qua vụ đó trên báo rồi. Chúng tôi có lý do tin rằng cái chết của cô ấy có dính líu đến vụ của Veronika. Chúng tôi nghi ngờ cô ấy từng là khách hàng của anh, và em trai của anh đã đến nhà cô ấy vài lần. Anh có thể kiểm tra được không? Biết đâu chúng tôi đã hoàn toàn nhầm lẫn, biết đâu tất cả những chuyện

này chỉ là một sự hiểu lầm lớn."

Clifford quay sang chiếc máy tính xách tay của anh và bắt đầu gõ phím, thao tác của anh máy móc, nét mặt bàng hoàng. Cuối cùng, anh dựa ra phía sau và nói bằng một giọng thất thần, vô cảm, "Susan Warner là khách hàng của chúng tôi. Jeffrey đã đến nhà cô ấy ba lần."

Tâm trí của Zoe trở nên hỗn loạn. Cô muốn hỏi người đàn ông này rất nhiều câu hỏi, nhưng hiện giờ có một câu cần được ưu tiên nhất.

"Bây giờ em trai của anh đang ở đâu?" Cô hỏi. "Tôi... tôi không biết. Nó không có nói với tôi."

"Anh đã nói là cậu ta đi gặp khách hàng mà."

"Thì tôi tưởng là vậy, nó không có nói với tôi."

"Chúng tôi cần một danh sách tất cả những khách hàng của em trai anh trong vòng ba tháng qua," Tatum nói.

"Có thể lên đến hàng trăm cái tên đấy."

"Hãy thử kiểm tra đi, được không?"

Tinh thần chiến đấu của Clifford đã vỡ nát. Anh chỉ cho họ cách để xem bảng tính Excel trên máy tính xách tay. Tatum ngồi bên máy tính và bắt đầu kiểm tra danh sách. Zoe đang định lên tiếng cãi vã thì thấy rõ ràng thao tác của Tatum lợi hại hơn cô nhiều khi động đến các dữ liệu. So với một đặc vụ FBI vạm vỡ làm việc ở vòng ngoài, kỹ năng sử dụng vi tính của anh rất ấn tượng.

Có chín mươi ba cái tên trong danh sách.

"Hắn sẽ tấn công cô ấy tại nhà," Zoe nói. "Như vậy có nghĩa là hắn sẽ chọn phụ nữ độc thân."

Tatum loại bỏ những khách hàng là nam giới, danh sách còn lại bốn mươi mốt cái tên.

"Cô có nghĩ hắn đang nhắm vào phụ nữ có con không?" Tatum hỏi.

"Có khả năng," Zoe nói. "Nhưng nhìn trên danh sách chúng ta không thể biết khách hàng nào là mẹ đơn thân."

"Laura Summer," Clifford nói. "Cô ấy xin được giảm giá vì cô ấy

là mẹ đơn thân."

Zoe liếc nhìn cái tên. "Hắn ta đã ghé nhà cô ấy hai lần," cô nói. "Tôi nghĩ chính là cô ấy đấy."

"Chúng ta cần phải chắc chắn," Tatum nói.

Zoe bấm số điện thoại trong hồ sơ, trong lúc nghe tiếng chuông reo, cô nói: "Gửi danh sách này cho Martinez đi, chúng ta sẽ gọi và giải thích cho ông ấy trên đường đi."

Tatum gật đầu. Trong lúc đang gửi, anh hỏi Clifford, "Jeffrey có mang theo điện thoại trên người không?"

"Ừm... có. Tất nhiên là có rồi."

"Chúng tôi cần số điện thoại của cậu ta."

Clifford gật đầu rồi với lấy một mảnh giấy.

Zoe chờ đợi, cô bồn chồn giậm chân. Laura không trả lời điện thoại.

"Không trả lời," cô nói.

Tatum bấm gửi và đứng dậy, anh chụp lấy mảnh giấy có số điện thoại của Jeffrey. "Đi thôi."

CHƯƠNG 73

Chiếc xe van màu xanh mà Zoe nhìn thấy lần đầu tại cơ sở Sửa Chữa Ống Nước Sorenson đang đỗ trước nhà Laura Summer. Nó lập tức đập tan niềm hy vọng của cô rằng Jeffrey Alston chỉ đang sửa cống thoát nước cho một ai đó. Tatum tắt động cơ và kiểm tra súng.

Zoe đã gọi cho Martinez trên đường đến và giải thích bằng những cụm từ rất chung chung về những gì họ tìm thấy. Martinez có vẻ điên tiết, nhưng ông đủ chuyên nghiệp để nhận ra việc bắt giữ tên sát nhân hàng loạt phải đặt lên hàng đầu. Ông sẽ xử lý những nhân viên FBI vô kỷ luật này sau. Xe cảnh sát hiện đang trên đường đến.

"Tôi sẽ vào từ cửa sau, đề phòng hắn tìm cách tẩu thoát khi họ đến đây," Tatum nói. "Cô ngồi đợi trong xe, trông chừng cửa trước. Nếu hắn chạy ra thì hãy báo cho tôi biết. Và hãy chào đón các kỵ binh khi họ đến nơi."

Zoe gật đầu. Lẽ dĩ nhiên, cô chỉ là kẻ vô dụng ở đây. Cô không phải là người được trải qua huấn luyện. Tốt hơn hết là ngồi trong xe.

Tatum lấy từ trong bao súng vắt dưới mắt cá chân một khẩu súng ngắn và đưa cho Zoe. "Đây là khẩu Glock 43, có bảy viên đạn. Chỉ được sử dụng khi không còn lựa chọn nào khác."

Zoe sợ đến điếng người, cô gật đầu rồi nhận lấy món đồ bằng kim loại từ tay anh. Nó lạnh và nhẹ một cách bất ngờ. Cô sợ hãi chĩa nòng súng sang hướng khác.

Tatum mở cửa xe bước ra ngoài.

"Đừng có cố làm anh hùng đấy nhé," Zoe nói.

Anh mỉm cười với cô, trông giống đang cười khổ hơn là cười thật, sau đó đóng cửa lại.

Zoe nhìn Tatum lẻn vào bên hông ngôi nhà để tiến về phía sau. Anh rất uyển chuyển, vừa thận trọng lại vừa nhanh nhẹn. Tất cả các thao tác đều đã được tính toán để tránh bị nhìn thấy từ cửa sổ. Nhìn anh cúi người, lách vào bên trong với khẩu súng trên tay, cô cảm

thấy bị mê hoặc trước kỹ năng của người cộng sự. Chính vì dành nhiều ngày bên cạnh Tatum cùng những trò hề và những câu bông đùa ngớ ngẩn của anh, cô đã quên mất là anh cũng được huấn luyện kỹ cho những tình huống nguy cấp như thế này.

Sau một hồi, anh biến mất vào góc tường phía sau, cô chỉ còn lại một mình. Gần như ngay lập tức cô cảm thấy có vị đắng trong miệng, cổ họng như nghẹn lại. Cô nhìn chằm chằm vào căn nhà với hơi thở nặng nhọc. Chuyện gì đang xảy ra trong đó? Có phải Laura và con của cô ấy đã chết rồi không? Có phải Jeffrey đang bơm dung dịch ướp xác vào cổ họng cô ấy không?

Bàn tay cầm súng run lẩy bẩy. Sợ mình lỡ tay bóp cò, cô đặt súng lên ghế bên cạnh, nơi vẫn còn hơi ấm của Tatum. Anh chỉ mới rời đi chưa được một phút mà cô cảm giác cứ như mấy tiếng, mấy tuần đã trôi qua.

Cô liếc nhìn trên đường. Còn bao lâu nữa thì cảnh sát mới xuất hiện?

Cô nghĩ đến hình ảnh Lily Ramos la hét với cái miệng bị bịt chặt, cầu mong cảnh sát đến nơi trước khi mình bị giết

Cô nắm tay lại và chờ đợi.

CHƯƠNG 74

Đồ chơi trẻ em và lá khô từ những cái cây nhà hàng xóm rơi đây trên khoảng sân sau nhà Laura Summer, nơi đây còn có một chiếc xe đạp ba bánh hoen gỉ. Có thể di chuyển trong mớ hỗn độn này mà không gây ra tiếng động nào thật sự là một công việc rất mất thời gian. Đi được nửa sân, Tatum giẫm phải một nhánh cây bị che phủ bởi lá cây, tiếng gãy đánh rắc mà anh nghe cứ như tiếng súng nổ vang trời. Anh đứng bất động, liếc nhìn cửa sau và chờ đợi.

Nó không hề nhúc nhích.

Mục tiêu của anh chính là bức tường kế bên cánh cửa, nhưng để lẻn đến nơi đó thì phải đi qua một cửa sổ lớn nhìn ra sân. Anh cúi người xuống thật thấp và di chuyển chậm rãi, hy vọng không bị nhìn thấy. Anh biết rõ, nếu có người đến gần cửa sổ và nhìn ra ngoài thì anh sẽ hoàn toàn bị phát hiện.

Có lẽ phương án an toàn nhất chính là đứng ở xa, dùng súng nhắm sẵn vào cánh cửa rồi đợi hung thủ tháo chạy ra cửa sau, nhưng trong đầu anh lúc này chỉ nghĩ đến Laura và hai đứa con của cô ấy.

Anh cầu mong họ vẫn còn sống.

Cánh cửa chỉ còn cách anh có ba bước chân, nhưng bậu cửa sổ thì đã nằm phía sau lưng, như vậy nghĩa là anh có thể đứng lên. Anh làm vậy rồi liếc nhìn qua ô cửa kính. Từ vị trí thuận lợi này, anh đã có thể nhìn thấy bọn trẻ.

Chúng vẫn còn sống.

Cả hai bị trói ở góc phòng và bị nhét giẻ vào mồm, gương mặt chúng giàn giụa nước mắt, nhưng rõ ràng là vẫn còn sống. Tatum thở phào nhẹ nhõm. Giờ anh chỉ cần...

Tiếng gào thét ú ớ vang lên, thu hút sự chú ý của anh. Có thứ gì đó bị vỡ bên trong, anh thấy bọn trẻ khóc dữ dội hơn, chúng đang nhìn thứ gì đó mà ở vị trí của anh không thể thấy được. Âm thanh vừa rồi tất nhiên là tiếng của mẹ chúng, và theo như anh thấy thì cô

ấy đang gặp nguy hiểm.

Theo phản xạ, anh chạy nhanh đến cửa sau, lùi lại một bước rồi đá cửa mở. Anh xoay súng nhắm vào hai người đang vật lộn bên trong.

Người đàn ông mà Tatum đinh ninh là Jeffrey Alston đang giữ lấy người phụ nữ. Miệng cô bị bịt chặt, tay bị vặn về phía sau. Cô đứng đối mặt với Tatum, Jeffrey đứng đằng sau, cả cơ thể hắn hầu như bị che khuất. Hắn trừng mắt khi thấy những gì đang diễn ra và cúi đầu xuống theo bản năng, ẩn nấp phía sau tấm khiên là người mẹ.

Gương mặt của Laura tím tái, mắt cô lồi ra, quanh cổ bị quấn một sợi dây thừng nylon. Vì cô gầy hơn Jeffrey nên cơ thể hắn vẫn bị lộ ra một phần, gần như vừa đủ để nổ súng.

Nhưng Laura đang oằn mình và cục cựa, việc bị thiếu không khí khiến cô vùng vẫy dữ dội. Đây là một phát súng rất khó. Nếu anh nhắm trượt thì sẽ bắn trúng Laura.

Cả hai người đàn ông đứng yên tại chỗ, nhưng Jeffrey đã phản ứng trước. Hắn lao sang bên cạnh và chụp lấy con dao trên quầy, sau đó kề dao vào cổ họng người phụ nữ.

“Bỏ xuống!” Hắn gầm lên.

Laura nhìn chằm chằm lên trần nhà và co giật, cô sắp tắt thở đến nơi.

Tatum tuyệt vọng nhắm súng vào phần cơ thể bị lộ ra của Jeffrey. “Bỏ thứ đó ra khỏi cổ của cô ấy, bằng không tao sẽ nổ súng.”

“Bỏ súng xuống, không thì tao sẽ giết nó ngay.”

“Cô ấy mà ngạt thở chết thì tao sẽ giết mày đấy, thằng khốn. Bỏ thứ đó ra.”

Có vẻ như hiểu mình đang mất dần lợi thế, Jeffrey xoay thứ gì đó phía sau cổ người phụ nữ, sợi dây được nới lỏng. Người phụ nữ thở khò khè, cố gắng hít thở qua cái miệng bị quấn chặt. Lỗ mũi cô phập phồng, liên tục hít lấy không khí vào phổi.

“Bỏ khẩu súng chết tiệt đó xuống, nếu không tao sẽ cắt cổ nó.”

Con dao nằm dưới sợi dây thừng cứa vào cổ Laura, máu nhỏ xuống lưỡi dao. Tatum do dự, anh biết không có câu trả lời nào là

đúng trong tình huống tồi tệ này. Nhưng cảnh sát đang trên đường đến, anh có thể tìm cách câu giờ.

Anh hạ súng xuống, tim đập nhanh, cố gắng quan sát động tĩnh xung quanh. Hai đứa trẻ đang bị trói ở góc phòng, mắt chúng mở to. Cả hai cũng bị buộc giẻ quanh miệng và đang rít lên một cách khó hiểu. Có một bàn nước nhỏ nằm trên sàn, chắc hẳn Laura đã đá phải nó lúc bị Jeffrey siết cổ, đó chính là tiếng đổ vỡ mà Tatum nghe thấy ban nãy.

"Để súng xuống sàn."

Tatum cúi xuống thật chậm rãi và đặt khẩu Glock dưới sàn, mắt anh không rời Jeffrey và con dao trên cổ Laura.

"Đá nó qua đây."

Tatum do dự, tính toán. Nếu Jeffrey có được súng, chẳng còn gì có thể ngăn hắn bắn Tatum rồi kết liễu Laura lẫn con của cô ấy.

"Làm đi!"

Tatum đá nhẹ khẩu súng, nó xoay mấy vòng rồi dừng lại ở giữa hai người bọn họ. Jeffrey nhìn anh chằm chằm, đôi mắt hắn hung dữ.

"Đừng làm những chuyện có thể khiến mày hối hận," Tatum nói. "Nếu mày giết người phụ nữ đó, mày sẽ sống cả đời còn lại trong tù."

Anh hy vọng Jeffrey chưa phát hiện ra tình hình hiện tại. Hắn không biết Tatum là người của FBI và cảnh sát đã biết hắn là hung thủ. Tất cả những gì hắn biết rõ là một người đàn ông có súng đã đột nhập vào bên trong và cố gắng cứu Laura.

"Mày vẫn có thể cao chạy xa bay mà." Tatum dịu dàng nói tiếp. "Không có ai bị hại ở đây cả, đúng không nào? Không ai biết cả."

"Im đi, qua đó ngồi xuống." Jeffrey dùng đầu ra hiệu về phía góc phòng, nơi bọn trẻ đang ngồi khóc.

Tatum gật đầu và bắt đầu di chuyển, anh bước gần Jeffrey và Laura thêm một bước.

"Tránh ra!" Giọng của Jeffrey trở nên kích động. "Tao sẽ cắt cổ nó, mày có nghe không? Tao sẽ cắt cổ nó."

Máu vẫn đang nhỏ xuống từ trên cổ Laura, Tatum bất động. Anh gật đầu thật chậm rãi và giơ hai tay lên, sau đó bước đi sát tường cho đến khi đến được nơi những đứa trẻ đang khóc.

“Ngồi xuống, ngồi xuống sàn.”

“Được!” Tatum chậm rãi cúi người.

“Ngồi xuống, ngồi bệt xuống.”

Mấy người cảnh sát chết tiệt này đang ở đâu thế không biết? Tatum ngồi xuống và nhìn Jeffrey, kẻ đang đứng im vì chưa biết phải làm gì tiếp theo.

“Chỉ cần đi thật xa...”

“Im lặng! Tất cả bọn mày im lặng hết!”

Tatum ngậm mồm lại, nhưng lũ trẻ vẫn không ngừng khóc nức nở. Có vẻ tiếng khóc của chúng còn khiến Jeffrey giận dữ hơn. Hắn nhìn chúng, sau đó nhìn sang khẩu súng dưới sàn. Hắn bước một bước lại gần khẩu súng hơn.

Ngồi ở vị trí này, Tatum không tài nào lao đến bên súng và lấy nó kịp lúc được. Jeffrey sẽ có được súng, nhưng hắn sẽ phải bỏ con dao khỏi cổ Laura và cúi xuống để nhặt lấy nó. Đó là khoảnh khắc duy nhất mà Tatum có thể hành động. Anh căng thẳng, chuẩn bị cho một cuộc tấn công bất thình lình đầy rủi ro.

Đột nhiên cửa trước chậm rãi mở ra. Tatum khiếp sợ và không tin nổi vào mắt mình. Zoe đang đứng yên trước cửa, hay bàn tay trống trơn của cô giơ lên cao.

CHƯƠNG 75

Zoe đã nhìn thấy phần nào cuộc chống cự qua cửa sổ và nhận ra họ không còn thời gian nữa. Cô ra khỏi xe và chạy đến cửa trước. Khi nhìn thấy Tatum hạ súng xuống, cô biết anh đã không còn lựa chọn nào khác. Chắc hẳn anh đang tìm cách trì hoãn để chờ cảnh sát đến, vào lúc này có lẽ đó là cách tốt nhất... nhưng Zoe cũng không chắc lắm.

Tính tình của Jeffrey Alston sẽ trở nên thất thường khi gặp áp lực. Hắn không còn suy nghĩ thông suốt được nữa. Có thể hắn sẽ bắn Tatum, Laura và bọn trẻ rồi tìm cách trốn thoát. Cũng có thể hắn sẽ cắt cổ Laura để khỏi vướng bận, hoặc vô tình giết chết cô ấy.

Zoe ép bản thân giữ bình tĩnh và suy nghĩ. Cô đã dành hai tuần qua để khắc họa người đàn ông này. Cô biết điều gì khiến hắn khó chịu, điều gì hắn muốn, điều gì hắn ao ước có được.

Cô lập ra một kế hoạch.

Cô nhẹ nhõm khi phát hiện cửa trước không khóa. Lúc cánh cửa mở ra, Jeffrey quay sang nhìn cô, sau đó nhìn Tatum, người đang ngồi bất động trên sàn, rồi lại nhìn cô.

“Tôi không có súng,” cô nhanh chóng nói và bước vào trong nhà, hai tay vẫn giữ nguyên. “Tôi sẽ đóng cửa.”

Cô phải cho hắn cảm giác nắm quyền kiểm soát, phải khiến hắn bình tĩnh lại. Hiện giờ hắn là một kẻ nguy hiểm khó lường, một quả bom nổ chậm. Cô cẩn thận hạ thấp tay phải và đóng cửa lại.

“Tao sẽ cắt cổ nó,” Jeffrey đe dọa, hắn nhìn trước ngó sau. “Bỏ súng xuống mau.”

“Tôi không có súng.”

“Tao cóc tin, cả hai bọn mày đều là điều tra viên của cảnh sát chứ gì.” Mắt hắn thoáng nhìn Tatum, người vừa dịch chuyển nhè nhẹ. “Không được cử động.”

“Tôi không phải điều tra viên của cảnh sát,” Zoe nói. “Tôi là nhà

tâm lý học.”

Hắn khịt mũi. “Tao cóc tin.”

Thứ hắn muốn chính là quyền kiểm soát. Hắn chỉ có quyền kiểm soát và sự cô đơn mà thôi, đặc biệt là khi nói đến phụ nữ. Đó là thứ khơi gợi ảo tưởng của hắn, và những ảo tưởng này sẽ sai khiến hắn hành động. Hắn mơ ước có một người phụ nữ đã chết với thi thể không bị thối rữa bên cạnh hắn. Đó chính là thứ thôi thúc hắn giết người hết lần này đến lần khác. Cô phải điều khiển bản thân bước vào ảo tưởng của hắn và kiểm soát hắn.

“Tôi không có súng,” cô nói lần nữa. “Tôi sẽ chứng minh.”

Cô cởi nút áo sơ mi trên cùng thật chậm rãi, sau đó là nút thứ hai.

“Hãy thả người phụ nữ ra đi,” cô nói. “Anh không muốn phải ngồi tù đâu.”

“Kiểu gì thì tao cũng ngồi tù thôi. Hay là tao cắt cổ nó quách cho rồi, hử?”

“Nếu cắt cổ rồi thì anh sẽ không mang cô ấy theo được. Cảnh sát đang trên đường đến, anh không có thời gian để cô ấy vào trong xe đâu.” Cô cởi nút áo cuối cùng và lột áo sơ mi ra, để nó rớt xuống sàn. Cô nhìn vào mắt hắn, tìm kiếm vẻ thích thú nhưng chẳng thấy gì. Hắn không có hứng thú đối với cô. Cô vẫn còn nói chuyện, vẫn còn ngoan cố, vẫn còn sống. Hắn thích phụ nữ đã chết và im lặng cơ.

“Anh thậm chí còn không có được năm phút vui vẻ với cô ấy,” cô kéo khóa váy, nhẹ nhàng và cẩn thận tuột nó xuống. Hắn vẫn đứng yên và nhìn cô như đang nhìn ngắm một món đồ nội thất.

Đây là một kẻ có trí tưởng tượng quá khích. Cô phải cho trí tưởng tượng của hắn thứ gì đó để nó tiếp tục hoạt động.

“Tôi có một ý tưởng hay ho hơn dành cho anh,” cô nói.

“Đừng nói nữa.”

“Hãy mang tôi đi đi. Tôi sẽ không chống cự đâu. Anh không cần phải vác tôi lên xe, tôi sẽ tự nguyện đi.” Cô đứng thẳng trước mặt hắn, trên người chỉ còn lại áo ngực và quần lót. Cô biết bấy nhiêu là đủ để hắn tin cô không có súng, và cô có thể dừng tại đây.

Nhưng Zoe không dừng. Thay vào đó, cô lần đến khuy áo ngực.

“Người đàn ông đằng kia,” cô dùng đầu ra hiệu phía Tatum, “có một cái còng tay. Anh ta có thể còng tay tôi sau lưng để đảm bảo tôi không làm gì được.”

Cô dịch chuyển về phía Tatum một chút, Jeffrey bám chặt con dao; hắn nghiến răng, cô dừng lại.

“Khi đã đến nơi an toàn, anh có thể dùng dây áo ngực quấn quanh cổ tôi và siết chặt.”

Cô cởi dây áo ngực bên trái. Cả cánh tay sởn hết gai ốc, cô cũng không chắc là vì lạnh hay chỉ vì sợ hãi. Dây áo ngực bên phải cũng bị cởi theo.

“Sau khi tôi ngừng cựa quậy, anh có thể vui vẻ với tôi một chút. Không chỉ một lần đâu, có khi đến tận hai lần cơ. Cũng đã lâu lắm rồi, đúng không?”

Mắt hắn chuyển động, miệng hơi hé ra, tay vẫn giữ chặt con dao kề ngay cổ Laura. Cô giũ chiếc áo ngực rớt xuống, nó chạm vào sàn phát ra tiếng sột soạt.

“Sau đó anh có thể làm những gì anh cần để kéo dài chuyện này, kéo dài chuyện giữa chúng ta. Đó là điều mà anh thật sự muốn, đúng không nào? Một người nằm bên anh mỗi tối? Ngồi cạnh anh khi anh dùng bữa sáng?”

Cô bước một bước về phía Tatum. Rồi một bước nữa.

“Một người yêu anh vô điều kiện? Ai có thể làm điều đó tốt hơn tôi không? Liệu *cô ấy* có hơn tôi được không?”

Bàn tay cầm dao bỗng dao động.

“Anh có thấy không, Jeffrey? Bờ môi này sẽ đông cứng mãi mãi, làn da này sẽ trở nên lạnh lẽo, tay và chân này có thể tùy ý anh mà sắp đặt? Anh có hình dung được điều đó không?”

Một bước nữa, và một bước nữa. Zoe luôn giữ mặt mình đối diện với người đàn ông, mắt dán chặt hắn, chuyển động của cô chậm rãi và được tính toán. Cô thật lòng hy vọng Jeffrey sẽ đứng yên và khẩu Glock nhét phía sau cạp quần lót sẽ không bị rơi xuống sàn.

“Bên nhau mỗi ngày, mặc đồ cho em, vuốt ve em, hôn em. Cuối cùng cũng có một người xuất hiện trong cuộc đời anh. Một người

không bao giờ bỏ anh mà đi.”

Cô bước thêm bước nữa, khẩu súng dịch chuyển xuống phía dưới một chút, cô sợ đến thót tim. Nhưng nó không rơi; cạp quần lót đã giữ lại. Cô bước thêm bước nữa, rồi một bước nữa.

“Tất cả bọn họ đều là sai lầm. Em mới đích thực là người anh cần.”

Cô đã đến chỗ Tatum và bọn trẻ.

Jeffrey nuốt nước bọt. “Mày!” Hắn quát Tatum. “Còng tay cô ta lại, *chậm* thôi!”

Zoe chờ đợi và nghe tiếng Tatum di chuyển ở phía sau. Cô cảm nhận chiếc còng lạnh lẽo khóa chặt cổ tay trái của mình, khẩu súng trong quần lót bị lấy đi, tiếp đến chiếc còng khóa chặt cổ tay phải.

Cô tiến về trước một bước, cẩn thận dùng cơ thể che khuất Tatum.

“Cuối cùng hai chúng ta cũng tìm được người để yêu thương. Nhanh lên Jeffrey, hãy rời khỏi đây trước khi cảnh sát đến.”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, hạ dao xuống. Cô tiến thêm bước nữa.

Sau đó cô lao mình xuống sàn nhà.

Ba phát súng vang lên liên tiếp. Vai cô đập vào viên gạch cứng cáp dưới sàn, bàn tay bị còng không thể giúp cô đứng vững. Cô đau điếng người, cảm thấy trong miệng có vị mặn của máu. Cô đã cắn trúng lưỡi.

Tay cô bị ai đó tóm lấy, có tiếng “lách cách”, áp lực của chiếc còng trên tay phải biến mất, cô lấy nó ra và quay người lại.

Tatum đưa chìa khóa cho cô. Cô cố gắng mở bên còn lại, không dễ chút nào, tay cô đang run lẩy bẩy.

Tiếng còi báo động của cảnh sát vang rền bên cạnh, bỗng dưng cô muốn khóc nức nở. Nhưng thay vào đó, cô mở khóa chiếc còng, lấy nó ra rồi đứng dậy, mau chóng chạy đến bên người phụ nữ rồi tháo nhanh miếng giẻ buộc quanh miệng cô ấy. Người phụ nữ thở khò khè và khóc nức nở.

“Con của tôi,” cô nói.

“Chúng vẫn ổn,” Zoe nói. “Đừng lo, chúng vẫn ổn.” Cô kiểm tra

cổ họng của Laura. Nó bị chảy máu, nhưng chỉ là một vết xước ngoài da, không có gì hơn.

Tatum đang cúi người bên cạnh thi thể của Jeffrey. Suýt chút nữa cô đã giận dữ quát mắng anh, họ còn phải cởi trói cho cả gia đình nữa. Nhưng rồi cô nhìn thấy Jeffrey ho ra máu, hắn vẫn còn sống. Tatum xé áo hung thủ, anh tìm thấy một miếng vải và nhét vào chỗ bụng đang chảy máu của Jeffrey.

Zoe chớp chớp mắt, cô nhìn Tatum. Anh chỉ nhìn vào Jeffrey, không nhìn cô. “Cô nên mặc quần áo vào đi. Một nửa Sở Cảnh sát Chicago sắp xông vào đây đấy.”

“Tôi không thể,” cô căng thẳng, dùng một cánh tay che ngực. “Anh vừa biến áo sơ mi của tôi thành băng gạc rồi.”

Tatum chớp mắt nhìn chiếc áo chặn chỗ máu chảy. “Ồ, xin lỗi!” Anh hắng giọng. “ Sơ mi đẹp đấy.”

CHƯƠNG 76

Quantico, bang Virginia, thứ Hai, ngày 01 tháng 08 năm 2016.

Zoe vừa cau mày vừa gõ gõ cây bút bi có nắp lên bàn làm việc. Cô đã đọc ghi chú về buổi thẩm vấn Clifford Sorenson đến lần này là lần thứ ba rồi. Buổi thẩm vấn diễn ra rất tệ, và cô thấy thất vọng với bản thân mình. Nó được thực hiện ngay sau khi Jeffrey bị bắt chỉ hai ngày. Clifford vẫn còn đang sốc, sự thật này quá cay đắng và tàn nhẫn đối với anh. Đứa em trai ruột thịt đã giết chết vợ sắp cưới của mình, đã giữ thi thể cô ấy trong nhà và sàm sỡ nó hết lần này đến lần khác trong lúc Clifford đang tìm kiếm cô. Sau đó còn lợi dụng công việc kinh doanh của Clifford để tìm kiếm những nạn nhân khác. Dùng xe van mà Clifford cung cấp để hỗ trợ hắn trong những lần giết người.

Suốt buổi thẩm vấn anh ấy không hề tập trung. Zoe cũng không rõ là vì anh bị say rượu, bị ngáo đá, hay chỉ là do bị choáng ngợp. Cô chỉ hỏi được những câu cơ bản và chung chung.

Cô đang có một cơ hội rất tuyệt vời ở đây. Hai người đàn ông có chung một tuổi thơ. Một người lớn lên trở thành công dân bình thường trong xã hội, sở hữu cơ sở kinh doanh riêng và có mối quan hệ ý nghĩa với một người phụ nữ. Người còn lại thì trở thành sát nhân hàng loạt. Nó có thể là đáp án cho rất nhiều câu đố và câu hỏi hóc búa về sát nhân hàng loạt từ trước đến nay.

Nhưng Jeffrey từ chối nói chuyện thời điểm hiện tại. Và lý do duy nhất Clifford chịu nói chuyện với cô đó là vì anh ấy vẫn đang cố gắng để đối mặt với hiện thực.

Câu trả lời sắp tuột khỏi tầm tay của cô. Cô sẽ phải nói chuyện với Mancuso, xin bà ấy chấp thuận cho mình bay sang Chicago thêm một chuyến. Hoặc có thể nhờ họ chuyển Jeffrey đến gần đây hơn rồi nói chuyện với Clifford qua điện thoại. Cô có thứ gì cho Jeffrey để

đổi lấy sự hợp tác của hắn nhỉ? Hắn không có vẻ gì gọi là hứng thú với danh vọng, không giống như nhiều tên sát nhân hàng loạt khác. Thứ gì có thể khiến hắn chịu mở miệng đây?

Cô đặt bút xuống thở dài rồi dựa người ra phía sau. Thật sự bây giờ cũng chưa phải là lúc thích hợp để hỏi xin Mancuso bất kỳ điều gì.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài văn phòng làm việc của cô.

"Vâng?" Cô nói.

Cánh cửa mở ra, Tatum đang đứng trước cửa. "Xin chào," anh mỉm cười. "Cô thấy sao rồi?"

"Tôi vẫn ổn," cô dùng ngón tay chạm nhẹ hông. Có hai đường chỉ đã bị bục trong lúc cô vội vã xông vào nhà Laura, sau đó cô đã phải khâu vết thương lại ngay lập tức. Tuy họ nói vài ngày nữa mới tháo chỉ nhưng Zoe vẫn khăng khăng là mình đủ khỏe mạnh để đi làm lại.

"Nghe vậy tôi cũng mừng. Tôi đang trên đường ghé qua chỗ Mancuso đây, bà ấy bảo là muốn nói chuyện với tôi."

Zoe gật đầu dứt khoát. "Tôi cũng mới từ bên đó về. Bà ấy... không được vui cho lắm. Chúng tôi đã nói chuyện khá lâu."

"Nhưng bà ấy không có sa thải cô đúng không?"

"Chưa." Cô cố nở một nụ cười miễn cưỡng.

Nụ cười của anh lại càng toe toét hơn. "Tốt lắm. Thôi, để tôi xem bà ấy định chuyển tôi đến đâu. Nghe nói gần chi nhánh Alaska có một nơi câu cá hết sảy luôn."

"Chúc may mắn nhé," Zoe lo lắng. Cô rất mong được làm việc cùng Tatum, nhưng cô biết Mancuso có thể sẽ tống khứ anh để bảo vệ bản thân bà ấy. Cô hối hận vì hước đó đã không đả động gì đến Tatum. Đáng ra cô có thể nói với Mancuso rằng mọi chuyện đều do cô bày ra, rằng lần này Tatum thật sự muốn tuân theo nguyên tắc. Mặc dù cô không nghĩ vị sếp sẽ tin chuyện đó, nhưng dù sao thì...

"Cảm ơn," anh nháy mắt. "Khi nào xong tôi sẽ ghé qua chỗ cô."

Anh đóng cửa lại. Zoe vẫn nhìn cánh cửa chằm chằm, tim cô nặng trĩu. Cô quyết tâm sẽ đến nói chuyện với Mancuso lần nữa. Biết đâu cô có thể chịu tội thay cho Tatum.

Chiếc điện thoại nằm trên bàn làm việc reo lên và rung liên hồi. Nhạc chuông là ca khúc “Where Have You Been” của Rihanna, nhạc chuông mà cô đã ấn định cho Andrea. Cô cấm di động lên và trả lời cuộc gọi.

“Chị nghe,” cô cảm thấy bị mất tập trung.

“Chị có thấy bài báo mà họ đăng về chị chưa?” Andrea nửa hỏi, nửa rít lên.

“Mancuso có nhắc đến,” Zoe giảm âm lượng điện thoại. “Chị vẫn chưa có cơ hội đọc qua.”

“Trời ạ, chị biết không Zoe? Em vừa mới tìm tên chị trên mạng, bài báo đó được nhắc đến khắp mọi nơi.”

“Đừng có phấn khích lên như vậy. Nó sẽ sớm chìm vào quên lãng thôi.”

“Có hai đứa bạn gọi đến và hỏi có phải Zoe Bentley đúng thật là chị của em không,” Andrea nói. “Họ muốn xin chữ ký đấy.”

“Thật là vớ vẩn,” Zoe nói, cô bắt đầu đọc lướt cuộc thẩm vấn với Sorenson lần nữa trong lúc Andrea tiếp tục nói nhảm.

“Ý em là chị đã trở nên nổi tiếng rồi đó chị à. Kiểu như, nổi tiếng trên tin tức khắp cả nước đấy, thật không thể tin được. Hôm nay có người chặn đường em rồi hỏi em có phải em gái của chị không. Còn xin được chụp ảnh cùng em nữa đấy.”

“Ừ, phải rồi!” Zoe cười lớn.

“Này, chị muốn trốn tránh danh tiếng của chị thế nào thì tùy, nhưng em thì phải tranh thủ cơ hội này mới được. Kể từ bây giờ, hãy gọi em là Andrea 'Chị Tôi Là Zoe Cho Tôi Xin Đồ Miễn Phí Được Không' Bentley.”

“Đêm nay em có qua không?” Zoe hỏi.

“Thôi, em đi làm về trễ lắm. Nhưng ngày mai chắc chắn em sẽ ghé.”

“Được rồi, chị không có làm gì thịnh soạn đâu đấy.”

“Không sao, em sẽ nấu bữa tối và uống rượu cùng chị.”

“Tạm biệt Andrea!”

“Tạm biệt!”

Cô cúp điện thoại và bắt đầu đọc cuộc thẩm vấn lần nữa, đầu óc vẫn không thể tập trung. Cô tự hỏi tình hình ở chỗ Tatum đang tồi tệ đến cỡ nào.

CHƯƠNG 77

Tatum ngồi thoải mái trên chiếc ghế hành hình. Mancuso đang đọc một báo cáo nhiều trang trên bàn làm việc, tỏ vẻ không màng đến anh. Bà ngậm chặt miệng và lật báo cáo một cách mạnh bạo, giận dữ, cứ như những trang giấy đang gào thét chửi rủa bà vậy. Nhưng Tatum cho rằng sự phẫn nộ đó có liên quan đến anh nhiều hơn là bản báo cáo bà đang đọc. Có phải anh sắp bị chuyển đến một thành phố khác nữa không? Hay là bị đá khỏi Cục luôn? Không thể bác bỏ trường hợp nào cả. Anh liếc nhìn bể cá đằng sau vị sếp, tự hỏi không biết lũ cá có thể đoán được tâm trạng của chủ nhân chúng không. Hiện giờ tất cả cá trong hồ đều đang tụ vào một góc xa vị sếp nhất. Đây dứt khoát không phải điềm lành.

Tatum quyết định chuẩn bị một tập hợp biểu cảm gương mặt thật phức tạp. Anh biết công thức hoàn hảo dành cho những người quản lý giận dữ. Một phần ba hối lỗi, một phần ba khúm núm, phần còn lại chia đều giữa hài hước và thông cảm. Dùng nguội, vắt thêm chút chanh và vài lời xin lỗi, không nhất thiết phải chân thành.

Cuối cùng, Mancuso cũng nhìn anh.

“Vậy,” bà nói.

“Sếp…”

“Im lặng nghe tôi nói đây.”

Vậy cũng tốt, mà có khi đã là tốt nhất rồi, vì anh cũng không biết nên nói gì vào lúc này.

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với Martinez, nói về tất cả mọi chuyện. Cậu vô cùng may mắn đấy Đặc vụ Gray à. Đầu tiên, cậu may mắn vì Jeffrey Alston còn sống và đã bị bắt giữ. Thứ hai, cậu may mắn vì Laura Summer đã cho một lời khai rất dài rằng cậu và Zoe đã cứu mạng gia đình cô ấy như thế nào và rằng hai người chỉ làm điều phải làm. Thứ ba, cậu may mắn vì có bài báo này.” Bà lục lọi trong ngăn kéo, lấy ra một tờ báo rồi ném lên bàn. Là tờ *Chicago Daily*

Gazette. Tiêu đề trên trang nhất có ghi, “Kẻ Hộ Tang Siết Cổ Người Đã Bị Bắt Giữ.”

“Đây là một bài báo dài bốn trang,” Mancuso nói.

“Ồ!” Tatum hơi tươi cười. “Bài báo nói tốt về tôi à?”

“Để xem,” Mancuso nói, “cùng đọc đoạn viết về cậu nhé.”

Bà đọc lướt bài báo, lật sang một trang, cuối cùng gật đầu. “Đây rồi. 'Người thứ hai có mặt ở hiện trường là Đặc vụ Gray đến từ FBI.'“

Tatum chờ đợi. Mancuso xếp tờ báo lại.

“Chỉ có thế thôi sao?” Tatum hỏi, anh cảm thấy bị sốc.

“Phải, đây là một trong những bài dài nhất về quá trình bắt giữ rồi đấy. Cậu có thể đi cảm ơn H. Barry vì những lời ca ngợi nồng nhiệt của anh ta.”

“Đây là một bài báo dài tận bốn trang cơ mà. Anh ta chỉ viết về tôi có bấy nhiêu thôi sao?”

“Cũng không hẳn, tôi đã chỉnh sửa lại chút xíu.” Mancuso giở tờ báo ra lần nữa và xoay lại để Tatum có thể nhìn thấy. Bà chỉ vào dòng chữ, anh đọc lên.

“Người thứ hai có mặt ở hiện trường là Đặc vụ Dray… Đặc vụ *Dray á?”* Tatum chụp lấy tờ báo và vẩy nó, cứ như lỗi chính tả sẽ tự sửa nếu được xóc đầy đủ vậy.

“Phóng viên H. Barry đã phỏng vấn Trung úy Martinez, cảnh sát trưởng Chicago và tôi khá lâu,” Mancuso nói. “Và tất cả chúng tôi đều muốn… giảm thiểu sự dính líu của FBI.”

“Trong đây…” anh đọc lướt bài báo “… có đến hai trang viết về Zoe. Và anh ta viết đúng tên cô ấy.”

“Phải, nhưng cậu để ý là anh ta nhắc đến cô ấy với cương vị là cố vấn chứ không nói cô ấy làm việc cho ai. Thế cho nên, mọi việc đều ổn thỏa.”

Tatum đặt tờ báo lên bàn, nhún vai. “Tôi không hiểu nổi. Đây là một bài báo mang tính khen ngợi mà. Sao sếp lại muốn giảm thiểu…”

“Tôi không *cần* một bài báo ca ngợi chúng ta,” Mancuso lên giọng. “Phải, nếu được như vậy thì tốt. Nhưng lần sau nếu có một tên sát nhân hàng loạt xuất hiện, cậu nghĩ cảnh sát có còn gọi cho chúng ta

nữa không? Cái ngành này đầy những người có lòng tự trọng cao vút và dễ bị tổn thương. Tôi chỉ muốn đơn vị chúng ta có danh tiếng tốt trong việc *cố vấn* mà thôi. Chúng ta không nhảy vào và nắm quyền kiểm soát, chúng ta không tiến hành điều tra riêng ngay trước mũi cảnh sát, và chúng ta không tự mình bắt hung thủ, huống hồ chi là suýt giết chết hắn trong quá trình đó."

"Được rồi," Tatum giơ tay đầu hàng. "Tôi không quan tâm, tôi chẳng có chút tự trọng nào đâu."

"Ừ!" Mancuso cầm lấy tờ báo và nhét nó vào trong ngăn kéo. Lần này bà nhẹ nhàng đóng nó lại.

"Vậy bây giờ tôi sẽ ra sao?"

"Cậu đi đến bàn làm việc mà đơn vị đã cấp cho cậu, mà tôi nghĩ chắc cậu cũng chưa từng thấy qua nó đâu, rồi soạn ra một số báo cáo. Sau đó thì có thể tôi sẽ cho cậu xem qua vài vụ án, cho tôi biết ý kiến của cậu."

Tatum suy nghĩ một hồi lâu. "Sếp không chuyển tôi đi sao?"

"Đặc vụ Gray, tôi không có bị mù. Tôi thấy được những gì cậu làm trong vụ án này. Mặc dù tôi không tán thành một số phương pháp mà cậu và Tiến sĩ Bentley đã áp dụng, nhưng tôi nghĩ cậu có thể trở thành một đặc vụ xuất sắc nếu được chỉ dẫn đúng đắn."

"Và 'chỉ dẫn đúng đắn' theo ý sếp nghĩa là..."

"Cậu làm đúng như những gì tôi bảo."

"Tuyệt vời!"

"Và thật sự mà nói thì hai người là một bộ đôi khá ăn ý đấy. Tôi đang nghĩ đến chuyện lập ra một Tổ Trọng án nhỏ dành cho những vụ án tương tự như vụ vừa rồi. Cậu và Bentley... hừm, để xem sao."

"Vâng!" Tatum cảm thấy rối bời trước diễn biến của cuộc họp này.

Mancuso đọc gì đó trên bàn và ngước lên nhìn. "Sao cậu còn ở đây làm gì?"

"À, phải ha. Vậy tôi đi đây." Anh đứng dậy và bước ra cửa.

"Đặc vụ Gray."

Anh dừng lại và quay sang nhìn bà.

“Sẽ *không* có cơ hội thứ ba đâu đấy nhé.”

CHƯƠNG 78

Zoe đang xào ít cà rốt xắt nhỏ và đậu Hà Lan trong chảo. Căn hộ bây giờ rất yên tĩnh, cô thích sự yên tĩnh này. Dạo gần đây cô không có thời gian nào dành cho bản thân. Thậm chí khi ở một mình trong suốt những tuần qua, cô vẫn luôn nghĩ về vụ án, điên cuồng lật đi lật lại manh mối trong đầu, cố gắng ráp những mảnh ghép lại với nhau. Sự yên tĩnh trong tâm trí cô bây giờ rất dễ chịu. Cô thái gừng cho vào trong chảo, mùi hương nồng nàn bốc lên khắp gian bếp, cô hít vào.

Zoe khá nhẹ nhõm vì Tatum vẫn được phân công làm việc ở BAU. Anh cũng không rõ vai trò hiện tại của mình trong đơn vị là gì, nhưng không sao. Nghĩ đến chuyện thỉnh thoảng được gặp anh để ăn trưa và tình cờ gặp nhau trên hành lang khiến cô thấy ấm áp và hạnh phúc.

Cô xào rau củ thêm một lát rồi cho ra đĩa, sau đó trút một tô cơm vào chảo, chiên cơm hơi giòn. Trong lúc rang cơm, cô liếc nhìn tờ báo bên cạnh chiếc đĩa trên quầy.

Trên trang nhất có ảnh của Jeffrey Alston đang bị còng tay vào giường bệnh viện, bên cạnh là ảnh của cô và bên dưới là ảnh của Martinez. Cô bực dọc lắc đầu rồi cầm chiếc đĩa lên, cho hết rau củ xào ban nãy vào chảo để rang chung. Tiếp theo, cô dùng muỗng tạo thành một cái lỗ nhỏ giữa món cơm rang, sau đó đập hai quả trứng vào giữa rồi bắt đầu trộn đều. Điện thoại reo lần nữa, trên màn hình có chữ *Harry Barry*.

Cô trả lời. “Anh gan lắm mới dám gọi cho tôi sau khi viết ra bài báo vớ vẩn này đấy.”

“Cô không thích sao? Cô là anh hùng mà.”

“Bài báo có đến một nửa thông tin bị thêm bớt, cắt xén. Và một số tuyên bố gần như là giả dối...”

“Chỉ là thêm thắt chút xíu thôi mà, thật.”

“Và anh chỉ thuật lại một phần của câu chuyện,” cô rang trứng chung với cơm và rau củ. Động tác của cô vừa dứt khoát vừa giận dữ, khiến vài hạt cơm và cà rốt phải nhảy xuống sàn để lánh nạn.

“Tôi chỉ viết những thứ mà độc giả cho là thú vị thôi.”

“Thế sao? Tatum cũng có mặt ở đó mà. Anh có biết chuyện đó không? Anh có biết anh ấy là ai không vậy?”

“Phải, phải, nghe tôi nói đi. Độc giả không quan tâm đến đặc vụ FBI đâu, họ ngán đặc vụ FBI đến tận cổ rồi. Người ta quan tâm đến những anh hùng đời thường nhiều hơn. Giờ lại còn có một chuyên gia khắc họa bắt được hai hung thủ giết người hàng loạt sau khi từng chạm trán với một tên lúc nhỏ nữa, đó mới là anh hùng thật sự.”

Zoe cho thêm nước tương và tiếp tục rang. “Nhảm nhí, với lại công việc của tôi là một nhà tâm lý học pháp chứng.”

“Tôi thích gọi sao cho đơn giản thôi. Giờ có phải là lúc thích hợp để bàn về thỏa thuận viết sách của tôi không nhỉ?”

“Thỏa thuận viết sách gì?” Cô nhấc chảo khỏi bếp ga, tưởng tượng cảm giác dùng nó để đập vào mặt Harry.

“Tôi nhận được một thỏa thuận để viết sách về Zoe Bentley. Hiện giờ tôi đã có một số câu chuyện thú vị về cô rồi, nhưng tôi có hứng thú muốn biết thêm vài chuyện nữa.”

“Đi chết đi.”

“Cũng nên nói cho cô biết là tôi đã không nhắc đến những chuyện mà cô thà giấu nhẹm đi.”

“Chuyện gì?”

“Chẳng hạn như cái giả thuyết mà kẻ giết người hàng loạt tại Chicago cũng chính là tên sát nhân hàng loạt tại Maynard. Hoặc lúc Jeffrey Alston bị bắn, không biết vì lý do gì mà trên người cô chỉ mặc đúng một chiếc quần lót.”

Zoe nghiến răng.

“Cô có thể hợp tác với tôi để viết cuốn sách này. Cô sẽ là người quyết định những thông tin được cho vào trong sách. Bằng không thì tôi sẽ viết về một chuyên gia khắc họa dùng cách khoe ngực để đánh

trống lảng những tên sát nhân. Đây thật sự là...”

Zoe cúp máy, tức đến sôi máu. Cô cho cơm trong chảo vào đĩa, cố gắng bình tĩnh lại. Cô tự rót cho mình một ly rượu vang, sau đó bước sang phòng khách và ngồi xuống ghế sô pha cùng với ly rượu và đĩa cơm. Cô bật dàn âm thanh stereo lên, trong đó có album *I Am... Sasha Fierce* của Beyoncé. Cô bỏ qua bài “If I Were a Boy” và đi thẳng đến ca khúc “Halo”. Khi tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên cùng bài hát, cô hài lòng đung đưa theo giai điệu và hớp một ngụm rượu vang. Beyoncé hiểu cô, đó là điều chắc chắn. Cô xúc ít cơm cho vào miệng, nhắm mắt. Chút rượu còn đọng lại trong miệng khiến cho hương vị của gừng và cơm thêm phần đậm đà, cộng thêm tiếng hát của Beyoncé.

Có người bấm chuông cửa. Cô bực bội bỏ đĩa cơm và ly rượu xuống bàn rồi bước ra.

Cô liếc nhìn qua mắt mèo, một người đàn ông mặc đồng phục của nhân viên đưa thư.

“Vâng?”

“Thưa cô, có thư gửi đến cho cô.”

Zoe mở cửa và liếc nhìn phong bì màu nâu trong tay anh, tim cô trĩu nặng. Cô ký nhận.

“Anh có biết người gửi là ai không?”

“Không, tôi nhận được nó từ trung tâm...”

“Vâng!” Trước đây cô cũng từng thử lần theo hướng này, nhưng kết quả vẫn là đi vào ngõ cụt.

Cô đóng cửa lại và nhìn phong bì. Có lẽ lần này cô sẽ đưa nó cho Tatum, biết đâu họ có thể cùng nhau điều tra. Suy nghĩ đó khiến cô bất giác mỉm cười, phong bì trên tay đột nhiên bớt đáng sợ hơn rất nhiều. Cô mở nó ra. Là cà vạt xám, tất nhiên rồi.

Vẫn còn một thứ khác bên trong, một tấm giấy mỏng hình vuông. Cô lo lắng lấy nó ra.

Khi nhìn thấy bức ảnh, cô lạnh hết cả sống lưng vì nỗi kinh hoàng và khiếp sợ.

Hôm nay có người chặn đường em rồi hỏi em có phải em gái của chị không. Còn xin được chụp ảnh cùng em nữa đấy.

Trong tấm ảnh selfie là gương mặt mỉm cười của Andrea, bên cạnh là Rod Glover đang ôm vai cô cười toe toét.

LỜI CẢM ƠN

Cuốn sách này cũng giống như những cuốn sách khác của tôi, nó sẽ không bao giờ được ra đời nếu thiếu mất sự ủng hộ của vợ tôi, Liora. Khi tôi cắt ngang cuộc trò chuyện về việc học của con cái và hỏi cô ấy, không biết một thi thể được ướp xác có đủ mềm dẻo để sắp đặt tư thế hay không, cô ấy không hề nao núng hay tìm một luật sư cố vấn cho các vụ ly hôn. Thay vào đó, cô ấy giúp tôi động não, cùng nhau tạo ra một cốt truyện thật hay. *Sau đó* chúng tôi mới tiếp tục nói về việc học của các con. Cụ thể hơn, cốt truyện của sách được viết trong lúc chúng tôi đi nghỉ mát, và cô ấy đã dành rất nhiều thời gian trong suốt chuyến đi để nói về sát nhân hàng loạt.

Christine Mancuso đã cho tôi những lời bình vô giá, giúp tôi hình thành một cuốn tiểu thuyết rõ nét hơn và hấp dẫn hơn. Cô ấy luôn bảo tôi hãy để độc giả cảm thấy như họ đang trải qua các sự kiện trong sách dưới cái nhìn của nhân vật, và cô ấy luôn chỉ ra những chỗ chưa đạt yêu cầu. Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ làm được điều mà cô ấy nói.

Bản thảo đầu tiên của cuốn sách có vô vàn lỗi ngữ pháp và lỗ hổng trong cốt truyện. Elayne Morgan đã phải vật lộn để biên tập nó, và cô ấy đã thành công.

Cảm ơn Jessica Tribble vì đã cho cuốn sách một cơ hội và những ghi chú tuyệt vời của cô ấy trong công tác biên tập. Quá khứ của Zoe thật sự là một mớ hỗn độn trước khi có những ghi chú này. Bây giờ nó vẫn là mớ hỗn độn, nhưng là một mớ hỗn độn có chủ ý, chứ không phải vô ý.

Bryon Quertermous, biên tập viên chuyên sâu về mảng nội dung của tôi đã khiến cuốn sách trở nên hấp dẫn hơn bằng cách chỉ ra từng điểm yếu trong câu chuyện và khắc phục chúng bằng ngòi bút biên tập của anh ấy. Lúc Bryon mới động đến lần đầu, cái kết trong sách chỉ là một con sâu buồn bã. Nhưng sau khi anh ấy biên tập xong

thì nó đã trở thành một con bướm khát máu, hung bạo.

Stephanie Chou đã nhận được bản thảo sau cùng và cô ấy đã chứng minh rằng “sau cùng” cũng chỉ là một cụm từ mang tính tương đối. Với con mắt biên tập sắc sảo, cô ấy đã chỉnh sửa vô số lỗi sai và những chỗ không nhất quán trong cuốn sách.

Cảm ơn người đại diện của tôi, Sarah Hershman vì đã tin tưởng vào sách của tôi, giúp nó được biết đến và trao cho nó cơ hội cao quý này.

Cảm ơn Richard Stockford, vị cảnh sát trưởng đã về hưu của Sở Cảnh sát Bangor, người đã trả lời mọi câu hỏi của tôi bằng sự kiên nhẫn và cần mẫn của một vị thánh.

Robert K. Ressler là người đã viết ra tác phẩm *Whoever Fight Monsters* được nhắc đến trong cuốn sách này. Nó đã cung cấp thêm kiến thức cho tôi cũng như cho cuốn tiểu thuyết này nhiều hơn bất kỳ thứ gì khác mà tôi tìm thấy trong quá trình nghiên cứu.

Cảm ơn tất cả tác giả ở Author's Corner vì đã bên cạnh tôi trên mọi bước đường, cho tôi vô vàn những lời khuyên cần thiết, cổ vũ tôi, và giúp đỡ tôi khi tôi cần họ nhất.

Cảm ơn cha mẹ vì những lời khuyên vô giá lẫn sự ủng hộ không ngừng nghỉ của họ dành cho tôi.

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ

Mike Omer vốn là một ký giả, nhà lập trình game, và cũng là CEO của công ty Loadingames. Anh hiện đang sáng tác cuốn tiếp theo cho loạt tiểu thuyết ly kỳ nói về nhân vật chính là nhà tâm lý học pháp chứng, Zoe Bentley. Omer thích viết về hai thứ: những người thật sự có khả năng trở thành thủ phạm, nạn nhân của các vụ án và những thứ dí dỏm. Anh pha trộn hai sở thích này với nhau một cách triệt để trong các tác phẩm trinh thám mang hơi hướng hồi hộp và rùng rợn của mình. Omer kết hôn với một người phụ nữ không ngừng thúc giục anh sống với ước mơ. Anh còn là cha của một thiên thần, một nàng tiên, và một tiểu yêu. Anh có hai con chó săn rất phàm ăn, chúng luôn vẫy đuôi với vẻ cực kỳ đe dọa mỗi khi có người dám tiếp cận ngôi nhà của họ. Hãy tìm hiểu thêm về Omer bằng cách gửi thư cho anh đến địa chỉ e-mail mike@strangerealm.com.

1. *Behavioral Analysis Unit*

2. *Violent Criminal Apprehension Program:* một đơn vị trực thuộc Cục Điều tra Liên bang chịu trách nhiệm phân tích các vụ án giết người hàng loạt liên quan đến bạo lực và tình dục.

3. Một loại súng ngắn được sản xuất bởi hãng chế tạo vũ khí Glock Ges.m.b.H.

4. *Molly* thực chất là tên của một loại ma túy tổng hợp dưới dạng những hạt nhỏ li ti.

5. *Combined DNA Index System:* cơ sở dữ liệu DNA toàn quốc của Mỹ, được thu thập và lưu trữ bởi Cục Điều tra Liên bang.

6. Sát nhân hàng loạt người Mỹ được mệnh danh là "Tên Hề Sát Nhân". Y chuyên cưỡng bức, tra tấn và giết chết các chàng trai ở độ tuổi thanh thiếu niên.

7. Hội chứng bị hấp dẫn bởi xác chết.

8. Đội bóng chày chuyên nghiệp có trụ sở tại Chicago, Illinois.

9. Loại ma túy ở dạng tinh thể được chế biến từ cocain.

10. Tên gọi khác của loại ma túy tổng hợp có chứa chất methamphetamine.

11. *Blow job:* hành động quan hệ tình dục bằng miệng được thực hiện cho phái nam.

12. Tạm dịch: Khắc tinh của quái vật.

13. Tác giả sách thiếu nhi người Mỹ có bút danh là Dr. Seuss.

14. Tạp chí khiêu dâm của Mỹ.

15. Một loại thuốc phổ biến có chứa paracetamol dùng để giảm đau

và hạ sốt.

16. Giải thưởng của Mỹ được trao cho nhiều lĩnh vực, chủ yếu là lĩnh vực văn học và báo chí.

17. *Dungeons and Dragons:* trò chơi điện tử nhập vai.

18. *Tie* vừa có nghĩa là "cà vạt", vừa có nghĩa là "trói".

19. Một món ăn Trung Đông làm từ đậu gà, bơ mè, dầu ô liu, nước cốt chanh, muối và tỏi.

20. *Department of Motor Vehicles:* Nha Lộ Vận.